

Giới thiệu Tình Cảm Độc Nhất

Truyện Tình Cảm Độc Nhất của tác giả Mặc Tử Đô là một câu truyện thuộc thể loại truyện ngôn tình hiện đại sủng văn, một với một, HE.

Dù thế nào cũng không thể ngờ, bậc thầy tình anh trăm cay nghìn đắng mời tới từ nước ngoài, lại là đối tượng cô từng hẹn hò! Ba năm trước đây, anh cầm lá thư tình đưa sai đến hỏi, “Phía trên viết cô thăm mến tôi. Có muốn hẹn hò với tôi không?”

Nghe nói, Cố Kinh Châu có người cha hiểm độc, tay trái mỹ nhân, tay phải đao pha, vàng trên cổ ước chừng khoảng hai kí. Chỉ sợ Thái tử gia thẹn quá hoá giận chém cô thành thịt vụn, cô nhắm mắt cắn răng một cái: “Hẹn!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Độc Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Lệ Tử Xuyên không ôm chí lớn, trung bình không cao không thấp hoàn thành bốn năm đại học, sau khi bàn bạc với người nhà, quyết định ở lại trường học đào tạo chuyên sâu. Năm thứ nhất của việc học to lớn xem như nhẹ nhõm, cũng may thầy giáo và cha cô có tình nghĩa lâu năm, liền mắt nhắm mắt mở đối với việc cô lừa gạt sống qua ngày.

Học kỳ hai vừa mới khai giảng, Lệ Tử Xuyên xin nghỉ phép bởi vì ăn phải hải sản không sạch, giầy vò một tháng trên giường bệnh.

Trong khoảng thời gian này cũng liên lạc nói chuyện với bạn tốt Thiên Thiên, biết cách đây không lâu mới được một người tình anh về, trợ giúp bọn họ tham gia hạng mục mới.

Lúc ấy Lệ Tử Xuyên nghe nhiều nhất, là vị cao nhân này lợi hại như thế nào, mang đến thiết bị đầu như thế nào, ý tưởng thí nghiệm đổi mới như thế nào. Nói tóm lại đều là những lời tốt đẹp, nghe đến cuối, Lệ Tử Xuyên cũng sinh ra hứng thú dày đặc với vị cao nhân này.

Thứ hai, Lệ Tử Xuyên trở lại trường học sau khi hồi phục, chuyện đầu tiên chính là đi báo cáo với thầy giáo.

Thầy của các cô đã hơn sáu mươi, hết sức có uy tín trong chuyên môn, có lẽ là bởi vì tiếp xúc nhiều người trẻ tuổi, khai hoá tư tưởng, làm cho quan hệ với học sinh càng vững chắc thêm. Hơn nữa còn có quan hệ với Lệ gia, cũng chăm sóc Lệ Tử Xuyên một chút.

Lệ Tử Xuyên gõ cửa phòng làm việc một cái, được cho phép mới đẩy cửa vào.

Sau khi vào cô phát hiện có một người con trai trẻ tuổi ngồi đối diện với thầy, đưa lưng về phía mình, mặc áo khoát màu đen, bờ vai vững chắc.

“Như thế nào, thân thể khoẻ mạnh hơn chưa? Sao con lại gầy như vậy? Vốn là không có mấy kí thịt, lần này sẽ bị gió thổi bay thật.” Tình thần của lão Trương khoẻ mạnh, tình quan trọng mắt, cười nói, “Chỉ là, cái người này nghỉ ngơi nhưng có tiến bộ không ít, phải cố gắng bắt kịp nha.”

“Sao thầy vừa gặp mặt đã nói chuyện học tập vậy, không để cho con lấy hơi?” Cô quệt miệng một cái, giả vờ giận.

“Giọng điệu người này cũng đã thờ hờn hờn hơn một tháng, còn chưa thờ nữa à?” Trương lão đầu bày ra bộ dạng ngạc nhiên, cũng học giọng điệu của cô.

Không biết xảy ra chuyện gì, Lệ Tử Xuyên vui mừng cầu xin trường bồi, nếu không vị lão đầu ngay thẳng mấy chục năm này, cũng sẽ không chỉ đối tốt với một mình cô, còn chăm sóc cô.

“Tốt lắm, mấy ngày nay thầy vào phòng thí nghiệm, không theo kịp cái gì, thầy giới thiệu nhân vật lợi hại dẫn con đi.” Trương lão đầu gọi người con trai trước mặt, “Tiểu Cố, đây chính là người thầy nhắc tới với con, người duy nhất không an phận trong tay thầy, cuối tuần này thầy xuất ngoại họp hội nghiên cứu và thảo luận, em ấy giao cho con.”

Lệ Tử Xuyên không ngờ đến lúc này, Trương lão đầu còn phó thác mình mới đi ra ngoài, liền liếc mắt người con trai này.

“Không thành vấn đề, phó viện trưởng.” Một giây sau, người con trai mở miệng, giọng nói trầm thấp.

Nói xong, anh không chút hoang mang đẩy cái ghế sau lưng một cái, đứng lên.

Anh xoay người, diện mạo rõ ràng trước mắt cô, vẻ trẻ trung của thiếu niên tụt xuống, tăng thêm sự thành thực và chững chạc làm cho các cô gái động lòng. Thiếu mắt kính che, cặp mắt đen tối sáng ngời kia, ánh mắt kiên định, môi. Vẫn là một màu hồng nhuận.

Lệ Tử Xuyên há to mồm, chỉ vào anh, “Anh, anh, anh, anh.”

Ngân vạn lần không ngờ, vị cao nhân trong truyền thuyết, thầy giáo tinh anh trăm cay nghìn đắng mời từ nước ngoài về, lại là ——

Đối tượng đã từng hẹn hò với cô!

Cố Kinh Châu xuất hiện làm cho Lệ Từ Xuyên bị sock, tay chỉ anh run rẩy, một chữ cũng không nói ra được, chỉ nói một chữ ‘anh’.

“Anh cái gì, không phải nói bị viêm ruột thừa, chẳng lẽ bác sĩ chuẩn đoán sai, thật ra là Parkinson?” Giọng nói Trương lão đầu nhạo báng không chịu cô đơn vang lên.

Thầy cô còn có một tật xấu, rất thích cười giong vào lúc không thích hợp.

Lệ Từ Xuyên không thêm đề ý, ánh mắt cô không có dời lực chú ý khỏi Cố Kinh Châu. Ba năm thôi, người này thay đổi quá lớn. Không phải bề ngoài, mà là tận ra khí thể tươi mát, đều mang chút.Lạnh lùng không hợp đạo lý.

Anh nhìn lại, trầm mặc, môi mỏng cong lên như hình cung, con mắt hẹp dài không trộn lẫn bất kỳ tâm tình gì.

Nhất thời, trong lòng không biết tư vị gì, tuy nhiên sự xuất hiện của người kia với bữa hẹn ba năm trước có phần không minh bạch, nhưng cuối cùng cũng xem như là biết chứ? Về phần biểu hiện như bây giờ, giống như người xa lạ, cao cao thượng tại?

Địch không động, ta bất động. Lệ Từ Xuyên làm bộ giận dữ không biết, cười tươi nói: “Sau này xin bạn học Cố giúp đỡ nhiều hơn.”

Cô không phát hiện cách gọi anh vẫn dừng lại ba năm trước, mà nếu chú ý ánh mắt Cố Kinh Châu nhìn cô lại sinh ra biến hoá rất nhỏ, nhưng chỉ là trong nháy mắt mà thôi, được che giấu trong con mắt thâm thúy rất nhanh.

“Tốt lắm tốt lắm, thầy và Tiểu Cố còn có chuyện muốn nói, con muốn làm gì thì làm đi. Còn nữa, đừng quên mau báo cáo thí nghiệm, con còn thiếu sót nhiều.” Trương lão đầu là hung thần tin tức.

“Dạ.” Lệ Từ Xuyên trả lời.

Đội cô rời đi, Cố Kinh Châu vẫn đứng tại chỗ, Trương lão đầu than thở, “Đứa nhỏ này cả ngày cười nói, kỹ năng chuyên nghiệp lộn xộn. Nhưng thật ra là tiểu cô nương thông minh, chính là không chịu học, không biết tốn bao nhiêu tâm sức của ta. A, nhanh ngồi, nhanh ngồi, ngăn người cái gì?”

Cố Kinh Châu thu mắt lại, ngồi lại vị trí cũ, tiếp tục nghe Trương lão đầu nói, “Giao nó cho con, thầy yên tâm nhưng không yên lòng. Bàn về kỹ năng học thuật trong học viện, con là người đứng đầu, dẫn dắt mười người như cô cũng dễ như trở bàn tay. Nhưng đứa bé kia rất tinh quái, chung sống trong thời gian dài, thầy thật sự sợ con bị nó làm hư.”

Tiếp theo, thời gian rất yên tĩnh. Trương lão đầu sớm quen với việc anh trầm mặc ít nói, cũng thấy rất ít chuyện làm cho Cố Kinh Châu xúc động.

Lúc lâu sau, anh mới trầm thấp lên tiếng: “Em có chùng mực.”

-

Sau khi học nghiên cứu sinh, Lệ Từ Xuyên và Đàm Thiên Thiên vẫn ở chung một kí túc xá. Bởi vì đoạn thời gian trước lúc kí túc xá túng thiếu chi phí, họ cũng nghiên cứu sinh giống nhau nên được sắp xếp cùng một kí túc xá. Làm hàng sớm với các thầy giáo cũng không được tự nhiên, nhưng là có lợi, nơi này trừ đi Quản phụ trách đôi bóng đèn và các thứ vụn vặt, còn lại thì mặc kệ, không có kiểm tra ngủ, càng không có cấm đi lại vào ban đêm.

Cũng vì vậy, Đàm Thiên Thiên thường xuyên ra ngoài kí túc xá với bạn trai. Bất quá biết hôm nay Lệ Từ Xuyên trở về, khó có được Đàm Thiên Thiên không ra ngoài, còn mua rất nhiều rau ở siêu thị về.

Lệ Từ Xuyên vừa vào cửa, liền bị Đàm Thiên Thiên nhiệt tình ôm: “Cục cưng, tớ rất nhớ cậu!”

Thật vất vả tránh thoát được Đàm Thiên Thiên, suýt nữa Lệ Từ Xuyên bị ngạt chết. Thấy sắc mặt cô không hồng như thường ngày, Đàm Thiên Thiên cuống cuống hỏi, “Tớ nói này cục cưng, người này bệnh tụt bao nhiêu ki? Có thể yếu đuối như vậy.”

Lệ Từ Xuyên vừa mới chuẩn bị trả lời, Đàm Thiên Thiên lại gần, “Mau nói với tớ hải sản nhà nào, hiệu quả giảm cân rõ rệt như vậy?”

“Cậu định làm gì?”

“Giảm cân đó, một tháng này tớ trường học tụt lên ba kí lô.” Siết chặt bụng nhỏ, Đàm Thiên Thiên vô cùng uể oải.

“Cậu chưa nghe nói sao? Con gái giảm cân thì vòng ngực sẽ giảm xuống trước, cậu chắc chắn muốn giảm?”

“Thật?” Ánh mắt không ý tốt của Đàm Thiên Thiên rơi xuống ngực cô, cười xấu xa, “Không trách được bên trên của cậu phân biệt rõ ràng với vùng đất bằng phẳng rồi.”

“.....”

Đàm Thiên Thiên chủ động buông tha, tư thái đại tiểu thư đi mua thức ăn ở siêu thị không vì cái gì khác, chỉ bởi vì Lệ Từ Xuyên thêm ăn thức ăn ngon

kia.

Hai người lật rau ở phòng bếp, Lệ Từ Xuyên nghỉ đến chuyện vừa rồi, thốt lên hỏi, “Lúc gọi điện thoại sao cậu không nói cao nhân mới tới kia là Cố Khinh Châu.”

Làm hại cô đối mặt với anh ta trong giây lát, không có chút vui sướng khi gặp lại sau thời gian xa cách, ngược lại xem nữa bị hù chết.

“Người nào? Ai là Cố Khinh Châu?” Đàm Thiên Thiên trở mắt, xem ra còn kinh ngạc hơn Lệ Từ Xuyên.

“Gần đây cậu hay nhắc tới thầy Cố, là Cố Khinh Châu, cậu không biết?”

“Tôi không biết, thật hay giả?”

Cố Khinh Châu là nhân vật truyền kỳ trong trường học của cô, nghe nói lúc anh còn học năm nhất đại học, nắm trong tay mấy hạng mục kiếm cho trường học vài tỷ, còn đạt được nhiều giải thưởng lớn toàn quốc, cái này ở trường học của bọn cô xưa nay chưa từng có. Lúc ấy các thầy giáo trong trường còn lưu hành một câu nói —— ‘nếu các người có thể được một phần trăm thiên phú và cố gắng của đàn anh Cố Khinh Châu, ta tiết kiệm được biết bao nhiêu tâm tư.’

Chú ý thuyền nhẹ là nàng cửa trong trường học Truyện Kỳ Nhân Vật, nghe nói khi hấn thời điểm năm thứ nhất đại học, trong tay mấy hạng mục bởi vì trường học kiếm vài thùng Kim, còn từng thu được toàn quốc giải thưởng lớn, cái này ở họ trường học nhưng xưa nay chưa từng có. Lúc ấy trường học Lão sư đang lúc lưu hành nhất một câu các người nếu là có các người Cố sư huynh một phần trăm thiên phú cùng cố gắng, ta phải tiết kiệm bao nhiêu tâm a.’

Dần dần, Cố Khinh Châu thành học sinh quảng cáo, làm bọn họ nhìn mà sợ.

Nhưng bởi vì phần lớn thời gian Cố Khinh Châu cống hiến cho phòng thí nghiệm, bạn học gặp qua anh ít lại càng ít, ngược lại giúp anh thêm thần bí khó lường.

Đàm Thiên Thiên tiêu hoá một lát, mới ngộ ra một chút, “Không trách được, ngày ấy anh ta tới, mấy vị viện sĩ thêm mấy người lãnh đạo, cố ý muốn căn phòng để đón tiếp anh, lúc ấy chúng tôi còn kỳ quái đến cuối cùng là ai, huy động nhân lực như vậy.”

“Các người cũng không hỏi anh ta tên gì?” Quả thật Lệ Từ Xuyên im lặng.

“Ai dám hỏi?” Đàm Thiên Thiên liếc mắt xem thường, “Anh ta tới một tháng rồi, trao đổi với chúng ta lại học tập trước. Mỗi lần có dũng khí nói chuyện với anh ta, anh ta không phải không để ý đến chính là ừ một tiếng, mặt lạnh thiếu chút nữa đông chết người, chúng tôi cũng hoài nghi anh sống ở phòng thí nghiệm quá lâu, bị Formalin ngâm thành như vậy.”

Nghe vậy, Lệ Từ Xuyên phì cười một tiếng, nhin không được.

“Cười cái rắm, chờ cậu thành người dưới quyền của anh ta hai ngày, xem cậu còn hả hê được không.” Đàm Thiên Thiên chợt nhớ tới cái gì, quỷ dị cười một tiếng, “Còn một chuyện, hai ngày đầu anh ta mới tới, hôn mấy cô bạn kể bên cũng bị anh ta hớp mắt, cậu cũng biết nghiên cứu những cái kia, gặp phải trùm học tập lĩnh vực chuyên nghiệp mạnh mẽ như trâu bò, khỏi phải nói có bao nhiêu kích động. Hơn nữa thầy Cố vừa nhìn đã biết là miếng thịt tươi, dễ dàng gục ngã, vì vậy mấy con bò tự chạy tới tìm chết.”

Đối với tán gẫu, Lệ Từ Xuyên vẫn rất hứng thú, vội hỏi, “Sau đó thì sao?”

“Các em gái chạy tới phòng thí nghiệm cả ngày, mang theo một đồng vấn đề chuyên nghiệp, tôi đoán chừng vừa bắt đầu anh ta còn chưa xem, đưa người ta viết công thức để trả lời, đừng nhắc tới trách nhiệm rồi. Không quá lâu liền ai không rõ? Ngày đó trước mặt nhiều người, anh trực tiếp hỏi người ta: ‘các người không có thầy sao? Hay là không có thầy nào chịu dạy các người? Nếu là như vậy, tôi có thể viết thư khiếu nại báo ông ta.’” lời nói đúng đắn, hù đám tán trai chạy ra khỏi cửa, tụi ấy thâm vô cùng ha ha!”

Cảnh tượng đó, Lệ Từ Xuyên có thể tưởng tượng được. Người này, nói dễ nghe, chính là quá không phong tình rồi.

Ba năm trước đây chính là như vậy, không ngờ, ba năm sau anh cũng không thay đổi chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Độc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 2:

Ba năm trước đây, cô còn là sinh viên năm hai nhân hạ. Lúc đó nhằm chán đánh cuộc với bạn, không ngờ lại nếm mùi bại trận.

Đàm Thiên rút ra một tờ giấy từ phía sau, cổ họng trong vắt, làm bộ thì thầm, “Mời đồng học cuộc thua viết thư tình phong tình dào dạt cảm động đến

tâm can, đầu ngoặc, một ngàn chữ trả lời, đầu ngoặc xong, sau đó mang thư tình đưa cho hội trưởng hội học sinh Tiết Gia Dương, bây giờ gửi lời cho hỏi cho lễ phép.”

Tiết Gia Dương?

Có cần ác như vậy không.

Nói đến đồng học Tiết Gia Dương, trong trường học anh cũng là nhân vật làm mưa làm gió, nguyên nhân là anh ta vô cùng thích chơi bóng rổ, mà ngoại hình của anh lại càng giống như 《Slamdunk》Lý Địch Xích Mộc Cương Hiến, tự nhiên có lời khen ngợi của Đại Tinh Tinh. Nhưng Tiết Gia Dương là người thật thà, xem như có người gặp mặt gọi biệt hiệu của anh ta thì anh ta cũng không tức giận, có thể đây là vì cái gì, đây người bụng xấu đồ nguyên nhân lên người Tiết Gia Dương thôi.

Nhận thức thua cuộc, Lệ Từ Xuyên rất là dứt khoát, “Được, buổi tối tớ viết liền.”

‘Kể từ lần đầu tiên thấy cậu, cậu liền chiếm hết toàn bộ linh hồn của tớ. Nét mặt hàng mi của cậu, cùng với đôi môi đáng yêu của cậu, tất cả có liên quan đến cậu, giống như bộ phim tua chậm, chiếu ở trong đầu tớ. Thích cậu, giống như hô hấp, mỗi một lần không khí mới mẽ chảy vào, đều là tớ thích cậu nhiều hơn.’

Lệ Từ Xuyên chưa từng viết thư tình, cho nên nhận được nhiệm vụ, lập tức bắt tay vào tìm thư tình trong bách khoa toàn thư, trái một câu phải một câu như thế nào, rốt cuộc làm cho cô đủ 1000 chữ.

Sao lúc đó vẫn không cảm giác được gì, bây giờ đọc thông suốt một lần, chỉ cảm thấy da gà nổi lên, kêu là buồn nôn!

Dùng màu hồng trang trí thư tình thật đẹp, trong ánh mắt vui mừng khôn xiết của bạn xấu Lệ Từ Xuyên mang thư tình đến phòng làm việc của hội học sinh, nhưng chờ mòn mỏi, cũng không thấy bóng dáng của Tiết Gia Dương.

Mà cả người cô đứng trước cửa phòng làm việc như tượng, đã hấp dẫn không ít cái nhìn chăm chú. Cuối cùng tính nhẫn nại của Lệ Từ Xuyên cũng bị mất đi, tùy ý bắt được một người đang chuẩn bị bước vào phòng nam sinh.

“Cậu là người của hội học sinh?” Cô hỏi.

Nam sinh kinh ngạc nhìn Lệ Từ Xuyên, ngay sau đó rũ mắt xuống, rơi vào vị trí Lệ Từ Xuyên nắm cổ tay mình, tai đỏ lên, “Đứng, học tỷ.”

Lệ Từ Xuyên vừa nghe cậu ta gọi mình, vui vẻ. Xem ra đối phương biết cô, hơn nữa còn là một người ngoan ngoãn nghe lời. Vì vậy nở một nụ cười thân ái dễ gần, đưa lá thư trên tay cho nam sinh.

“Học đệ thân ái, giúp tôi chuyển cái này cho hội trưởng của các cậu.”

Lệ Từ Xuyên mới cắt tóc hôm trước, một bên tóc dài để ra sau, một bên tùy ý xoã trước ngực. Hôm nay cô mặc một chiếc đầm đầy hoa nhỏ ngang eo tinh tế, chân mang một đôi giày con nít. Tóc đen cùng với màu sắc của da thịt tạo ra sự đối lập, trên môi thoa son hoa anh đào màu hồng thắm. Khi cô cong mắt lên, lúc lông mi chớp loé, rất ít người khác phái có thể kháng cự.

Quả nhiên, tiểu học đệ cũng bị nụ cười của Lệ Từ Xuyên làm cho ngây dại một chút, bình tĩnh lại thì đã sớm không tìm được cô.

Nắm thư tình còn toả ra mùi hương của người, học đệ buồn.

Giao cho hội trưởng? Vị hội trưởng kia?

Thành viên nội bộ của hội học sinh cũng biết, mặc dù Tiết Gia Dương mang danh tiếng hội trưởng hội học sinh, kì thực tồn tại trên danh nghĩa, công việc sáng tối lớn nhỏ của hội học sinh đều qua tay phó hội trưởng. Bọn họ cũng âm thầm gọi phó hội trưởng là hội trưởng, nhưng cậu không biết việc nội bộ này Lệ Từ Xuyên rõ hay không.

Nhưng nghĩ lại, hội trưởng so sánh với phó hội trưởng, giống như người nhận được thư tình sẽ là phó hội trưởng.

Vốn cho là chuyện này cứ qua đi như vậy, nhưng Lệ Từ Xuyên cũng không ngờ đến, chuyện này vẫn còn tiếp ở phía sau.

Ngày hôm sau, Lệ Từ Xuyên núp ở thư viện đọc sách, mắt thấy sẽ phải đến kì thi ngay lập tức, trọng điểm cô còn chưa vẽ ra. Đang hăng hái cầm bút màu, chợt có người vỗ nhẹ vai Lệ Từ Xuyên, cô quay đầu lại, thuận tay gạt gạt tóc cản trở.

“Từ Xuyên, bên ngoài có người tìm cậu.”

“Tìm tôi?” Lệ Từ Xuyên chỉ chỉ lỗ mũi của mình, chẳng lẽ là Thiên Thiên?

“Ừ, là đồng học Cố.” Đồng học báo tin vừa nói, vừa thâm ý nháy mắt với cô.

“Đồng học Cố?” Ai vậy?

Lệ Từ Xuyên để bài thi xuống, mê mang từ thư viện ra ngoài.

Giữa lúc mùa hè, đi ra từ thư viện có nhiệt độ ổn định là 26 độ, nháy mắt một luồng khí nóng đập vào mặt. Lệ Từ Xuyên rất sợ nóng, phàn là nhiệt độ bên ngoài cao một chút, sống lâu một chút, cô sẽ bị cảm nắng, tiếp theo đó sẽ là một loạt triệu chứng hoa mắt.

Không có cách cách quá xa nơi có máy điều hoà, Lệ Từ Xuyên đứng trên bậc thang, lăm lét nhìn trái nhìn phải, tìm vị ‘Đồng học Cố’ không hề có ấn tượng kia.

Mà lúc này, dưới bóng cây Cổ Kinh Châu cứ như một bức tranh, một thân quần đỏ trang phục nam sinh đứng ở chỗ cao, tay để trên trán che nắng. Ngược lại tóc cô bị chính cô làm cho rối loạn, vài sợi tóc phiêu đảng ở trên cần cổ trắng nõn tinh tế của cô, làm cho người ta mộng tưởng. Cửa kính sau lưng cô, ánh mặt trời ngưng tụ trên đỉnh đầu, tạo thành một vòng sáng khổng lồ, quanh thân cô cũng bị vây lấy một tầng thanh lệ, cũng nổi bật lên đáng người hết sức đáng yêu của cô.

Anh núp trong bóng tối, cẩn thận lại cẩn thận dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu rơi xuống trên mặt cô, không rơi sai một tí nào.

Rất nhanh, liền thấy mi cô nhẹ chau lại, trong mắt dâng lên mấy phần không kiên nhẫn, lúc này anh mới hơi mím môi, tiến vào bên trong phạm vi tầm mắt của cô.

Cảnh vật thay đổi, mặt mũi anh cũng từ từ rõ ràng. Nhìn người mới tới, Lệ Từ Xuyên chỉ cảm thấy quen thuộc, lại không nghĩ đã gặp qua anh ở đâu.

“Là anh tìm tôi sao?” Đối mặt với người xa lạ, từ trước đến giờ Lệ Từ Xuyên đều biểu hiện khéo léo, nụ cười thân thiện độ năm sao.

Cổ Kinh Châu yên lặng nhìn cô một lát, sau đó móc ra một vật từ trong túi ——

Phong thư tình khiến Lệ Từ Xuyên nổi da gà, lại đang ở chỗ của anh ta! ! !

Nụ cười trên mặt không khỏi cứng ngắc.

Chuyện này

Chuyện này sách vốn là nên ở Tiết gia giương trong tay, chạy thế nào cái kia đi? Đúng rồi, mới vừa rồi đồng học nói hần là ai kia mà, chú ý học trường? Chú ý.

Bỗng dưng, lệ từ thiên mờ to hai mắt. Lưu Hải cắt bỏ qua được dài, nàng đồng nhất kinh ngạc, mấy sợi nhỏ tóc nhọn quần tới lông mi nơi, ngứa một chút, nàng lại vội vàng nháy nháy mắt mới hóa giải khó chịu, nhưng một hồi này công phu cũng đủ đủ nàng đoán hiểu thân phận của người này rồi.

“Ngươi...ngươi là chú ý thuyền nhẹ?”

Hần không có chú ý tới nàng nói gì, chỉ cảm thấy mới vừa rồi cô ấy là một loạt mờ ám làm cho người gây cười. Nhưng là, tâm tình của hắn nhăn nhu đến bộ mặt, phản ứng từ trước đến giờ chậm lại, đợi đến khúc miệng sắp tràn ra nhất mặt cười yếu ớt thì lại nghĩ tới chưa kịp trả lời vấn đề của nàng.

Vì vậy, nghiêm mặt gật đầu một cái.

Phối hợp cử động của hắn, lệ từ thiên trong lòng tiếng kêu gào một mảnh, thư tình lỗi đưa đến trong tay ai không được, thế nào cổ tình đến trong tay hắn?

Nhưng hắn là chú ý thuyền nhẹ a!

Trong trường học tiếng tăm lừng lẫy học phách, các hạng khảo hạch của môn đệ nhất phi nhân loại chú ý thuyền nhẹ a!

Ở trường chúng ta thầy trò trong mắt, chú ý thuyền nhẹ là vị Truyện Kỳ Nhân Vật, là thần thánh bất khả xâm phạm.

Nhưng nàng nhưng bây giờ dùng thư tình ‘xâm phạm’ hắn.

Bởi vì chuyên nghiệp niên cấp bất đồng, lệ từ thiên đối với hắn hiểu rõ cũng đều lai nguyên từ lời đồn đãi. Không hề cùng xuất hiện hai người, đột nhiên nhận được đối phương đưa tới thư tình, hắn sẽ sẽ không cho là nàng là biến thái?

Lệ từ thiên vừa mới chuẩn bị giải thích lần này Ô Long sự kiện, chú ý thuyền nhẹ lúc này lại nhẹ nhàng nâng nâng tay, đem đã nhăn nhúm thư tình hiện ra ở trước mặt nàng.

“Phía trên này viết ngươi thăm mến ta. Vậy, có muốn hay không ước hẹn?”

Lệ từ thiên trong lòng run một cái.

Thật ra thì trong trường học đối với chú ý thuyền nhẹ lời đồn đãi tình không chỉ học thuật phía trên, còn có hắn vô cùng thần bí thân thể.

Nghe nói, chú ý thuyền nhẹ có một hỗn hắc cha, tay trái mỹ nhân, tay phải khảm đao, trên cổ vòng vàng ước chừng nặng hai cân.

Nghe nói, cha hắn thích nhất hoạt động giải trí chính là tán dóc, xem ai không vừa mắt liền kêu tiểu đệ cầm vũ khí.

Mặc dù không biết lời đồn đãi nguồn gốc có thể tin cậy được hay không, nhưng tổng sẽ không không huyết lai phong, khẳng định vẫn là có chút việc thực căn cứ.

Lệ tử thiên ánh mắt không khỏi tung tích đến trên tay của hắn, phát liễu ngoan giống nhau nắm cô ấy là phong tình bột hồng, bên tai hình như vang lên mài đao sèn soẹt thanh.

Có nhiều lão tử, sẽ có cái đó chính là tiểu tử, vị thái tử này gia nếu là biết nàng là đem thư tình đưa sai người, có thể hay không thẹn quá thành giận đem nàng chém thành thịt vụn?

Xem ra, vẫn không thể mạo hiểm.

Vì vậy, nàng dần lòng, cắn răng một cái, vừa nhắm mắt: “Hẹn!”

-

Lệ Tử Xuyên không biết bọn họ danh này có tính là ước hẹn không, nếu coi là có, ngày đó, nhất định không có nữ chính nào trên đời bi thống bằng cô rồi.

Cố Khinh Châu căn bản không chú ý cô, hình như cũng không quá hiểu được thương hoa tiếc ngọc, một người bước nhanh về phía trước. Anh cao lớn như ngựa, chân cũng thon dài, cự ly một bước tương đương với hai bước của cô, hơn nữa bước chân cũng thật nhanh, Lệ Tử Xuyên chỉ thiếu chút nữa là chạy theo anh rồi.

Chương 2:

Ba năm trước đây, cô còn là sinh viên năm hai nhân hạ. Lúc đó nhàm chán đánh cuộc với bạn, không ngờ lại nếm mùi bại trận.

Đàm Thiên rút ra một tờ giấy từ phía sau, cổ họng trong vất, làm bộ thì thầm, “Mời đồng học cuộc thua viết thư tình phong tình dào dạt cảm động đến tâm can, dấu ngoặc, một ngàn chữ trả lời, dấu ngoặc xong, sau đó mang thư tình đưa cho hội trưởng hội học sinh Tiết Gia Dương, bây giờ gửi lời cho hỏi cho lễ phép.”

Tiết Gia Dương?

Có cần ác như vậy không.

Nói đến đồng học Tiết Gia Dương, trong trường học anh cũng là nhân vật làm mưa làm gió, nguyên nhân là anh ta vô cùng thích chơi bóng rổ, mà ngoại hình của anh lại càng giống như 《Slam Dunk》Lý Địch Xích Mộc Cương Hiến, tự nhiên có lời khen ngợi của Đại Tinh Tinh. Nhưng Tiết Gia Dương là người thật thà, xem như có người gặp mặt gọi biệt hiệu của anh ta thì anh ta cũng không tức giận, có thể đây là vì cái gì, đầy người bụng xấu đồ nguyên nhân lên người Tiết Gia Dương thôi.

Nhận thức thua cuộc, Lệ Tử Xuyên rất là dứt khoát, “Được, buổi tối tớ viết liền.”

‘Kể từ lần đầu tiên thấy cậu, cậu liền chiếm hết toàn bộ linh hồn của tớ. Nét mặt hàng mi của cậu, cùng với đôi môi đáng yêu của cậu, tất cả có liên quan đến cậu, giống như bộ phim tua chậm, chiếu ở trong đầu tớ. Thích cậu, giống như hô hấp, mỗi một lần không khí mới mẽ chảy vào, đều là tớ thích cậu nhiều hơn.’

Lệ Tử Xuyên chưa từng viết thư tình, cho nên nhận được nhiệm vụ, lập tức bắt tay vào tìm thư tình trong bách khoa toàn thư, trái một câu phải một câu như thế nào, rốt cuộc làm cho cô đủ 1000 chữ.

Sao lúc đó vẫn không cảm giác được gì, bây giờ đọc thông suốt một lần, chỉ cảm thấy da gà nổi lên, kêu là buồn nôn!

Dùng màu hồng trang trí thư tình thật đẹp, trong ánh mắt vui mừng khôn xiết của bạn xấu Lệ Tử Xuyên mang thư tình đến phòng làm việc của hội học sinh, nhưng chờ mòn mỏi, cũng không thấy bóng dáng của Tiết Gia Dương.

Mà cả người cô đứng trước cửa phòng làm việc như tượng, đã hấp dẫn không ít cái nhìn chăm chú. Cuối cùng tính nhẫn nại của Lệ Tử Xuyên cũng bị mất đi, tùy ý bắt được một người đang chuẩn bị bước vào phòng nam sinh.

“Cậu là người của hội học sinh?” Cô hỏi.

Nam sinh kinh ngạc nhìn Lệ Tử Xuyên, ngay sau đó rũ mắt xuống, rơi vào vị trí Lệ Tử Xuyên nắm cổ tay mình, tai đỏ lên, “Đúng, học tỷ.”

Lệ Tử Xuyên vừa nghe cậu ta gọi mình, vui vẻ. Xem ra đối phương biết cô, hơn nữa còn là một người ngoan ngoãn nghe lời. Vì vậy nở một nụ cười thân ái dễ gần, đưa lá thư trên tay cho nam sinh.

“Học đệ thân ái, giúp tôi chuyển cái này cho hội trưởng của các cậu.”

Lệ Tử Xuyên mới cắt tóc hôm trước, một bên tóc dài để ra sau, một bên tùy ý xoa trước ngực. Hôm nay cô mặc một chiếc đầm đầy hoa nhỏ ngang eo tinh tế, chân mang một đôi giày con nít. Tóc đen cùng với màu sắc của da thịt tạo ra sự đối lập, trên môi thoa son hoa anh đào màu hồng thắm. Khi cô

cong mắt lên, lúc lông mi chớp loé, rất ít người khác phái có thể kháng cự.

Quả nhiên, tiểu học đệ cũng bị nụ cười của Lệ Từ Xuyên làm cho ngây dại một chút, bình tĩnh lại thì đã sớm không tìm được cô.

Nắm thư tình còn toả ra mùi hương của người, học đệ buồn.

Giao cho hội trưởng? Vị hội trưởng kia?

Thành viên nội bộ của hội học sinh cũng biết, mặc dù Tiết Gia Dương mang danh tiếng hội trưởng hội học sinh, kì thực tồn tại trên danh nghĩa, công việc sáng tối lớn nhỏ của hội học sinh đều qua tay phó hội trưởng, bọn họ cũng âm thầm gọi phó hội trưởng là hội trưởng, nhưng cậu không biết việc nội bộ này Lệ Từ Xuyên rõ hay không.

Nhưng nghĩ lại, hội trưởng so sánh với phó hội trưởng, giống như người nhận được thư tình sẽ là phó hội trưởng.

Vốn cho là chuyện này cứ qua đi như vậy, nhưng Lệ Từ Xuyên cũng không ngờ đến, chuyện này vẫn còn tiếp ở phía sau.

Ngày hôm sau, Lệ Từ Xuyên núp ở thư viện đọc sách, mắt thấy sẽ phải đến kì thi ngay lập tức, trọng điểm cô còn chưa vẽ ra. Đang hăng hái cầm bút màu, chợt có người vỗ nhẹ vai Lệ Từ Xuyên, cô quay đầu lại, thuận tay gạt tóc cản trở.

“Từ Xuyên, bên ngoài có người tìm cậu.”

“Tìm tôi?” Lệ Từ Xuyên chỉ chỉ lỗ mũi của mình, chẳng lẽ là Thiên Thiên?

“Ừ, là đồng học Cố.” Đồng học báo tin vừa nói, vừa thâm ý nháy mắt với cô.

“Đồng học Cố?” Ai vậy?

Lệ Từ Xuyên để bài thi xuống, mê mang từ thư viện ra ngoài.

Giữa lúc mùa hè, đi ra từ thư viện có nhiệt độ ổn định là 26 độ, nháy mắt một luồng khí nóng đập vào mặt. Lệ Từ Xuyên rất sợ nóng, phàm là nhiệt độ bên ngoài cao một chút, sống lâu một chút, cô sẽ bị cảm nắng, tiếp theo đó sẽ là một loạt triệu chứng hoa mắt.

Kông có cách cách quá xa nơi có máy điều hoà, Lệ Từ Xuyên đứng trên bậc thang, lăm lét nhìn trái nhìn phải, tìm vị ‘Đồng học Cố’ không hề có ấn tượng kia.

Mà lúc này, dưới bóng cây Cố Kinh Châu cứ như một bức tranh, một thân quần đỏ trang phục nam sinh đứng ở chỗ cao, tay để trên trán che nắng. Ngược lại tóc cô bị chính cô làm cho rối loạn, vài sợi tóc phiêu đảng ở trên cần cổ trắng nõn tinh tế của cô, làm cho người ta mộng tưởng. Cửa kính sau lưng cô, ánh mắt trời ngưng tụ trên đỉnh đầu, tạo thành một vòng sáng khổng lồ, quanh thân cô cũng bị vây lấy một tầng thanh lệ, cũng nổi bật lên đáng người hết sức đáng yêu của cô.

Anh núp trong bóng tối, cẩn thận lại cẩn thận dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu rơi xuống trên mặt cô, không rơi sai một tí nào.

Rất nhanh, liền thấy mi cô nhẹ chau lại, trong mắt dâng lên mấy phần không kiên nhẫn, lúc này anh mới hơi mím môi, tiến vào bên trong phạm vi tầm mắt của cô.

Cảnh vật thay đổi, mặt mũi anh cũng từ từ rõ ràng. Nhìn người mới tới, Lệ Từ Xuyên chỉ cảm thấy quen thuộc, lại không nghĩ đã gặp qua anh ở đâu.

“Là anh tìm tôi sao?” Đối mặt với người xa lạ, từ trước đến giờ Lệ Từ Xuyên đều biểu hiện khéo léo, nụ cười thân thiện độ năm sao.

Cố Kinh Châu yên lặng nhìn cô một lát, sau đó móc ra một vật từ trong túi ——

Phong thư tình khiến Lệ Từ Xuyên nổi da gà, lại đang ở chỗ của anh ta! ! !

Nụ cười trên mặt không khỏi cứng ngắc.

Chuyện này

Chuyện này sách vốn là nên ở Tiết gia giường trong tay, chạy thế nào cái kia đi? Đúng rồi, mới vừa rồi đồng học nói hán là ai kia mà, chú ý học trưởng? Chú ý.

Bỗng dưng, lệ từ thiên mở to hai mắt. Lưu Hải cắt bỏ qua được dài, nàng đồng nhất kinh ngạc, mấy sợi nhỏ tóc nhọn quán tới lông mi nơi, ngứa một chút, nàng lại vội vàng nháy nháy mắt mới hóa giải khó chịu, nhưng một hồi này công phu cũng đủ đủ nàng đoán hiểu thân phận của người này rồi.

“Ngươi...ngươi là chú ý thuyền nhẹ?”

Hắn không có chú ý tới nàng nói gì, chỉ cảm thấy mới vừa rồi cô ấy là một loạt mờ ám làm cho người gây cười. Nhưng là, tâm tình của hắn nhăn nhu đến bộ mặt, phản ứng từ trước đến giờ chậm lại, đợi đến khoe miệng sắp tràn ra nhất mặt cười yếu ớt thì lại nghĩ tới chưa kịp trả lời vấn đề của nàng.

Vì vậy, nghiêm mặt gật đầu một cái.

Phối hợp cử động của hân, lệ tử thiến trong lòng tiếng kêu gào một mảnh, thư tình lỗi đưa đến trong tay ai không được, thế nào có tình đến trong tay hân?

Nhưng hân là chú ý thuyền nhẹ a!

Trong trường học tiếng tăm lừng lẫy học phách, các hạng khảo hạch của môn đệ nhất phi nhân loại chú ý thuyền nhẹ a!

Ở trường chúng ta thầy trò trong mắt, chú ý thuyền nhẹ là vị Truyện Kỳ Nhân Vật, là thần thánh bất khả xâm phạm.

Nhưng nàng nhưng bây giờ dùng thư tình ‘xâm phạm’ hân.

Bởi vì chuyên nghiệp niên cấp bất đồng, lệ tử thiến đối với hân hiểu rõ cũng đều lai nguyên từ lời đồn đãi. Không hề cùng xuất hiện hai người, đột nhiên nhận được đối phương đưa tới thư tình, hân sẽ sẽ không cho là nàng là biến thái?

Lệ tử thiến vừa mới chuẩn bị giải thích lần này Ô Long sự kiện, chú ý thuyền nhẹ lúc này lại nhẹ nhàng nâng nâng tay, đem đã nhấn nhúm thư tình hiện ra ở trước mặt nàng.

“Phía trên này viết nguoi thâm mến ta. Vậy, có muốn hay không ước hẹn?”

Lệ tử thiến trong lòng run một cái.

Thật ra thì trong trường học đối với chú ý thuyền nhẹ lời đồn đãi tịnh không chỉ học thuật phía trên, còn có hân vô cùng thần bí thân thể.

Nghe nói, chú ý thuyền nhẹ có một hỗn hắc cha, tay trái mỹ nhân, tay phải khảm đao, trên cổ vòng vàng ước chừng nặng hai cân.

Nghe nói, cha hân thích nhất hoạt động giải trí chính là tán dóc, xem ai không vừa mắt liền kêu tiểu đệ cầm vũ khí.

Mặc dù không biết lời đồn đãi nguồn gốc có thể tin cậy được hay không, nhưng tổng sẽ không không huyệt lai phong, khẳng định vẫn là có chút việc thực căn cứ.

Lệ tử thiến ánh mắt không khỏi tung tích đến trên tay của hân, phát liễu ngoan giống nhau nắm cô ấy là phong tình bột hồng, bên tai hình như vang lên mài đao sèn soẹt thanh.

Có nhiều lão tử, sẽ có cái đó chính là tiểu tử, vị thái tử này gia nếu là biết nàng là đem thư tình đưa sai người, có thể hay không thẹn quá thành giận đem nàng chém thành thịt vụn?

Xem ra, vẫn không thể mạo hiểm.

Vì vậy, nàng dần lòng, cắn răng một cái, vừa nhắm mắt: “Hẹn!”

-

Lệ Tử Xuyên không biết bọn họ danh này có tính là ước hẹn không, nếu coi là có, ngày đó, nhất định không có nữ chính nào trên đời bị thống bằng cô rồi.

Cố Khinh Châu căn bản không chú ý cô, hình như cũng không quá hiểu được thương hoa tiếc ngọc, một người bước nhanh về phía trước. Anh cao lớn như ngựa, chân cũng thon dài, cự ly một bước tương đương với hai bước của cô, hơn nữa bước chân cũng thật nhanh, Lệ Tử Xuyên chỉ thiếu chút nữa là chạy theo anh rồi.

Đây cuối cùng là ước hẹn, hay là chạy trốn chết? Cô nhỏ giọng thì thầm.

Chợt, giống như là có thần giao cách cảm, Cố Khinh Châu vốn là đi ở phía trước bỗng dừng lại trong phút chốc, xoay người lại, ánh mắt thâm trầm dừng lại trên khuôn mặt cô. Môi của anh so với bé trai bình thường còn muốn mỏng hơn, nhan sắc so với bé gái còn muốn vượt trội hơn, lúc này mím thật chặt, đột nhiên cử động một cái, rồi đứng im.

Chẳng lẽ là nghe được lời nói oán trách của cô? Lệ Tử Xuyên chợt dạ, không dám mạo hiểm, nhưng ra tiếng, trong lòng anh, mạng nhỏ đúng là quan trọng hơn tôn nghiêm.

Thời gian trôi qua gần một phút, sắc mặt anh hơi cứng ngắc hỏi cô, “Bây giờ chúng ta, muốn làm cái gì?”

Nếu như bây giờ Lệ Tử Xuyên đang uống nước, nhất định sẽ không có làm chính xsc phun lên mặt anh.

Đại ca, ngài đi xa như vậy mới nhớ tới hỏi muốn làm cái gì?

Chỉ là sao cô dám chất vấn anh?

Mặt Lê Từ Xuyên đen như mực, mắt to chuyển một cái, ngay sau đó khẽ cong, “Tôi có biết một quán cay Tứ Xuyên rất ngon, đi ăn được không?”

Anh suy tư hai giây, rồi ừ nhẹ một tiếng, xoay người lại muốn đi. Cô hít sâu chuẩn bị đuổi theo, đột nhiên nhìn thấy Cổ Khinh Cầu móc ra một bọc khăn giấy trong túi tiền ra, nhanh chóng nhét vào trong tay cô. Trong lúc lơ đãng đầu ngón tay sờ nhẹ, chỉ cảm thấy nhiệt độ của anh cao hơn bình thường.

Lê Từ Xuyên cầm khăn giấy có chút không hiểu, theo bản năng sờ sờ một chút còn không kịp thích ứng, mới phát hiện ra tóc mình ướt đầm mồ hôi. Ngẩng đầu lên nhìn về phía trước thấy bóng dáng kia rõ ràng bước chậm lại, bóng lưng cao lớn, mặc dù không bằng các nam sinh cường tráng, nhưng cũng hết sức tuấn tú, cao ngạo.

Khi đó, cô đứng tại chỗ, chợt rất muốn cười.

Chỉ cảm thấy người này rất nội tâm, sẽ không giống như bề ngoài hung ác như vậy.

Ngược lại, còn có một chút đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Độc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Thời gian dùng cơm sớm hơn, khách trong quán ăn cũng không nhiều lắm.

Phục vụ đưa thực đơn cho Cổ Khinh Châu, Cổ Khinh Châu lại đẩy nó đến trước mặt của Lê Từ Xuyên, vẫn không nói lời nào.

Đối với thức ăn Lê Từ Xuyên cực kỳ chọn lựa, phòng ăn ăn không quen, nhóm bạn của cô mở ra nơi này, cho nên nơi này có cái gì đặc sắc, cô đều nhớ kỹ trong lòng. Vì vậy, giả vờ nhìn thực đơn, kì thực trộm dò xét nam sinh đối diện.

Lúc ấy anh không nhìn về phía cô, tùy ý khép mắt lại, gong kính tinh tế che đi bộ phận trên mắt. Mũi và môi tạo thành đường cong mỹ lệ, chỉ là lạnh lùng một chút.

Thật là không thể hiểu nổi. . . .

Mặc dù là cô đưa thư tình trước, nhưng nếu anh không có ý, có thể tùy tiện ném thư tình đi. Nhưng chạy tới hẹn cô là xảy ra chuyện gì? Nếu hẹn cô ra ngoài, không có chủ động giống người đàn ông khác, chẳng lẽ nói, Thái tử gia khác với những người khác?

“Bạn học, cô xem xong chưa?” Phục vụ không chờ được nữa.

Nghe tiếng, cuối cùng Cổ Khinh Châu lúc này vẫn cúi đầu cũng ngược lên nhìn cô, con ngươi của anh tối đen, mang theo mấy phần thâm thúy, nhìn thẳng vào mắt cô. Lê Từ Xuyên thật giống như bị phát hiện làm việc trái lương tâm, lúng túng vội vàng cầm thực đơn che mặt mình, vội vã chỉ vào mấy món ăn đặc sắc.

Từ lúc chọn món ăn đến lúc mang thức ăn lên, hai người chưa bao giờ nói với nhau một câu, quả thật có thể dùng hai từ ‘ngọt ngào’ để hình dung.

Chỉ là Lê Từ Xuyên vừa thấy được món ăn cay, khẩu vị lập tức mở ra, mọi ý nghĩ đều quên hết. Ăn được là High chính, lại phát hiện chiếc đĩa đối diện cũng không có động tĩnh.

“Sao lại không ăn? Anh nếm thử món gà xào cay này một chút đi, làm bằng thịt non.”

Đối với thức ăn Lê Từ Xuyên có một loại cố chấp đặc biệt, cô cho là thức ăn ngon không nên lãng phí, mà là phải chia sẻ với người khác. Bởi vì nhà hàng nhỏ nên không chuẩn bị đĩa dùng chung, mà cô cảm thấy chiếc đĩa của mình cũng chưa ăn, nên dùng đĩa của mình gấp mấy miếng thịt gà đến chén của Cổ Khinh Châu.

Ai ngờ anh cũng không ăn, mà bình tĩnh nhìn đồ ăn trong chén nhiều hơn một chút, sừng sốt, lỗ tai đỏ ửng.

Lê Từ Xuyên không phát hiện sự khác thường của anh, một bộ dáng hết sức thỏa mãn: “Tôi thích món này nhất, miếng thịt gà rán mềm, còn có một chút cay. Lúc cắn, tư vị cay cay của miếng gà trộn lẫn vào nhau, trong nháy mắt sẽ có cảm giác phá kén.”

Cổ Khinh Châu chăm chú nhìn cô không chớp mắt, chớp mũi xinh xắn vì ăn cay mà toát ra tầng mồ hôi mỏng, nhìn kỹ sẽ thấy bọt nước nhỏ, bị ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào, nhưng cái chói mắt hơn, là một đôi môi vì thỏa mãn mà nheo mắt lại.

“Xem ra, cô là chuyên gia ẩm thực.” Anh chuyên chú và nhu hòa nhìn, chợt mỉm cười.

Từ lần đầu tiên anh cười từ gặp đến nay, mặt mày cứng ngắt trong phút chốc giống như mùa xuân ấm áp xông tới, hòa tan lạnh lẽo.

Lệ Từ Xuyên cắn dưa, trong chốc lát không dời ánh mắt, nhìn anh nắm dưa đưa miếng gà rán vào trong miệng, đuôi mắt giống như nhếch lên, sau đó ăn sạch toàn bộ những miếng gà cô gấp cho anh.

Cô ý thức được nhìn chằm chằm khi người ta ăn cơm là rất không lịch sự, thế là lại cúi đầu bắt đầu ăn. Sau đó khi lại ngẩng đầu, lại phát hiện bờ môi nhỏ bé của Cố Kinh Châu đỏ rực, vành môi càng đậm màu hơn, càng rõ ràng, có hơi sưng, so với quả ớt trong mâm nhìn qua còn... ngon miệng hơn.

Sau đó Lệ Từ Xuyên phát hiện một vấn đề, tròn tròn mắt: “Có phải anh không thể ăn cay không?”

Cố Kinh Châu chần chờ gật đầu: “Không thường ăn.”

Lệ Từ Xuyên nghĩ thầm lần này xong đời, nhờ mang thái tử gia đi ăn lại khiến người ta bị dị ứng thì mạng nhỏ của cô còn giữ được không chứ?

Cô lập tức gọi người phục vụ: “Mang đến cho chúng tôi một hộp sữa chua, lạnh càng tốt.”

Người phục vụ mang sữa chua ra, Lệ Từ Xuyên mở ra, đổ vào chén của Cố Kinh Châu: “Uống chút sản phẩm từ sữa, có thể giảm vị cay.”

“Sao vậy?” Thấy anh chậm chạp không đụng đến, Lệ Từ Xuyên cảm thấy kỳ quái.

“Không có việc gì.” Anh lắc đầu, uống sạch sữa chua.

Ăn một bữa cơm hữu kinh vô hiểm (*), Lệ Từ Xuyên cảm thấy hẹn hò với Cố Kinh Châu rất cân cân đũa.

(*) có lo sợ nhưng không nguy hiểm

Lúc trở về, mục đích của hai người đều là trường học, tất nhiên là cùng một đường. Rất nhanh đã đến nơi, Cố Kinh Châu cũng không tiếp tục im lặng, bỗng nhiên mở miệng: “Từ khi nào thì em chú ý đến tôi?”

Lệ Từ Xuyên lại cảm thấy, anh lên tiếng còn không bằng im lặng.

Lục lại những lời đồn mới nghe gần đây, ánh mắt cô mang theo sự trốn tránh: “Tôi đã nghe thấy đại danh của bạn học Cố từ lâu, nghe nói đến thành tích vĩ đại của anh ở Hội Học Sinh, còn thường xuyên nhìn thấy tên anh trên bảng tin, dần dà, liền bắt đầu chú ý anh, ha ha.”

Nói xong, Lệ Từ Xuyên cũng cảm thấy mình quá chân chó (**). Nhưng mà thư tình buồn nôn như vậy anh cũng có thể đọc được, đây cũng không tính là gì.

(**) nịnh nọt

Nhưng mà, Cố Kinh Châu không tiếp lời, nhưng rõ ràng cảm giác được sự hào hứng sa sút rất nhiều.

“Đi vào đi.” Dưới lầu ký túc xá nữ, anh dừng lại. Giọng nói dừng lại, nhấn mạnh từng chữ, nói: “Cảm ơn em đã đồng ý hẹn hò với tôi.”

Giọng anh thành khẩn lại khiến Lệ Từ Xuyên có chút xấu hổ, thực ra trừ việc đi ăn cơm với anh, cô lại chưa hề nói chuyện với anh nhiều.

“Cũng cảm ơn anh, hôm nào sẽ đổi lại là tôi mời.”

Vừa nói xong, cô hận không thể cắn roi đầu lưỡi mình. Đây không phải biến tướng hẹn anh ta lần sau sao?

Lệ Từ Xuyên không giấu được biểu cảm, giống như hỏi hận lại như khiếp đảm.

“Tôi thấy em nên vào đi.” Cố Kinh Châu không biết vì sao, cũng không vướng mắc với vấn đề này.

Cô gật đầu, khi đi đến hành lang không nhìn được quay đầu lại, anh không nhúc nhích, mảnh đất trống trải nổi bật lên dáng người cao gầy của anh. Ánh mắt bị mắt kính che đi, nhìn không rõ cảm xúc. Giống như thấy tầm mắt của cô bay tới, anh thoáng thả phát tay với cô.

Lệ Từ Xuyên cứng ngắc một phen, xoay người chạy lên lầu.

Về sau, cô kể lại chuyện mình hẹn hò với Cố Kinh Châu cho đám bạn nghe, ai ngờ không một người nào tin tưởng.

“Thôi đi, Cố Kinh Châu là nhân vật nào? Học tập được đánh dấu gạch thẳng, thời gian trong phòng thí nghiệm còn nhiều hơn thời gian đi ngủ, người ta có thời gian để ý tới sinh viên vụn vặt như cậu sao? Hai người căn bản chính là tám gậy tre cùng đánh không tới đồng khởi.”

Rất đúng, cô và Cố Kinh Châu thực không phải là người cùng một thế giới. Hơn nữa, từ khi cô đến trường, thường xuyên nghe có học tỷ ái mộ anh, chưa từng nghe qua tin đồn của anh với nữ sinh ấy, có lẽ với anh mà nói, ông nghiệm quan trọng hơn bạn gái.

Bất quá, vì cái gì anh lại chạy tới hẹn hò với cô?

Nhưng đáp án này, cô vĩnh viễn không có cơ hội biết.

Sau ngày hẹn hò đó, Cố Khinh Châu giống như câu hỏi trong sinh hoạt hằng ngày của cô dần dần biến mất. Khi nghe tin của anh lần nữa, đã là khai giảng năm sau. Nghe người ta nói, một số trường học uy tín ở nước ngoài gửi thông báo nhập học đến anh, không chỉ cung cấp toàn bộ phí học bổng, thậm chí còn có trợ cấp sinh hoạt, một phiếu tốt nghiệp xuất ngoại du học.

Lại nghe nói, hiệu trưởng tự mình kiểm tra lựa chọn trường học cho anh, cân bằng lợi hại, mục đích quan trọng nhất vẫn là hi vọng sau khi anh được đào tạo sâu vài năm, về nước cống hiến cho trường học cũ.

Cho nên nói, hiện tại anh đã đào tạo chuyên sâu xong, về nước hiến thân đến đây sao?

Ba năm trước đây đột nhiên xuất hiện, lại đột nhiên biến mất, hiện giờ nhìn thấy cô lại biểu hiện không khác gì người xa lạ, người này rõ là... Thật kỳ lạ!

Trương lão đầu ra lệnh, mấy ngày nay phần lớn thời gian Lê Tử Xuyên đều ngấm mình ở phòng thí nghiệm. Cuối cùng rất không dễ dàng ở ngày thứ tư đánh ra một phần báo cáo, xem như có thể miễn cưỡng báo cáo kết quả công tác.

Buổi chiều, Lê Tử Xuyên ra khỏi văn phòng, khóc không ra nước mắt.

Cô nhanh chóng làm ra kết quả, là vì không muốn chính diện tiếp xúc với Cố Khinh Châu, ai ngờ, người định không bằng trời định, vậy mà Trương lão đầu đã xuất ngoại ba ngày trước rồi!

Báo cáo lại không thể không giao, vì nhiều điểm lo lắng, Lê Tử Xuyên cứng rắn kéo Đàm Thiên Thiên đi cùng cô.

Vừa đến tầng văn phòng của Cố Khinh Châu, liền thấy bộ dáng nom nớp lo sợ của Mạch Dao canh giữ ở cửa.

“Tìm thầy Cố sao?” Mạch Dao nhìn văn kiện trên tay Lê Tử Xuyên.

Lê Tử Xuyên gật đầu, còn chưa kịp nói chuyện, liền nghe Mạch Dao thần bí nói, “Cậu nên chuẩn bị tâm lý, mình thấy hôm nay tâm trạng của thầy Cố không được tốt. Trương Nhất Phàm còn đang ở trong nghe mắng đó.”

Đàm Thiên Thiên nghe vậy tựa như bị dọa sợ, khuôn mặt tái mét, “Thật sự? Mình không vào đâu, để tránh thành vật hi sinh, quá thảm rồi!”

Lê Tử Xuyên chỉ tiếc rèn sắt không thành thép tròng mắt nhìn hai người liếc mắt một cái, thăm sao? Đối mặt với 'Đối tượng hẹn hò lúc trước biến thành đại Boss trên đầu mình', cô mới thăm!

Lê Tử Xuyên mặc kệ hai người, gõ cửa, ngẩng đầu ưỡn ngực tiến vào văn phòng Cố Khinh Châu.

Đi vào, lập tức nhận thấy không khí lạnh lùng ở bên trong.

Trương Nhất Phàm là người nghịch ngợm hay gây sự nhất trong đám bọn cô, cho dù là Trương lão đầu có tính tình tốt cũng mấy lần bị cậu ấy quậy đến nói mê sảng. Nhưng lúc này, Trương Nhất Phàm lại giống như cô dâu nhỏ yếu đuối đứng ở bên cạnh Cố Khinh Châu, vẻ mặt ngưng trọng.

Nghe tiếng bước chân của cô, Cố Khinh Châu ngẩng đầu khỏi trang giấy trước mặt, ánh mắt lạnh lùng đảo qua cô.

“Có việc gì?”

Lê Tử Xuyên nhìn thoáng qua Trương Nhất Phàm phía trước, sau đó không dám thở mạnh một phen, chắc là bị Cố Khinh Châu phê bình không nhẹ.

Cô do dự, nếu không trì hoãn báo cáo nữa? Cô viết cho qua như vậy, Cố Khinh Châu liếc mắt một cái liền nhìn ra.

“Giao báo cáo?” Cố Khinh Châu buông tài liệu trong tay ra, trực tiếp vươn tay với cô, “Đưa qua đây tôi nhìn xem.”

Lê Tử Xuyên hít sâu, chỉ có thể không trâu bò đi cày, giao báo cáo cho anh. Đồng thời, chiến hữu cách mạng bạn học Trương Nhất Phàm mượn cơ hội vớt cho cô ánh mắt đồng tình, hai người hiểu trong lòng mà không nói ra: Mệnh khổ!

Trên bàn công tác của Cố Khinh Châu không đặt nhiều thứ, bên tay trái là báo cáo chỉnh tề của các học sinh, bên phải là các bộ sách, trong mỗi một bản đều dán giấy ghi chú màu sắc khác nhau, trên giấy đều là kiểu chữ thống nhất, đầu bút lông leng keng hữu lực, khi kết thúc ngược lại rất tiêu sái, nghe người ta nói thông qua chữ có thể thấy rõ một phần bản chất con người, nhưng nàng lại nhìn thấy sự kết hợp mâu thuẫn.

Bất quá, đàn ông có thể viết được chữ đẹp như vậy, chắc không ít người.

Cố Khinh Châu đọc nhanh như gió, rất nhanh xem xong báo cáo gần mười trang của cô.

Vết tích đứt đoạn giữa lông mày anh càng lúc rõ hơn, Lê Tử Xuyên hồi hộp một phen trong lòng, càng lúc càng sâu.

Giấy lát, anh khép báo cáo lại, môi mỏng giương lên nghiêm khắc thẳng tắp.

“Trương Nhất Phàm, em ra ngoài trước đi.”

Trương Nhất Phàm như lấy được đặc xá, lấy tốc độ bị quỷ rượt nhanh chóng xông ra ngoài.

Cửa ban công vang lên một tiếng phịch, bên trong liền yên tĩnh hơn, áp lực khiến cô cơ hồ hít thở không thông.

Thật lâu sau, Cố Khinh Châu ném bản báo cáo của cô ở trên bàn làm việc, giọng nói còn lạnh hơn ánh mắt.

“Bình thường em đều viết báo cáo như vậy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Độc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

“Bình thường em đều viết báo cáo như vậy sao?”

Tuy Cố Khinh Châu không nói gì, nhưng giọng nói kia có thể lạnh chết người. Lệ Từ Xuyên chột dạ, vừa nghe tiếng liền rung mình một cái.

“Tôi không quan tâm vì sao em tiếp tục lựa chọn học nghiên cứu sinh, nhưng làm khoa học quan trọng nhất là phải cẩn thận, nếu như em cứ dùng thái độ qua loa đối với các thí nghiệm, thì cũng giống như là vô trách nhiệm với chính mình thôi.”

Mỗi một chữ anh nói ra, đều như những cơn gió lạnh thổi tới.

Lệ Từ Xuyên không phục, chỉ là một thí nghiệm nhỏ không quá quan trọng thôi mà, làm gì đến mức thái độ rồi trách nhiệm chứ?

Nếu như nói ba năm trước đây Cố Khinh Châu khiến người ta có cảm giác rất xa cách, vậy thì lúc này anh hoàn toàn là hận không thể khiến người khác chết công trong phạm vi ngoài ngàn dặm.

“Lúc trước tôi cũng viết báo cáo như vậy, cho tới bây giờ phó viện trưởng cũng không nói gì tôi.”

Hòn dỗi nói xong câu đó, Lệ Từ Xuyên liền biết mình có chút hơi quá. Trước kia địa vị của cô và Cố Khinh Châu là bình đẳng, hiện nay anh đã thành lãnh đạo của cô, thân phận đẳng cấp cách xa rõ ràng, có lẽ từ đây lòng cô còn chưa tiếp nhận được sự thay đổi này, lại thêm tuổi tác của hai người không cách xa lắm, tự nhiên không thể khiêm tốn tiếp nhận lời phê bình dạy bảo của anh.

Đường như Cố Khinh Châu không ngờ cô sẽ trực tiếp chống đối lại anh như vậy, ngược lại hơi sững sốt một chút. Nhưng một giây sau, đôi mắt đen không có kính mắt che chắn, nhiệt độ bỗng nhiên hạ xuống, giống như là có thể bắn ra băng đá.

“Vậy chờ tôi giúp em đưa nó cho phó viện trưởng, về sau em cũng không cần giao cho tôi nữa.”

Người này!

Lệ Từ Xuyên bị anh làm cho tức chết, cũng hơi sốt ruột. Nếu như Trương lão đầu biết cô vừa trở về chưa tới mấy ngày liền đắc tội với nhân tài được ông ấy quý trọng nhất, đoán chừng sẽ mắc bệnh tim mất.

“Tôi, tôi làm lại một bản nữa không được sao?” Giọng điệu của cô rõ ràng đã mềm mỏng hơn.

Cố Khinh Châu không nói một lời, rõ ràng là ngồi ở đó thấp hơn cô một cái đầu, thế nhưng khí thế lại sắc bén bức người, vô cùng có cảm giác ngọt ngào.

“Tôi hứa, lần này tôi nhất định sẽ làm tốt, nếu làm không tốt, tôi tự mình đến nhận tội với phó viện trưởng, vẫn không được sao?”

Cố Khinh Châu không có biểu lộ gì, bình tĩnh đến mức khiến người ta phát điên. Lệ Từ Xuyên nhay cảm, miệng ngậm chặt, nghĩ thầm, nếu như anh mà không gật đầu, tôi lập tức khóc cho anh xem.

Không biết có phải là anh nghe được tiếng lòng của cô hay không, thở dài, vẻ mặt nghiêm khắc cũng dịu đi mấy phần.

“Nội trong một tuần, tôi muốn nhìn thấy thành quả của em.”

“Không có vấn đề!” Cô đáp đầy dứt khoát.

“Được rồi, về đi.” Anh hạ lệnh.

Câu nói này khiến toàn thân Lệ Từ Xuyên vô cùng vui sướng, rốt cuộc cũng cảm nhận được loại cảm giác giống như bị lừa thiêu vào mộng là như thế nào.

Ra khỏi văn phòng của Cố Khánh Châu, chỉ cảm thấy không khí trong hành lang đều nhẹ nhàng khoan khoái hơn rất nhiều.

Coi như là Đàm Thiên Thiên có lương tâm, nhất quyết không đi, thấy cô không tổn hại một chút nào, lòng vẫn còn sợ hãi mà vỗ ngực một cái: “Cảm ơn trời đất, cuối cùng cậu cũng ra, tớ còn tưởng rằng Cố Khánh Châu đã làm gì cậu rồi, thiếu chút nữa là chạy vào cứu người đẹp đó.”

“Cậu thực sự có can đảm đi vào?” Rõ ràng Lê Từ Xuyên không tin.

“Đương nhiên không dám! Tớ Đàm Thiên Thiên không sợ trời không sợ đất, lúc còn sống cũng đã gặp được một người khiến người khác sợ hãi rồi.”

Lê Từ Xuyên cũng muốn nói, cô sống hai mươi mấy năm còn chưa có ghét người nào, vậy mà Cố Khánh Châu lại là người đầu tiên!

Mấy ngày tiếp theo, Lê Từ Xuyên đều làm ỏ ở trong phòng thí nghiệm.

Báo cáo thứ hai được đưa tới, không được, báo cáo thứ ba cũng bị gửi trở về, cô nghi ngờ không biết có phải Cố Khánh Châu cố ý gây phiền phức cho cô không, chẳng qua cô cũng không đắc tội với anh mà?

Những ngày này, Lê Từ Xuyên hoàn toàn không có thời gian mua sắm chăm sóc cái gì, ngồi trong phòng thí nghiệm ngậm ngùi cả ngày, cảm giác thanh xuân đều cách xa mình rồi.

Cuối tuần về nhà họ Lê ăn cơm, anh ba Lê Thanh Bắc còn hỏi có phải cô bị trúng tà hay không, tại sao lại tiêu tụy giống như nữ quỷ vậy.

Thật vất vả mới có người có thể kể khổ, Lê Từ Xuyên nắm lấy cơ hội, thêm mắm dặm muối nói chuyện Cố Khánh Châu ngược đãi mình ra cho Bắc Bắc nghe, ai ngờ anh lại có bộ dáng rất vui mừng: “Trên đời lại có một cao nhân bậc này, có thể trừng trị em? Hôm nào nhất định phải kết bạn một chút, cùng làm bạn bè với cậu ta.”

Lê Từ Xuyên muốn đánh anh.

Ăn uống tụ họp xong đã hơn mười giờ, Lê Thanh Bắc đưa cô về trường học, lúc xuống xe mới nhớ tới ban đêm phải dùng laptop, mà laptop thì lại ở phòng thí nghiệm, đành phải quay trở lại để lấy.

Trong hành lang phòng thí nghiệm, Lê Từ Xuyên gặp được trợ lý của Trương lão đầu - Trịnh Viện.

“Chị Trịnh, trẻ như vậy mà chị vẫn còn ở đây sao?”

Trịnh Viện cũng đã thấy cô, đi tới: “Phó viện trưởng bảo chị tìm mấy tập tài liệu cho Cố Khánh Châu, đúng lúc từ bên này đi ngang qua, thuận tiện đưa cho cậu ấy.”

“Cố Khánh Châu vẫn còn ở đây?” Vừa nghe đến cái tên Cố Khánh Châu, răng Lê Từ Xuyên cũng bắt đầu va vào nhau, ôi đúng là di chứng sau khi bị hành hạ mà.

“Đúng vậy, dường như mỗi ngày cậu ấy đều ở đây trẻ như thế. Em cũng biết hiện tại trong viện có rất nhiều hạng mục, phó viện trưởng chỉ là cái danh xưng, thực ra toàn bộ mọi việc lớn nhỏ đều qua tay Cố Khánh Châu, mỗi ngày ngoài việc dẫn dắt mấy nghiên cứu sinh các em, cậu ấy còn phải chú ý đến chuyện của mình nữa, thực sự rất bận rộn.”

Lê Từ Xuyên đã từng nghe qua hạng mục này, tuy nói tên tuổi Cố Khánh Châu rất nổi tiếng, còn là sinh viên được trao bản quyền sáng chế phát minh ở nước ngoài, nhưng dù sao tuổi vẫn còn trẻ, rất nhiều người đầu tư cố chấp đều không dám tùy tiện đầu tư tiền cho anh. Để giữ lại Cố Khánh Châu, Trương lão đầu đã tự mình lôi kéo mấy nhà tài trợ, cho anh vốn để làm hạng mục, có thể thấy áp lực của anh rất lớn.

“Báo cáo của em vẫn chưa được duyệt?” Trịnh Viện nhớ tới sự việc gần đây nhất, hỏi cô.

Ngay lập tức, Lê Từ Xuyên biểu lộ cực kỳ oán: “Chị nói có phải Cố Khánh Châu cố tình gây phiền phức cho em không, viết đến ba lần vẫn chưa được!”

Trịnh Viện che miệng cười, đồng tình nói: “Được rồi, phó viện trưởng trình trọng giao em cho cậu ấy, tự nhiên cậu ấy sẽ có yêu cầu nghiêm khắc với em. Hơn nữa thành tích chuyên ngành của Cố Khánh Châu từ nhỏ đến lớn đều không phải tốt bình thường, gặp được một sinh viên khiến người khác phải đau đầu như em, chỉ sợ cũng đã được mở rộng tầm mắt.”

Lê Từ Xuyên bị lời nói này của Trịnh Viện làm đã kích sâu sắc, với tư cách là một sinh viên dưới quyền phải gầy dựa học tập trong đau khổ, cô cũng rất không dễ dàng có được không?

Thứ bảy là sinh nhật bạn trai Phương Giản của Đàm Thiên Thiên, vốn Lê Từ Xuyên không định đi, nhưng Đàm Thiên Thiên lại không chịu.

“Trời ạ, cậu vẫn là Lê Từ Xuyên mà tớ biết sao?”

“Tớ thế nào?” Lê Từ Xuyên mờ mịt ngẩng đầu trước máy vi tính.

“Cậu thử nói xem đã bao lâu cậu chưa đi spa rồi? Đã bao lâu cậu chưa đi chăm sóc tóc? Hôm trước tớ đi dạo qua một quầy chuyên doanh(*), nhân viên của hàng đều hỏi tớ tại sao mấy hôm nay Lê tiểu thư không tới. Cậu tính xem, lần trước cậu mua quần áo đã là lúc nào rồi?” Đàm Thiên Thiên đếm đếm từng đầu ngón tay.

(*) Quầy chuyên doanh: là quầy chuyên bán một loại hàng hóa trong cửa hàng.

Lê Từ Xuyên nhớ lại một chút, sau đó, sắc mặt trở nên khó coi.

Đàm Thiên Thiên đoán ra manh mối qua nét mặt của cô, cảm thấy sáng tỏ: “Xem đi, tớ nói mà, Cổ Khinh Châu giày vò cậu đến bộ dạng này, bộ quần áo trên người cậu, một tuần này tớ thấy cậu mặc nó không dưới hai lần, cậu chính là đại tiểu thư của nhà họ Lê đó, để người ngoài nhìn thấy còn không phải là bị cười nhạo sao!”

Cuối cùng Lê Từ Xuyên cũng nhận thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, gần đây cô thực sự là ở trong phòng thí nghiệm lâu quá, đến mức không biết tiêu tiền nữa rồi!

Thế là, dùng sức đóng laptop lại, cô hào phóng nói, “Đi! Hôm nay chúng ta nhất định phải chơi thật thoải mái!”

Vì chúc mừng sinh nhật bạn trai, Đàm Thiên Thiên chuẩn bị một loạt các hoạt động giải trí.

Kể cả Lê Từ Xuyên thì bên trong ước chừng có mười mấy người, đầu tiên là ăn cơm tối ở quán rượu, rồi lại tiếp tục đi tới quầy bar. Quán rượu này là do anh họ Thiên Thiên mở, bởi vì là người nhà cho nên không cần lo lắng đến vấn đề an toàn, trước đó các cô thường xuyên tới nơi này chơi.

Vốn Lê Từ Xuyên dự định buông lỏng một chút, cùng bạn bè chơi một đêm. Nhưng trong đầu lại không ngừng hiện lên thí nghiệm báo cáo, còn có ánh mắt lạnh lùng của Cổ Khinh Châu. Cho nên lúc uống rượu cô không nghĩ cái gì khác, mà chính là công thức!

Lần này thực sự lớn chuyện, quả nhiên cô đã bị Cổ Khinh Châu hành hạ không nhẹ.

Đến cuối cùng, mấy người đều uống rất nhiều rượu.

Lê Từ Xuyên có danh xưng là ngàn chén không say, nhưng bởi vì có quá nhiều việc phiền lòng, một bên vừa mắng Cổ Khinh Châu, một bên vừa chửi say chính mình.

Đàm Thiên Thiên uống cũng không ít, nhưng vẫn muốn bạn trai đưa Lê Từ Xuyên về ký túc xá trước tiên.

Chiếc xe land rover đen đứng trước lầu ký túc xá, Phương Giản để Đàm Thiên Thiên chờ anh ở trong xe, tự mình đưa Lê Từ Xuyên có chút men say lên lầu.

Đến trước cửa ký túc xá của cô, Phương Giản hỏi: “Từ Xuyên, chìa khóa của em đâu?”

“Chìa khóa gì?” Lê Từ Xuyên đang không được tỉnh táo cho lắm.

“Chìa khóa ký túc xá của em ỉ?” Phương Giản sốt ruột, Đàm Thiên Thiên cũng đang say, để mình cô dưới lầu, anh lo lắng muốn chết.

Lê Từ Xuyên nháy mắt mấy cái, suy nghĩ trong chốc lát, lắc đầu: “Em không mang theo chìa khóa.”

Phương Giản thiếu chút nữa là phun ra một ngụm máu. Đàm Thiên Thiên cầu thả, bình thường đều không chú ý những chuyện vặt vãnh, cùng Lê Từ Xuyên đi chơi, từ trước tới nay đều để chìa khóa ở chỗ Lê Từ Xuyên.

Không mang chìa khóa thì làm sao bây giờ, anh đối phó với một mình Đàm Thiên Thiên cũng đủ mệt rồi, hai con sâu rượu hợp lại với nhau thế này rất đáng sợ.

Phương Giản muốn khóc, trên thế giới này còn có người nào sinh nhật mà xui xẻo hơn anh không?

Đang do dự có nên đưa Lê Từ Xuyên về hay không, lúc này, Phương Giản nghe được phía sau truyền đến một giọng nam trầm thấp.

“Anh là ai?”

Phương Giản không hiểu sao lại run run, âm thanh đơn giản này lại lạnh giống như quỷ. Động tác chậm chạp quay đầu lại, chỉ thấy một bóng người màu đen xuất hiện ở cầu thang.

Bởi vì ngược sáng, một nửa hình dáng của người kia ẩn trong bóng đêm, lộ ra một nửa mặt cũng không mang theo bất cứ cảm xúc nào đang nhìn chăm chú vào anh. Trong giây lát, ánh mắt của người đó lạnh yên trượt xuống mặt của Lê Từ Xuyên, ánh mắt khê nhức nhích, giữa lông mày nhẹ nhàng nhíu lại thành một đường.

Phương Giản cao một mét tám mốt, lại cảm giác ở trước mặt người này anh như thấp đi một cái đầu.

“Tôi, tôi là bạn trai Đàm Thiên Thiên, Từ Xuyên uống quá nhiều, lại không tìm thấy chìa khóa.” Dưới khí thế áp bức của đối phương, Phương Giản không nhịn nổi nói thẳng ra.

Nói xong, mới nhớ tới việc hỏi đôi phương: “Anh là...”

“Cố Khinh Châu.”

Phương Giản bừng tỉnh hiểu ra, hóa ra là đại boss trong miệng Đàm Thiên Thiên, trách không được khi nghe anh nói tên của mình thì đều không có một tí cảm xúc nào.

“Thầy giáo Cố, anh có chìa khóa ký túc xá của Từ Xuyên không?” Phương Giản tự động giảm vai vế của mình xuống.

Cố Khinh Châu chú ý tới dáng vẻ say rượu của Lệ Từ Xuyên, đường cong ở cằm căng cứng đến mức như muốn gãy ra.

Qua mấy giây mới trả lời: “Không có.”

Hi vọng mới dấy lên của Phương Giản còn chưa có bốc cháy đã bị dập tắt.

“A, vậy thì phải làm sao bây giờ? Thiên Thiên cũng say, Từ Xuyên bên này tôi sợ tôi...”

Chưa để anh ta nói xong, Cố Khinh Châu liền cắt ngang: “Giao cô ấy cho tôi.”

Phương Giản kinh ngạc mở to hai mắt, nhìn thế nào thì đều thấy Cố Khinh Châu giống như loại người sẽ không liên quan đến sự việc, không ngờ rằng anh lại chủ động yêu cầu chăm sóc một con ma men?

Thực ra Phương Giản có chút do dự, anh ta không hiểu rõ Cố Khinh Châu, giao Lệ Từ Xuyên say rượu cho một người đàn ông quả thực là không được thỏa đáng. Có thể tưởng tượng thân phận của Cố Khinh Châu, lại cần nhắc đến tính tình lạnh lợi của Lệ Từ Xuyên, bất kỳ người đàn ông nào đều không dám tùy tiện dính vào.

Anh ta vẫn đang không biết nên làm gì, Cố Khinh Châu đã chạy tới trước mắt anh ta, quanh thân tỏa ra hơi lạnh cực kỳ mạnh mẽ, không biết là bên ngoài quá lạnh, hay là bản thân người đàn ông này đã có nhiệt độ như vậy.

Cố Khinh Châu không dấu vết xích lại gần, khéo léo đỡ Lệ Từ Xuyên từ trên tay Phương Giản vào lòng mình, Phương Giản còn chưa kịp phản ứng, Lệ Từ Xuyên đã nằm trong lòng Cố Khinh Châu, không còn liên quan gì đến anh ta.

“À, làm phiền thầy giáo Cố rồi.” Mắt thấy ván đã đóng thuyền, Phương Giản cũng liền thuận theo tự nhiên.

Nhớ đến bạn gái ở dưới lầu, Phương Giản cũng không dám chậm trễ, chạy trước xuống lầu.

Bởi vì tiếng bước chân của anh ta, bỗng nhiên đèn đã tắt lại sáng lên.

Cố Khinh Châu nhìn Lệ Từ Xuyên đang ghé vào lòng anh, vô tội nhắm mắt nhìn anh, lại hồn nhiên không biết đã xảy ra chuyện gì.

Thở dài một cách nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Độc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

(Cô ấy kéo tôi, rõ ràng đã say đến mức không phân biệt được tôi là ai, nhưng lại nhất định bắt tôi phải nói cùng cô ấy “Cố Khinh Châu là tên biến thái”, tôi không thuận theo, cô ấy oa một tiếng khóc lên, nói tôi không yêu cô ấy. Đồ ngốc, anh không yêu em lúc nào hả? Chẳng qua, thấy cô ấy uống say, tôi sẽ không tính toán với cô ấy. Quyết định ngày mai lại bắt cô ấy làm thêm một bản báo cáo thí nghiệm, ai bảo cô ấy gọi tôi là tên biến thái cơ.)

Cố Khinh Châu vất vả lôi kéo mang Lệ Từ Xuyên lên lầu, vừa dùng chìa khóa mở cửa, bỗng nhiên con sâu rượu lại gắt gao bám lấy khung cửa không chịu buông.

“Tôi không về! Tôi còn muốn chơi!”

Cố Khinh Châu nhíu mày: “Em có biết đã mấy giờ rồi không? Uống đến như vậy, em còn muốn đi chơi chỗ nào?”

Bây giờ Lệ Từ Xuyên nào còn tâm trí để nói chuyện? Người khác nói cái gì đều không đúng, cô chính là muốn ăn vạ.

“Tôi làm sao? Tôi không say! Tôi muốn đi tìm Thiên Thiên, tìm Phương Giản, [bad word]! Chúng ta không say không về!” Nói rồi làm động tác cạy lỵ.

Nghe cô bắt đầu nói mê sảng, mặt Cố Khinh Châu càng đen hơn: “Đi vào trước đã, tôi tìm rượu cho em uống.”

“Thật sao?” Lệ Từ Xuyên nghe được chữ rượu, tinh thần liền tỉnh táo. Chẳng qua sợ người đàn ông này lừa cô, tiến lên níu lấy lồng ngực áo sơ mi của anh, nhón chân lên nhìn chăm chăm vào mắt anh, kiểm tra xem anh có nói dối hay không.

Hô hấp của cô nóng rực, thân thể dán chặt lấy anh, hơi rượu nhàn nhạt tràn ngập chung quanh hai người.

Cố Khinh Châu tròn mắt, dứt khoát nhìn lại, đôi mắt của cô giống như ngọc, tuy đang say nên có vẻ hơi ngốc, từng sợi lông mi rõ ràng, cong dài vênh lên.

Không biết có phải cô hết sức lực hay không nên buông tay, ngón tay đâm đâm vào ngực anh uy hiếp: “Anh nói lời thì phải giữ lời, nếu không cho tôi uống rượu thì chính là đồ khốn!”

Cố Khinh Châu vừa muốn đáp lại, lại thấy cô tức giận nói, “Cũng là một dạng giống tên biến thái Cố Khinh Châu làm người ta chán ghét!”

“...”

Khóe miệng “biến thái” co giật, đã hết kiên nhẫn, rõ ràng đã đến giới hạn không thể nhịn được nữa. Đột nhiên anh gỡ tay Lệ Từ Xuyên đang bám trên khung cửa ra, một tay khiêng cô lên vai, đồng thời dùng chân đá cửa phòng, ngăn tiếng hét chói tai của cô trong một phòng khác.

Lệ Từ Xuyên bị đặt lên giường, chỉ cảm thấy trời đất tối sầm, sau đó, vũ trụ nhỏ của cô nhất thời bị ngọn lửa phần nộ thiêu đốt.

“Tên lừa đảo! Rượu đâu!”

“Không có rượu.” Cố Khinh Châu vừa nói vừa đi ra ngoài, nghe nói người sau khi uống say sẽ có rất nhiều loại phản ứng, nhưng Lệ Từ Xuyên hết lần này đến lần khác vẫn là trạng thái không khiến người ta bớt lo lắng.

Cô không cam lòng yếu thế, chạy tới muốn mở cửa rồi đi, nhưng tay còn chưa chạm vào chốt cửa, bỗng dưng bên hông đã bị xiết chặt. Sức lực của đối phương không cho phép chống cự, dễ như trở bàn tay ném cô lên giường.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại nhiều lần, cô mệt mỏi ngồi xuống, mà hô hấp của đối phương thì vẫn bình thường.

Bất tri bất giác chú ý tới vẻ mặt không thiện cảm của anh, Lệ Từ Xuyên cảm thấy mình không chỉ bị lừa, mà còn bị sỉ nhục, cực kỳ thâm thúy.

Thế là, cô chuẩn bị động tác muốn khóc, đôi môi mím lại một chỗ...

“Các người đều là đồ quá đáng! Lừa gạt! Người xấu không cho tôi uống rượu! Bác Bác là người xấu, Đào Nhiên là người xấu, Cố Khinh Châu là người xấu, các người đều là người xấu!”

Cô uống đến mức khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng, lúc này chuẩn bị khóc, vành mắt cũng đỏ lên, giống như một con thỏ.

Cố Khinh Châu đứng tại chỗ tiếp tục im lặng, tựa như không có lời nào để nói, lại tựa như đang tức giận. Nhìn cô khóc nức nở, biết rõ là cô đang say rượu nên giờ chứng, thế nhưng...

“Tôi đi lấy rượu cho em, em, em đừng khóc.” Anh bắt đầu dĩ thời dài, thỏa hiệp.

Nghe vậy, tay Lệ Từ Xuyên đang che mắt liền tách ra một khe nhỏ, âm thanh mang theo giọng mũi rất buồn cười: “Thật không?”

“Thật.” Thấy cô không khóc nữa, ánh mắt của anh liền dịu đi rất nhiều.

Cố Khinh Châu không uống rượu, chỗ này của anh cũng không có rượu.

Đương nhiên, anh cũng sẽ không cho cô uống rượu tiếp.

Pha xong một chén nước mặt ong, anh mang tâm trạng thấp thòm trở về phòng ngủ, chuẩn bị một ngàn biện pháp để ứng phó với kẻ điên đang say rượu như cô.

Đẩy cửa ra, chiếc đèn bàn bên giường ánh lên ánh sáng hiền hòa, rèm cửa chưa kéo lên hết, bối cảnh là màn đêm được tô điểm bởi một ngôi sao sáng chói, ánh sáng lấp lánh tinh khiết xuyên qua bệ cửa sổ chậm rãi chảy vào trong phòng, tĩnh tế về mặt yên tĩnh đang ngủ say của cô.

Cô giữ chặt áo nằm trên giường ngủ say, giường của anh không rộng, mà cô cũng chỉ chiếm một góc nhỏ, chỉ có tóc dài không an phận là xõa lung tung trên giường.

Một giây trước vẫn còn sinh khí dồi dào, là một con sâu rượu khiến anh phải nhức đầu, lúc này lại ngủ đến hết sức vô tội.

Cố Khinh Châu để cái cốc sang một bên, một đêm này số lần anh thở dài đã vượt xa cả tuần. Mà cô, vẫn luôn là kẻ cầm đầu khiến lòng anh xao động.

Lệ Từ Xuyên vẫn mặc áo khoác, vải áo khoác vừa dày vừa cứng, sợ cô ngủ không được thoải mái, Cố Khinh Châu thận trọng giúp cô cởi ra. Trong lúc

đó ánh mắt chưa từng rời khỏi mặt cô, luôn đề phòng sợ mình không cẩn thận sẽ quấy rầy đến cô.

Trong lúc vô tình đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua làn da cô, Cố Kinh Châu cảm thấy cả người cô lạnh băng.

Điều hòa trong phòng đã hỏng từ đầu tuần, anh ngủ rất ít, phần lớn thời gian đều ở trong phòng thí nghiệm, không có thời gian gọi sửa chữa.

Lệ Từ Xuyên bệnh nặng vừa mới khỏi, lại uống rượu, cứ ngủ một đêm như thế sợ rằng sẽ cảm lạnh.

Nửa đêm mười hai rưỡi, trên hành lang vang lên tiếng đập cửa.

Một lát sau, thầy giáo Lưu ở bên cạnh mở cửa ra, nhìn thấy Cố Kinh Châu đứng bên ngoài, cũng không nhận được sững sờ một chút.

“Tiểu Cố?”

“Xin lỗi, cho hỏi...” Nửa đêm quấy rầy giấc ngủ của người khác, đây vẫn là lần đầu tiên anh làm chuyện này, về mặt có nửa phần không được tự nhiên: “Thầy có thừa cái chăn điện nào không?”

Thầy giáo Lưu đối với vị hậu bối mới tới này có ấn tượng rất tốt, không chỉ có học lực tốt, mà làm người cũng không kiêu căng, tính tình bình tĩnh chừng chạc. Từ lúc khai giảng học kỳ mới, hai người liền trở thành hàng xóm, đây cũng là lần đầu tiên Cố Kinh Châu có việc nhờ vả.

Coi như không có thì ông cũng sẽ nghĩ biện pháp để biến ra một cái đưa cho anh.

Thầy giáo Lưu cực kỳ nhiệt tình: “Có có, tôi sẽ đi lấy cho cậu.”

Từ trong ngăn tủ lấy ra một cái chăn điện mà lúc trước trường học đưa cho, giống như dâng vật quý cho Cố Kinh Châu, thầy giáo Lưu cười híp mắt nói: “Tiểu Cố à, cậu mượn thì cứ dùng thoải mái, không cần trả cho tôi đâu. Còn nữa, về sau nếu thiếu cái gì thì cứ trực tiếp tới tìm tôi!”

Cố Kinh Châu không giỏi đề ứng phó với loại tình cảnh này, lúng túng nói tiếng cảm ơn, sau đó dưới cái nhìn yêu mến của thầy giáo Lưu trở lại phòng của mình.

Cố gắng không kinh động đến Lệ Từ Xuyên, Cố Kinh Châu trải chăn điện ra, cắm điện vào, đến khi nhiệt độ đã ấm lên thì liền đắp cho cô.

Rượu khiến cô ngủ rất say, dính vào giường, Lệ Từ Xuyên theo bản năng lăm bằm vài câu, ôm lấy một cái gối khác của anh, cuộn mình lại thành một đống nhỏ, dư vị của ánh đèn màu vàng nhẹ nhàng bao trùm cô, khiến lông mi rũ xuống tạo thành hai hàng bóng mờ, khóe miệng ngọt ngào nhếch lên, chìm vào giấc mộng.

Cố Kinh Châu chăm chú nhìn cô, ngón tay nhẹ vuốt lên hai má cô, cuối cùng đến bờ môi cô thì chần chừ, lưu luyến vuốt ve.

Nhớ lúc này cô còn thất lễ, anh không khỏi bật cười, thấp giọng: “Đồ khùng.”

Cho dù ở trong mộng vẫn còn mắng anh.

Sáng hôm sau, Lệ Từ Xuyên bị một mùi thơm làm cho tỉnh giấc.

Mỗi khi con sâu ngủ và con sâu thềm ăn cùng xuất hiện, con sâu thềm ăn luôn luôn thắng.

Mơ mơ màng màng ngồi dậy từ trên giường, chiếc chăn từ bà vai trượt xuống bên hông, nháy mắt bị lạnh đến rùng mình, bỗng nhiên cô tỉnh táo không ít.

Lệ Từ Xuyên rất không quen thuộc với bố cục của gian phòng này, không có vật trang trí dư thừa, ngoại trừ một cái giường và một cái tủ đầu giường thì cũng không có trang hoàng nhiều lắm. À, còn có một chồng sách tham khảo ở góc bệ cửa sổ.

Rèm cửa là màu trắng, ga giường cũng giống như vậy, không chỗ nào không tỏa ra cảm giác lạnh lẽo, xa cách.

Hiển nhiên, đây không phải phòng của cô.

Chịu đựng cái lạnh để rời giường, cuối cùng vẫn run run dùng chăn bao lấy mình, thật lạ là nhiệt độ ở phòng ngủ thấp như vậy, ai có thể ở chỗ này chứ?

Mở cửa phòng ngủ ra, hương thơm càng rõ, dường như là Lệ Từ Xuyên lần theo mùi thơm đó để đi vào phòng ăn.

Bàn vuông trong phòng ăn bày một đĩa nhỏ hỗn hợp vỏ đậu đông lạnh, màu sắc óng ánh trong suốt, có thể thấy rõ đậu đỏ ở bên trong, cô đến gần, thậm chí còn gửi thấy mùi quýt nhàn nhạt.

Mỗi lần cô say rượu, lúc tỉnh lại đều không muốn ăn gì, nhưng hôm nay là ngoại lệ, vừa nhìn thấy màu sắc long lanh nhẹ nhàng khoan khoái, Lệ Từ Xuyên cũng không nhận được mà đầy khẩu vị.

Lúc cô đang chảy nước miếng với lớp vỏ đậu đông lạnh, Cố Kinh Châu chạy tới phía sau cô, cô lại không hề phát giác.

“Vô đậu đông lạnh ăn cùng cháo hải sản, sẽ rất tốt cho dạ dày.”

Âm thanh quen thuộc này lập tức khiến Lệ Từ Xuyên cứng đờ.

Cố Khinh Châu không nhanh không chậm đặt chén cháo trong tay lên bàn, ánh mắt không chút cảm xúc đảo qua toàn thân công kênh của cô.

Ý thức được cách ăn mặc buồn cười của mình, Lệ Từ Xuyên xấu hổ không biết có nên để chân xuống hay không, nhưng lại sợ bỏ xuống thì quá lạnh, chỉ có thể giằng co như thế. Biết đây là phòng ký túc xá của Cố Khinh Châu, phản ứng đầu tiên của cô không phải xấu hổ, mà chính là bùng tình hiểu ra, bởi vì cũng chỉ có anh mới có thể sống ở cái chỗ lạnh băng như này.

“Đây là cái gì vậy, thơm quá!” Lực chú ý của cô rất nhanh bị hấp dẫn bởi thứ trong chén.

“Bàn chải đánh răng và khăn mặt đều ở trong phòng vệ sinh, đi đánh răng, sau đó qua ăn đồ ăn sáng.”

“A.”

Bởi vì quá đói, Lệ Từ Xuyên dùng hai phút cấp tốc giải quyết vấn đề đánh răng rửa mặt, lúc trở lại phòng ăn, Cố Khinh Châu đã thanh thản ngồi vào chỗ, không nhanh không chậm ăn cháo.

Về vấn đề ăn cơm, lòng háo thắng của Lệ Từ Xuyên lại rất mạnh, chỉ sợ thiếu thức ăn, vội vàng ngồi xuống, cũng không thềm chào hỏi, cau mày thổi cho nguội, rồi xúc một thìa lớn cho vào trong miệng.

“A!!” Lệ Từ Xuyên trừng to mắt, sau khi nuốt xuống liền cảm thán: “Ngon quá ngon quá, ăn quá ngon rồi!”

Cảm thán xong, ngẩng đầu một cái, chỉ thấy Cố Khinh Châu không biết từ lúc nào đã buông cái thìa xuống, say sưa thưởng thức vẻ bối rối của cô.

Được rồi, cô thừa nhận mỗi khi ăn được đồ ăn ngon, sự rụt rè mà cô thường giả bộ sẽ biến mất trong nháy mắt.

“Bạn học Cố, cháo này là anh làm sao?”

Cái khác cô không dám nói, nhưng trong giới học thuật, so tài nghệ nấu ăn, cô nhất định là số một, không nghĩ tới hôm nay sẽ gặp được kỳ phùng địch thủ.

Cố Khinh Châu gật gật đầu, đôi môi so với người bình thường mỏng hơn rất nhiều, hơi nhếch lên một chút: “Em thích sao?”

“Đâu chỉ là thích, quả thực là bát cháo ngon nhất mà tôi từng được ăn.” Cô không giữ lại chút khen ngợi nào: “Thật là nhìn không ra, bạn học Cố, anh không chỉ có năng lực chuyên ngành vô cùng tốt, mà còn là bậc thầy trong nấu nướng.”

Mỹ thực khiến cô quên mất, thậm chí còn xưng anh xưng em vỗ vỗ lên bả vai Cố Khinh Châu.

Không biết có phải là ảo giác hay không, trong nháy mắt đó, trong mắt anh như có ánh sáng đang cuộn trào, trong suốt lấp lánh.

Đợi đến lúc Lệ Từ Xuyên muốn nhìn kỹ lại, người đàn ông lại khôi phục bộ dạng chừng chặc đàng hoàng thường ngày, hỏi cô: “Lúc nào thì em mới giao báo cáo cho tôi?”

“...” Lệ Từ Xuyên quệt miệng: “Bạn học Cố, danh hiệu vua mất hứng để cho anh ngồi thật là vô cùng xứng đáng.”

Anh không trả lời, tầm mắt chậm rãi hạ xuống, đuôi mắt đuôi mày rất lâu cũng chưa từng xuất hiện sự thoải mái.

Lệ Từ Xuyên khó hiểu tự trách mình tại sao lại ở một đêm ở chỗ Cố Khinh Châu, hỏi anh, Cố Khinh Châu lờ ý nhiều thuật lại chuyện tối qua một lần, cô bùng tình.

“Này, tôi không làm chuyện gì khác người chứ?” Cô biết rõ mình sau khi uống say khó coi như thế nào, thế là lo lắng hỏi anh.

“Không có.”

Lệ Từ Xuyên nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Chỉ là la hét như điên, cộng thêm mắng tôi mà thôi.”

“...” Cô muốn uống rượu, say rồi thì không cần đối mặt với anh nữa.

Quá, quá là mất thể diện mà!

“Đào Nhiên là ai?” Bỗng nhiên, anh nhẹ giọng hỏi.

“Cái gì?” Vừa rồi cô quá mức đắm chìm giữa sự mất mặt và khổ sở, không nghe rõ anh nói cái gì.

“Đào Nhiên là ai?” Anh ngẩng đầu, ánh mắt gọn sóng nhìn chăm chú vào mắt cô: “Tôi hôm qua em uống say đã kêu lên cái tên này.”

Lệ Từ Xuyên cũng có chút kinh ngạc, lúc cô uống say lại nhắc tới Đào Nhiên?

“A, anh ta chỉ là...”

Lời đến khóe miệng, đột nhiên đầu Lệ Từ Xuyên lại lóe lên ánh sáng.

Cái khác cô không dám nói, nhưng ngoại trừ nấu nướng, về tài năng diễn xuất, cô nói thứ nhất thì không ai dám nói thứ hai.

Cô nháy mắt mấy cái, chưa đến một phút nước mắt đã tràn đầy hốc mắt.

“Đào Nhiên là bạn trai cũ của tôi.”

Jinnn: Lịch post từ giờ là thứ 2 và thứ 5, mong các bạn tks và cmt để ủng hộ động lực cho editor nhé!

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Độc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Editor: Tranh

Đào Nhiên từng là học trưởng thời đại học của tôi, năm ba đại học ấy nhìn thấy phong thái của anh ấy trên sân bóng rổ, tôi liền nhất kiến chung tình. Mỗi ngày khi tan học, tôi làm bộ đi qua sân bóng rổ, chỉ vì nhìn anh một cái. Mỗi một cuộc tranh tài của anh ấy tôi đều không bỏ sót, thậm chí xin làm hậu cần của bộ thể dục... Theo anh ấy nửa năm, cuối cùng mới đem anh đuổi tới tay.”

Cô lau nước mắt, vừa trộm dò xét vẻ mặt của Cố Khinh Châu qua khe hở.

Đáng tiếc, mặt người này vẫn tê liệt như người bị ung thư giai đoạn cuối, toàn bộ quá trình chỉ trầm mặc nhìn chăm chăm cô, nhìn không ra cảm xúc gì.

“Sau này, chúng tôi ở cùng một chỗ cũng không lâu, anh ấy ra nước ngoài, chúng tôi bởi vì chịu không nổi tình yêu nơi khác mà chia tay. Tôi nghe nói, anh ta ở bên kia quen bạn gái mới rất nhanh, hai người gắn bó keo sơn. Tôi rất khổ sở, giống như trong lòng anh ta tôi căn bản không có giá trị gì... Ngày hôm qua, là ngày kỷ niệm một năm chúng tôi quen nhau, bất quá tôi nghĩ, anh ta là không nhớ rồi...”

Cô than thở khóc lóc nòi, bi thảm như thế nào. Nghĩ thầm, tôi thảm như vậy, anh liền giọng cao đánh khẽ cho báo cáo của tôi được thông qua đi.

“... Anh ta không quý trọng em, là anh ta không có phúc.” Rất lâu, nghe được Cố Khinh Châu không có sáng ý lên tiếng an ủi.

Trong lòng Lệ Từ Xuyên mừng thầm, thấy anh ta tiếp lời, vội vàng cân nhắc làm thế nào để nói đến đề tài báo cáo thực nghiệm. Nhưng khi đó, Cố Khinh Châu vốn đang ngồi bỗng nhiên đứng lên, ghé dựa ma sát với sàn nhà, phát ra tiếng động thật lớn.

Đối mặt với hành động xảy ra thành lĩnh của anh, Lệ Từ Xuyên kinh ngạc ngửa đầu lên nhìn người đàn ông cao lớn như núi trước mặt.

Lúc này anh gắt gao mím môi, toàn thân căng thẳng, rù mắt xuống, mơ hồ có thể thấy được tia tức giận.

Cô còn không biết nên phản ứng thế nào, Cố Khinh Châu nói một câu liền rời đi, “Em tiếp tục ăn!”

'Àm' một tiếng, cửa phòng đóng chặt.

Lệ Từ Xuyên tri hoãn một hồi lâu mới lấy lại tinh thần, anh ta làm sao vậy?

Chẳng lẽ là sinh khí?

Nghĩ lại, lúc trước Đàm Thiên Thiên muốn thân thiết với anh, anh đều không vui vẻ, hôm nay cô xem anh là thùng rác kể khổ cả buổi chiều, phỏng chừng là không thích nghe, cảm thấy cô phiền đi.

Ài, diễn hồi lâu, mục đích cuối cùng vẫn không đạt, lãng phí vô ích mấy giọt nước mắt của cô.

Thôi, uống vài ngụm cháo xem như bỏ sung rồi.

Ngày Lệ Từ Xuyên giao báo cáo, áp suất văn phòng Cổ Khinh Châu cực thấp.

Mạnh Dao và Trương Nhất Phàm một tổ, gần đây muốn làm một hạng mục mới. Lúc thực nghiệm bởi vì bước vô cùng quan trọng thất bại, dẫn đến tất cả thực nghiệm đều làm không công, tâm huyết gần nửa tháng và thành phẩm toàn bộ đều hóa thành hư ảo.

Lúc Lệ Từ Xuyên nhận thấy mình tới không đúng lúc, đã không có đường lui, chỉ có thể kiên trì đi qua.

Mặt Cổ Khinh Châu không chút thay đổi nhìn cô một cái, “Em chờ một chút.”

Cô gật gật đầu.

Cổ Khinh Châu tiếp tục vạch sai lầm trong quá trình thực nghiệm của Mạnh Dao và Trương Nhất Phàm, trong lúc Trương Nhất Phàm không nói được một lời, thủy chung cúi đầu, đôi mắt Mạnh Dao đỏ hồng, cô nén không cho nước mắt rơi xuống.

Thực nghiệm xảy ra vấn đề không người nào muốn, hướng chỉ cái hạng mục lại liên lụy đến vấn đề tài chính, vừa đầu tư sai đều có thể tùy lúc rút tiền.

Cổ Khinh Châu không nói lời gì quá đáng, hoàn toàn bàn việc. Lệ Từ Xuyên bởi vì vấn đề báo cáo thực nghiệm, nhiều lần bị người đàn ông này đã kích, lâu ngày, ngược lại luyện thành tâm lý siêu cường. Cô hiểu được, người trước mắt này yêu cầu bản thân rất cao, hận không thể làm cho người bên cạnh cũng hoàn hảo, anh ta vốn không có ý hư hỏng, chỉ là hi vọng tất cả mọi người có thể làm đến chỗ tốt nhất.

Cuối cùng Mạnh Dao không chống cự lại lửa đạn vô tình của Cổ Khinh Châu, khóc.

Lúc này Cổ Khinh Châu rõ ràng ngẩn ra, trầm mặc xuống.

Im lặng và áp lực, từ từ lan tràn trong không khí.

Làm người đứng xem duy nhất trong bốn người, Lệ Từ Xuyên không có chọn lựa liền đảm đương trách nhiệm an ủi Mạnh Dao. Cô lấy khăn tay từ trong túi áo, đưa cho Mạnh Dao, nhỏ giọng nói, “Đừng khóc, chỉ thất bại nhỏ mà thôi, nào có người nào làm thí nghiệm mà không thất bại đâu.”

Mạnh Dao lấy khăn tay lau nước mắt, từ nước nở biến thành nghẹn ngào.

Lúc này Trương Nhất Phàm đứng ra phá vỡ trầm mặc, “Thầy Cổ, thực nghiệm thất bại là tại em, lúc trước Mạnh Dao nhắc nhở em một lần, em không nghe, cho nên phần lớn trách nhiệm để em tới gánh vác.”

Ánh mắt Cổ Khinh Châu nhìn anh, dừng lại hai giây.

Ngay lúc Lệ Từ Xuyên lo lắng Cổ Khinh Châu có phải muốn vạch sai lầm thực nghiệm không, lại nghe anh nói, “Cái thực nghiệm này đối với các em vẫn cao một chút, nếu nói trách nhiệm của ai, vẫn là tại tôi giám thị không thích hợp.”

Nghe vậy, Mạnh Dao vội vàng lau nước mắt kinh ngạc ngẩng đầu lên, Lệ Từ Xuyên cũng kinh ngạc, Cổ Khinh Châu lại gánh trách nhiệm vào bản thân.

“Như vậy đi, mấy ngày nay hai người mau chóng viết một phần báo cáo tường tận đưa cho tôi, quá trình các người thực nghiệm do tôi từng bước giám sát. Về phần vốn đầu tư, tôi phụ trách. Các người cần phải làm là chuyên tâm phân tích nguyên nhân thất bại, không cần lập lại sai lầm trong thực nghiệm tiếp theo.”

Lúc Trương Nhất Phàm và Mạnh Dao rời đi, về mặt cực kỳ phức tạp, hẳn là cuối cùng bị Cổ Khinh Châu làm cho cảm động.

Cổ Khinh Châu lấy báo cáo thứ tư của Lệ Từ Xuyên, khóa máy mở ra.

Lệ Từ Xuyên đã chuẩn bị tâm lý làm tốt lại bị vứt bỏ, bởi vì tâm tình Cổ Khinh Châu hôm nay thật sự quá tệ.

Nhưng lúc này, Cổ Khinh Châu bỗng nhiên khép lại báo cáo của cô, không có ngẩng đầu, nửa lòng mi rủ xuống, trầm thấp mở miệng, “Tôi vừa rồi, có phải quá không nề mặt rồi không?”

Qua vài giây, Lệ Từ Xuyên mới ý thức được anh ta đang hỏi cô.

“Ách...” Cô cân nhắc dùng từ, “Lần trước anh có nói qua với tôi, khoa học quan trọng nhất là chặt chẽ cẩn thận. Anh là người phụ trách, cũng không phải nhà cổ vấn tâm lý. Trên vấn đề chuyên nghiệp sửa chữa sai lầm là chức trách của anh, đến cảm xúc của các học sinh như thế nào, không ở trong phạm vi quản lý của anh. Đương nhiên, nếu anh có thể sử dụng phương thức uyển chuyển hơn, là tốt rồi.”

Lo lắng nói xong những lời này, Lệ Từ Xuyên sợ Cổ Khinh Châu mất hứng, thẹn quá thành giận phát tiết trên bản báo cáo của cô.

Nhưng hình như cô suy nghĩ quá nhiều.

“Tôi biết rồi.” Anh ngẩng đầu, ánh mắt bình tĩnh nhìn chăm chú cô, “Nếu không có việc em về trước đi, báo cáo của em chút tôi lại xem.”

Anh đã nói như vậy, Lệ Từ Xuyên cũng sẽ không tiếp tục đui mù ở lại chỗ này, hưởng thụ áp suất thấp.

Gật đầu, xoay người rời khỏi văn phòng của anh.

Lúc đóng cửa lại, vẫn nhìn không được nâng mắt nhìn phản ứng của anh.

Cửa sổ sau lưng là một mảnh màu hồng quả quyết của ánh nắng chiều, Cố Kinh Châu nhắm mắt hãm chính mình ở trong ghế. Ánh nắng ảm áp nhu hòa trái ngược với anh, quanh thân anh tản ra cảm giác trong veo mà lạnh lùng tịch mịch, giống như thuyết minh định nghĩa cô độc.

Lệ Từ Xuyên hiểu được họ làm anh có bao nhiêu áp lực, Mạch Dao đều vì thực nghiệm không quan trọng thất bại mà khóc, có thể nghĩ, gánh nặng trên vai Cố Kinh Châu nặng bao nhiêu. Không biết có phải bởi vì quá lâu không nghe thấy âm thanh đóng cửa lại, bỗng chốc, Cố Kinh Châu mở to mắt.

Tầm mắt tối và tầm mắt không kịp né của cô gặp nhau, ừ rừ trong mắt anh vẫn che dấu vô cùng tốt, liền đánh thẳng vào mắt cô.

Tay Lệ Từ Xuyên run lên, tay chân luống cuống khép cửa.

-

Bởi vì có Cố Kinh Châu tham gia, thực nghiệm của Mạch Dao và Trương Nhất Phàm mười phần thuận lợi, không tới hai tuần, có kết quả không tệ.

Mạch Dao và Trương Nhất Phàm đều thật cao hứng, hai người quyết định bỏ tiền ra mời mọi người ăn một bữa.

Trong đầu Lệ Từ Xuyên hiện ra bộ dáng của Cố Kinh Châu ngày đó, hỏi, “Chúng ta có mời thầy Cố đến không?”

Đàm Thiên Thiên không phải chủ trì, đương nhiên nhìn Mạch Dao.

Mạch Dao chần chờ nói, “Tớ cũng muốn mời thầy Cố, bây giờ anh ấy nỗ lực nhiều hơn chúng ta, còn có nơi đầu tư nữa, nếu không có thầy ấy thay nhóm người chúng tớ dọn dẹp, tớ và Trương Nhất Phàm còn không biết phải bận rộn bao lâu nữa. Đúng là. . . Nói thẳng ra chúng ta cũng không tiếp xúc gì với thầy Cố, sợ thầy ấy không muốn tới.”

Lệ Từ Xuyên nghĩ nghĩ, nói “Thầy ấy tới hay không là chuyện của thầy ấy, nhưng lễ phép vẫn không thể thiếu.”

Đàm Thiên Thiên đồng ý, “Không sai, mấy ngày nay các cậu hành hạ giày vò thầy Cố đến thăm, mời người ta ăn một bữa để tạ ơn cũng không quá phận.”

Trương Nhất Phàm do dự mở miệng, “Tớ biết rõ, nhưng là. . . Thật không dám đến văn phòng của thầy Cố, tớ có bóng ma.”

Trương Nhất Phàm là một người đàn ông, lộ ra biểu tình nhất gan, làm cho Đàm Thiên Thiên và Mạch Dao đều nở nụ cười.

Lệ Từ Xuyên cũng không nhịn được, bình tĩnh một hồi, nói, “Các cậu ở chỗ này chờ tớ, tớ biết bây giờ thầy Cố ở đâu. Tớ bị anh ta ngược riết thành quen, tớ không sợ nhìn đến gương mặt đông lạnh kia.”

Mạch Dao và Trương Nhất Phàm đều lộ ra biểu tình như trút được gánh nặng, “Ừ Xuyến, ăn lớn không lời nào cảm ơn hết được.”

Lệ Từ Xuyên nháy mắt mấy cái với bọn họ, “Nhớ kỹ là các cậu nợ tớ một nhân tình là được.”

“Được.”

Lệ Từ Xuyên đi tới phòng thí nghiệm, liếc thấy phòng thí nghiệm của bọn họ phát sáng.

Cửa phòng thí nghiệm mở ra, Cố Kinh Châu mặc đồ thường, kiểm tra một lần cuối cùng.

Ban đêm hành lang mười phần yên tĩnh, tiếng bước chân của Lệ Từ Xuyên có thể nghe rõ ràng, Cố Kinh Châu ngẩng đầu, vừa vặn lúc đó cô dừng trước cửa.

“Bạn học Cố, anh xong việc chưa?” Cô lộ đầu, cười hi hi hỏi.

“Có chuyện gì sao?”

“Chúng tôi đang ở phòng được bao sẵn, chắc anh cũng chưa ăn cơm chiều đâu? Cùng nhau, như thế nào?”

Cô chưa nói bữa cơm này là đặc biệt chúc mừng bọn Mạch Dao làm thực nghiệm thành công, cũng chưa nói chính mình có ý mời anh, để cho anh cho rằng đây là liên hoan thông thường mà thôi, không muốn anh có áp lực gì.

Cố Kinh Châu kỳ quái nhìn cô, tựa hồ không dự đoán được cô sẽ mời mình, sau đó nhìn thoáng qua đồng hồ, giật mình, “Hóa ra đã trễ thế này rồi.”

“Đúng vậy, tôi biết anh chắc vẫn chôn mình ở phòng thí nghiệm không ăn cơm, cho nên không cần tìm lí do từ chối tôi...! Các bạn học đã chờ chúng ta ở dưới lầu, bạn học Cố, anh sẽ không để cho một mình tôi đi xuống chứ, như vậy tôi sẽ rất mất mặt.”

Nói xong, Lệ Từ Xuyên lấy hai tay tạo thành chữ thập, để ở môi dưới. Hôm nay cô chải đầu cột tóc dài thành đuôi ngựa, để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn.

Lúc này, hai mắt chớp chớp, tội nghiệp giống như muốn nói 'Làm ơn, làm ơn.'

Cố Khinh Châu chăm chú nhìn cô thật lâu, bỗng nhiên, cười cười.

“Được.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Độc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Thấy Lệ Từ Xuyên đưa Cố Khinh Châu xuống lầu, Trương Nhất Phàm cùng Mạch Dao lặng lẽ ở sau lưng giờ ngón cái lên với cô.

Lúc Lệ Từ Xuyên chuẩn bị lên xe, bỗng nhiên bị Đàm Thiên Thiên kéo qua một bên: “Thật không nhìn ra nha, vậy mà cậu có thể giải quyết thầy Cố.”

“Cậu cho rằng tớ giống các cậu sao? Toàn là đám nhát gan, Cố Khinh Châu cũng đâu có ăn thịt người.” Cô đắc ý.

“Được đó, đây là cậu chưa thấy thầy Cố tức giận bao giờ, cho dù cậu là nam hay nữ thì vẫn dọa cậu sợ đến mức không nhận ra mẹ mình luôn. Chẳng qua bây giờ tớ đã biết, nguyên nhân cậu không sợ thầy Cố...” Đàm Thiên Thiên ngừng một chút, lại thừa nước đục thả câu nói, “Là bởi vì da mặt cậu tương đối dày.”

“...”

Quán rượu bọn họ đặt cách trường học không xa, Trương Nhất Phàm lái xe, Cố Khinh Châu ngồi ở vị trí kế bên ghế lái, còn ba cô gái chen chúc ở phía sau.

Hai người hai bên khiến Đàm Thiên Thiên ngồi cực kỳ không thoải mái, phàn nàn: “Bạn học Trương Nhất Phàm, bao giờ thì cậu đổi xe đây, ngồi xe cậu một lần có thể khiến tớ bị ã bẹp đó.”

Đàm Thiên Thiên vừa mở miệng, ngược lại lại khiến không khí khẩn trương lúc Cố Khinh Châu xuất hiện biến mất.

Trương Nhất Phàm cãi lại: “Đàm đại tiểu thư cậu là phải ngồi xe Land Rover, cho dù tớ có đổi xe khác thì so ra vẫn kém xe của Phương thiếu gia.”

Nhắc đến Phương Giản, đó là người duy nhất có thể khiến Đàm Thiên Thiên lộ ra vẻ mặt thẹn thùng đến mức người ta muốn đánh cô.

Lệ Từ Xuyên còn nhớ mối thù vừa rồi trước lúc lên xe, bây giờ lại thù mới hận cũ, nhìn không được đã kích cô: “Này Đàm đại tiểu thư, cậu đừng có tới đây có được hay không, cậu béo ã chết tớ rồi.”

“Tớ mập chỗ nào??” Đàm Thiên Thiên cực kỳ vô tội, cô nhớ cô cao một mét sáu bảy, vóc người đứng chuẩn, một chút thịt thừa cũng không có.

“Ngực của cậu to ã bẹp tớ rồi.” Mặt Lệ Từ Xuyên không thay đổi nói.

“...”

“Phi!” Trương Nhất Phàm ngồi phía trước không nhịn nổi.

Đầu Đàm Thiên Thiên đầy vạch đen, không cam lòng yếu thế nói, “Ngực của cậu còn cần vào tớ đây này.”

Lệ Từ Xuyên: “...”

“Ha ha ha!” Trương Nhất Phàm thực sự không nhịn được nữa, cười cực kỳ lớn.

Mạch Dao đảo ánh mắt qua vị trí cực kỳ miễn cảm của hai người, che miệng cười trộm.

Cố Khinh Châu ở hàng trước cũng buồn cười, sắc mặt dịu dàng khác thường, cả xe đều tràn ngập cảm giác thoải mái.

Sau khi đến quán rượu, Trương Nhất Phàm lo liệu gọi món ăn, lúc hỏi khẩu vị Cố Khinh Châu, anh tỏ vẻ ăn gì cũng được.

Ông chủ hào phóng gọi mười đĩa đồ ăn lên, còn kêu một bình rượu vang đỏ.

Vì anh trai có sở thích sưu tầm rượu vang đỏ, cho nên Lệ Từ Xuyên cực kỳ yêu thích loại rượu đó. Tuy rượu trong quán của Trương Nhất Phàm vẫn

chưa đủ cao cấp, nhưng so với đồ uống có ga, Lệ Từ Xuyên vẫn thích loại rượu có chút vị ngọt bên trong hơn.

Sau khi món ăn được bung lên, Lệ Từ Xuyên ăn uống rất tùy ý. Nhớ năm đó cô hẹn hò với Cố Kinh Châu, chưa quen biết anh mà vẫn có thể ăn uống ngon lành, hôm nay loại tình cảnh này đối với cô mà nói là hoàn toàn không thành vấn đề.

Có thể vì Cố Kinh Châu vẫn chưa cảm thấy lên, nên trừ Lệ Từ Xuyên thì ba người còn lại ai cũng không dám ăn.

Đàm Thiên Thiên đập Lệ Từ Xuyên dưới bàn, Lệ Từ Xuyên đang ăn vui vẻ, đột nhiên chân bị đau, ngẩng đầu lên, Đàm Thiên Thiên vội vàng ra hiệu cô nhìn về phía Cố Kinh Châu.

Lệ Từ Xuyên hiểu ý, dùng đũa gấp con sò gần cô nhất bỏ vào trong đĩa Cố Kinh Châu.

“Thầy Cố, lần này là Trương Nhất Phàm và Mạch Dao mời khách, những ngày này bọn họ luôn làm phiền thầy, thầy nhất định phải ăn một lần cho đủ vốn.” Lệ Từ Xuyên gọi Trương Nhất Phàm: “Còn đứng ngây đó làm gì, rót rượu cho thầy Cố đi!”

“À đứng rồi đứng rồi.” Trương Nhất Phàm cầm chai rượu vang đỏ, vòng tới bên kia bàn: “Thầy Cố, giống như Từ Xuyên nói, lần này là chúng em nợ thầy, chúng ta uống trước rồi nói.”

Trương Nhất Phàm hào sảng uống một hơi cạn sạch, Cố Kinh Châu lại nhìn ly rượu đỏ trước mặt, tựa như có chút chần chừ. Sau đó, anh cũng cầm ly rượu lên, uống rất chậm, lúc anh ngửa đầu, đường cong trên cằm cực kỳ rõ ràng, yết hầu nhô lên, theo sự chảy vào của rượu mà nhấp nhô lên xuống.

Đàm Thiên Thiên tiến đến bên tai Lệ Từ Xuyên, nhỏ giọng nói: “Chẳng trách em gái bên cạnh mấy lần đều muốn tìm cái chết, thực ra, thầy Cố cũng rất là... Ừm, khiêu gọi.”

Lệ Từ Xuyên mím môi, cười thầm.

Qua ba lần rượu, trên bàn cơm cũng bắt đầu hài hòa.

Mạch Dao cùng Trương Nhất Phàm không còn khăn trương nữa, thậm chí còn có thể chủ động bắt chuyện với Cố Kinh Châu.

“Thầy Cố, mấy năm nay thầy ở nước ngoài bỏ túi, nghe nói đã đạt được ba bản quyền sáng chế phát minh, nhất định là kiếm rất nhiều tiền a?”

Giọng điệu Cố Kinh Châu thoải mái, nói: “Cũng không phải tất cả bản quyền sáng chế phát minh đều kiếm được tiền, công ty mua sắm sẽ đặc biệt tìm người ước định giá trị, điều chúng ta phải làm là lúc bán ra, phải nói được lợi ích sử dụng tốt nhất. Hơn nữa, bản quyền sáng chế phát minh cũng không phải chỉ thuộc về một mình tôi, hiệu quả tập thể cũng không thể dự đoán được.”

Mạch Dao hỏi: “Vậy tiền các thầy kiếm được sẽ được chia đều cho mọi người sao?”

“Gần như là vậy, hưởng theo lao động.”

Mạch Dao còn muốn hỏi lại bị Trương Nhất Phàm cắt ngang: “Được rồi được rồi, ghét nhất những người trong lúc ăn cơm lại nói chuyện này. Điều em quan tâm nhất là vóc dáng của những bạn học nữ nước ngoài có xinh đẹp hay không.”

Cố Kinh Châu bị hỏi đến sững sờ, nhớ lại một chút, lắc đầu: “Thật có lỗi, tôi không chú ý đến điều đó.”

“... Không thể nào?” Trương Nhất Phàm kinh ngạc há hốc mồm, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Cố Kinh Châu thấy vẻ mặt này của anh ta, khẽ cười nói: “Thẩm mỹ của mỗi người đều không giống nhau, đặc biệt là đối với người ngoại quốc, tôi không biết đẹp trong mắt cậu là như thế nào.”

“Trong mắt thầy Cố mỹ nữ là những người như thế nào?” Đàm Thiên Thiên thấy có chuyện để tám, tinh thần lập tức tỉnh táo hẳn ra.

Cố Kinh Châu nhìn về khuôn mặt hiếu kỳ của Đàm Thiên Thiên, sau đó, ánh mắt không nhanh không chậm vòng qua mọi người, rồi trên người Lệ Từ Xuyên.

Lúc đó Lệ Từ Xuyên đang chiến đấu anh dũng với cánh gà, ánh mắt Cố Kinh Châu vừa đảo tới, ngay lập tức đám người Đàm Thiên Thiên cũng dời lực chú ý, đều rơi lên người cô, cô bị mọi người nhìn đến phát run, suýt nữa là bị xương gà làm cho phát ghen.

“Hi hi.” Trông mắt Đàm Thiên Thiên hí hửng, nhạy cảm người được mùi không bình thường.

Cái cười xấu xa của cô khiến Cố Kinh Châu lấy lại tinh thần, nhanh chóng rời mắt đi, chẳng biết tại sao tai lại thoáng đỏ.

Lúc ăn được một nửa, điện thoại Cố Kinh Châu vang lên, anh nói một câu xin lỗi, rồi đi ra bên ngoài nghe.

Chỉ chốc lát sau, anh trở lại trong phòng, nói: “Tôi có người bạn ở bên cạnh, mọi người có ngại nếu người đó ở đây với chúng ta không?”

Trương Nhất Phàm lắc đầu: “Đương nhiên không ngại, chúng ta gọi nhiều món như vậy, vừa lúc ăn cùng luôn.”

Đàm Thiên Thiên trêu ghẹo hỏi: “Bạn của thầy Cổ là bạn trai, hay là bạn gái vậy?”

Đối mặt với ánh mắt sắc bén của Đàm Thiên Thiên, Cổ Kinh Châu giống như không được tự nhiên, nhẹ nhàng nói, nam.

Mọi người thất vọng.

Trong bữa ăn, Lê Từ Xuyên cực kỳ ít nói, chuyên tâm vào một bàn chân gà cay trước mắt, hoàn toàn không chú ý bọn họ nói chuyện gì, chỉ biết là bạn của Cổ Kinh Châu sắp tới.

Không bao lâu sau, cửa phòng bao bị đẩy ra, sau lưng phục vụ còn có một vị khách.

“Chào mọi người, quấy rầy mọi người rồi, xin lỗi trước nha.”

Nghe được âm thanh quen thuộc kia, trong nháy mắt Lê Từ Xuyên liền sững sờ.

Ngẩng đầu, đúng lúc nhìn thấy người kia...

“Phi!”

Cô phun luôn một ngụm rượu vang đỏ vừa mới uống vào.

“Ôi trời ôi trời, bản chết mất.” Đàm Thiên Thiên bị liên lụy, kêu to một tiếng.

Lê Từ Xuyên nhận thấy mình đã thất lễ, vội vàng cầm khăn tay vừa lau miệng, vừa lặng nhìn về người ở phía cửa kia.

Cổ Kinh Châu không dấu vết thu ý cười lại, giới thiệu với mọi người: “Người này là bạn học chung đại học với tôi, cũng là đàn anh của mọi người, Tiết Gia Dương. Gia Dương, đây là những học sinh gần đây của mình.”

Tiết Gia Dương vẫn như cũ, cộng thêm mùa đông mặc nhiều đồ, cả người giống như một chú gấu lớn, so sánh với ba năm trước đây, rõ ràng là vạm vỡ không ít.

Lê Từ Xuyên làm sao cũng không nghĩ tới, bạn mà Cổ Kinh Châu gọi tới lại là người này - vốn là chủ tịch hội học sinh ba năm trước đây nên nhận được thư tình của cô, Tiết Gia Dương.

Sau khi tốt nghiệp Tiết Gia Dương liền vào làm trong một công ty quảng cáo, trong khoảng thời gian ba năm, từ một viên chức nhỏ làm đến vị trí giám đốc. Lê Từ Xuyên đã sớm cảm thấy người này rất nham hiểm, bên ngoài cái gì cũng có thể, thực ra trong lòng chính là một cái cân, khôn khéo thông minh.

Tiết Gia Dương vừa đến, bầu không khí càng sôi động, bởi vì vốn là đàn anh, lại là nhân vật nổi tiếng năm đó, nên trò chuyện rất vui vẻ với bọn Trương Nhất Phàm.

“Học trưởng, năm đó em cũng cạnh tranh cái chức chủ tịch hội học sinh này, phải nói là vô cùng khốc liệt.” Trương Nhất Phàm nhớ về ngày đó, chỉ cảm thấy vô cùng thâm.

“Vậy em có thành công không?” Tiết Gia Dương cảm thấy hứng thú hỏi.

“Chắc chắn là không, cho nên em rất bội phục anh, học trưởng. Trong lòng em, dường như hội trưởng hội học sinh cũng tồn tại giống như thần vậy.”

Tiết Gia Dương cười: “Vậy thì các em càng phải sùng bái Cổ lão đại.”

“A, sao lại thế?”

“Lúc trước anh có chỗ dựa là mấy anh em tốt, mới có thể vừa khéo được tuyển chọn vào chức chủ tịch. Khi đó cảm thấy chơi rất vui, tên tuổi lại nổi tiếng, nói không chừng còn có thể lừa gạt mấy em gái nhỏ ha ha, chẳng qua về sau anh phát hiện hội học sinh rất nhiều chuyện, ba ngày hai bận đều có hoạt động, sau đó còn phải đi báo cáo với hiệu trưởng, còn không bằng anh vui vẻ đi chơi bóng rổ. May là anh có Cổ lão đại của mấy em, Cổ lão đại này, làm gì cũng ra dáng, anh liền ném hết cho cậu ta làm, vui vẻ làm một chương quỹ nhân rồi.”

Thì ra còn có chuyện như vậy, Trương Nhất Phàm gật gật đầu.

Tiết Gia Dương cười nói: “Anh là người không chú ý chuyện vật vãnh, chuyện của hội học sinh lại rườm rà, phiền đến mức khiến người ta mệt chết. Anh trực tiếp đề vị trí này cho Cổ lão đại là được rồi, thế nhưng Cổ lão đại của các em lại không chịu. Cho nên về sau liền biến thành, anh phụ trách đối ngoại, còn đối nội sẽ do Cổ lão đại của các em lo liệu.”

Nghe xong, ánh mắt của mọi người nhìn về phía Cổ Kinh Châu càng thêm sùng bái.

Tiết Gia Dương cười cười vỗ vỗ bả vai Cổ Kinh châu: “Lúc trước đám oắt con kia tới hội học sinh, lại có thể tâm phục khẩu phục đối với Cổ lão đại của các em, thấy cậu ta một lần liền giống như gặp phải bố vậy, ngoan lắm, ha ha ha.”

Cố Khanh Châu bị sự so sánh này làm cho khóe mắt giật giật, nói: “Thức ăn nhiều như vậy cũng không ngăn nổi cái miệng của cậu sao?”

Tiết Gia Dương cười ha hả, nói với mọi người: “Nhìn xem, Cố lão đại của các em sợ người khác khen cậu ta. Khen một câu là cậu ta liền hoang mang lo sợ, về sau nếu cậu ta nổi giận với các em, anh dạy cho các em một chiêu, các em cứ khen cậu ta đã đời đi, xem cậu ta còn có thể nói cái gì?”

Tiết Gia Dương nói xong, bọn họ đều đứng lên, Cố Khanh Châu bắt đầu đi lắc đầu, khóe miệng lại nhếch lên một đường cong nhàn nhạt, ánh mắt dịu dàng đứng lên.

Kết thúc bữa tối, Đàm Thiên Thiên muốn về tìm Phuong Giản, Trương Nhất Phàm cùng Mạch Dao lại cùng lúc muốn dạo chơi chợ đêm.

Trường học không xa, Cố Khanh Châu muốn tản bộ trở về, Lệ Từ Xuyên ăn uống no say là có cái tật không muốn làm gì, cho nên cũng đi cùng một đường với anh.

Tiết Gia Dương lái xe tới, chờ sau khi tiễn bọn Đàm Thiên Thiên về, liền dừng xe trước mặt Cố Khanh Châu, hạ cửa sổ xe xuống.

“Thật sự không cần mình đưa hai người về?” Tiết Gia Dương hỏi.

Cố Khanh Châu lắc đầu: “Khó có được một hôm có gió, mình muốn đi bộ một chút.”

“Vậy được rồi.” Tiết Gia Dương nhìn về phía Lệ Từ Xuyên sau lưng Cố Khanh châu, bỗng nhiên cười, có thâm ý khác nói: “Cô nhóc, đừng cảm đấy.”

Lệ Từ Xuyên không hiểu, lúc muốn hỏi, Tiết Gia Dương đã nghiêng ngang lái xe rồi đi.

Cô hỏi Cố Khanh Châu: “Lời kia của học trưởng là có ý gì?”

Cố Khanh Châu cất bước, nhàn nhạt nói: “Không biết.”

Lệ Từ Xuyên vắt hết óc cũng không biết câu cuối cùng của Tiết Gia Dương có ý gì, chờ đến lúc cô từ bỏ đoán ý, Cố Khanh Châu đã đi xa mấy mét, cô nhú mày, cũng không biết chờ cô gì cả.

Vừa oán trách trong lòng, vừa đi theo.

Thật sự là khó có thời tiết đẹp như hôm nay, cả những chấm nhỏ trên trời đều thấy rõ ràng, không có sương mù, cũng không có gió.

Thực ra, Cố Khanh Châu đi cũng không nhanh. Áo khoác màu đen trên người anh hợp thành một màu với màn đêm, chỉ có thể nhờ đèn đường xuyên qua môi thấp thoáng thấy được vóc dáng anh, cao to, vĩ đại, đẹp đẽ. Bờ vai của anh rộng, vóc dáng mấy người anh trai của Lệ Từ Xuyên cũng như vậy, cho nên cô vẫn cho rằng, người đàn ông có bờ vai như vậy rất có trách nhiệm, Cố Khanh Châu cũng một lần nữa giúp cô xác thực ý nghĩ này.

Sau khi chạy đến bên cạnh anh, Lệ Từ Xuyên thở hơi mạnh, nghiêng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, ngũ quan tuấn tú, anh đêm nay, lần đầu tiên không có sự lạnh lùng và xa cách thường ngày, lúc tản bộ lại để lộ ra phong thái khoan thai.

Lệ Từ Xuyên không biết nên nói gì, dứt khoát không nói lời nào.

Cả hai cứ như vậy trầm mặc đi trong chốc lát, bỗng nhiên, nghe thấy âm thanh trầm thấp của Cố Khanh Châu vang lên.

“Tôi không có.”

“Hà?” Lệ Từ Xuyên mờ mịt, không biết đề tài đột nhiên này của anh từ đâu mà tới.

Cố Khanh Châu quay đầu, nghiêm túc nhìn chằm chằm cô: “Hôm đó em và Mạch Dao tới, không có người nào thí nghiệm thất bại cả. Tôi không có.”

Lệ Từ Xuyên tiêu hóa một lúc lâu mới hiểu được ý anh.

Người này thực sự là...

Lời nói trước đó lâu như vậy, đến bây giờ vẫn còn muốn uốn nắn lại cô, còn nghiêm túc như vậy...

Lệ Từ Xuyên bật cười, chớp mắt nhìn về phía anh, trong mắt sáng chói.

“Bạn học Cố, tôi phát hiện có đôi lúc anh... rất đáng yêu!”

Hắn là chưa có người nào từng dùng từ này để hình dung anh, Cố Khanh Châu có chút ngốc.

Giữa hai con mắt của anh là đôi đồng tử đen nhánh không trộn lẫn bất kỳ tạp chất nào, lúc nhìn thẳng vào cô, mắt anh thu lại, chuyên tâm, lại có tác dụng ngăn cách toàn bộ ồn ào xung quanh mình.

Giờ khắc này cô cảm thấy, trong ánh mắt của anh giống như có cất giấu một thế giới cực kỳ yên tĩnh.

Lệ Từ Xuyên rời mắt đi: “Bạn học Cố, chờ một chút, mời tôi ăn khuya được không?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Độc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Editor: Tranh ~ Lê Quý Đôn ^ __ ^

【01-31: Khi tôi chán đời, tôi sẽ nghĩ tới anh. Nghĩ đến anh sinh hoạt ở một thế giới nào đó, vật chất, tôi nguyện ý từ bỏ tất cả. Sự tồn tại của anh rất quan trọng với tôi. - - 《Mĩ quốc chuyện xưa》】

Lần trước nhà Cố Khinh Châu không có lạnh tới như vậy, cần phải điều chỉnh điều hòa cho tốt.

Anh để áo khoác ngoài màu đen, treo trên vách tường. Xoay người nhận lấy áo khoác của cô, tùy ý treo ở vị trí bên cạnh.

Tiến vào trước phòng bếp, người đàn ông dùng ánh mắt hoài nghi nhìn cô, “Em xác định em vẫn nuốt trôi?”

Lệ Từ Xuyên dừng cảm vỗ vỗ bao tử, “Thì anh lại làm một bàn đầy thức ăn, tôi đều có thể ăn hết.”

Vì thế, Cố Khinh Châu nhìn ánh mắt của cô mang theo chút sợ hãi.

Mồ hôi.

Tại phòng bếp, Cố Khinh Châu cuộn tay áo lên, lộ ra cánh tay thon dài. Trên người anh là áo lông màu nâu cổ chữ V, tôn lên màu da anh, bất quá có thể là do uống rượu, lúc này, quanh viền tai, tràn ngập một tia đỏ hồng.

Kỳ thật, Lệ Từ Xuyên vẫn nhớ mãi không quên bát cháo hải sản kia của anh, bản thân cũng từng làm thử, nhưng không ra cái hương vị này.

“Bạn học Cố, có thể làm cháo hải sản không?” Cô tựa vào cửa phòng bếp, nói điều kiện.

Cố Khinh Châu lấy nguyên liệu nấu ăn từ trong tủ lạnh, lại lắc đầu, “Hải sản trong tủ lạnh không nhiều lắm, hơn nữa canh gà phải dùng nồi đất hấp hai giờ, lúc này hẳn là không còn kịp rồi.”

“Hai giờ?” Cô trừng lớn mắt, “Vậy ngày đó anh chẳng phải anh làm từ rất sớm sao?”

Cố Khinh Châu lơ đãng, nói, “Hơn bốn giờ liền bắt đầu chuẩn bị rồi.”

Lệ Từ Xuyên giật mình, trách không được uống cháo hải sản lại tốt như vậy, hóa ra là hầm canh mấy giờ liền.

“Ngày đó, thật sự là làm phiền anh, lúc tôi uống say. . . Ưng phó không tốt lắm.” Không chỉ chiều cố con ma men là cô, còn muốn đến chuẩn bị bữa sáng sớm như vậy, lúc đó nhất định anh sẽ luống cuống chân tay.

Cố Khinh Châu không biết có phải nhớ tới lúc cô làm trò cười, khóe miệng nhếch lên, “Là ứng phó không tốt lắm.”

Rất nhanh, mùi thơm trong bếp nhẹ nhàng bay ra, miệng Lệ Từ Xuyên nhanh chóng động.

Cô chủ động dọn bát đĩa, sớm ngồi ở trước bàn ăn, chỉ chờ đồ ăn dọn ra.

Bởi vì liên quan đến thời gian, Cố Khinh Châu chỉ làm tôm chiên đậu bắp, cùng với một món súp.

Chỉ một lúc sau, Cố Khinh Châu bưng đồ ăn và canh lên, sau khi ngồi xuống, liền xoa tay áo xuống, mười phần chú trọng dáng vẻ.

Lệ Từ Xuyên gấp một miếng tôm chiên đậu bắp bỏ vào trong miệng, hương vị tươi mới, còn mang theo một chút non mềm, độ lửa và gia vị vừa vặn.

“Trời ạ, ăn quá ngon!” Cô tự xưng là nữ thực gia cùng siêu sao nấu nướng, nhưng ở trước món ăn này của Cố Khinh Châu, cũng bái phục, “Bạn học Cố, anh làm như thế nào? Thật sự ngon!”

Đối với lời ca ngợi hào phóng không keo kiệt của cô, Cố Khinh Châu cười yếu ớt, “Ăn đậu bắp có thể trợ giúp tiêu hóa, nhưng lại có thể kích thích dạ dày và ruột, tuy rằng hệ tiêu hóa của em có thể khỏi hẳn, nhưng giai đoạn tốt nhất lại là khoảng thời gian bảo dưỡng. Ăn nhiều đậu bắp, đối với em là có lợi.”

Không nghĩ đến chuyện hệ tiêu hóa, anh đều nhớ rõ ràng như vậy.

Đôi khi, có thể làm một cô gái cảm động không chỉ là lời ngon tiếng ngọt, không phải là lễ vật cao sang gì. Các cô gái chỉ cần một cái hành động tinh tế, một lời ân cần hỏi thăm, một sự quan tâm từ bản năng, chỉ đơn giản như thế thôi.

Người này, có bề ngoài hoàn toàn tương phản với nội tâm ấm áp.

Lệ Từ Xuyên cũng gấp một miếng tôm chiên cho anh, cười tủm tỉm, “Anh cũng ăn nhiều chút, chỉ nhìn tôi ăn, tôi sẽ thẹn thùng.”

Cố Khinh Châu rõ ràng không tin cô có thể thẹn thùng, nhưng cũng không có vạch trần cô, chỉ nhàn nhạt nói, “Bên trong tôi bỏ thêm nước dứa, tôi cũng không ham ăn.”

“Vi sao?”

“Không dung nạp Lactose (*), nghe nói qua chưa?”

(*) Không dung nạp lactose là do ít tiết ra lactase, không thể hoàn toàn tiêu hóa tiêu chảy không nhiễm trùng phân hủy lactose trong sữa mẹ hoặc sữa gây ra, còn gọi là thiếu lactase. thiếu lactase là một vấn đề toàn cầu lan rộng, người tỷ lệ mắc cao ở vùng Viễn Đông, hầu hết mọi người không triệu chứng xảy ra, nhưng tiêu chảy và các triệu chứng khác thường xảy ra với sữa như chế độ ăn uống chính của trẻ sơ sinh và trẻ sơ sinh.

“Ồ?” Trong lòng Lệ Từ Xuyên nghi hoặc, “Đây không phải bệnh ở trẻ em sao? Hơn nữa, năm ấy tôi nhớ tôi trả lại bát sữa chia lớn nhất cho anh sao~”

“Đúng, cho nên hậu quả là tôi tiêu chảy hai ngày, ở bệnh viện ba ngày mới khỏi hẳn.”

Anh vô ý nói, Lệ Từ Xuyên nghe cũng đủ chấn kinh rồi, không nghĩ tới một ly sữa chua lại hại anh ta thảm như vậy.

“Vậy anh còn uống làm chi!” Trực tiếp cự tuyệt cô không phải được rồi sao.

Cố Khinh Châu nâng mắt lên nhìn thẳng vào cô, con ngươi tối đen phản chiếu khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập nghi hoặc, rượu làm cho anh có chút say, làn da dưới cổ cũng hơi phồng hồng.

“Nhưng đó là em đồ cho tôi.” Anh tự nhiên nói.

Cô tự tay rót cho anh, mặc kệ là cái gì, anh đều sẽ không cự tuyệt.

Thời gian dường như ngừng lại, giây phút này, tâm Lệ Từ Xuyên bối vì câu này mà rung động.

“Ngu thì chết, nếu tôi cho anh thạch tín anh cũng ăn sao?”

Anh nở nụ cười nhẹ, hỏi lại, “Em sẽ sao?”

Bình thường Cố Khinh Châu cũng sẽ không giống như bây giờ, khóe miệng mỏng giương lên, vẫn luôn tỏa ra hải lòng và thoải mái, đuôi mắt thoải mái, tràn ngập hiểu biết và tuần tú.

Còn có, cô chưa bao giờ thấy anh ta mỉa mai hoặc như vậy.

Đàm Thiên Thiên nói đúng, động tác vô tình lơ đãng của bạn học Cố, vẫn là rất. . . Gọi cảm

Ý thức được bản thân miên man suy nghĩ, Lệ Từ Xuyên vội vàng nghiêm mặt dời tầm mắt, than thở, “Tôi với anh không có thù oán, sao lại lấy thạch tín cho anh ăn.”

Nghe vậy, Cố Khinh Châu cúi đầu nở nụ cười, tiếng cười thành thật chất phát, không ngờ êm tai dễ nghe.

-

Nhiều lần trải qua trăm cay nghìn đắng, bản báo cáo đầu tiên của Lệ Từ Xuyên cuối cùng cũng thông qua rồi.

Trước đó Lệ Từ Xuyên cho rằng, học nghiêng cứu là chuyện dễ dàng. Nhưng từ lúc biết bạn học Cố, cô đã biết được, muốn tốt nghiệp, không đơn giản như vậy.

Giống như Trương Nhất Phàm nói, bạn học Cố xuất hiện, không phải vì dẫn dắt bọn họ học tập tiến bộ, mà là làm cho bọn họ trải qua việc đời.

Trách không được trước khi đến trường, lão sư chỉ cần bọn họ được 1% trời phú và nỗ lực liền cảm thấy thỏa mãn, hóa ra 1% này bọn họ cũng không theo kịp.

Lại qua một tuần, Trương lão đã trở lại, mang theo thành quả ông ấy cảm từ nước ngoài về.

Trong văn phòng, Trương lão cơ bản hỏi tiến độ của các cô, sau đó quán lấy hạng mục lần này xuất ngoại nghiêng cứu và thảo luận.

“Tiểu Cố, sự tình trong tay con tạm thời hoãn một chút, mấy ngày nay ta muốn phái con xuất ngoại một chuyến, bên kia có thiết bị mới ta cảm thấy tốt, liền nói ra một chút với Viện Lý. Con ở nước ngoài ngây người vài năm, đối với thiết bị sử dụng và bố trí so với ta càng quen thuộc hơn, ta nghĩ muốn cho con đi tìm hiểu một chút, sau đó truyền đạt tư liệu cho thư viện.

Cố Kinh Châu nói, “Vừa vặn việc ở đây của con cũng vừa hết, mới có thể dành ra thời gian.”

“Vây là tốt rồi. Đúng rồi, ta cho con một người trợ lý sánh đôi với cô, sinh viên tài cao ra nước ngoài trong trường học của chúng ta, như thế nào cũng không thể lè loi trợ trợ một mình.” Lúc này, Trương lão dừng ánh mắt ở trên người Lệ Từ Xuyên sau lưng Đàm Thiên Thiên, “Lệ Từ Xuyên, đừng né, liền là con đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Độc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Chương 8 (tiếp)

Lệ Từ Xuyên trốn không được, về mặt câu xin đi tới: “Học vấn của con không giỏi, thầy để con đi là sai lầm lớn đó.”

Ông lão Trương khinh bỉ nhìn cô, nói: “Cho con đi là để chăm sóc Tiểu Cố, cũng không phải để con đi thăm vãn, thầy cũng không phải già đến mức lú lẫn, giao nhiều tiền cho con như vậy, nếu thế thì còn không bằng thầy trực tiếp ném tiền xuống sông, ít ra còn có thể nghe thấy tiếng rơi xuống.”

Ông lão Trương thực sự hao tổn rất nhiều tinh lực cho cô, bọn Đàm Thiên Thiên đã sớm vụng trộm vui vẻ, Lệ Từ Xuyên nhỏ giọng lầu bầu vài câu biểu thị bất mãn.

“Quyết định như vậy đi, thứ hai tuần sau con cùng Tiểu Cố lên máy bay, tranh thủ đừng để thầy phải dùng biện pháp mạnh, nếu không thầy sẽ để con học lại một năm đó.” Ông lão Trương giải quyết dứt khoát.

Lệ Từ Xuyên không tình nguyện nhìn về phía Cố Kinh Châu, vừa vặn Cố Kinh Châu cũng nhìn lại.

Ánh mắt hai người va vào nhau trên không trung, cô lập tức dời đi.

Thứ hai, Lệ Từ Xuyên bước từng chậm rãi trên đường xuất ngoại.

Mấy lần xuất ngoại trước, cô đều lấy cớ để khỏi đi. Cô không thích nhất là đi họp, quả thực là ngọt ngọt phí hết cả thời gian.

Sau khi máy bay cất cánh, Cố Kinh Châu lấy tài liệu tiến hành ban đầu ra để đọc, Lệ Từ Xuyên thì lấy tai nghe ra chơi game.

Chơi chán trò chơi thì liền xem phim Mỹ, không xem được phim Mỹ thì dứt khoát cầm quyển tạp chí lên đọc.

Cô ở bên cạnh nhích tới nhích lui, không có một phút nhàn rỗi, Cố Kinh Châu thờ dài một tiếng, để sách xuống bên cạnh tài liệu: “Nếu em khó chịu thì ngủ một lúc đi, còn rất lâu chúng ta mới đến.”

“Cũng biết là phải ở trên máy bay rất lâu nữa, cho nên làm gì cũng không có sức lực.” Cô ỉu xìu nói.

“Vây em muốn làm gì mới có sức lực?”

Lệ Từ Xuyên nghĩ một lúc, bỗng nhiên hào hứng: “Bạn học Cố, anh lợi hại như vậy, không bằng tôi kiểm tra anh một chút?”

Cố Kinh Châu biết, nếu cô không đạt được mục đích, mười mấy tiếng nữa anh cũng đừng nghĩ sẽ sống yên ổn.

Thế là, khép tài liệu lại, nói: “Hỏi đi.”

“Tôi hỏi anh câu gì anh phải trả lời luôn nhé.” Trong mắt Lệ Từ Xuyên lấp lánh ánh sáng, hỏi: “Một cô nàng béo ngã bệnh, sợ nhất người đến thăm bệnh nói gì?”

Quả nhiên, Cố Kinh Châu suy nghĩ một lúc rồi mới trả lời: “Cô lại béo sao?”

“Sai!” Trong mắt cô mang theo một tia nghịch ngợm, nói: “Là ‘hãy bảo trọng’!”

“...”

“Nào nào nào, câu thứ hai.” Cô đây hào hứng: “Có hai người rơi xuống sông, có một người bị ngạt, vậy người còn tỉnh sẽ phải gọi gì?”

Cố Khanh Châu nhướn mày, dường như là bị làm khó, suy nghĩ hồi lâu, nói: “Người còn tỉnh?”

“Lại sai! Ha ha!” Lệ Từ Xuyên cười đắc ý nói, “Đương nhiên là kêu cứu mạng! Đồ ngốc!”

“...” Cố Khanh Châu đỡ trán.

Lệ Từ Xuyên thấy cô có thể mà người tài giỏi như anh lại không trả lời được nên có chút mừng rỡ, tiếp theo lại hỏi rất nhiều câu, mà Cố Khanh Châu lại sai đến 60% khiến cô rất đắc ý.

Có lẽ chơi quá vui, nên chưa kiên trì được bao lâu, Lệ Từ Xuyên dựa vào ghế mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Cố Khanh Châu nhỏ giọng gọi nhân viên tới, muốn lấy một cái chăn lông, giúp Lệ Từ Xuyên đẩy ghế xuống, đắp chăn lông lên người cô.

Hiển nhiên, việc anh thua khiến cô rất vui vẻ, trong lúc ngủ khoe miệng cũng nở nụ cười thỏa mãn.

Ánh mắt Cố Khanh Châu dừng lại thật lâu, lập tức lắc đầu bắt đầu đi.

Cuối cùng cũng có thể yên tĩnh một lúc rồi..

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Độc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chương 9

Chương 9:

Để tiện cho việc trao đổi học hành, nhân viên tiếp đãi ở phòng thí nghiệm trực tiếp để lại hai phòng ký túc xá cho bọn họ ở.

Lệ Từ Xuyên thu dọn xong đồ đạc của mình liền chạy tới gõ cửa phòng Cố Khanh Châu.

Lúc anh ra mở cửa, chỉ mặc một chiếc áo trắng đơn giản, bên này khí trời rất nóng bức, bọn họ vừa xuống máy bay liền thay quần áo mùa hè.

Không nghĩ rằng vậy mà bạn học Cố lại thuộc loại đàn ông “mặc quần áo thì có vẻ gầy nhưng lúc thoát y lại có da có thịt”, Lệ Từ Xuyên nuốt một ngụm nước bọt.

“Anh dọn xong chưa? Có cần giúp hay không?” Cô theo Cố Khanh Châu vào cửa.

Anh trực tiếp ngồi sau bàn trà, phía trên bày các loại tài liệu và máy tính.

Cố Khanh Châu đeo kính lên, nói: “Đồ tôi mang tới không nhiều, không cần phải thu dọn.”

Bây giờ Lệ Từ Xuyên đã bị bộ dạng anh đeo kính hấp dẫn, bước lên trước, cả khuôn mặt đặt song song với anh, ở giữa là chiếc máy tính, đột nhiên cô xuất hiện khiến Cố Khanh Châu giật nảy mình, vô ý thức lùi về phía sau, không hiểu hỏi cô: “Sao vậy?”

“Thì ra anh vẫn đeo kính!” Cô còn tưởng anh đã đi phẫu thuật rồi.

“Lúc trước là đeo kính áp tròng, cho nên lúc dùng kính hiển vi sẽ tiện hơn. Lúc ở trên máy bay tôi không bỏ ra, đeo kính quá lâu nên mắt có chút không thoải mái.” Anh bị dáng vẻ ngạc nhiên của cô làm cho dở khóc dở cười.

Lúc này Lệ Từ Xuyên mới để ý, phía sau kính mắt là một đôi mắt đỏ bừng, bộ dạng giống như một con thỏ.

“Vậy anh cũng đừng nhìn máy tính nhiều quá, không tốt cho mắt.”

Cố Khanh Châu lắc đầu: “Ngày mai sẽ phải bàn bạc với đối phương, cũng không thể không biết cái gì.”

Tốt lắm, lần này người phụ trách thiết bị chủ yếu là anh, vậy mà anh lại gánh vác toàn bộ sứ mệnh ông lão Trương đưa tới, đương nhiên không thể lười biếng.

“Vậy com tôi chúng ta ăn cái gì?”

Cố Khanh Châu hỏi cô: “Em muốn ăn cái gì?”

“Ăn đơn giản thôi, từ lúc ăn đồ ăn vặt trên máy bay đến giờ tôi vẫn còn buồn nôn.”

“Vậy thì không nên ăn đồ ăn quá nhiều dầu mỡ, tôi làm cho em một bát mì.” Nghĩ đến dạ dày của cô không tốt, Cố Khinh Châu trực tiếp đứng lên, muốn đi về phía nhà bếp.

Lệ Từ Xuyên nhìn anh chủ động gánh vác trách nhiệm chăm sóc cô, trong lúc cấp bách còn phải chịu trách nhiệm ăn uống của cô, cũng cảm thấy rất bất khoan. Ông lão Trương bảo cô đi theo, đơn giản là muốn cô chăm sóc việc sinh hoạt của Cố Khinh Châu, trước mắt cô còn chưa có chút tác dụng nào, ngược lại còn biến thành vương vãi.

Không chút nghỉ ngơi, vội vàng kéo tay Cố Khinh Châu lại, cô nói: “Tôi đã ăn chùa của anh mấy lần rồi, hôm nay để tôi thể hiện tài năng đi! Xin bạn học Cố cho tôi một cơ hội.”

Cố Khinh Châu không nghe rõ cô nói gì, cúi đầu lại nhìn thấy cô nắm tay anh, khiến anh ngẩn người.

Lệ Từ Xuyên nhìn theo ánh mắt anh, ý thức được chính mình không hiểu sao ăn đậu hũ của bạn học Cố, nhanh chóng thu tay về.

“Cái đó... Lỡ tay, lỡ tay.”

Nghe được giọng nói của cô, Cố Khinh Châu mới lấy lại tinh thần, không nhìn cô chút nào, vội vã vượt qua cô, trở lại ngồi ngay ngắn trước máy tính.

Nhìn anh vội vã rồi đi, Lệ Từ Xuyên im lặng, chẳng lẽ cái tên này còn bị dị ứng khi đụng vào người khác phái? Đến mức đó sao, chẳng phải chỉ là bị cô cầm vào tay thôi sao, cũng không phải là nắm được tiểu nhị (*) của anh ta...

(*) Tiểu nhị: chỗ đó của đàn ông.

Trong tủ lạnh ngoại trừ có trứng gà và nước khoáng thì cũng không còn đồ gì có thể ăn được.

Lệ Từ Xuyên cầm túi tiền, nhìn người phía bên kia bàn trà nói: “Bạn học Cố, tôi đi siêu thị mua ít đồ.”

Cuối cùng, Cố Khinh Châu không im lặng nữa, nhíu lông mày hỏi: “Cô biết đường ở đây?”

“Không biết thì hỏi là được, anh tập trung đọc tài liệu đi, việc nấu cơm không cần anh quan tâm.”

Ai ngờ, Cố Khinh Châu lại đi tới: “Tôi đi chung với em.”

“Anh không đọc tài liệu nữa sao?” Cô hỏi.

“Lúc nữa đọc tài liệu cũng được, thời gian không còn sớm, tôi không thể để mình em đi ra ngoài được.” Giọng nói anh nghiêm túc.

Lệ Từ Xuyên cảm thấy có chút ngạc nhiên, khoát khoát tay: “Không có việc gì đâu, lúc trước tôi thường xuyên đến nơi này nghỉ phép, không lạc đường đâu.”

“Đó là trước kia. Bây giờ em là cùng tôi đi ra ngoài, dù là bất kỳ tình huống ngoài ý muốn nào tôi cũng không cho phép xảy ra.”

Giọng điệu của anh trịnh trọng, một bộ dáng hoàn toàn không thể nói xen vào.

Lệ Từ Xuyên đành phải đi theo anh, đúng lúc có thêm một người khuôn vác.

Trong siêu thị đang mở một ca khúc đồng quê không rõ tên, giai điệu uyển chuyển mộc mạc, trôi chảy sáng sủa.

Lệ Từ Xuyên đứng ở khu ướp lạnh để chọn rau xanh, vừa đi vừa vô thức ngâm nga theo giai điệu.

Cố Khinh Châu đứng chéo phía sau cô, đẩy xe, ở chỗ cô không phát hiện được mà chăm chú nhìn cô.

Giống trước đó rất nhiều năm

Cô nhất định không biết mình đẹp đến nhường nào, tóc đen mềm mại dài đến eo, ngoại trừ trên người là chiếc váy búp bê có viền tơ màu trắng, thì đều dán hết vào phần lưng của cô. Dưới làn váy lộ ra đôi bắp chân thon dài, tinh tế, trắng nõn. Khuôn mặt chưa thoa phấn, chỉ bôi chút son nhạt lên môi, đôi mắt thì sáng lấp lánh.

Cô đứng ở chỗ này, dường như những người đàn ông đi qua đều lơ đãng nhìn về phía cô, dừng lại thêm mấy giây. Cũng giống như anh, không có cách nào không nhìn cô.

Lệ Từ Xuyên chọn xong, quay lại chuẩn bị ném đồ ăn vào trong xe, lại phát giác Cố Khinh Châu đang xuất thần.

“Đang suy nghĩ gì mà mê mẩn như vậy?” Cô đi tới, bỏ đồ ăn vào, hỏi.

Cố Khinh Châu nhìn cô một cái, nhàn nhạt mở miệng, cảm thán: “Chẳng qua cảm thấy cuộc sống như thế này, cũng rất tốt.”

Lệ Từ Xuyên không nghĩ quá nhiều, đơn thuần đồng ý với câu này của anh: “Rất không tệ nha. Cuộc sống của anh cũng quá buồn tẻ rồi, suốt ngày ngâm mình trong phòng thí nghiệm làm thí nghiệm, rồi nghiên cứu khoa học, làm nhiều không chán sao? Không phải tôi nói làm những thứ đó thì không có ý nghĩa, nhưng cuộc sống tốt đẹp như vậy, chúng quy vẫn còn rất nhiều thú vui chờ anh khám phá, hơn nữa...”

Cô đi ở phía trước, mở miệng nói không ngừng.

Đầy mắt Cố Kinh Châu có ý cười, đẩy xe chậm rãi đi theo sau cô.

Lúc anh còn chưa quen cô, có đôi khi sẽ cảm thấy trên người cô có một ít thái độ kiêu ngạo của một thiên kim đại tiểu thư. Nhưng về sau khi đã quen thuộc thì mới biết, thì ra, tất cả chỉ là lời đồn.

Lúc này, Lệ Từ Xuyên đã cách anh đến mấy mét, trong tay không biết đã cầm ly kem từ lúc nào, ở phía xa hỏi anh:

“Bạn học Cố, rất ít đường sữa đó! Chúng ta mua một hộp về nhà ăn đi!”

Buổi sáng ngày đầu tiên họp hội nghị, không thú vị giống hệt trong tưởng tượng.

Lệ Từ Xuyên ngồi cạnh Cố Kinh châu, nhưng linh hồn của cô thì đã chu du tận đâu rồi - cô ngủ thiếp đi!

Sau đó, Cố Kinh Châu nói, nhìn cô ở bên cạnh ngủ ngon như vậy, khiến cho anh cũng không dám nói lớn tiếng. Đối phương thấy anh như thế, cũng lễ phép dùng âm lượng giống anh để trả lời vấn đề của anh, tình cảnh đó quả thực rất đáng sợ.

Thế là, cuộc hội nghị buổi chiều Lệ Từ Xuyên quyết định không đi quấy nhiễu nữa, Cố Kinh Châu tỏ vẻ đồng ý.

Lúc Cố Kinh Châu kết thúc cuộc hội nghị để trở về phòng, vừa mở cửa liền ngửi thấy mùi thơm phức của thức ăn.

Lệ Từ Xuyên chải mái tóc dài buộc thành đuôi ngựa, nghe được tiếng động thì từ phòng bếp đi ra ngoài, trong tay còn cầm một cái nồi.

“Còn một món nữa là có thể ăn được rồi. Bạn học Cố, anh đi rửa tay trước đi.”

Cố Kinh Châu không nhúc nhích, ánh mắt dừng trên người cô hai giây, lại rơi trên cả bàn thức ăn thịnh soạn, có chút khó tin: “Đây đều là em làm?”

Cô dương dương tự đắc: “Tôi nói tôi là bậc thầy cũng không phải là lừa anh, hôm qua muộn quá không có cơ hội này, hôm nay tôi nhất định phải khiến anh tâm phục khẩu phục.”

Cố Kinh Châu thực sự không nghĩ tới, chỉ biết là cô thích ăn ngon, nhưng lại không biết cô làm đồ ăn cũng rất được.

Thịt gà xiên, hải sản nướng nầm, rau xào hành thơm...

Cả một buổi trưa, tự cô làm sáu món ăn, hơn nữa còn ăn rất ngon.

Cố Kinh Châu không biết cách khích lệ người khác, chỉ có thể dùng hành động để khẳng định tay nghề của cô.

Đến cuối cùng sáu món ăn không còn thừa lại bao nhiêu, Lệ Từ Xuyên ăn cũng rất nhiều. Từ khi khai giảng đã bị báo cáo thí nghiệm hành hạ đến mức đầu óc quay cuồng, đã rất lâu cô không tự làm đồ ăn cho mình.

Ăn xong, Cố Kinh Châu chủ động vào phòng bếp rửa bát, Lệ Từ Xuyên bận rộn lâu đến mức người đầy mồ hôi, liền trở về phòng tắm rửa.

Lúc gần tắm xong, bỗng nhiên bụp một tiếng, đèn trong phòng vệ sinh tắt ngúm.

Lệ Từ Xuyên bị dọa sợ, tùy tiện bọc khăn tắm đi ra ngoài, tìm điện thoại ở trên giường, nhờ ánh sáng yếu ớt của điện thoại mà mặc quần áo.

Đang muốn mặc quần lên thì cửa phòng bỗng bật mở.

“Ai?!” Cô giật mình, ôm khăn tắm ở trước ngực, cẩn thận nhìn chằm chằm cửa phòng.

“Là tôi.” Giọng nói trong trẻo đặc thù của Cố Kinh Châu truyền đến: “Hình như cả tòa nhà bị cúp điện rồi. Em không sao chứ?”

Không sao? Làm gì có chuyện không sao? Từ nhỏ Lệ Từ Xuyên đã sợ bóng tối, đều do anh hai của cô, thừa dịp cô chưa hiểu chuyện thường xuyên kể chuyện ma cho cô nghe, từ đó tạo thành bóng tối của tuổi thơ.

“Anh, anh đừng đi, tôi lập tức ra ngoài đây.” Cô run rẩy nói, dùng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo vào.

“Ừm”

Lệ Từ Xuyên ăn mặc chỉnh tề, vội vàng mở cửa phòng ra.

Cố Khanh Châu đang đứng ở cửa ra vào, xung quanh không có ánh sáng, chỉ thấy một bóng tối cao lớn đứng bên cạnh cửa phòng cô.

Một giây này, cô cảm thấy cực kỳ an toàn.

Điện thoại di động của cô vẫn sáng, Cố Khanh Châu nhìn thấy tóc cô vẫn còn nhỏ nước, nhũn mướt: “Sao không lau khô rồi mới đi ra?”

Trong lòng Lệ Từ Xuyên vẫn còn rất sợ hãi: “Trong phòng tối quá, tôi không dám ở lâu một mình.”

Cố Khanh Châu thở nhẹ một tiếng, bình thường cô khiến người ta đau đầu như vậy, không nghĩ rằng cũng có chuyện khiến cô sợ hãi.

“Tôi đi lấy khăn mặt cho em, em ở chỗ này chờ tôi.” Nói xong, anh muốn đi vào trong phòng.

Chợt, một sức kéo rất nhẹ kéo anh lại.

Anh không rõ quay đầu, nghe thấy giọng nói yếu ớt của cô, “Tôi, tôi đi cùng anh, đừng để tôi lại một mình.”

Cố Khanh Châu không nhìn rõ vẻ mặt của cô lúc này, có thể do âm thanh tràn ngập cảm giác sợ hãi của cô khiến nội tâm của anh hồi lâu vẫn chưa thể buông lỏng.

Thở nhẹ một tiếng thật khẽ, tay anh tìm được bàn tay cô đang níu góc áo của mình, xúc cảm hơi lạnh lại cực kỳ mềm mại, giữ thật chặt trong lòng bàn tay mình, anh nói: “Đừng sợ, có tôi ở đây.”

“Ừm!” Lệ Từ Xuyên hoàn toàn tin tưởng anh, cũng chỉ có ở một chỗ với anh mới không sợ hãi như vậy.

Hai người về phòng một lần nữa, từ đầu tới cuối, Cố Khanh Châu cũng không dám đứng quá gần cô, bởi vì sợ cô sẽ nghe được tiếng tim đập loạn nhịp của anh.

Anh không nghĩ rằng sẽ có thể cùng cô tay trong tay, càng không nghĩ rằng sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Đương nhiên Lệ Từ Xuyên không biết anh đang nghĩ gì, bởi vì quá sợ hãi, một tay khác cũng nắm chặt. Lại sau đó, dường như cả người cô đều ôm thật chặt lấy cánh tay của Cố Khanh Châu, sợ mình không chú ý một cái thì sẽ mất anh.

Nhưng lại khổ Cố Khanh Châu.

Cô vừa mới tắm rửa, trên người còn hương thơm sau khi tắm. Đường cong mềm mại trước ngực dính sát lấy anh, thỉnh thoảng lúc đi lại, mái tóc dài của cô còn phẩy nhẹ vào phần da thịt trên cánh tay anh...

Cố Khanh Châu thấy may vì trong phòng không có ánh sáng, bởi vì lúc này tai anh đã đỏ đến sắp nhỏ máu.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Độc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chương 10

Cố Khanh Châu thật vất vả mới tìm được khăn lông rơi trước cửa phòng tắm của cô, có lẽ vừa rồi Lệ Từ Xuyên vội vã chạy ra ngoài nên tiện tay ném lung tung.

Lệ Từ Xuyên ngồi trên giường, nghiêm túc yêu cầu Cố Khanh Châu nhất định phải đứng ở chỗ cô có thể chạm vào. Lúc lau tóc, con mắt to tròn còn đảo quanh bốn phía trong phòng.

Cố Khanh Châu bắt đầu đi: “Chỉ là mất điện thôi mà, không có gì phải sợ cả!”

Lệ Từ Xuyên phản bác lại anh: “Anh thì biết cái gì! Chỗ này âm khí rất nặng, thường xuyên có ma quỷ, nếu không anh cho rằng vì sao nơi này nhiều phòng trống như vậy mà lại không có người đến ở?”

“Làm sao em biết là có ma quỷ?” Cố Khanh Châu không biết nên nói cái gì với cô, thậm chí ngay cả âm khí cũng có thể nhìn ra.

“Allen ở bên cạnh nói!” Lệ Từ Xuyên trông rất bí hiểm nói, “Tháng trước nơi này thường xuyên mất điện vào nửa đêm, thỉnh thoảng còn nghe thấy những âm thanh kỳ quái, Allen nói, có một lần anh ta về lúc nửa đêm, liền thấy một bóng đen ở trên lầu, nhưng nháy mắt đã không thấy tăm hơi đâu cả! Anh nói có ghê không?”

Cố Khanh Châu không nghĩ rằng, cô vừa mới đến có hai ngày đã làm quen được với người ở nơi này. Chỉ là, loại làm quen này...

Anh vô cùng nghiêm túc đề nghị cô: “Về sau lúc kết bạn mới, tôi cảm thấy trước tiên em nên trò chuyện những vấn đề bình thường một chút.”

Tránh làm những việc khiến chính mình hoảng sợ.

Mười mấy phút trôi qua, vẫn không có điện, Lê Từ Xuyên đã sợ thành bộ dạng này, Cố Khanh Châu cũng không thể rời đi.

Hai người ngồi trên giường, hoàn toàn không nói gì.

Một lát sau, Lê Từ Xuyên nhỏ giọng nói: “Bạn học Cố, nếu không, chúng ta ra ngoài tản bộ đi?”

Cứ ở lại như thế này, cô sẽ phát điên mất, cô luôn cảm thấy một giây sau sẽ có vật gì đó đáng sợ chui ra từ gầm giường hoặc từ trong góc chui ra.

Cố Khanh Châu liếc cô một cái, cứ đợi như thế này cũng không phải là cách hay, hơn nữa lại còn ở một mình cùng cô trong căn phòng đen xì, anh cũng có chút không biết làm thế nào.

Không dám chậm trễ mà đi xuống lầu, Lê Từ Xuyên thở phào nhẹ nhõm, tuy bên ngoài vẫn là một màu đen kịt như cũ, nhưng ít ra còn có không gian để chạy, cô là nghĩ như vậy đấy.

Chỗ này là gần biển, không khí nóng ẩm. May mà cô thông minh, lúc đến chỗ tủ để giày đã thuận tiện lấy hai tờ quảng cáo thiết bị, có thể lấy ra để làm quạt, cô hào phóng đưa cho Cố Khanh Châu một tờ, Cố Khanh Châu lại có vẻ mặt như hết cách với cô.

Người ta cho cô những tờ này là để cô hiểu rõ hơn về công dụng và công năng của thiết bị, có việc gì thì đều có thể lấy ra xem xét. Ai ngờ cô nhìn cũng không thêm nhìn, lại xem như một đồng giấy lộn ném trước cửa ra vào.

Hai người ngồi xuống chiếc ghế ở dưới lầu, Lê Từ Xuyên biết hơn nửa đêm kéo người ta đi tản bộ thì quá là độc ác, nhưng cô ở một mình thực sự là sợ muốn chết, cho nên chỉ có thể để bạn học Cố uất ức một chút.

Sợ Cố Khanh Châu nhàm chán, Lê Từ Xuyên nảy lên ý đồ nói chuyện phiếm với anh.

“Bạn học Cố, tôi có thể hỏi anh một chuyện không?”

Anh đang ngửa đầu nhìn ánh trăng, nghe thấy tiếng cô liền quay đầu lại, môi mông khê mở: “Chuyện gì?”

“Anh làm đồ ăn ngon như vậy, là người tài giỏi nào truyền lại tay nghề cho anh vậy?”

Bỗng nhiên Cố Khanh Châu ngẩng người, đúng như anh đoán, có thể khiến cô nảy sinh lòng hiếu kỳ lớn như vậy, ngoại trừ thức ăn thì còn có cái gì đây?

“Không có ai dạy tôi cả.”

Cô giật mình: “Thật hay giả vậy? Anh sẽ không phải người nấu ăn giỏi bẩm sinh đó chứ? Tôi còn tưởng rằng là mẹ anh dạy cho anh từ nhỏ đấy.”

“Tôi sống một mình đã lâu, loại chuyện này cũng là từ từ tìm hiểu, cũng không thể lớn như vậy mà còn để mình đói bụng. Hơn nữa...” Cố Khanh Châu dừng lại hai giây, giọng nói thấp xuống: “Lúc tôi chín tuổi, mẹ tôi đã qua đời.”

Lê Từ Xuyên nhận ra mình đã lỡ lời, che miệng kinh ngạc.

Dường như không khí xung quanh trở nên đông cứng, cô thấp thỏm mở miệng: “Thật, thật xin lỗi, tôi không biết...”

Anh nở nụ cười, quay đầu nhìn vào mắt cô, mắt cong cong, “Không sao, đã là chuyện từ rất lâu rồi. Chẳng qua tôi cũng có chút hứng thú với việc nấu ăn, chắc là di truyền từ mẹ tôi. Bà ấy làm đồ ăn cũng rất ngon.”

Lúc Cố Khanh Châu nói đến mẹ anh thì không có quá nhiều cảm xúc. Mặt anh ngược sáng, những đường nét trên khuôn mặt có chút mơ hồ, nhưng đôi mắt kia lại sâu sắc trong trẻo, vô cùng dịu dàng.

Lê Từ Xuyên mỉm cười: “Sau khi thường thức tay nghề của anh, đối với điều này thì tôi không chút nghi ngờ.”

Cô khiến lòng Cố Khanh Châu mềm mại đi mấy phần, anh cười nói: “Mới gặp Tiết Gia Dương một lần mà em đã học được tính xấu của cậu ta?”

“Cái gì?” Cô không hiểu.

“Đòn hết sức lực để khen tôi, chẳng lẽ không phải được Tiết Gia Dương truyền lại sao?” Vậy mà anh cũng biết kể chuyện cười, hỏi: “Khen tôi như vậy, có phải chuẩn bị thường xuyên đến chỗ tôi ăn trưa hay không?”

“Còn lâu nhé!” Lê Từ Xuyên có chút khinh người: “Tôi làm đồ ăn cũng ngon lắm, Thiên Thiên còn nói, ngàn vàng cũng khó mua nổi một bữa cơm của tôi.”

“Ừm. Đúng là không tệ.” Anh nín cười phụ họa.

“Tôi quyết định, một tuần này đồ ăn của anh tôi bao hết! Nói đi, anh thích ăn cái gì, tôi làm cho anh ăn. Bạn học Cố, đừng chỉ nên ăn không của người ta. Cuối tuần về tôi trường học, cho dù tôi viết luận văn có không được tốt thì anh cũng không thể mắng tôi!” Cô phóng khoáng vỗ ngực một cái, ngược lại trong lòng lại tính toán cực kỳ tỉ mỉ kỹ càng.

Cố Kinh Châu nghiêm túc nghĩ một lúc, lắc đầu: “Tôi không đặc biệt thích một món gì đó cho lắm.”

Cô cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, cô có thể lý giải là anh không kén ăn, nhưng chắc chắn vẫn phải có thứ mình yêu thích hơn chứ. Chỉ là, khi cô nhìn thấy con mắt trong veo thản nhiên của Cố Kinh Châu, trong chốc lát, đáy lòng có một loại tâm tình khó nói thành lời đang chậm chậm chuyển động.

Từ nhỏ anh đã mất mẹ, ai sẽ làm đồ ăn ngon cho anh ăn chứ? Có lẽ đối với Cố Kinh Châu mà nói, đồ ăn chỉ là thứ cần thiết để nhét đầy dạ dày mà thôi.

“Chắc anh phải tự lập từ rất sớm.” Cô xúc động.

“Gần như là vậy, mười sáu tuổi tôi đã dọn ra ngoài ở một mình rồi.”

Lệ Từ Xuyên mở to hai mắt, một lát sau, có lẽ muốn an ủi anh, cô nói: “Vậy tôi thực sự rất hâm mộ anh, lúc tôi mười sáu tuổi cực kỳ nghịch ngợm, mỗi lần về nhà nhìn thấy cha mẹ là thấy phiền, hận không thể sớm dọn ra ngoài để ở cùng bạn bè.”

“Không, phải là tôi hâm mộ em mới đúng.” Giọng nói của Cố Kinh Châu rất nhẹ: “Nếu không phải bị cuộc sống ép buộc, không có người nào muốn tự lập quá sớm. Sống một mình, tất cả đều dựa vào bản thân, không hề tốt đẹp giống như trong tưởng tượng đâu.”

Lệ Từ Xuyên mím môi, tâm trạng phức tạp.

Sau đó, thấy Cố Kinh Châu ngửa người về phía sau, anh hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt lưu luyến nhìn chằm chằm nhỏ trên màn đêm, mặt bên được ánh sáng yếu ớt chiếu lên nhàn nhạt.

“Khi đó, tôi quyết định, nhất định phải học thật giỏi. Coi như không thể trở thành giỏi nhất nhưng nhất định phải nỗ lực.” Anh hơi ngừng lại, khẽ mỉm cười: “Bởi vì, đây có lẽ là điều duy nhất khiến tôi có thể thay đổi tương lai.”

Lệ Từ Xuyên sợ Cố Kinh Châu buồn ngủ, không ngồi với cô nữa, thế là cố gắng chống đỡ tìm đề tài nói chuyện với anh. Nhưng đến cuối cùng, không nghĩ tới người không chịu nổi trước lại chính là cô.

Ngủ được một lúc, bởi vì cô duy trì một tư thế quá lâu nên toàn thân không thoải mái, lúc đổi tư thế có mấy phản ý thức, Lệ Từ Xuyên cảm thấy xung quanh có gió thổi rất thoải mái.

Nửa tỉnh nửa mê mở mắt ra, không nghĩ rằng Cố Kinh Châu lại dùng mấy cái tờ quảng cáo cô đưa anh trước đó để làm quạt.

“Anh đang làm gì vậy?” Cô mơ mơ màng màng hỏi anh.

“Nóng không?” Anh xoa xoa mắt, cũng là đáng về buồn ngủ.

Đầu óc Lệ Từ Xuyên không rõ ràng, vô ý thức lắc đầu.

“Vậy là tốt rồi. Mau ngủ đi.” Nói xong, động tác trong tay anh vẫn không ngừng.

Lệ Từ Xuyên muốn nói gì đó, nhưng không hiểu sao mí mắt lại nặng trĩu, chưa tới một lúc đã ngủ thiếp đi.

Tối hôm qua ngủ một giấc trên ghế, ngày hôm sau khi Lệ Từ Xuyên tỉnh lại liền cảm thấy đầu hơi trùng xuống.

Cô rất ít khi sinh bệnh, thân thể giống như làm bằng sắt vậy, tinh lực luôn luôn vô hạn. Chẳng qua trước đó có bị viêm dạ dày một lần, qua một trận ốm nặng, sức miễn dịch của cô cũng giảm xuống, trời nóng như vậy mà cũng cảm lạnh.

Buổi sáng lúc ăn sáng cùng nhau, Cố Kinh Châu liền cảm thấy giọng nói của cô hơi bất thường.

“Đầu có đau không? Có muốn uống thuốc gì không?”

Cô dừng dừng nói, “Không sao đâu, tôi chỉ cần ngủ trưa một giấc, chắc chắn ban đêm sức lực sẽ lại dồi dào.”

Cố Kinh Châu nở nụ cười, thế nhưng vẫn hơi lo lắng: “Hôm nay tôi có khá nhiều việc, sợ rằng đến khuya mới có thể trở về, em có thể ở nhà một mình chứ?”

Cô gật đầu: “Không cần lo lắng, không phải hôm qua lão Trương gọi điện thoại đến, cố ý hỏi thăm tiến trình hay sao? Anh chuyên tâm làm việc của mình đi, nếu thực sự không thoải mái thì tôi tự đến bệnh viện là được.”

Công việc ngày hôm nay Cố Khánh Châu không thể trì hoãn được, phải cùng đối phương đến phòng thí nghiệm để dùng thử thiết bị mới.

Thấy cô vẫn rất có tinh thần mới yên lòng.

Chờ sau khi Cố Khánh Châu rời đi, Lệ Từ Xuyên trở lại phòng của mình. Lấy chăn mỏng ra đắp lên người, hy vọng có thể giống như trước kia, ngủ một giấc liền khỏi bệnh.

Được ngủ cả một ngày, ngoại trừ càng thêm chìm vào hôn mê thì tuyệt đối không cảm thấy chuyển biến tốt đẹp nào cả.

Lệ Từ Xuyên đứng lên nhìn thoáng qua thời gian, năm giờ mười bốn phút chiều, lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho Cố Khánh Châu, bảo anh trực tiếp ăn ở bên ngoài, cô thực sự không còn sức lực để đứng lên nấu cơm nữa.

Cố Khánh Châu không nhắn tin lại mà trực tiếp gọi điện thoại tới.

“Sao vậy, vẫn không thoải mái?” Bên kia điện thoại còn xen lẫn âm thanh người nước ngoài nói chuyện với nhau, rất hỗn loạn.

“Có thể do ngủ quá lâu nên bản thân không còn chút sức lực nào cả.”

So với giọng nói buổi sáng của cô thì giọng mũi nặng hơn, nghe cũng ỉu xiu.

Cố Khánh Châu nhíu mày, nói: “Tôi sẽ nhanh chóng kết thúc công việc bên này, nếu như em có triệu chứng nghiêm trọng hơn thì gọi điện cho tôi.”

“Đừng lo lắng, tôi - hết xì!” Lệ Từ Xuyên xoa mũi, nói tiếp: “Tôi ngủ thêm một lúc nữa, anh ăn cơm xong quay về là được rồi.”

Cố Khánh Châu không trả lời cô: “Tóm lại, có chuyện gì thì gọi điện cho tôi.”

“Được.” Cô ngoan ngoãn đồng ý.

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, Lệ Từ Xuyên lại ngủ thêm một giấc nữa, loáng thoáng nghe được động tĩnh truyền đến từ cửa phòng, sau đó lại nhìn xuống thân thể mình, đến đứng dậy cũng không đứng dậy nổi.

Lệ Từ Xuyên không mở mắt ra được, chỉ cảm thấy một bàn tay ấm áp đặt lên trán cô, người kia còn nói nhỏ một câu: “Khá nóng.”

Nóng? Cô sao?

Cô muốn lên tiếng, nhưng cổ họng đau đến muốn lấy mạng.

Người kia nhẹ nhàng xốc chân của cô lên, bỗng nhiên cô rung mình một cái, nhưng anh không để cô lạnh quá đâu, một chiếc áo khoác tràn ngập hơi thở nam tính cùng nhiệt độ cơ thể được khoác lên người cô.

Cố Khánh Châu đỡ Lệ Từ Xuyên lên, thận trọng mặc áo của anh lên cho cô.

“Em sốt rồi, bây giờ tôi đưa em đi bệnh viện.”

Giọng nói của anh rất nhẹ, cũng rất dịu dàng, Lệ Từ Xuyên dùng hết sức lực lắc đầu, khàn giọng nói: “Tôi không muốn đi.”

“Ngaoan, nghe lời.” Anh nói bên tai cô.

Lệ Từ Xuyên bướng bỉnh đứng lên, cũng không chịu để cho anh mặc quần áo cho mình, vừa chui được một bên tay áo thì lại bị cô rút ra.

Trong vấn đề này, Cố Khánh Châu sẽ không để cô tùy tiện làm loạn.

Chẳng qua anh đã đánh giá thấp công lực hung hăng càn quấy của cô, rõ ràng vẫn chưa tỉnh táo nhưng vừa nghe đến hai chữ bệnh viện thì liền bướng bỉnh vô cùng.

Cố Khánh Châu buông tay, bất đắc dĩ: “Em muốn như thế nào mới đi?”

Lệ Từ Xuyên nháy mắt mấy cái nhìn anh, ánh mắt hoang mang, rõ ràng IQ đã không theo kịp. Cô suy nghĩ hồi lâu, bộ dạng nghiêm túc hết như đang suy nghĩ chuyện trọng đại trong đời.

Cuối cùng, cô quyết tâm nói, “Tôi muốn ăn cháo hải sản anh làm!”

Chỉ như vậy?

Cố Khánh Châu không biết nên vì cô đưa ra yêu cầu thấp như vậy mà cảm thấy may mắn, hay là nên bởi vì hành động không rõ đầu đuôi của cô mà dở khóc dở cười.

“Ngày mai tôi nhất định sẽ làm cho em ăn, bây giờ thì mặc quần áo vào đã.” Anh thở dài.

Lần này, ngược lại cô lại rất ngoan ngoãn.

Mặc quần áo chỉnh tề cho cô xong, chắc chắn không bỏ sót bất cứ chỗ nào, Cố Khinh Châu liền ngồi xổm xuống, đưa lưng về phía cô.

“Anh làm gì vậy?” Cô nghiêng đầu, khó hiểu hỏi.

Cố Khinh Châu vỗ vỗ bờ vai của mình: “Lên đi, tôi công em xuống lầu.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Độc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 11

Editor: Tranh ~ Lê Quý Đôn ~ (▽) ~

Lệ Từ Xuyên không biết bản thân mình đến bệnh viện như thế nào, chờ tới lúc cô tỉnh lại, đã ngồi ở ghế tựa bên ngoài phòng cấp cứu.

Cố Khinh Châu bàn bạc với y tá, đi tới chỗ cô, chậm rãi ngồi xổm trước mặt cô, trước vì cô sửa sang lại cổ áo một chút.

“Có lẽ phải chờ một chút, cách nơi này không xa có một người chạy tốc độ nhanh xảy ra tai nạn xe cộ, tất cả bác sĩ đều bận rộn cấp cứu người bệnh.

Lệ Từ Xuyên gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu, so sánh với người đang cận kề cái chết, phát sốt không đáng kể chút nào.

Nhưng mà, Cố Khinh Châu rõ ràng không cho rằng như vậy. Anh vẫn khóa chặt mày, ngồi xuống bên cạnh cô không tới vài giây lại đứng lên, mỗi lần thấy bác sĩ và y tá đi ngang qua mặt, anh hình như đều xông lên giữ người lại.

Anh đi tới đi lui trước mặt, Lệ Từ Xuyên cảm thấy đầu choáng váng, cô vươn tay giữ chặt vạt áo khoác của anh, Cố Khinh Châu quay đầu lại, không hiểu nhìn cô, bất đắc dĩ nói, “Em đã không khó chịu như vậy nữa, chờ chút nữa đã đến lượt chúng ta rồi.”

Anh chăm chú nhìn cô một lúc, xác định cô sẽ không vì chờ thêm một chút mà bệnh nặng hơn, mới gật gật đầu, ngồi xuống ghế bên cạnh cô.

Lúc Lệ Từ Xuyên không cẩn thận đụng trúng anh, mới phát hiện cả người anh đều khấn trương căng thẳng.

Cô hơi nghiêng đầu, từ đầu đến cuối gương mặt Cố Khinh Châu vẫn nghiêm túc. Qua tới hôm qua, cô càng lúc càng hiểu, không phải anh trời sinh lạnh lùng, chẳng qua là không thích nói nhiều.

Nói chuyện với Cố Khinh Châu, có lẽ cần phải có nhiều nhẫn nại và ý chí kiên cường.

Hiển nhiên, hai thứ này bọn họ có, theo lời của Đàm Thiên Thiên, chính là mặt cô dày hơn so với da người bình thường một chút.

Hơn mười mấy phút, rốt cục một cô y tá cũng đến đây, y tá dặn dò bọn họ đi xét nghiệm máu trước, Cố Khinh Châu vội vàng, làm đi làm lại đến không được, Lệ Từ Xuyên cực kỳ ngượng ngùng.

Rốt cục sau khi kết thúc, bác sĩ cầm tờ xét nghiệm nhìn cô, nói, “Không có gì đáng ngại, chỉ là sốt thông thường. Tôi sẽ kê khai cho cô một ít thuốc kháng sinh và vitamin, kiên trì uống vài ngày sẽ không có chuyện gì rồi.”

Bác sĩ lại hỏi cô có dị ứng với thuốc gì không, có bệnh khác không, vốn Lệ Từ Xuyên muốn nói không có, nhưng Cố Khinh Châu ở phía trước cô lại nói ra chuyện cô bị viêm dạ dày.

Bác sĩ suy tư một chút, “Nếu như vậy, phát sốt có thể là do chứng là điều khó tránh, tôi đề nghị bệnh nhân nên nằm viện quan sát hai ngày.”

Lệ Từ Xuyên vừa chuẩn bị mở miệng, vẫn bị Cố Khinh Châu đánh gãy như cũ: “Chúng tôi ở lại.”

Bác sĩ bắt đầu sắp xếp giường bệnh, cuối cùng Cố Khinh Châu thở nhẹ ra một hơi, mà Lệ Từ Xuyên có chút muốn khóc, cô thật sự không muốn nằm viện!

Tất cả đều đã chuẩn bị sẵn sàng, lúc Lệ Từ Xuyên đi vào phòng bệnh nghỉ ngơi, đã đến nửa đêm.

Y tá đo nhiệt độ cơ thể cho cô, cũng lấy đồ bệnh nhân đưa cho cô mặc. Lệ Từ Xuyên cảm thấy bản thân không có bệnh nặng gì, nhưng mặc quần áo này vào, cũng giống như người bị bệnh nam y.

Lệ Từ Xuyên cô hai mươi mấy năm qua đi ở đều theo thời thượng, không nghĩ ngã một cái ở nước ngoài, đột nhiên thành dế nhũi.

Uống thuốc xong, cô cũng mệt mỏi, buồn ngủ. Nhưng trước khi ngủ cô còn nhớ rõ người đàn ông vì cô mà bận rộn cả đêm, nói với anh, “Bạn học Cố, anh đi ăn cơm đi, ăn cơm xong về nhà nghỉ ngơi, ngày mai lại đến đây.”

Cố Kinh Châu thấy mí mắt cô không nhắm lên nổi, giọng nói rất nhẹ, “Tôi sẽ đi ăn, nhưng em ngủ đi, chờ em ngủ tôi sẽ đi.”

Lệ Từ Xuyên không có phản đối, có thể cô thật sự mệt mỏi, không đầy một lát liền nặng nề ngủ.

Trên mặt của cô còn tái nhợt vì bệnh, sắc môi cô cũng tươi mới như bình thường, cả người giống như không đủ điện, trong khi ngủ còn cau mày, bộ dáng không an lòng.

Cố Kinh Châu ngồi trên ghế cạnh giường nhìn cô, ánh mắt không chớp, chờ cô thật sự ngủ say, mới đứng dậy.

Nhưng không phải chuẩn bị rời đi, mà là cởi áo khoác trên người để trên ghế dựa, lại ngồi lại vị trí đó lần nữa.

Một bàn tay của cô lộ ra ngoài, nắm lấy góc chăn. Cố Kinh Châu do dự một chút, bàn tay nắm thành nắm, nói ra, rồi lại nắm chặt.

Cuối cùng, vẫn là nhẹ nhàng che phủ mu bàn tay cô, vô cùng cẩn thận.

Tay cô nhỏ nhỏ, mềm mại, son móng tay gần như trong suốt, lộ ra da thịt càng thêm trắng nõn.

Cố Kinh Châu nghĩ, anh thật là có chút lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, nói trấn an cô là giả, ăn đậu hũ của cô mới là thực.

Không biết có phải độ ẩm của anh truyền cho cô không, mà lông mày của Lệ Từ Xuyên dần dần giãn ra, thậm chí khóe miệng nhếch lên, như là gặp giấc mơ đẹp.

Sáng sớm hôm sau, trước khi cô tỉnh lại thì Cố Kinh Châu rời khỏi bệnh viện.

Nói vài câu với y tá phụ trách phòng bệnh của cô, vội vàng lái xe trở lại kí túc xá, trên đường đi liền ghé siêu thị mua rất nhiều nguyên liệu nấu ăn.

Yêu cầu với món ăn của Lệ Từ Xuyên rất cao, Cố Kinh Châu không có chậm trễ xiu nào, nấu canh, hải sản chiên, toàn bộ đặt vào trong nồi đất nấu, suốt ba giờ đồng hồ.

Chờ anh mang theo cháo hải sản trở lại phòng bệnh, Lệ Từ Xuyên đã tỉnh.

Lúc đó cô dựa đầu vào trên giường bệnh, hướng về quảng cáo thức ăn nhanh trên TV trước mặt, hai mắt chột hiện.

Nghe được giọng nói, cô quay đầu, vừa thấy là anh, đáy mắt đầy nét cười, một bàn tay chỉ TV.

“Bạn học Cố, em nghĩ muốn ăn cái Hamburger này!”

Cố Kinh Châu cảm thấy kỳ quái, người khác phát sốt xong cả người đều không thoải mái, đều không muốn ăn thức ăn chứa nhiều dầu mỡ, sao khẩu vị cô lại tốt như vậy?

Nhưng vừa thấy ánh mắt thèm ăn đáng thương tội nghiệp của cô, lại không đành lòng.

Anh đồ cháo hải sản vào một cái chén nhỏ, đưa cho cô, “Trước em ăn cái này một chút, lót dạ dày.”

Chờ cô bắt đầu ngoan ngoãn ăn cháo, Cố Kinh Châu mới đến chỗ y tá hỏi thăm cửa hàng bán thức ăn nhanh gần nhất, mua Hamburger cho cô ăn (^__^ tưởng không chiều, ai ngờ chiều không tưởng)

Sau khi anh rời đi, Lệ Từ Xuyên nhanh chóng giải quyết một bát cháo.

Giường bệnh bên cạnh là một bác gái trung niên, hâm mộ nói với Lệ Từ Xuyên, “Your boyfriend is so cute!”

Lệ Từ Xuyên thấy đối phương hiểu lầm, vội hỏi, “Anh ấy chỉ là bạn, không phải bạn trai.”

Bác gái lại lắc đầu, một biểu cảm tôi đều biết, “Không cần gạt tôi, cô gái nhỏ. Trên thế giới này trừ cha cô ra, chỉ có một người đàn ông yêu cô như vậy, thì phải là người yêu của cô.”

Lệ Từ Xuyên biết bất luận bản thân có giải thích thế nào, đối phương cũng không tin tưởng, xấu hổ trăm mặt, nhưng lại ả ả nóng lên.

Ánh mắt bác gái thật kém, sao có thể thấy cô với Cố Kinh Châu là một đôi?

Ngày thứ hai Lệ Từ Xuyên hạ sốt, xử lý thủ tục xuất viện.

Ánh mắt nóng bỏng ái muội của bác gái luôn luôn nhìn theo cô ra ngoài, Cố Kinh Châu cũng đã nhận ra, nghi hoặc, “Sao lại thế này?”

Sao cô có thể nói thật, nói đùa, “Người đó không muốn em xuất viện, lưu luyến không rời!”

Không biết Cố Khinh Châu có tin hay không, dù sao cũng nở nụ cười.

Anh hơi nghiêng đầu, cười đứng lên, hốc mắt hơi hột, đáy mắt trơn bóng, lóe lên ánh sáng ôn hòa..

-

Sau khi trở về Lệ Từ Xuyên liền ngủ một giấc, sau khi tỉnh lại cảm thấy hơi đói, thức ăn còn lại trong tủ lạnh ở ký túc xá của Cố Khinh Châu.

Cô gõ cửa hai lần, không thấy Cố Khinh Châu ra mở cửa, chờ đợi, tự bản thân đẩy cửa vào.

Lúc đó Cố Khinh Châu đang gọi điện thoại trên sân thượng, để lại cho cô một cái bóng lưng rộng lớn. Mặc áo trong sạch sẽ thoải mái trên người, vạt áo trong được nhét vào rất tốt, nhưng cổ tay áo lại cuộn lại, lộ ra vài phần tùy ý.

Anh còn không biết Lệ Từ Xuyên đến đây, cô tò mò khi anh ở một mình, đều là bộ dáng này sao?

So với anh bình thường nghiêm túc, một bộ dáng nghiêm trang, cũng đẹp trai hơn.

Cô đứng sau lưng anh cười đắc ý giống như kẻ trộm, bởi vì thấy được mặt khác của người này, có chút không câu nệ tiểu tiết, có chút lười biếng, lại có chút... Thành thực gọi cảm.

Anh vẫn cứ nói chuyện điện thoại, giọng nói từ tính trầm ổn, không khoa trương không sắc bén.

Tắt máy, Cố Khinh Châu ở đó một chút, mới xoay người. Có thể là không đoán được Lệ Từ Xuyên đang ở sau lưng mình, nhìn thấy cô liền ngăn ra

Cô bị vẻ mặt của anh làm buồn cười, chế nhạo, “Bạn học Cố, không nghĩ tới anh nói tiếng Anh chuẩn như vậy, lại đặc biệt nghe rất tốt!”

Một chút xấu hổ nhanh chóng tan đi, thế nhưng Cố Khinh Châu thập phần khách sáo trả lời, “Cảm ơn, giọng nói của em nghe cũng rất êm tai.”

Lệ Từ Xuyên trừng mắt, như là phát hiện chuyện khó lường.

Bạn học Cố sẽ không phải là... Thẹn thùng đi!

Lỗi tai của anh ứng đó, một bộ dáng nghiêm túc che giấu ngượng ngùng của bản thân.

Không thể nào, ngại ngùng như vậy, cô chỉ là thuận miệng khen anh một câu thôi mà?

Lệ Từ Xuyên cảm thấy buồn cười, cũng cảm thấy đùa vui.

Cô há miệng cười khê, đi tới gần, “Thật sự, anh cảm thấy giọng nói của em dễ nghe?”

Ánh mắt Cố Khinh Châu hỗn loạn nhìn cô, theo bản năng xoa cổ tay áo xuống, tận lực cẩn thận duy trì bộ dáng cẩn thận tỉ mỉ ở trước mặt cô. Giống như che giấu càng nhiều, tâm tình cũng sẽ không dễ dàng để lộ như vậy.

Lệ Từ Xuyên đùa anh đến nghiện, “Bạn học Cố đã nói thích giọng nói của tôi như vậy, tôi liền hào phóng hát cho anh một khúc!”

Vì thế, tiếng hát của cô mang theo giọng mũi nồng đậm, tràn ngập cả căn phòng.

Ngẫu nhiên còn có thể chẳng phân biệt được, gây ra trò cười, Cố Khinh Châu cũng buồn cười, hết cách với cô.

Cố Khinh Châu nấu một tô mì cho cô, Lệ Từ Xuyên ăn ngon lành.

“Người vừa gọi điện thoại là thầy giáo tiến sĩ của tôi, ông ấy mời tôi tối nay tới nhà ông ấy làm khách.”

Cô ngẩng đầu, kinh ngạc hỏi, “Thầy giáo của anh là người địa phương?”

“Ừ.” Cố Khinh Châu nhẹ gật đầu, chậm rãi nói, “Nếu thân thể em cho phép, có thể đi với anh.”

Lệ Từ Xuyên biết anh lo lắng cô ở một mình, vậy mà được tiện nghi còn khoe mẽ hỏi, “Bạn học Cố, anh đây là mời tôi sao?”

Anh nhìn cô một chút, mỉm cười, “Vâng, là tôi mời em.”

“Được rồi, đồng ý với anh.” Cô thích, xúc động nói, “Ài, cô gái khéo hiểu lòng người như tôi trên đời thật sự rất ít.”

Long mày Cố Khinh Châu khẽ nhếch, đáy mắt hiện ra ý cười thanh nhã, ần ần thờ dài.

Vì không để Cổ Khinh Châu mất mặt, Lệ Từ Xuyên còn trang điểm một chút, có chút trang nghiêm.

Hai người đón xe đến chỗ thầy giáo của Cổ Khinh Châu, ấn chuông cửa, vài giây sau, phía bên trong cửa vang lên tiếng bước chân.

Tới mở cửa là một cô gái tóc vàng, nhìn thấy Cổ Khinh Châu, mặt mày hớn hờ, nhiệt tình ôm ấp.

“Neil, thật là anh!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Độc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Chương 12

Cổ Khinh Châu hào phóng nhận cái ôm của đối phương, từ cử chỉ thân mật của anh có thể nhìn ra được, nhất định bọn họ rất thân quen với nhau.

Hiển nhiên cô gái rất vui vẻ khi thấy anh, đáy mắt luôn có ý cười: “Cha nói anh sẽ tới ăn cơm, em còn chưa thể tin được. Em nghe nói ở Trung Quốc anh rất bận rộn, sao có thời gian chạy tới đây được cơ chứ?”

“Đúng là có rất nhiều việc, lần này tới cũng là đi công chuyện.” Cổ Khinh Châu không quên Lệ Từ Xuyên đang đứng sau lưng, hơi nghiêng người sang, nhìn về phía cô giới thiệu: “Abby, đây là bạn anh - Từ Xuyên.”

Nói xong, Cổ Khinh Châu lại dùng tiếng Anh nói với Lệ Từ Xuyên: “Abby là con gái của giáo sư, cũng từng là đàn em của anh.”

Lệ Từ Xuyên bị một câu gọi “Từ Xuyên” của Cổ Khinh Châu làm cho ngây ngẩn cả người, thấy anh quay đầu lại mắt sáng long lanh nhìn cô thì mới lấy lại tinh thần, mỉm cười với Abby: “Thật vui khi được gặp cô.”

Abby không để lại dấu vết nhanh chóng dò xét Lệ Từ Xuyên, là một nữ sinh nhỏ nhắn xinh xắn, con ngươi màu đen cũng rất đẹp, trông như là nước vậy. Lúc cô cười khoe miệng sẽ xuất hiện hai má lúm đồng tiền nhân nhật, tóc dài xõa ngang vai, cả người toát lên hương vị phương Đông nồng đậm.

Abby cười hoan nghênh: “Bạn của Neil cũng là bạn của tôi, hôm nay chỉ là bữa tối ở nhà, hy vọng cô sẽ không để ý.”

Lệ Từ Xuyên nghe ra được ý vị trong lời nói của đối phương, vô thức liếc nhìn Cổ Khinh Châu ở bên cạnh, người đó hoàn toàn không có phản ứng gì, cô thờ dãi trong lòng.

Theo Abby vào cửa, Lệ Từ Xuyên gặp được thầy giáo của Cổ Khinh Châu trong phòng ăn.

Giáo sư mặc áo sơ mi kẻ caro truyền thống, phối hợp với quần bò, quả nhiên là rất thoải mái. So sánh với Cổ Khinh Châu..

Lệ Từ Xuyên dò xét người đàn ông bên cạnh, để tỏ lòng trang trọng, tên này cố ý mặc một thân âu phục đến, thậm chí còn đeo cà vạt. Cô thấy anh ăn mặc chỉnh tề như vậy nên mới đổi sang một bộ lễ phục dạ hội tương tự.

Sau khi hai người gặp mặt liền ôm nhau rất chặt. Sau đó, Cổ Khinh Châu lại giới thiệu Lệ Từ Xuyên giống như vừa rồi.

Lúc nói chuyện với giáo sư, Cổ Khinh Châu luôn khiêm tốn lễ độ, sau khi nghe thấy mục đích của chuyến công tác lần này của Cổ Khinh Châu, giáo sư còn phát biểu một chút về cái nhìn của mình, Cổ Khinh Châu còn mượn cơ hội này hỏi thăm vài vấn đề, tóm lại đề tài luôn không rời khỏi việc chuyên ngành.

Giáo sư chú ý tới Lệ Từ Xuyên ngồi ở bên cạnh, bộ dạng dường như rất nhàm chán, cười cười rồi lực chú ý sang người cô: “Có phải cô nhóc nghe chúng ta nói đến mức sắp ngủ gật rồi không?”

Đột nhiên Lệ Từ Xuyên bị điểm danh, nghe thấy giáo sư nói vậy liền xấu hổ mà đỏ mặt.

Cổ Khinh Châu cũng nhìn về phía cô.

“Lúc thầy và Neil ở chung một chỗ, nội dung nói chuyện đều buồn tẻ như vậy, vợ thầy có tật xấu là rất thích ngủ, nhưng mỗi lần Neil tới lại rất thích ở cùng với bọn thầy.” Giáo sư dừng một lúc, hỏi cô: “Em biết tại sao không?”

Lệ Từ Xuyên cười khẽ một tiếng, gật đầu: “Vậy so với vợ thầy em vẫn lợi hại hơn một chút, em vẫn có thể duy trì sự tỉnh táo.”

“Ha ha ha.” Giáo sư cười to, trong mắt Cổ Khinh Châu cũng xuất hiện ý cười, nói tới chuyện trước kia, đáy mắt liền vụt qua một tia hoài niệm nhân nhật.

“Neil được thầy dạy dỗ ba mươi năm nay, là học sinh khiến thầy kiêu ngạo nhất. Đầu óc của nó không bảo thủ, rất có nguyên tắc học tập của bản thân, ý nghĩ sáng tạo, ý tưởng vô tận. Thầy thường xuyên vì những suy nghĩ dũng cảm của nó mà nhức đầu, nhưng cũng thường xuyên vì những thành quả nó

thu được mà cảm thấy vui mừng. Nếu như không phải trường học các em đưa ra một lực hấp dẫn cực lớn cho nó, thầy nhất định không cho nó rời đi.”

Giáo sư rõ ràng rất thiên vị Cố Kinh Châu, Lệ Từ Xuyên muốn hỏi lực hấp dẫn đó là gì, bỗng nhiên Cố Kinh Châu lên tiếng, “Tôi và giáo sư còn phải trò chuyện một lúc nữa, nếu em thấy chán thì có thể ra sân sau chơi, Lucky và Lulu đều ở đó.”

“Lucky và Lulu?”

“Giáo sư nuôi hai chú chó lông vàng.” Cố Kinh Châu giải thích.

Lệ Từ Xuyên không có thói quen làm khách ở nhà khác, không cùng chủ nhà ngồi chung một chỗ mà lại chơi với chó, nhưng hiển nhiên là Cố Kinh Châu muốn đuổi cô đi, cô cũng chỉ có thể gật gật đầu, nghe theo anh một cách miễn cưỡng.

Lệ Từ Xuyên rất thích những động vật nhỏ, nhưng chỉ giới hạn trong chữ “nhỏ”.

Khi cô nhìn thấy hai con chó lông vàng to mập ở trong sân, cô liền rút lui.

Anh hai của cô nuôi một chú chó lông vàng cũng không nhỏ, nhưng so với hai chú chó này thì đúng là... hơi quá nhỏ đi.

Có điều khi thấy người lạ đến, hai chú chó cũng không sủa mà chỉ nằm thành hàng trên cỏ, mở to đôi mắt nhỏ để nhìn cô, dường như đang tìm hiểu.

Lệ Từ Xuyên thấy bộ dáng thật thà của chúng nó thì cũng không nhìn được cảm giác muốn làm thân, mang theo chút đề phòng vươn tay ra, nhẹ nhàng chạm vào đỉnh đầu của một trong hai con, chó lông vàng biết cô không có ác ý, đồng thời còn được vuốt ve rất dễ chịu nên thè lưỡi xôn tới.

Lúc Abby đến, Lệ Từ Xuyên đã thân quen với hai chú chó lông vàng, hai chú chó nũng nịu dụi vào lòng cô đòi vuốt ve, khiến Lệ Từ Xuyên cười to vui vẻ.

“Không nghĩ rằng chúng nó sẽ thích cô như vậy.”

Giọng nói truyền đến từ phía sau khiến Lệ Từ Xuyên thu lại nụ cười trong nháy mắt, vỗ về hai chú chó rồi đứng lên, nói: “Chúng nó rất ngoan.”

Abby lắc đầu: “Không, hẳn là trên người cô có mùi hương của anh ấy, chúng nó biết cô là bạn.”

Lệ Từ Xuyên biết “anh ấy” là chỉ Cố Kinh Châu.

Lúc này Abby đi tới, sờ lên đầu của bọn nó, nói: “Thực ra hai chú chó này là do Neil nhặt được trước cửa ký túc xá, nghe nói lúc ấy chúng nó đông cứng đến mức hấp hối, là do anh ấy cố gắng ba đêm mới cứu được chúng nó về.”

Lệ Từ Xuyên kinh ngạc, nhìn thế nào cũng không thấy Cố Kinh Châu giống như một người yêu thích những động vật nhỏ.

Nhưng, anh lại lương thiện như vậy.

“Anh ấy dị ứng với lông chó, vậy mà cũng không biết, về sau dần dần mới cảm thấy thân thể khó chịu, nhưng cho dù là như thế, anh ấy cũng không muốn đưa bọn nó đi. Sau đó vẫn là do bệnh tình nặng thêm nên anh ấy mới đến bệnh viện, bị cha tôi biết được mới thuyết phục anh để ông nhận nuôi chúng.”

Lệ Từ Xuyên đã có chút hiểu ra, tại sao trong hai chú chó lại có con tên Lucky giống tên Trung Quốc như vậy.

Bỗng nhiên Abby ngẩng đầu, nhìn cô hỏi: “Cô chính là tình đầu của anh ấy?”

“Tình đầu?” Lệ Từ Xuyên không hiểu.

Abby gật đầu: “Anh ấy nói, ở trường học cũ có tình đầu của anh ấy, cho nên anh ấy mới có thể từ chối lời mời của cha tôi, dứt khoát lựa chọn về nước. Tôi rất hiếu kỳ, rốt cuộc người phụ nữ làm cho anh ấy yêu không chùn bước có đáng vẻ như thế nào.”

Lệ Từ Xuyên không nghĩ rằng Cố Kinh Châu về nước còn có nguyên nhân như vậy, điều này chẳng lẽ chính là “lực hấp dẫn” mà giáo sư vừa nói tới lúc nãy?

Cô sợ Abby hiểu lầm, vội vàng lắc đầu nói, “Chúng tôi chỉ là bạn bình thường, bạn bình thường thôi.”

Abby dùng đôi mắt màu xanh lam bình tĩnh nhìn cô, một lát sau mới gật gật đầu, miệng nhếch lên một đường cong tự giễu.

“Tôi cũng cảm thấy không phải cô. Anh ấy kiên định muốn về nước phát triển như vậy, vì cô gái kia, chắc chắn sẽ bọc bạch với cô gái đó đầu tiên.”

Vào giờ phút như thế này, Lệ Từ Xuyên biết im lặng là cách trả lời tốt nhất.

Yên tĩnh trong chốc lát, tiếng bước chân ở sau lưng ngày càng rõ ràng.

“Đang nói chuyện gì vậy?”

Lệ Từ Xuyên xoay người, Abby cũng đứng lên, nhìn Cố Khinh Châu cười: “Anh và cha nói chuyện xong rồi?”

“Ừ.” Anh gật đầu, nhìn về phía Lệ Từ Xuyên: “Tôi tới xem các em đang làm gì.”

Lệ Từ Xuyên méo miệng, cái gì mà “các em”, rõ ràng là đến “giám thị” cô, sợ cô gặp rắc rối mà!

Hai chú chó lông vàng biết anh, phản ứng khác hẳn lúc nhìn thấy Lệ Từ Xuyên, lần này rất vui mừng. Chạy tới bên cạnh Cố Khinh Châu, trực tiếp bỏ nhào lên người anh.

Hiển nhiên Cố Khinh Châu cũng rất vui vẻ, không quan tâm đến bộ âu phục chỉnh tề, chân sau quỳ xuống đất, hai chú chó khoác lên hai bên vai của anh, lè lưỡi giống như muốn hôn anh, Cố Khinh Châu cười né tránh, nhưng tránh được một bên thì lại rơi vào một “miệng hổ” khác.

Dưới ánh mặt trời, nụ cười của anh sáng rỡ, ánh sáng óng ánh lóe ra trong đôi mắt hẹp dài mà Lệ Từ Xuyên chưa bao giờ nhìn thấy, so với ánh mặt trời còn chói mắt hơn.

“Hai người cứ chơi tiếp đi, tôi đi xem bữa tối một chút.” Abby nhìn cử chỉ thân mật của một người hai chó cũng chỉ bắt đắc dĩ lắc đầu, rồi liền rời đi.

Lệ Từ Xuyên nhìn bóng lưng cô ấy rời đi, lại liếc nhìn bóng lưng cao lớn đủ để được gọi là anh tuấn của Cố Khinh Châu.

Mím chặt môi, cô nói: “Abby thích anh.”

Vuốt ve những chú chó một lúc, Cố Khinh Châu nâng mắt lên, nghi ngờ nhìn về phía cô: “Cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Độc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Chương 13

Vuốt ve những chú chó một lúc, Cố Khinh Châu nâng mắt lên, nghi ngờ nhìn về phía cô: “Cái gì?”

“Tôi nói...” Sợ anh không nghe rõ, Lệ Từ Xuyên chậm rãi lặp lại một lần nữa: “Abby thích anh.”

Cô nói bằng tiếng Trung, không lo rằng sẽ bị những người khác nghe được.

Lúc này, lông mày Cố Khinh Châu nhíu lại, nụ cười thoải mái cũng vụt tắt, nhìn cô: “Không được nói lung tung.”

Rõ ràng anh không tin, bình thường Lệ Từ Xuyên cũng không phải người nhiều chuyện như vậy, nhưng cô lại không thích nhất là người khác nghi ngờ cô.

“Bạn học Cố, anh phải tin tôi, ở phương diện này, giác quan thứ sáu của phụ nữ rất chính xác, nhất là tôi.”

Cô nói lời thề son sắt, ngược lại vẻ mặt của Cố Khinh Châu lại ngày càng lạnh.

Anh chậm rãi đứng thẳng người dậy, thân thể cao lớn bỗng ngăn lại ráng chiều màu ánh cam còn sót lại ở phía sau. Cả người toát ra khí lạnh, nổi bật hơn... chính là vẻ nghiêm túc.

“Giác quan thứ sáu? Em?” Anh bật cười, giọng nói luôn trầm thấp lại xen lẫn một tia bén nhọn: “Vậy em nói cho tôi nghe một chút, em thông minh như vậy, ngoại trừ việc Abby thích tôi, em còn có thể nhìn thấy điều gì nữa?”

Lệ Từ Xuyên á khẩu không trả lời được, bởi vì đột nhiên anh chuyển thái độ.

Mặt không thay đổi nhìn cô một lúc, Cố Khinh Châu quay người về phòng, tự nhiên đến mức không chừa một đường sống.

Lệ Từ Xuyên giật mình nhìn bóng lưng của anh cho đến khi biến mất không còn thấy gì nữa, sau đó mới cắn môi dưới, phụng phịu một mình.

Chó lông vàng hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra giữa hai người, sau khi Cố Khinh Châu rời đi thì lại dính vào người Lệ Từ Xuyên, tham lam muốn hưởng thụ sự vuốt ve của cô một lần nữa.

Lệ Từ Xuyên ngồi xổm xuống, tay nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu chúng nó, nhỏ giọng phàn nàn: “Chúng mày không được học theo chủ của chúng mày nha, quái gở, chả mấy ai chịu được.”

Vừa nói xong câu này, chỉ có cảm thấy một ánh mắt nóng rực rơi xuống người cô.

Ngẩng đầu lên, không nghĩ tới Cố Khinh Châu vừa đi đã quay lại, đôi môi mỏng của anh mím lại thành một đường, bộ mặt cực kỳ cứng nhắc, chắc hẳn

là đã nghe được lúc cô nói một mình.

Lệ Từ Xuyên bị sợ tới mức tim ngừng đập, lập tức đứng lên, bộ dạng giống như làm sai, thấp thòm nhìn anh.

Một lát sau, Cố Khinh Châu hít sâu một hơi, giọng nói như thường: “Bữa tối đã chuẩn bị xong, vào đi.”

Anh lại quay người đi một lần nữa, Lệ Từ Xuyên lặng lẽ thở phào, lại nhìn về phía anh, chỉ cảm thấy bóng lưng của người này trông có vẻ rất cô đơn..

Bữa tối là bò bít tết với salad điển hình, nhưng lại có hương vị nhà làm nên lúc ăn cũng thấy ngon hơn.

Cố Khinh Châu đã ăn xong salad trong đĩa, Abby liền đứng lên giúp anh lấy thêm: “Ăn nhiều một chút, mỗi lần anh tới nhà em thì đều thích ăn nhất là món này.”

Trước khi Abby cầm lấy cái thìa, bỗng nhiên Cố Khinh Châu mở miệng: “Đề Từ Xuyên giúp anh là được rồi, cô ấy ở gần hơn.”

Nói xong, cũng không cho Lệ Từ Xuyên có thời gian phản ứng, anh liền trực tiếp đưa đĩa cho cô.

Lệ Từ Xuyên kinh ngạc nhận lấy, không cần ngẩng đầu lên cũng có thể cảm giác được Abby đang nhìn cô, không rõ có suy nghĩ gì.

Xúc chút salad cho Cố Khinh Châu, đến một câu cảm ơn cũng không nghe thấy, Lệ Từ Xuyên tức giận cắn bánh nướng.

Ai, sao cô lại thảm như vậy chứ?

Thời gian không còn sớm, đã đến lúc tạm biệt.

Cố Khinh Châu và giáo sư ôm nhau, hẹn lễ Giáng sinh lần sau lại đến tiếp, đến lượt Abby, anh cùng nắm cũng chỉ nắm tay.

Cuối cùng Lệ Từ Xuyên cũng phát hiện, sau khi nghe những lời nói của cô, Cố Khinh Châu cũng vô tình hay cố ý kéo dài khoảng cách với Abby. Cô có thể nhìn ra được, huống hồ là Abby, lúc này nụ cười trên mặt cô ấy cũng có chút gượng ép.

Đường như Cố Khinh Châu rất thích đi bộ sau khi ăn xong, anh hỏi cô có ngại hay không, đương nhiên cô không thể từ chối, may mắn hôm nay cô đi một đôi giày đế bằng.

Hai người đi đến một quảng trường, người đi đường mới nhiều hơn một chút, cũng không đến mức quạnh quẽ nữa.

Ở một bên khác của quảng trường là một bãi biển rộng lớn, trong không khí tràn ngập mùi mặn mặn nhàn nhạt, thỉnh thoảng sẽ theo gió biển bay vào.

Cố Khinh Châu đứng trước lan can cách xa biển, ánh mắt rơi xuống mặt biển, dáng người thẳng tắp, ánh mắt sâu xa.

Lệ Từ Xuyên đứng bên cạnh anh, cẩn thận quan sát nét mặt của anh, chẳng lẽ, vẫn còn tức giận?

Cô do do dự dự, lo lắng thấp thòm, cuối cùng vẫn nhỏ giọng nói ra: “Bạn học Cố, xin lỗi.”

Cố Khinh Châu nghe thấy tiếng cô thì quay đầu lại nhìn, mang theo chút khó hiểu: “Xin lỗi vì điều gì?”

“Chính là lúc nãy tôi... nói không được khéo, rất xin lỗi.”

Lệ Từ Xuyên cảm thấy băn khoăn, rõ ràng Cố Khinh Châu không biết tình cảm của Abby, Abby quen biết anh lâu như vậy cũng chưa từng lo lắng có người nào tự nhiên phá hỏng. Lúc ấy cô chưa suy nghĩ chu toàn, dừng dừng nói ra điều thầm kín trong lòng người ta, thật sự rất không được.

Có lẽ, nếu cô không nhiều chuyện, Abby còn có thể coi như là bạn bè của Cố Khinh Châu. Có lẽ, còn có thể lâu ngày sinh tình gì đó.

Nhưng bây giờ, cơ hội duy nhất cũng bị cô phá hư hết.

Cố Khinh Châu bình tĩnh nhìn cô vài giây, nhẹ nhàng lắc đầu: “Không trách em được. Hơn nữa, tôi còn muốn cảm ơn lời nhắc nhở của em.”

Lệ Từ Xuyên còn cho rằng câu nói cuối cùng là châm chọc cô, nhưng cẩn thận nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Cố Khinh Châu, lại không giống lắm.

Cô hỏi: “Anh không thích Abby sao?”

“Thích.” Anh dừng một chút, nói: “Nhưng không phải yêu. Đối với tôi, cô ấy là bạn rất thân.”

Lệ Từ Xuyên cảm thấy sáng tỏ, người này hơi ngốc trong chuyện tình cảm, nhưng lại không đến mức quá đần độn. Biết mình và đối phương không có tương lai gì cho nên liền dứt khoát chặt hết mọi tia hy vọng.

Cho nên bữa tối liền cố tỏ vẻ xa cách cùng lạnh nhạt, nhưng vẫn hiền lành.

Anh cảm ơn, hẳn là cô đã kịp thời nhắc nhở anh.

Cô không biết Cố Khinh Châu nói như thế có phải để giảm bớt áy náy trong lòng cô hay không, nhưng quả thực trong lòng cô đã dễ chịu hơn một chút.

“Tôi nhận nuôi Lucky và Lulu sẽ có rất nhiều nguy hiểm, bởi vì bị dị ứng, đường hô hấp sẽ có vấn đề, hơn nữa thân thể tôi cũng bị dị ứng, bệnh tình rất nhanh sẽ đạt đến mức độ nguy hiểm trăm trọng.” Cố Khinh Châu chậm rãi chuyển ánh mắt từ mặt cô sang phía trước, đồng tử trở nên đen kịt, cẩn thận che lại những cảm xúc nhỏ xíu trên mặt: “Lúc giáo sư nhận được tin bệnh tình của vợ ông ấy đang nguy kịch, ông ấy vẫn còn ở trong bệnh viện chăm sóc cho tôi. Tuy đã vội vã quay trở về, nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước, chưa kịp gặp vợ của ông ấy lần cuối.”

Lệ Từ Xuyên khiếp sợ nhìn anh, lúc nói xong tất cả, mặt anh vẫn không chút thay đổi gì, ngay cả giọng nói cũng không nghe thấy một chút ngập ngừng nào.

Nhưng trong lòng, chắc vẫn rất khó chịu?

“Giáo sư không vì vậy mà oán trách tôi, Abby cũng thế. Ở đất nước này, không, kể cả ở Trung Quốc, tôi không có nhiều người nhà, người yêu tôi cũng không có nhiều, cho nên, tôi rất yêu quý và trân trọng bọn họ.”

Không biết làm sao, lúc Cố Khinh Châu nói ‘Người yêu tôi cũng không có nhiều’, trong lòng cô lại có cảm giác chua xót.

Cảm giác không có người yêu, cô chưa bao giờ được trải nghiệm qua, từ nhỏ đến lớn, cô đều là hòn ngọc quý trong nhà, phía trên có bốn người anh trai, chỉ có mình cô là con gái, cho dù là cha mẹ hay là các anh thì đều rất yêu chiều cô, chuyện gì cũng làm cho cô hết.

Mà anh, từ trước đến giờ, vẫn luôn chỉ có một người.

Vì tự lập, mười sáu tuổi anh liền rời nhà ra ngoài tự lực cánh sinh, thậm chí để nhét đầy dạ dày anh còn học được cách nấu cơm. Lúc bị bệnh cũng không có người chăm sóc, cho dù bệnh thì cũng chỉ có thể đến bệnh viện, cũng chỉ có mình giáo sư ở trường học.

Cô không tưởng tượng nổi đây là cuộc sống gì, bởi vì nó thật đáng sợ.

“Nhiều năm như vậy anh đều ở một mình, cũng không nghĩ đến việc... Tìm một người bạn sao?”

Ít nhất, lúc lạnh lẽo còn có thể ôm một người để sưởi ấm, lúc nhàm chán còn có thể tâm sự.

Cố Khinh Châu gật nhẹ đầu một cái, “Có nghĩ tới. Nói chính xác hơn, là có ảo tưởng tới.”

“Ảo tưởng?”

Anh rũ mắt xuống, ánh trắng chiếu trên lông mi của anh, khiến chỗ mí mắt tạo thành hai hàng bóng mờ rất sâu. Khóe môi của anh dần dần nhếch lên..

Cô đơn.

Đây cũng không phải lần đầu tiên cô cảm thấy loại cảm giác này trên người anh, khiến người ta rất khó thừa nhận cảm xúc.

Giọng nói anh trầm thấp nhẹ nhàng: “Tôi phải yêu cô ấy, thì mới có thể ở cùng với cô ấy. Nếu như chỉ để đỡ cô đơn... Tôi không muốn hại cô ấy trở nên giống tôi.”

Trở nên giống anh? Giống thế nào?

Lệ Từ Xuyên không đành lòng hỏi.

Bỗng nhiên, Cố Khinh Châu nhìn về phía cô, con mắt rất sáng, cười hỏi: “Có muốn ở lại nhìn mặt trời mọc hay không?”

Trong chốc lát Lệ Từ Xuyên mở to hai mắt, bây giờ? Nhìn đồng hồ, vẫn chưa tới chín giờ!

Cô liên tục lắc đầu: “Không muốn, mặt trời mọc thì có gì đáng xem.”

Anh đã đoán được đáp án của cô là như thế, không ngoài ý muốn. Chẳng qua bầu không khí trầm lắng lúc trước đã bị đề nghị bất chợt của anh phá vỡ.

Trên đường trở về, bọn họ vẫn đi dọc theo con đường náo nhiệt.

Hai bên là những quán nhỏ rất đặc biệt, bán một số đồ thủ công hoặc là những đồ kỷ niệm ở địa phương.

Không biết Cố Khinh Châu nhìn thấy cái gì, đột nhiên nói với cô: “Em ở chỗ này chờ tôi một chút.”

Nói xong, đi về phía một cửa tiệm.

Bên ngoài âu phục của Cố Khinh Châu là một chiếc áo khoác màu đen, chiều dài vừa vặn trên đầu gối, bản thân anh đã rất cao, cho dù ở giữa những

người Châu Âu thì vẫn rất bất mắt.

Lúc đi hai tay anh vẫn đút trong túi áo, khi trở về thì một tay đã cầm một chiếc túi giấy xinh đẹp.

Chờ anh đứng trước mặt cô, Lệ Từ Xuyên hơi ngẩng đầu lên nhìn anh, trêu ghẹo nói, “Bạn học Cố là đi mua quà cho bạn gái sao?”

Màu sắc trắng hồng, rõ ràng là mua cho con gái.

Cô nói như vậy khiến động tác của Cố Khinh Châu có chút đình trệ, hơi cứng lại.

Lệ Từ Xuyên cho là mình thông minh lanh lợi, đoán được suy nghĩ của anh, cho nên rất đắc ý, ai ngờ Cố Khinh Châu lại chậm rãi đưa chiếc túi đến trước mặt cô.

“Ừ... Tặng em.” Anh có chút mất tự nhiên rồi mất đi, không nhìn cô, nói: “Tôi nhìn thấy em cứ luôn nắm chặt tay.”

Mùa đông bên này không tính là quá lạnh, nhưng đối với Lệ Từ Xuyên mà nói, đây đã đủ khiến tay cô lạnh cóng. Vị trí túi áo khoác ngoài của cô lại hơi cao, cho tay vào túi thì sẽ rất buồn cười, cô lại là loại người thả giữ phong cách cũng không cần giữ nhiệt độ, cho nên trên đường đi đều lạnh đến mức nắm chặt tay để giữ ấm.

Không nghĩ rằng, anh lại chú ý đến điều này.

Lệ Từ Xuyên tò mò anh sẽ mua cho mình cái gì, yên lặng cầm lấy túi giấy, mở ra, bên trong là một đôi găng tay màu vàng óng, vị trí ở mu bàn tay còn thêu hình con thỏ trông rất buồn cười...

Người này thực sự là...

Trách không được anh toàn mặc màu đen, chắc hẳn nếu để anh mua một màu khác, nhất định sẽ phối hợp đến mức chẳng ra cái gì.

Vốn Lệ Từ Xuyên định nhin xuống, nhưng nhìn con thỏ kia là lại muốn cười, cuối cùng vẫn là bật cười thành tiếng.

Cố Khinh Châu không rõ vì sao, nghi ngờ hỏi cô: “Sao thế?”

Cô cũng không thể nói ánh mắt anh rất đặc biệt, mua đôi găng tay ngây thơ đến mức chỉ sợ đưa trẻ ba tuổi cũng chán ghét.

“Không có chuyện gì, rất đẹp.” Mắt cô đảo đảo, miệng hiện lên lúm đồng tiền nhàn nhạt: “Bạn học Cố, không biết rằng ánh mắt của anh lại đáng yêu như thế.”

Nhìn thấy nụ cười đầy thích thú của cô, phối hợp với găng tay con thỏ, Cố Khinh Châu không được tự nhiên ừ một tiếng, sau đó vội vàng rời khỏi hiện trường.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Độc Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 14

Cố Khinh Châu tặng găng tay cho cô, Lệ Từ Xuyên cảm thấy mình cũng cần phải đáp lễ. Cứ coi như là cảm ơn anh đã chăm sóc khi cô bị ốm, tặng lại anh một món quà nhỏ cũng không hề quá đáng.

Buổi chiều, cô lợi dụng thời gian lúc Cố Khinh Châu đi làm, bắt xe chạy tới cửa hàng bên cạnh.

Đối với những đồ thời thượng, Lệ Từ Xuyên cực kỳ cố chấp, đi dạo hồi lâu mới nhìn thấy một cái khăn choàng màu đen trong một cửa hàng lớn, có vài chỗ có màu xám đậm, không hề kiêu căng mà cũng không tầm thường. Phần lớn quần áo của Cố Khinh Châu đều có màu đen, cô không muốn lại mua màu đen cho anh, không nổi bật lại trầm lắng. Mua một cái sắc sỡ thì lại sợ mặc trên người trông không ra cái gì. Đối với cái này, Lệ Từ Xuyên cực kỳ vừa ý.

Thế nhưng khi xem đến giá tiền, cô lại có chút do dự.

Không phải cô chê đắt, mà chính là nếu biết món quà quá quý giá, Cố Khinh Châu nhất định sẽ không nhận.

Lệ Từ Xuyên liên tục cân nhắc, thật sự là rất thích chiếc khăn quàng cổ đơn giản này, lại rất muốn nhìn bộ dạng khi Cố Khinh Châu đeo nó. Không thể làm gì khác hơn, cô vẫn muốn một đôi sách vụn cả đôi đường.

Lệ Từ Xuyên quẹt thẻ, hỏi người bán hàng chỗ nào bán giấy gói quà, đi mua một cái hộp quà cùng màu, xé nhãn hiệu đi, đặt khăn quàng cổ chính tề ở

bên trong.

Bây giờ chỉ cần chờ Cố Kinh Châu trở về, đưa món quà cho anh là xong.

Cố Kinh Châu có bữa tiệc liên hoan cùng người bán hàng, Lệ Từ Xuyên ở nhà tự làm một bàn mỹ ý coi như là bữa tối cho mình.

Vừa suy nghĩ biểu hiện của Cố Kinh Châu, trong lòng liền nóng lòng muốn tặng quà, hận không thể khiến anh trở về ngay lập tức.

Cho đến tận mười giờ ba mươi phút, vẫn là không đợi được anh.

Lệ Từ Xuyên đã bắt đầu có chút sốt ruột, gọi điện thoại cho anh, không ai nghe máy, đành phải nhấn một tin nhắn cho anh.

“Khi nào anh trở về?”

Lúc mười một giờ, anh vẫn không hồi âm như cũ, chẳng lẽ phải qua đêm ở bên ngoài? Lệ Từ Xuyên quyết định không đợi nữa, trở về phòng tắm rửa, chuẩn bị đi ngủ.

Nằm ở trên giường, xoay qua xoay lại vẫn không có cách nào nhắm mắt được, không có cách nào bình tâm lại. Ban đêm ở bên này, trị an cũng không tốt, càng là khu phần hoa thì lại càng có nhiều côn đồ, anh sẽ không gặp chuyện gì ngoài ý muốn chứ...

Lệ Từ Xuyên nghĩ một lúc, trượt từ trên giường xuống đất, đồng thời, dường như ngoài cửa phòng có tiếng động gì đó.

Cô nín thở nghe trong chốc lát, xác định là âm thanh của chùm chìa khóa, không để ý đến việc xô dép, tùy tiện khoác một chiếc áo sơ mi dài bên ngoài áo ngủ, chân trần đi ra ngoài.

Trong hành lang, ánh sáng tối tăm, Cố Kinh Châu vẫn mặc quần đen áo đen trăm năm không đổi, lúc này trong tay anh cầm chìa khóa, lại không nhúc nhích. Cả người giống như một bức tượng điêu khắc đứng trước cửa ký túc xá, đầu chống lên vách tường.

Thấy anh khỏe mạnh, cuối cùng tâm trạng Lệ Từ Xuyên cũng thả lỏng một nửa, lúc tới gần anh, hơi lạnh từ lòng bàn chân nhanh chóng truyền lên toàn thân, cô rung mình một cái.

“Bạn học Cố, anh ở đây làm gì vậy?” Cô cẩn thận từng bước tiến tới, cảm thấy anh có điều gì đó không đúng.

Cố Kinh Châu không trả lời, một nửa thân thể của anh ẩn trong bóng đêm, đối mặt với cô là đường nét khuôn mặt lúc sáng lúc tối, mí mắt nơi bị ánh sáng chiếu đến tối sầm, môi mỏng khê nhếch, cả người trầm tĩnh đến mức dường như đã hòa vào sự yên tĩnh của ban đêm.

Lệ Từ Xuyên nhẹ nhàng đẩy cánh tay của anh, giống như thăm dò, trên tay cô ngoại trừ cảm xúc đầy rắn chắc nam tính bên ngoài thì cả cánh tay của anh đều lạnh buốt.

“Này, anh tỉnh lại đi.” Lệ Từ Xuyên cực kỳ khâm phục, vậy mà người này đứng đây ngủ mất rồi.

Cố Kinh Châu bị giọng nói của cô đánh thức, lông mi như bị hoảng sợ mà run rẩy, sau hai lần run mới chậm chạp mở ra.

Con ngươi của anh từ trước đến nay đều sâu không thấy đáy, lúc này lại tăng thêm mấy phần mê say cùng mờ mịt, lúc anh mở mắt, bên trong sẽ không có cách nào nhìn thấy, cho nên càng khiến đôi mắt có vẻ xa xăm khó lường.

Lệ Từ Xuyên bị anh đánh bại, thở dài, lấy chìa khóa trong tay anh ra, anh cũng không có chút phản ứng nào.

Cô tra chìa vào thẳng ổ khóa, lạch cạch, mở khóa, Cố Kinh Châu giống như phản xạ có điều kiện đứng thẳng người.

Anh xiêu xiêu vẹo vẹo vào cửa, ít nhất cũng không phải hoàn toàn là không tỉnh táo, anh vẫn còn nhớ rõ phòng ngủ ở đâu.

Lệ Từ Xuyên theo sau anh một tấc cũng không rời, mỗi lần nhìn thấy thân thể của anh lệch hết về một phía, cô liền lo lắng hải hùng một trận.

Rốt cuộc là uống bao nhiêu vậy...

Cố Kinh Châu đi đến bên giường, giống như là khí cầu bị xì hơi, ầm một tiếng ngã xuống giường.

Lệ Từ Xuyên đứng ở cửa nhìn hết tất cả, dờ khóc dờ cười, chưa từng thấy người luôn tỉnh táo như anh lúc say lại khác như vậy... Chơi vui như thế.

Áo khoác của anh vẫn còn nhiễm hơi lạnh, lúc này nằm trên giường, tính cả ga giường thì nhiệt độ cũng giảm đi không ít.

“Bạn học Cố, trước tiên anh cởi áo khoác ra đã, ngủ như vậy không thoải mái đâu.” Cô lên tiếng nhắc nhở.

Biết rõ người uống say không còn tỉnh táo để nói chuyện, nhưng cô vẫn phải thử một lần, chẳng qua phản ứng của Cố Kinh Châu là hoàn toàn không có phản ứng, nhắm mắt lại, mím môi, chân mày nhú chặt.

Lệ Từ Xuyên bắt đầu dỗi, may là lúc anh trai cô vừa mới vào công ty thì thường xuyên phải xã giao, về nhà một lần liền say đến mức không biết trời đất

sao trắng gì nữa, Lệ Từ Xuyên cũng hay chăm sóc con sâu rượu đến mức quá quen rồi. Gắng sức cởi áo khoác cùng giày ra cho Cố Kinh Châu, không nghĩ tới cơ thể của người này lại rất nóng, nhất là khuôn mặt đỏ hồng bất thường, giống con gái khi đánh phấn má hồng.

Cô lấy tay sờ lên trán anh, đơn giản chỉ là say rượu, cũng không phải là bị ốm.

Trên người Cố Kinh Châu chỉ có mùi rượu rất nhạt, cũng không nặng, giờ phút này đôi mắt an phận khép lại, cực kỳ ngoan.

Thế nhưng..

Lệ Từ Xuyên nghĩ đến lúc ở trên máy bay, anh mang theo kính áp tròng ngủ mấy tiếng liền, khiến đôi mắt bị dị ứng, ngày thứ hai cũng không thấy tốt hơn.

Cô có ý đánh thức anh dậy, không có kết quả. Cuối cùng chỉ có thể chấp nhận qua phòng vệ sinh, rửa tay sạch sẽ.

Cố Kinh Châu nằm ngang trên giường, Lệ Từ Xuyên bò lên giường, quỳ gối gần vị trí bả vai của anh, điều chỉnh ánh sáng từ chiếc đèn trên đầu giường, thân thể cúi xuống, mở mắt của anh ra.

Dường như anh không thích ứng nổi, vô thức kháng cự, Lệ Từ Xuyên vội vàng ngăn tay của anh lại, ghé vào lỗ tai anh nói: “Tôi giúp anh lấy kính ra, anh mở to mắt lên.”

Dường như Cố Kinh Châu nghe hiểu, bắt đầu phối hợp với cô, có sự trợ giúp của anh, Lệ Từ Xuyên rất nhanh đã bỏ được hai cái kính áp tròng ra, đặt vào trong hộp.

Cô đặt hộp kính ở đầu giường, quay đầu lại, chỉ thấy anh vẫn tròn mắt như cũ, nhìn chăm chăm vào cô.

Khóe môi nhếch lên, so với bình thường thì ngây thơ hơn một chút, diện mạo nổi bật càng thêm thanh tú. Nếu nhìn kỹ ngũ quan của anh, thì sẽ thấy còn nhỏ hơn so với con gái, hơn nữa những chỗ nhỏ bé đó càng thêm mấy phần lãng lợ ngạo mạn. Duy chỉ có cặp mắt kia, con ngươi sáng ngời, lúc này ánh sáng trên đầu giường chiếu vào tròng mắt của anh tạo thành những tia sáng, giống như một đôi đồng tử thứ hai.

Lệ Từ Xuyên bị anh nhìn như vậy thì hai tai đỏ bừng, ý thức được tư thế lúc này quá mập mờ, giống như cô đang muốn làm loạn với anh.

Cô đi đến bên giường, vừa muốn xuống giường, bỗng nhiên tay áo sơ mi bị người phía sau níu lại, cô không cài nút, hơn nữa áo ngủ mặc bên trong lại chính là sợi tổng hợp cực kỳ trơn trượt, cho nên áo sơ mi liền bị anh cứ thế kéo xuống, lộ ra hơn phân nửa bả vai của cô.

Hiện tại không chỉ là hai tai, mà cả toàn thân đều đỏ bừng, Lệ Từ Xuyên quay người, trong mắt dâng lên một tầng tức giận thật mỏng.

Nhưng khi kẻ cầm đầu nhìn vào ánh mắt của cô thì lại cực kỳ vô tội, hiển nhiên cũng không phải là cố ý muốn ăn đậu hũ của cô.

Lúc Lệ Từ Xuyên không biết là nên cười hay là nên giận, anh lại móc một quyển sách từ dưới gối lên, nhét vào trong tay cô. Sau đó ngoan ngoãn kéo chăn đắp lên người mình.

Lệ Từ Xuyên nhìn anh một lúc, lại nhìn cuốn sách trong tay, cuối cùng mới hiểu, đây là anh muốn cô kể chuyện cho anh nghe...

Được rồi, anh muốn thế nào thì sẽ được thế đó. Lần trước anh chăm sóc cô một lần, hôm nay coi như cô chăm sóc lại, như vậy là huề.

Sách của Cố Kinh Châu là tài liệu lịch sử, hơn nữa còn là tiếng Đức, sao cô xem hiểu được?

Nhân lúc Cố Kinh Châu đang mơ mơ màng màng, Lệ Từ Xuyên dứt khoát làm bộ cầm lấy sách, kể cho anh chuyện Rùa và Thỏ thi chạy. = =

Sau ba phút, đang kể đến phần cao trào, cuối cùng người đàn ông cũng ngủ say.

Tám giờ sáng, Cố Kinh Châu tỉnh lại đúng giờ, đầu có chút nhức, nhưng vẫn còn có thể chịu đựng. Nhìn thấy trên người vẫn mặc bộ quần áo ngày hôm qua, đầu đầu nhớ lại, trong đầu chỉ hiện lên mấy hình ảnh mơ hồ, cái gì cũng đều không nhớ rõ.

Anh còn chưa hoàn toàn tỉnh rượu, xoa xoa ấn đường, từ giường đứng lên, tìm quần áo để thay, mở cửa phòng ngủ để tới phòng vệ sinh, nhưng trên ghế sofa nhỏ trong phòng khách lại có thứ hấp dẫn sự chú ý của anh, bước chân không khỏi ngừng lại.

Cô không trở về?

Cố Kinh Châu nhớ lại mấy hình ảnh vụn vặt, có Lệ Từ Xuyên, nhưng anh cho là cô đã trở về.

Lệ Từ Xuyên còn đang ngủ, trên người là một chiếc chăn lông thật dày. Có lẽ là bởi vì nóng, chăn lông bị cô đạp xuống eo, quần ngủ trên người mềm mại dính vào da thịt cô, màu sắc nhân nhật mang theo chút ánh sáng, càng làm tôn lên làn da trắng nõn của cô.

Bả vai tinh tế, lộ ra xương quai xanh, trước ngực hơi phập phồng, bộ phận mẫn cảm nhất được giấu trong vạt vóc cùng mái tóc đen, để anh nhìn thấy vẻ đẹp phong tình cùng dễ thương nhất của người con gái.

Cố Khinh Châu đứng nguyên tại chỗ, chỉ cảm thấy hai chân so với lúc say rượu càng mềm hơn, trong lúc nhất thời, không biết là nên giả vờ như không thấy quay đầu rời đi, hay là nên tiến lên giúp cô đắp kín chăn lại, để tránh cho cô bị cảm lạnh.

Nội tâm của anh giằng co trong vòng nửa phút, thở dài, rón rén đi lên phía trước, cầm lấy chăn lông giúp cô che lại, lại không nghĩ cho dù nhẹ như vậy vẫn làm kinh động đến cô.

Miệng Lê Từ Xuyên lẩm bẩm một tiếng, xoay người, đè tay anh dưới người cô.

Thân thể của cô ấm áp, hương thơm như có như không quanh quẩn bốn phía. Tay Cố Khinh Châu không hề do dự, khiến cho cự ly giữa hai người gần thêm chút nữa.

Mặt anh đỏ tới tận mang tai, động cũng không dám động.

Cố Khinh Châu cảm thấy cả đời này anh cũng không gặp được vấn đề nào nan giải hơn chuyện này, anh cũng không có ý nghĩ muốn vượt rào, nhưng khi cô tỉnh lại thấy hai người đang trong trạng thái này, có thể bị dọa sợ hay không?

Cố Khinh Châu càng nghĩ càng bình tĩnh, nhưng lòng bàn tay tiếp xúc với da thịt của cô, hơn nữa khuôn mặt say ngủ của cô còn gần trong gang tấc, thân thể lại càng không khống chế được mà nóng lên.

Ngay tại lúc anh đang tâm hoảng ý loạn, càng bị kích hơn là, Lê Từ Xuyên bắt đầu có xu hướng tỉnh lại.

Cô nhủ mảy, không thoải mái hừ hừ hai tiếng, lông mi run rẩy.

Cố Khinh Châu tròn tròn mắt, lần này, nên làm thế nào mới tốt?

Bạn đang đọc truyện *Tinh Cầm Độc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 15

(02-11: Hôn rồi. ^_^)

Lê Từ Xuyên hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, chỉ biết là giờ phút này dưới người cô một vật cứng đang cộm lên, khiến cho cô rất không thoải mái, cho nên mới trần trọc tỉnh lại.

Nháy mắt mấy cái, lập tức nhìn thấy trước mắt xuất hiện một bóng đen to lớn.

Lê Từ Xuyên bị dọa, phản xạ có điều kiện nhảy từ trên ghế salon xuống, ai ngờ vậy mà bóng đen lại ngay người không trốn tránh, khoảng cách của hai người có thể nói là gần trong gang tấc, thế rồi, cứ như vậy đường hoàng tiếp xúc thân mật một cái.

Môi của cô nhẹ nhàng sượt qua anh, không, nói chính xác hơn, là sượt qua khóe môi của anh.

Nhiệt độ trên môi anh có chút mát, xúc cảm mềm mại, giống như là gạo nếp hấp chín thơm ngào ngạt.

Trong giây lát này, hai người đều ngây ngẩn cả người.

Cô vẫn đang dùng khuỷu tay chống lên ghế sofa, duy trì tư thế buồn cười như vậy, bởi vì khoảng cách quá gần, cô thấy rõ ràng Cố Khinh Châu cũng bởi vì kinh ngạc mà dần dần mở to hai mắt, đôi đồng tử đen như mực phản chiếu lại khuôn mặt giật mình đầy ngái ngủ của cô.

Lê Từ Xuyên vừa mới tỉnh lại, đầu óc vẫn còn mơ hồ, trước khi cô nghĩ ra cách đối phó, bỗng nhiên Cố Khinh Châu đẩy vai cô ra, cô không phòng bị, lại ngã xuống ghế sofa mềm mại.

Cố Khinh Châu đỏ mặt, đứng lên, ở trên cao nhìn chăm chú xuống cô một lúc, một giây sau, anh không quay đầu mà cứ thế trở về phòng ngủ.

Nghe thấy cửa phòng phát ra tiếng vang cực lớn, cuối cùng Lê Từ Xuyên mới lấy lại tinh thần, nhìn phương hướng anh rời đi, ngón tay nhẹ nhàng chạm nhẹ môi mình, lúc này chỉ có một ý nghĩ duy nhất...

Bờ môi của người nào đó thật là mềm nha...

Từ sau sự việc nho nhỏ lúc sáng, Cố Khinh Châu vẫn không nói với cô một câu nào, mấy lần Lê Từ Xuyên muốn phá vỡ bầu không khí lúng túng, thế nhưng đều bởi vì bộ dạng tránh xa người cả ngàn dặm của anh mà từ bỏ.

Đến cả lễ vật cũng không có cơ hội tặng.

Lệ Từ Xuyên cực kỳ bất đắc dĩ, nói thế nào cũng đều xem như anh chiếm tiện nghi của cô mà? Sao vẻ mặt của anh giống như cô trêu đùa anh vậy? Thật sự là không giải thích được.

Công việc đêm qua của Cố Kinh Châu đã kết thúc đầy hoàn hảo, đối phương cùng nhân viên mời anh ăn cơm coi như là buổi tiệc chia tay. Tối ngày thứ hai, hai người lên máy bay trở về nước.

Lúc máy bay bay lên không trung thì cũng đã mười giờ đêm.

Từ cửa sổ nhỏ nhìn ra ngoài, dường như những đám mây đều được nhuộm thành màu đen, hòa cùng một thể với màn đêm. Thỉnh thoảng sẽ nhìn thấy một vài ngôi sao nhỏ, nhưng bởi vì tầm nhìn gặp trở ngại, cho nên không lâu lắm liền bị mây mù che kín, cuối cùng một chút ánh sáng cũng phai mờ theo đó.

Lệ Từ Xuyên thu lại ánh mắt bên ngoài cửa sổ, trong lúc nhất thời lại không ngủ được, chậm rãi nhìn về phía người đàn ông bên cạnh.

Anh thật đúng là không giờ phút nào không làm việc mà.

Cố Kinh Châu bật một ngọn đèn nhỏ ở chỗ ngồi, trên sống mũi đeo một cặp kính nhỏ, từ bên cạnh có thể nhìn thấy lông mi của anh rủ xuống, chỗ đuôi mắt lại hơi nhếch lên. Bộ dạng lúc anh nghiêm túc đọc sách, trầm tĩnh mà quyền rũ.

Ánh mắt Lệ Từ Xuyên chậm chậm rơi trên môi anh, nhớ tới sự đụng chạm ma xui quỷ khiến lúc sáng.

Cô thật kỳ quái, lúc ấy anh tới gần cô như vậy, cô cũng không phải cố ý, sao anh phải tức giận lâu như vậy? Rốt cuộc vì sao anh lại chú ý như thế, chẳng lẽ...

“Bạn học Cố, chuyện đó... Không phải là nụ hôn đầu của anh chứ?”

Tay Cố Kinh Châu đang cầm sách nhất thời cứng đờ, Lệ Từ Xuyên lập tức đoán được câu trả lời của anh.

Lúc này, bỗng nhiên anh khép sách lại, hung ác nhìn về phía cô, có chút tức đến mức hỗn hển nói: “Em không thể quên chuyện kia đi được sao!”

Lệ Từ Xuyên vô tội, nói, “Xin anh, câu này hẳn phải là tôi nói với anh mới đúng! Từ buổi sáng anh vẫn so đo đến bây giờ, tôi đồ anh anh cũng không để ý đến tôi. Chỉ là hôn một cái thôi mà, tôi là con gái cũng không nói gì!”

Giọng nói của cô có hơi lớn, người Châu Á ở bên cạnh đang đeo mặt nạ ngủ bỗng bật cười một tiếng, hiển nhiên là đã nghe được đoạn đối thoại của họ.

Lệ Từ Xuyên che miệng lại, cảm thấy rất xấu hổ.

Cố Kinh Châu thở hỗn hển liếc cô một cái, một lần nữa mở sách ra đặt lực chú ý vào trang sách, không còn để ý tới cô nữa.

Nhưng Lệ Từ Xuyên lại nhìn thấy dường như da mặt anh còn đỏ hơn so với khi say rượu ngày hôm qua...

Cô biết cô khiến anh mất mặt, cho nên không dám nói tiếp nữa.

Chẳng qua một lát sau...

Lệ Từ Xuyên nhẹ nhàng dùng cánh tay đẩy đẩy người đàn ông bên cạnh, hạ thấp giọng nói xuống thỏa hiệp: “Xin lỗi, anh đừng giận nữa.”

Cố Kinh Châu vẫn không nói một lời.

Cô thở dài, nói: “Tôi cũng không cố ý, ai bảo lúc ấy anh tới gần tôi như vậy... Hơn nữa, anh không nói, tôi không nói, bạn gái tương lai của anh hẳn là sẽ không biết chuyện này. Nếu không được, coi như anh hôn một con lợn đi, hôn lợn chắc sẽ không coi như mất nụ hôn đầu chứ?”

Abby nói người này có first love, xem ra giờ vẫn còn yêu rất nhiều. Anh nhiều tuổi như vậy mà vẫn còn giữ nụ hôn đầu, chắc là muốn giữ lại nụ hôn đầu đó cho mối tình đầu của anh, cho nên mới không muốn bị cô trộm mất.

Đối với sự hổ thẹn của anh dành cho first love, Lệ Từ Xuyên đành phải hạ thấp mình trước để cầu xin sự tha thứ của người đàn ông này.

Nhìn xem, cô còn tự xưng mình là lợn, cô hi sinh vĩ đại cỡ nào cơ chứ!

Cố Kinh Châu hít sâu, ngực lên xuống kịch liệt, một giây sau, lại một lần nữa nặng nề khép sách lại: “Ngủ!”

Lệ Từ Xuyên giật mình nhìn chăm chú lên mặt anh, thật đúng là đắp chăn lên nhắm mắt lại, không thèm để ý đến cô?

Hai tay cô nắm chặt thành quyền, giận dữ giơ quả đấm về phía anh, nhưng cũng không dám đánh anh thật, cuối cùng sau khi tức giận xong, cô cũng xoay người nằm xuống ghế, ngủ thì ngủ, ai sợ ai!

Chờ cô cuối cùng cũng an phận, người đàn ông đang nhắm nghiền mắt từ từ mở mắt ra, nghiêng mặt qua nhìn chăm chú phía sau cái gáy đen nhánh của

cô, ánh mắt dần dần mềm xuống, đôi môi nhỏ bé nhàn nhạt cong thành một đường.

Mười một giờ sáng, máy bay đáp xuống đất.

Lệ Từ Xuyên ngủ một giấc trên máy bay, sau khi tỉnh lại thì choáng váng. Cố Khinh Châu chịu trách nhiệm xách hành lý của hai người, để đồng hành lý lên xe đẩy.

Lệ Từ Xuyên thừa dịp này đi mua hai ly cà phê cho tỉnh táo, chờ anh làm xong liền đưa một cốc cho anh.

“Tôi không...”

“Không thêm sữa đâu.” Cô nói.

Anh nhìn về phía cô, đôi mắt hẹp dài lộ ra ý cười, nhận lấy.

Cuối cùng Lệ Từ Xuyên nhẹ nhàng thở ra, cái này đã tính là làm lành chưa?

Hai người cùng nhau đi đến lối ra, Lệ Từ Xuyên nhấp một ngụm cà phê, hỏi: “Bạn học Cố, anh cứ như vậy trực tiếp về trường, hay là đến chỗ ông Trương trước?”

Cố Khinh Châu đẩy xe hành lý, áo khoác đen của anh mở rộng, lộ ra áo lông cừu màu xám đậm bên trong, anh đáp: “Về trường trước, ngày mai sẽ đến văn phòng của phó viện trưởng.”

“A.” diemdanleequydonn

Đi ra khỏi sân bay, bên ngoài gió lạnh rét mướt, Lệ Từ Xuyên giang hai cánh tay, nhắm mắt lại hít thật sâu: “Haizz, không khí ở nước ta vẫn là tốt nhất!”

Cố Khinh Châu lắc đầu, chờ tại khu dừng của xe taxi.

Lệ Từ Xuyên chạy ra phía sau anh, thân hình của đàn ông cực kỳ cao, cho nên dễ dàng cản một ít gió lạnh cho cô. Ánh mắt lơ đãng nhìn về phía cổ của anh, chợt nhớ tới còn có một món quà chưa kịp đưa cho anh.

“Bạn học Cố...”

Cô vừa mở miệng, điện thoại di động trong túi Cố Khinh Châu vang lên, anh nghi ngờ nhìn cô, Lệ Từ Xuyên cười khoát tay: “Anh nghe trước đi.”

Anh gật gật đầu, lời điện thoại di động ra, lúc nhìn thấy dãy số hiện ra trên màn hình, đột nhiên hai đầu lông mày thanh tú nhíu chặt lại.

“Alo.” Anh nhận điện, âm thanh lạnh lùng, nghe bên kia nói vài câu, chỉ thấy lông mày anh nhíu chặt hơn.

Chờ anh cúp điện thoại, Lệ Từ Xuyên hỏi: “Sao vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Trong nháy mắt Cố Khinh Châu đã xuất thần, nghe được giọng nói mới ngược lên nhìn vào đôi mắt đầy lo lắng của cô, chốc lát, anh nhẹ nhàng gật đầu: “Bệnh tình của cậu tôi đang nguy kịch, hiện tại phải chuẩn bị cấp cứu.”

Nhịp tim Lệ Từ Xuyên đập chậm một nhịp: “Vậy chúng ta nhanh chóng tới bệnh viện!”

“Em...” Anh có chút kiêng dè.

“Đừng để ý, chúng ta bắt xe đến bệnh viện trước, còn lại chờ lát nữa hẵng nói.”

Cố Khinh Châu gật gật đầu.

Rất nhanh, bọn họ đã bắt được xe.

Sau khi Cố Khinh Châu nói địa chỉ cho tài xế thì liền trầm mặc.

Bầu không khí vừa mới nhẹ nhõm đã sớm không còn, Lệ Từ Xuyên nhìn anh có vẻ hơi mệt mỏi nhắm mắt lại.

Cho dù ngoài mặt rất bình tĩnh, nhưng trong lòng nhất định sẽ rất lo lắng?

Trên đường không bị kẹt xe, sau hai mươi phút, cuối cùng xe taxi cũng đến bệnh viện.

Cố Khinh Châu không biết đã thuyết phục y tá như thế nào, cuối cùng gửi hành lý ở chỗ xem bệnh của bệnh viện, Lệ Từ Xuyên vẫn luôn đi theo anh, hai người vào thang máy đến phòng giải phẫu.

Bước chân Cố Khinh Châu vẫn luôn bình ổn, duy chỉ có lúc thang máy mở ra, mới thấy anh vô thức tăng tốc độ, để lộ ra sự vội vàng.

Đèn phòng phẫu thuật sáng rực, Lệ Từ Xuyên thấy hai mẹ con ngồi trên hành lang, Cố Khinh Châu nhanh chân bước về phía bọn họ.

“Sao rồi?”

Nghe được âm thanh, đứa bé gái ngẩng đầu lên trước, bộ dáng giống như mười lăm mười sáu tuổi, buộc tóc đuôi ngựa, trên người còn mặc đồng phục. Lúc nhìn thấy Cố Khinh Châu, vành mắt đỏ ửng của cô bé trong nháy mắt lại chảy nước mắt.

Lúc này, người phụ nữ bên cạnh cô bé đứng lên: “Khinh Châu, cuối cùng cháu cũng tới, bệnh tình của cậu cháu lại chuyển biến xấu, vừa mới đưa vào phòng phẫu thuật...”

Cố Khinh Châu gật gật đầu, nhìn cửa phòng giải phẫu đóng chặt, dường như muốn nói cái gì, cuối cùng chỉ vỗ vỗ bả vai cô bé.

Lệ Từ Xuyên bước nhẹ, đi tới cạnh anh, dịu dàng nói: “Đừng lo, mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

Thân thể của anh hơi chấn động một chút, ánh mắt mười phần chậm chạp, lại có mười phần nóng rực đối mặt với cô.

Lệ Từ Xuyên hiểu, điều anh muốn nói, chắc là câu này. Chỉ là làm khoa học quá lâu khiến người đàn ông này trở nên nghiêm khắc hơn, anh không cách nào bảo đảm mọi chuyện, cho nên tuyệt đối sẽ không dễ dàng hứa hẹn.

Hơn nữa, ngôn từ của anh cũng không tốt.

Anh không nói nên lời, cô lại đơn giản đi tới, không phải để an ủi hai mẹ con, mà chính là hy vọng có thể an ủi anh.

Cách hai mẹ con hai hàng ghế, Cố Khinh Châu ngồi xuống, Lệ Từ Xuyên cũng ngồi cạnh anh.

Cả người Cố Khinh Châu lạnh lẽo, hơi khom người, cánh tay đặt trên đầu gối, hai tay nắm lại một chỗ.

Trầm mặc một lúc, anh mở miệng: “Em về trước đi, không cần chờ ở chỗ này với tôi.”

Lệ Từ Xuyên lắc đầu: “Trở về cũng không có việc gì, ngược lại còn lo cho anh hơn, còn không bằng chờ cùng anh. Chỉ ít, tôi muốn thấy cậu anh bình an vô sự.”

Cố Khinh Châu không nói tiếp, có lẽ là ứng phó qua loa, cũng có lẽ là hiểu rõ tính cố chấp của cô.

Bốn người lại lâm vào yên tĩnh đến phát hoảng.

Lệ Từ Xuyên nhìn anh, nhớ tới anh từng nói qua, người nhà của anh không có nhiều, người yêu anh càng ít hơn. Lúc này, ở trong lòng cô cầu nguyện, nhất định cậu của anh phải vượt qua gian nan, đừng cướp thêm người thân vốn đã không nhiều của anh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Độc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chương 16

Bốn tiếng đồng hồ sau, cuối cùng cậu của Cố Khinh Châu cũng được đẩy ra khỏi phòng giải phẫu, trực tiếp chuyển vào phòng giám sát.

Bác sĩ nói tình hình xem như tạm thời ổn định, nhưng vẫn hy vọng người nhà có thể chuẩn bị tâm lý.

Cố Khinh Châu đi xuống lầu đóng tiền, Lệ Từ Xuyên nhắm mắt theo đuôi anh.

Làm xong thủ tục, anh quay người nói với cô: “Tôi gọi giúp em một chiếc xe, em về ký túc xá nghỉ trước đi.”

Bệnh nhân đã vượt qua nguy hiểm, cô là người ngoài cũng không tiện ở lại nơi này, không chừng còn phiền thêm.

Cô gật gật đầu.

Cố Khinh Châu đẩy hành lý của cô, gọi một chiếc taxi ngoài cổng bệnh viện cho cô, sau khi nói địa chỉ cho tài xế thì tỉ mỉ dùng điện thoại di động chụp lại biển số xe taxi, thậm chí còn hỏi xem giấy chứng nhận nghề nghiệp của tài xế.

Lệ Từ Xuyên cảm thấy anh có chút hơi cẩn thận, cô cũng không phải là chưa từng ra khỏi nhà một mình, anh khiến cho cô giống như một người không thể tự sinh hoạt vậy.

Cuối cùng, Cố Khinh Châu khom người, gõ gõ lên cửa kính chỗ cô ngồi, Lệ Từ Xuyên lập tức hạ cửa kính xuống, nghe anh cẩn thận dặn dò: “Đến ký túc xá thì gửi tin nhắn cho tôi.”

“Vâng.”

Nhận được câu trả lời của cô, Cố Khinh Châu đứng thẳng lưng, đưa mắt nhìn xe taxi đi càng lúc càng xa.

Đi được nửa đường, tài xế nửa đùa nửa thật nói với cô: “Cô gái nhỏ, bạn trai của cô thật cẩn thận, đàn ông như vậy bây giờ không còn nhiều nữa rồi.”

Lệ Từ Xuyên há mồm, muốn giải thích, nhưng cuối cùng vẫn nuốt lại. Nhìn tài xế nở nụ cười cứng ngắc, dựa trên ghế, nhìn những phong cảnh xẹt qua bên ngoài cửa kính xe, một đường trăm dặm.

Cô trở lại ký túc xá mới phát hiện toàn thân giống như mệt lã, một chút sức lực cũng không có.

Mười mấy tiếng trên máy bay, lại lo lắng trong bệnh viện một ngày, không mệt mới là lạ chứ.

Nhớ tới lời dặn dò trước đó của Cố Khinh Châu, Lệ Từ Xuyên vội lấy điện thoại di động ra, gửi tin nhắn cho anh.

Mấy phút sau, Cố Khinh Châu liền trả lời cô: Nghỉ sớm một chút, ngủ ngon.

Chắc hẳn anh cũng không có tâm trạng nói chuyện phiếm, Lệ Từ Xuyên cũng nhắn lại ‘Ngủ ngon’ cho anh. Sau đó gọi điện thoại về nhà nói một câu đã về, nhưng mẹ lại hỏi nọ hỏi kia không chịu buông tha. Đến lúc cúp điện thoại thì cũng đã nói chuyện đến một giờ rồi.

Trong lúc đó có tin nhắn nhắn đến, Lệ Từ Xuyên chưa kịp xem, lúc này mới mở hộp thư ra, nhìn thấy Cố Khinh Châu gửi hai tin nhắn đến.

Cố Khinh Châu: Cảm ơn em hôm nay đã ở cạnh tôi. À, đừng quên ăn tối.

Cố Khinh Châu: Giúp em gọi thức ăn bên ngoài rồi, chuẩn bị 38 đồng lẻ đi.

Hai tin nhắn cách nhau năm phút đồng hồ, mà tin cuối cùng cũng đã là hai mươi phút trước. Cho dù là thức ăn gọi bên ngoài thì cũng đã đến rồi chứ?

Lệ Từ Xuyên không lập tức chạy ra, vội vàng nhảy xuống giường móc túi từ trong vali ra, tìm tiền lẻ. Vừa đếm được 40 đồng thì chuông cửa liền vang lên.

Cố Khinh Châu đã mua gà hầm rau cho cô, còn có một bát cháo thịt bò ấm áp.

Lệ Từ Xuyên cảm thấy Cố Khinh Châu cẩn thận đến mức khiến cho người ta hoảng sợ, hôm nay cô thực sự mệt đến mức hoàn toàn không muốn cử động, cũng quyết định đêm nay tạm thời nhịn đói, không muốn động tay nấu cơm, càng không muốn ra ngoài mua đồ ăn.

Không nghĩ tới, điều này cũng bị anh đoán ra được.

Thừa dịp người giao hàng trả tiền thừa, Lệ Từ Xuyên hiếu kỳ hỏi: “Không phải cửa hàng các anh không giao hàng sao?”

Cửa hàng này làm ăn vô cùng tốt, cứ đến giờ cơm là trong nhà hàng các học sinh cùng giáo viên lại xếp hàng giống như một đại quân. Bọn họ không đủ người, bình thường gọi điện thoại tới cho dù có tặng thêm bao nhiêu tiền thì bọn họ cũng không giao hàng.

Cuối cùng người giao hàng lấy ra hai đồng tiền thừa trả cho cô, cười híp mắt nói: “Còn không phải là do thầy giáo Cố tự mình gọi điện thoại đến sao, bình thường dọn hàng tương đối trễ, thầy giáo Cố luôn luôn là vị khách cuối cùng của chúng tôi, mỗi lần ăn xong anh ấy đều giúp chúng tôi dọn dẹp, nhiều lần chúng tôi cũng thấy áy náy. Lần này khó có dịp thầy giáo Cố mở lời, cho dù là dưới lưỡi dao thì chúng tôi cũng phải đi!”

Về mặt của đối phương khoa trương khiến Lệ Từ Xuyên muốn bật cười, cô giải thích: “Anh ấy không phải thầy giáo.”

“À! Thảo nào, làm gì có thầy giáo nào trẻ như vậy. Chỉ là...” Người giao hàng cân nhắc cách dùng từ, nói, “Rất là có uy nghiêm”

Tiền người giao hàng đi, Lệ Từ Xuyên gửi tin nhắn cho Cố Khinh Châu: Fan hâm mộ của anh rất nhiều nha, bạn học Cố, bây giờ toàn bộ những người trong cửa hàng gà đều mặc anh phân công đó.

Cố ý dùng giọng điệu trêu chọc, hy vọng tâm trạng của anh có thể đỡ đi một ít.

Cố Khinh Châu nhắn lại: Nhận được rồi? Thừa dịp còn nóng thì mau ăn đi.

Lệ Từ Xuyên: Vậy còn anh?

Cố Khinh Châu: Tôi làm sao?

Lệ Từ Xuyên: Anh ăn chưa?

Ba phút sau, anh mới trả lời: Hết việc tôi sẽ đi ăn.

Cách nhắn tin và cách nói chuyện của anh đều kiệm lời như nhau, Lệ Từ Xuyên dứt khoát không tiếp tục gửi tin cho anh nữa, sợ quấy rầy đến anh.

Ăn xong cơm tối Lệ Từ Xuyên liền đi ngủ, sáng ngày thứ hai tỉnh dậy, cùng Đàm Thiên Thiên ăn sáng tại căng tin của trường đại học.

Vừa gặp mặt, Đàm Thiên Thiên liền hỏi: “Thế nào, mấy ngày đi công tác cùng Cố Khinh Châu, không biết vị đó có chế tạo ra băng làm đông lạnh cả máy bay không?”

Lệ Từ Xuyên húp một ngụm cháo, lắc đầu: “Đừng nói anh ấy như vậy, anh ấy cũng không tệ lắm.”

Đàm Thiên Thiên dùng ánh mắt mười phần quý dị nhìn cô, lát sau mới nói, “Mới ra ngoài chưa tới mấy ngày liền bị người ta thu phục? Cũng không phải mấy ngày trước cậu đặc biệt mắng chửi anh ta trong phòng ký túc xá à?”

Lệ Từ Xuyên nhún vai, lần xuất ngoại này cùng Cố Khinh Châu, cô có nhận thức hoàn toàn mới đối với người này. Sự lạnh lùng chỉ là để anh tự vệ mà thôi, thực ra, anh rất có trách nhiệm, luôn nghiêm túc cẩn thận với mọi chuyện, với người khác thì luôn khoan dung, tóm lại, bây giờ cô chỉ có thể nghĩ đến những ưu điểm của anh.

A, còn có điểm quan trọng nhất, đó là tay nghề nấu nướng của anh rất tốt.

Lúc cô với Đàm Thiên Thiên sắp ăn xong, không nghĩ rằng có thể gặp ông lão Trương ở đây - người mà rất ít khi xuất hiện tại căng tin.

Lệ Từ Xuyên đã nhìn thấy ông từ xa, liền vẫy tay với ông, ông lão Trương cầm phiếu ăn đi tới, cúi đầu nhìn bữa sáng không còn bao nhiêu của cô và Đàm Thiên Thiên, nói, “Tại sao hai căng tin đều là những món này, hôm nay thịnh hành món chay sao?”

Ông lão Trương là động vật ăn thịt.

Đàm Thiên Thiên nói: “Thầy tôi chậm rồi, bánh bao thịt cũng đã sớm bán sạch. Muốn đồ ăn ngon lại không tới sớm một chút, thầy ở trường học lẫn lộn mấy chục năm, sao lại không biết điều đó.”

Lúc ông lão Trương ở chung một chỗ với các cô thì đáng vẻ kiêu ngạo cũng không còn nữa, nói: “Thầy cũng muốn tới sớm, nhưng sáng sớm Tiểu Cố lại tới phòng làm việc báo cáo công tác thu hoạch của lần đi này, sau đó nói chuyện đến tận một tiếng.”

Lệ Từ Xuyên giật mình: “Cố Khinh Châu trở về rồi sao?”

Đàm Thiên Thiên kỳ lạ nhìn về phía cô: “Không phải các cậu cùng nhau trở về sao?”

Lệ Từ Xuyên không nói chuyện đêm qua người thân của Cố Khinh Châu nằm viện cho Đàm Thiên Thiên, bởi vì đây là chuyện nhà người ta, cô có thể biết chuyện cũng là vì vừa lúc đi theo anh mà thôi. Cậu của anh vừa làm xong phẫu thuật, còn chưa có vượt qua nguy hiểm, chắc chắn anh sẽ trông cả đêm tại bệnh viện, sáng sớm hôm nay lại về trường học báo cáo công việc với ông lão Trương, thật sự là muốn hy sinh thân mình vì trường học cũ sao?

Lệ Từ Xuyên để Đàm Thiên Thiên đi trước, cô ở lại trong phòng ăn mua một phần cháo cùng những món ăn kèm, đi tới văn phòng của Cố Khinh Châu.

Gõ cửa, trong giọng nói của anh không hề có một tia nhiệt độ, chỉ là hôm nay lại mang theo chút khăn khăn.

“Mời vào.”

Lệ Từ Xuyên cảm bữa sáng đầy cửa vào, Cố Khinh Châu nghe thấy tiếng động thì ngẩng đầu từ trong những bản báo cáo lên, lúc nhìn thấy cô thì đáy mắt xẹt qua một tia kinh ngạc: “Không phải hôm nay em nghỉ sao?”

“Cùng Thiên Thiên đi ăn sáng. Bạn học Cố, anh ăn chưa?”

Ánh mắt Cố Khinh Châu chuyển đến đồ vật trong tay cô, trong nháy mắt khuôn mặt luôn lạnh lẽo cứng rắn lại mềm mại đi mấy phần, anh lắc đầu: “Chưa. Những thứ này là mua cho tôi?”

“Muộn quá nên chỉ có thể mua được những thứ này. Cứ xem như là cảm ơn anh tối qua đã giúp tôi đặt thức ăn bên ngoài.” Cô cười nói, đặt bữa sáng trên bàn làm việc của anh.

Cố Khinh Châu không nói gì, khép bản báo cáo lại, mở túi nhựa, lấy cháo ra.

“Cậu anh sao rồi?” Cô quan tâm hỏi.

Cố Khinh Châu dùng tay lại, chậm rãi nâng mắt nhìn về phía cô, trong đôi mắt là một màu đen sáng trong, nhưng cũng lộ ra nỗi buồn nhàn nhạt.

“Vẫn thế. Từ ba năm trước, sau khi cậu ấy trở thành người thực vật, hôm qua đã là lần thứ ba bệnh viện thông báo bệnh tình nguy kịch rồi.”

Cho nên mới nói, anh đã trở thành ‘Thói quen’ rồi sao?

Nhưng thói quen này không chỉ làm tiêu hao về mặt thân thể, mà còn về mặt tâm lý, vậy mà ngày thứ hai anh vẫn giữ được vẻ mặt bình thường để đi làm.

Lệ Từ Xuyên mỉm cười, cô không có lập trường gì, chỉ có thể nói: “Anh cũng đừng liều mạng quá, nên nghỉ ngơi thì vẫn phải nghỉ ngơi thôi.”

Lúc này, Cố Khinh Châu nhìn thấy ánh mắt của cô có chút cao thâm khó dò, trong giây lát, anh nhẹ nhàng bật cười thành tiếng: “Cảm ơn em.”

Lệ Từ Xuyên không biết nên nói cái gì, cũng nhìn anh nở nụ cười rồi chào tạm biệt.

Lúc đi tới cửa, vừa muốn mở cửa thì sau lưng lại vang lên giọng nói đầy tính công việc của người đàn ông: “Đừng quên, em còn nợ tôi hai bản báo cáo.”

Lệ Từ Xuyên: “...” [dienn@lê#quý\\$đôn](mailto:dienn@lê#quý$đôn)

Thủ đoạn giết chết phong cảnh của người này thật sự là càng lúc càng giống ông lão Trương rồi.

Trở lại ký túc xá, cũng không lâu lắm thì Đàm Thiên Thiên quay về.

Lệ Từ Xuyên không chịu ngồi yên, chạy tới siêu thị mua rau xanh về, dự định giữa trưa sẽ nấu một nồi ăn với Đàm Thiên Thiên.

Bình thường Đàm Thiên Thiên chỉ cần gấp là ăn, cái gì cũng đều không để ý tới, hôm nay lại khác thường, không hỏi cô muốn làm gì mà cứ tỏ vẻ muốn nói lại thôi, đứng sau lưng Lệ Từ Xuyên thờ dãi.

Lệ Từ Xuyên bị cô ấy thờ dãi đến mức run rẩy, quay đầu lại hỏi: “Cậu muốn làm gì? Không phải là có rồi chứ?”

Đàm Thiên Thiên không để ý đến cô mà vẫn lặng yên, nhìn chăm chăm vào cô, nói: “Cậu đoán tớ vừa nhìn thấy người nào ở trường?”

“Người nào?”

“Đào Nhiên.”

Lệ Từ Xuyên trầm mặc một giây, im lặng: “Tớ còn tưởng rằng cậu thấy Leonardo nữa.”

Quay người lại, tiếp tục nhặt rau.

Đàm Thiên Thiên không chịu buông tha cô, đến bên cạnh cô hỏi: “Cậu cho tớ chút phản ứng đi, là Đào Nhiên tới, Đào Nhiên đó!”

Lệ Từ Xuyên liếc cô ấy một cái: “Tớ biết là Đào Nhiên, lỗi tại tớ không điếc.”

Đàm Thiên Thiên quan sát cô trọn vẹn hai phút, mới xác định Lệ Từ Xuyên cực kỳ bình tĩnh, thờ phào, nói: “Tớ nghe nói anh ta muốn về trường học chúng ta nhậm chức, dạy dỗ sinh viên năm nhất.”

Động tác trên tay Lệ Từ Xuyên bỗng dừng lại, giọng điệu vẫn chỉ nhàn nhạt lên tiếng, “Ừ.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Độc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Chương 17

Lần xuất ngoại này của Cố Khinh Châu quả không uổng phí, mới trở về chưa tới mấy ngày, lão Trương cũng đã bắt đầu xin tài trợ trong nội viện, chuẩn bị các thiết bị mới. Bởi vì lần này Cố Khinh Châu đàm phán với người phụ trách là chủ yếu, lại dùng ba năm ở nước ngoài để nhập khẩu thiết bị, cho nên đương nhiên, gánh nặng lần này lại rơi vào đầu anh.

Cộng thêm nhiệm vụ này, còn có hạng mục lúc trước anh vẫn đang làm, khẳng định là không có đủ thời gian. Nhưng điều làm Lệ Từ Xuyên bội phục nhất là, Cố Khinh Châu vẫn còn sức lực để bắt bẻ bọn họ làm thí nghiệm báo cáo.

Theo thường lệ báo cáo sẽ vào thứ hai, dường như Cố Khinh Châu mặt lạnh lần lượt phê bình tất cả thành quả thí nghiệm của mọi người, mấy người bọn họ buồn bực không lên tiếng, Lệ Từ Xuyên càng không dám thờ ơ, yên lặng cúi đầu, sợ nếu quá nổi bật sẽ trở thành người bị công kích.

Nói một lúc, bọn họ bị phê bình đến mức thương tích đầy mình, mồ hôi của Trương Nhất Phàm cũng chảy ròng ròng.

Cuối cùng từ văn phòng của Cố Khinh Châu đi ra, mấy người cùng nhẹ nhàng thở phào.

“Phương pháp của học trưởng Tiết Gia Dương hoàn toàn không thể dùng mà, trận chửi nãy giờ này, cả bầu không khí nữa, nếu tớ mà khen Cố Khinh Châu lúc đó thì chính là chui vào chỗ chết, đoán chừng Cố Khinh Châu cũng ăn thịt tớ luôn rồi.” Trương Nhất Phàm cầm khăn giấy lau mồ hôi lạnh trên

trán.

“Loại phương pháp kia chỉ thích hợp lúc không có ai thôi, trên phương diện học hành, Cố Kinh Châu có yêu cầu rất cao. Cậu nhìn Từ Xuyên xem, đi công tác cùng Cố Kinh Châu lâu như vậy, dù sao thì cô nam quả nữ cũng nên có chút tình cảm chứ? Nhưng cậu nhìn lúc này đây, Cố Kinh Châu phê bình cậu ấy đến mức không thềm nể nang mặt mũi luôn.” Đàm Thiên Thiên dùng ánh mắt đồng tình nhìn về phía Lê Từ Xuyên.

Thực ra Lê Từ Xuyên cũng run rẩy, không nghĩ tới chỉ mới nghỉ ngơi hai ngày, Cố Kinh Châu lại có thể lục thân bất nhậm(*) với cô!

(*) Lục thân bất nhậm: mất hết tính người (lục thân bao gồm bố, mẹ, anh, em, vợ, con đều không nhận)

“Không được, tớ phải đi ăn một chút đồ ăn để an ủi chính mình.” Lê Từ Xuyên vẫn còn sợ hãi nói.

“Được được, tớ cũng phải ăn!” Đàm Thiên Thiên tán thành.

Mấy người ngồi vào xe đi tới một quán cay Tứ Xuyên cách trường học không xa, đây là tiệm ăn đã mở rất nhiều năm cạnh trường học của các cô, thức ăn cũng không tệ, Lê Từ Xuyên thường xuyên đến đây ăn.

Bốn người vừa vào cửa liền được nhân viên phục vụ dẫn tới vị trí gần cửa sổ.

Lê Từ Xuyên thích ăn nhất là gà xào cay, còn những món khác thì giao cho ba người còn lại.

Hơn mười hai giờ, những học sinh dần dần xuất hiện nhiều hơn trong quán cay Tứ Xuyên, Lê Từ Xuyên ăn đến sáng khoái, đến mức mồ hôi chảy ròng ròng, cô đẩy Đàm Thiên Thiên bên cạnh, nói: “Lấy hộ tớ tờ khăn giấy, bạn yêu.”

Lúc này, ánh mắt Đàm Thiên Thiên dừng ở một chỗ phía trước, cau mày lại: “Cậu nhìn người kia có phải là rất quen không?”

Lê Từ Xuyên buồn bực nhìn sang chỗ Đàm Thiên Thiên chỉ, một thân hình cao lớn đứng ở trước cửa, mặc một bộ âu phục màu xám - đồng phục thống nhất trong khi giảng dạy ở trường đại học của các thầy cô giáo, đầu tóc gọn gàng, lộ ra tinh thần phấn chấn.

Cô rất quen thuộc với bóng lưng của người này, dường như chỉ cần liếc một cái là có thể nhận ra anh là ai.

Không biết có phải ánh mắt của các cô quá nóng bỏng hay không, dường như anh có cảm giác, chậm chậm xoay người, quét mắt qua quán cơm tìm một vòng, cuối cùng hai ánh mắt gặp nhau trên không trung.

Đồng thời, cô nghe được giọng nói đầy kinh ngạc của Đàm Thiên Thiên ở bên cạnh: “Không nghĩ tới lại là anh ấy!”

Cùng Đào Nhiên nhìn nhau khoảng hai giây, Lê Từ Xuyên không chút hoang mang dời mắt đi, trở về với mỹ thực trên bàn một lần nữa. Mà Đàm Thiên Thiên bên cạnh lại quang minh chính đại nhìn anh, trong giây lát, cô ấy lấy cùi chỏ đẩy đẩy cô, nói, “Anh ấy đến đây.”

“Này, không nghĩ rằng lại gặp em ở chỗ này.” Anh đi về phía bàn của bọn họ, chào hỏi.

Anh cũng đã lên tiếng, Lê Từ Xuyên không thể làm như không nhìn thấy.

Ngẩng đầu mỉm cười với anh, cô cũng khách khí nói, “Đúng vậy, thật là trùng hợp, tới đây ăn cơm sao?”

Ánh mắt của Trương Nhất Phàm và Mạch Dao ngồi đối diện giống như máy quét vậy, quét tới quét lui trên thân thể ba người bọn họ, Lê Từ Xuyên chỉ có thể coi như không nhìn thấy.

“Hai ba ngày đều ăn ở căng tin, cho nên muốn đổi khẩu vị.” Đào Nhiên nhìn thoáng qua hai phần ba món gà xào cay đã được ăn hết trước mặt cô, nở một nụ cười: “Em vẫn luôn trung thành với những món ăn này nhỉ, ăn nhiều năm như vậy vẫn có thể thích.”

Lê Từ Xuyên cười gượng hai tiếng, thực sự không còn lời nào để nói chuyện với anh.

Lúc này Đàm Thiên Thiên mở miệng, hỏi: “Nghe nói anh muốn quay về trường dạy học?”

Đàm Thiên Thiên lên tiếng mới dời sự chú ý của Đào Nhiên trên người Lê Từ Xuyên, anh cười cười, tự trêu đùa nói, “Nhìn trang phục quê mùa trên người anh là biết nhỉ? Vừa mới nhậm chức, đầu tiên là học hỏi kinh nghiệm từ các giáo sư trước đã, khai giảng năm sau là liền có thể chính thức dạy học rồi.”

Đàm Thiên Thiên nói: “A, vậy chúc mừng.”

Lời chúc mừng này của Đàm Thiên Thiên quả thực không có thành ý gì, mà Lê Từ Xuyên lại cầm đầu ăn cơm, trong lúc nhất thời bầu không khí liền trở nên lúng túng.

“Giáo sư Phương còn đang chờ anh, anh đi trước.” Đào Nhiên nhìn chằm chằm đỉnh đầu của Lê Từ Xuyên, nói: “Có thời gian thì chúng ta nói chuyện một chút.”

Lê Từ Xuyên gật gật đầu.

Chân trước Đào Nhiên vừa đi, Đàm Thiên Thiên liền lạnh lùng hừ một tiếng: “Người nào là bạn cũ của anh ta cơ chứ!”

Trương Nhất Phàm nhìn liếc qua cảm xúc của lệ Từ Xuyên một chút, cũng có thể đoán ra chút đầu mối, tính hóng chuyện nổi lên mãnh liệt, hỏi: “Ex(*)?”

(*) ex: bạn trai cũ

Lệ Từ Xuyên lườm cậu ta một cái: “Ex cái rắm, ăn đi!”

Đàm Thiên Thiên phụt cười một tiếng: “Tuồng cậu thông minh, nhưng đến thời khắc mấu chốt lại thành thẳng ngốc. Tự dưng lúc này lại chọc Từ Xuyên, cậu bị đánh cũng đáng đời!”

Mạch Dao cũng bật cười, Trương Nhất Phàm thì bĩu môi, thực sự là bị chửi mắng té tát.

Com nước xong xuôi, buổi chiều mấy người bọn họ lại trở lại phòng thí nghiệm.

Trương Nhất Phàm giống như một bác gái hay hóng chuyện, đối với thân phận của Đào Nhiên vẫn luôn thắc mắc không ngừng.

Đàm Thiên Thiên bị cậu hỏi đến phát phiền, liền trả lời qua loa: “Đúng đúng đúng, là bạn trai cũ của Lệ Từ Xuyên, nhưng cũng đã qua hai năm rồi, không có gì để tám đâu, xin ngài yên tĩnh một chút.”

Cuối cùng Trương Nhất Phàm cũng thỏa mãn một chút, nói: “Tớ đã nói rồi, ánh mắt người kia nhìn Từ Xuyên cực kỳ mập mờ, nhìn qua cũng biết là có quan hệ không tầm thường.”

Mạch Dao im lặng: “Cậu là một người đàn ông, sao còn hóng chuyện hơn cả bọn con gái chúng tớ thế?”

Trương Nhất Phàm vô tội: “Còn không phải cả ngày lẫn lộn cùng các cậu nên mới biến thành dạng này sao, bên cạnh toàn là phụ nữ, tớ cũng bắt đầu bài tiết hóc môn sinh dục nữ rồi.”

Bên này cười đùa vui vẻ, nhưng không mấy may lây nhiễm đến Lệ Từ Xuyên, cô vẫn yên lặng như cũ làm thí nghiệm của mình. Trong lúc vô tình ngẩng đầu lên, không nghĩ tới lại thấy Cố Khinh Châu đứng trước cửa phòng thí nghiệm, không biết đã tới bao lâu.

Đàm Thiên Thiên là người thứ hai phát hiện ra anh, vội vàng nghiêm túc nói, “Cố Khinh Châu, không phải thầy đi họp trong nội viện sao?”

“Ừm, tôi tới lấy một ít tài liệu.” Ánh mắt Cố Khinh Châu rời khỏi mặt Lệ Từ Xuyên, giọng nói bình bình, không nghe ra chút chập trùng gì cả.

Anh ở đây, tất cả mọi người đều nom nớp lo sợ, có lẽ là anh cũng phát hiện cho nên tìm thấy thứ cần tìm thì liền rời đi.

Tiến độ buổi chiều của Lệ Từ Xuyên coi như không tệ, sau khi trở về ký túc xá thì hoàn toàn không muốn làm gì, tùy tiện làm com chiên xem như com tối, sau đó bò lên mạng lướt tìm tư liệu, vì bên dưới muốn làm hạng mục sưu tầm tư liệu.

Tìm được một nửa, bỗng nhiên QQ vang lên.

Ánh mắt của cô đảo qua góc dưới bên phải, avatar là ảnh một lâu đài u ám tự dưng phát sáng lên vào hôm nay.

Mấy năm trước, cô cực kỳ thích ăn cánh gà, tiện tay lấy nickname là ‘Cô gái vùng cánh gà’, năm đó để phối hợp với cô mà nickname của Đào Nhiên càng không rõ đầu đuôi, đặt là ‘Chàng trai mọc ra lỗ tai thỏ’.

Về sau khi đã chia tay, nickname của anh cũng sửa đổi vô số lần, nhưng duy chỉ có avatar là từ đầu đến cuối không hề thay đổi.

Cho nên Lệ Từ Xuyên chỉ cần liếc một cái là biết người nào gửi tin nhắn đến.

Trái tim khó quên: Đang bận sao?

Vốn Lệ Từ Xuyên không muốn trả lời, nhưng hiện tại cô lại đang trong trạng thái online, cứ bỏ qua như vậy dường như là hơi vô tâm.

Cô gái vùng cánh gà: Ừ, đang tra tài liệu.

Trái tim khó quên: Không nghĩ rằng nickname của em vẫn như vậy, vẫn thích ăn cánh gà sao?

Cô gái vùng cánh gà: Vẫn còn.

Trái tim khó quên: Vậy thì tốt, anh biết một quán làm cánh gà chiên cực kỳ ngon, chiều ngày mai anh không có lớp, anh dẫn em đi ăn nhé?

Lệ Từ Xuyên khẽ giật mình, đây là anh đang rủ cô ra ngoài sao?

Cô gái vùng cánh gà: Ngày mai phải đảm phán hạng mục mới cùng người đứng đầu, không có thời gian, sorry.

Một lát sau anh mới nhắn lại: Không sao, chờ lúc nào em rảnh thì anh lại dẫn em đi.

Lệ Từ Xuyên lấy cớ đang bận, sau khi tạm biệt Đào Nhiên thì tắt khung chat đi, thật không biết người này muốn làm cái gì.

Lệ Từ Xuyên mở trang web ra muốn tiếp tục làm việc, nhưng không hiểu sao cô lại bỗng nghĩ tới Cố Khinh Châu.

Anh như vậy, không biết có dùng QQ để chat giống mọi người không.

Lệ Từ Xuyên không kiềm chế nổi lòng hiếu kỳ của chính mình, hơn nữa có thể trong tương lai anh còn dẫn dắt cô một năm nữa, muốn tìm tài khoản QQ của anh không phải là quá phận chứ?

Lệ Từ Xuyên do dự một chút, vẫn gửi một tin nhắn cho Cố Khinh Châu: Bạn học Cố, anh có dùng QQ không?

Một lát sau, Cố Khinh Châu gửi lại: Có. XXXXXXXXXX

Hơn nữa còn chủ động đưa cho cô, hơn nữa còn là chín chữ số, trong lòng Lệ Từ Xuyên cười trộm, không ngừng nghĩ thêm Cố Khinh Châu làm bạn bè.

Lần này không để cô chờ quá lâu, Cố Khinh Châu liền đồng ý.

Nghe người ta nói, muốn hiểu rõ một người, chỉ cần đến tường nhà của anh ta là có thể.

Nickname của Cố Khinh Châu rất đơn giản, là tên của anh, ký tên là một câu triết lý không tầm thường mà Lệ Từ Xuyên xem cũng không hiểu: Tuy là một màu âm đạm nhưng thực ra lại là ánh sáng.

Nhưng tường nhà của anh lại thiết lập quyền hạn chế!

Kế hoạch của Lệ Từ Xuyên không đạt được, ừ ừ đóng trình duyệt lại, mắt hướng gửi tin nhắn.

Cô gái vung cánh gà: Bạn học Cố, có phải trong tường nhà anh có cái gì bậy bạ hay không? Lại còn khóa lại!

Một lúc sau, anh trả lời: Viết xong báo cáo rồi?

Cô gái vung cánh gà: ...

Cô phát hiện, không thể trò chuyện cùng người kia được, mới nói ba câu lại không rời khỏi nghề chính.

Có lẽ là thấy cô rất lâu không trả lời, Cố Khinh Châu lại gửi tiếp một tin nữa.

Cố Khinh Châu: Trưa mai đến phòng làm việc của tôi một chút, cho em xem một vài tài liệu, tôi phát hiện kỹ năng chuyên ngành của em vô cùng yếu.

Lệ Từ Xuyên thật sự không muốn nhìn người đàn ông này, cho cô tài liệu thì cứ cho thôi, vì sao còn muốn nói một câu có lực sát thương như thế?

Cô gái vung cánh gà: Được, cảm ơn bạn học Cố.

Cố Khinh Châu: Giữa trưa tới là được.

Lệ Từ Xuyên không biết vì sao anh lại nhắn mạnh vào giữa trưa, có lẽ chỉ có lúc này anh mới có thời gian gặp cô.

Vừa muốn đáp lại, khung chat lại nhảy ra một hàng chữ: Giữa trưa có đủ thời gian, cùng đi ăn cơm luôn.

Phản ứng khác biệt với lúc này đối mặt với Đào Nhiên, dường như Lệ Từ Xuyên lập tức nhắn lại câu đồng ý với Cố Khinh Châu.

Có phải ngày mai bạn học Cố tự tay xuống bếp hay không? Thật là nhớ món cháo hải sản của anh mà...

Giữa trưa, Lệ Từ Xuyên đứng giờ đi vào văn phòng Cố Khinh Châu.

Hiếm khi nào thấy anh như hôm nay, không bị một đồng báo cáo phân tích vây xung quanh. Nhìn thấy cô đến, Cố Khinh Châu mở ngăn kéo ra, lấy một xấp tài liệu thật dày đưa cho cô.

“Xem kỹ những cái này một chút, đều là những thứ mà các thí nghiệm thường ngày của em cần dùng đến, so với việc em xem sách giáo khoa thì sẽ hữu dụng hơn một chút.”

Lệ Từ Xuyên ngây ngốc nhận lấy, lúc này nhiệt độ bên ngoài thấp như vậy, nhưng những trang giấy này vẫn còn mang theo hơi nóng, có thể thấy được là mới được in ra. Nhiều trang như vậy, cho dù là dập ghim cũng phải mất rất nhiều thời gian.

Huống chi còn phải sắp xếp từng tờ...

Giờ phút này, Lê Từ Xuyên rất cảm động. Anh bận rộn như vậy lại vẫn tốn thời gian quan tâm đến kỹ năng chuyên ngành của cô.

Lại so sánh cái thái độ qua loa cho xong chuyện của chính mình, thật rất xin lỗi phần tâm ý này của anh.

“Bạn học Cố, cảm ơn anh, anh đối tốt với tôi như vậy, tôi nhất định sẽ học thật giỏi, tiến bộ mỗi ngày để báo đáp anh.”

Cố Khinh Châu bị lời tuyên thệ của cô chọc cười, thật sự là anh đang cười, đôi môi mỏng dịu dàng cong lên, con mắt cũng trở nên lấp lánh.

“Tôi không cần em tiến bộ mỗi ngày, chỉ hy vọng em đừng khiến tôi mất mặt là được rồi.”

Lê Từ Xuyên cảm khái: “Yêu cầu này của anh cũng không thấp mà!”

Cố Khinh Châu sững sờ một chút, sau đó bật cười.

Hai người cùng nhau đi xuống lầu, coi như Cố Khinh Châu ga lăng, cầm lấy một xấp tài liệu này, Lê Từ Xuyên xem như nhẹ nhàng.

Hiển nhiên Cố Khinh Châu cũng không muốn trở về làm đồ ăn, anh nói anh hoàn toàn không có thời gian chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn.

Lê Từ Xuyên tiếc hận, vậy chỉ có thể chờ lần sau rồi.

Vừa đi ra khỏi tòa nhà thí nghiệm, bỗng nhiên có người gọi cô lại: Từ Xuyên!”

Sau khi nghe thấy Lê Từ Xuyên nghi ngờ xoay người, Đào Nhiên từ một cây đại thụ cách đó không xa chạy tới. Bởi vì đã làm vận động viên bóng rổ mấy năm, lúc Đào Nhiên cùng Cố Khinh Châu đứng chung một chỗ, chiều cao của hai người không cách biệt lắm. Nhưng khi so tố chất thân thể thì Đào Nhiên vẫn vạm vỡ hơn.

“Vừa mới đi nửa đường thì gặp được Đàm Thiên Thiên, cô ấy nói em vẫn còn ở trong tòa nhà thí nghiệm, đúng lúc anh đi ngang qua đây nên liền tới xem.” Đào tiên Đào Nhiên gật đầu với Cố Khinh Châu, sau đó nói với cô.

Lê Từ Xuyên không vạch trần lời nói dối của anh, tại sao lại là nói dối? Một, Đàm Thiên Thiên sẽ không dễ dàng nói với Đào Nhiên hành tung của cô. Hai, bộ phận dạy học của Đào Nhiên cùng tòa nhà thí nghiệm ở hai phương hướng khác nhau, bên này của bọn họ không có sân bóng rổ, cũng không phải là đường lớn, sao anh lại có thể đi ngang qua nơi này.

“Ồ, vậy bây giờ anh nhìn xong chưa?” Cô hỏi.

Trong nháy mắt trên mặt Đào Nhiên hiện lên vẻ mất tự nhiên, nhưng vẫn cười nói với cô: “Hôm qua đã nói là muốn mời em ăn cơm, cho nên, muốn nhìn xem em bận bịu như thế nào.”

Trong lòng Lê Từ Xuyên thờ dài một hơi, thái độ không còn bén nhọn nữa, nói: “Thật có lỗi, tôi và Cố Khinh Châu còn có chuyện cần bàn.”

Lúc này Đào Nhiên nhìn về phía người đàn ông đứng sau cô không nói một lời nào, ánh mắt lạnh lạnh, biểu cảm cũng lạnh lùng.

Cố Khinh Châu, nhân vật truyền kỳ trong trường bọn họ, anh cũng đã từng nghe nói qua. [điền!đàn@lê#quý\\$đôn](#)

Đào Nhiên lại nhìn anh gật đầu, sau đó chuyển sang Lê Từ Xuyên: “Vậy để khi nào em rảnh thì đi, anh đi trước.”

Lê Từ Xuyên trầm mặc nhìn Đào Nhiên rời đi, xoay người, ánh mắt Cố Khinh Châu vẫn còn dừng lại ở phía trước, khuôn mặt lạnh thêm mấy phần.

“Bạn học Cố?”

“Anh ta chính là... Đào Nhiên đó?” Anh chậm rãi mở miệng, tầm mắt rũ xuống, con ngươi đối diện với cô.

Bỗng nhiên Lê Từ Xuyên nhớ tới trước đó đã nhắc tới chuyện này, tuy tất cả không phải đều là giả, nhưng cũng có một số sự thật đã được phóng đại. Nhưng lúc ấy làm sao mà cô lại biết, Đào Nhiên lúc trước quyết tâm muốn xuất ngoại lại đột nhiên về nước, hơn nữa còn trở lại trường học của các cô làm thầy giáo?

Lần này phải làm như thế nào đây?

Cô cười khan một tiếng, “Đúng, đúng vậy.”

Cố Khinh Châu không chớp mắt nhìn chăm chăm cô: “Em chuẩn bị hợp lại với anh ta sao?”

A?

Lê Từ Xuyên kỳ quái đối mặt với anh, có phải vấn đề này hơi... Nhạy cảm rồi không?

Chẳng qua con mắt nào của anh nhìn thấy bọn cô có dấu hiệu hợp lại?

Có thể từ không nói thành có, anh cũng quá thần kỳ đi...

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Độc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Chương 18

Hai người đi bộ vào một quán ăn.

Đây là nơi Lê Từ Xuyên chọn, cô nhớ Cố Khinh Châu không thể ăn cay, cho nên mới chọn một quán cơm Giang Nam.

Chẳng qua vừa vào cửa liền nhìn thấy một biển người, Lê Từ Xuyên cũng tròn tròn mắt, tiện tay tóm lấy một nhân viên phục vụ, hỏi, “Sao hôm nay nhiều người như vậy? Còn bàn trống không?”

Nhân viên phục vụ lắc đầu, nói: “Hôm nay không phải lễ tình nhân sao, học sinh xung quanh đây đều tới dùng cơm. Nếu như cô chờ thì sợ rằng sẽ phải chờ tới hai tiếng sau mới có chỗ ngồi.”

Lễ tình nhân? Lê Từ Xuyên lại tưởng rằng là ngày mai.

Lấy điện thoại di động ra nhìn ngày, mới biết là mình nhớ nhầm rồi. Hai năm không trải qua lễ tình nhân, bây giờ cô đối với ngày lễ này tuyệt đối không còn chút nhạy cảm nào.

Lê Từ Xuyên quay trở lại bên cạnh Cố Khinh Châu, uể oải nói, “Bạn học Cố, không còn chỗ trống.”

“Không thể chờ sao?”

“Nhân viên phục vụ nói sớm nhất cũng phải chờ tới hai tiếng sau, những cặp tình nhân không có chỗ để đi cũng đang đứng chờ.”

Nhìn thấy Cố Khinh Châu nhàu mày, Lê Từ Xuyên nghĩ, không nghĩ rằng anh cũng có những lúc tính sai.

Cô hơi phản nản: “Bạn học Cố, sao anh mời tôi đi ăn cơm lại không nhìn ngày vậy hả? Thời gian này đến nhà hàng nào cũng phải đặt trước, chỗ nào cũng toàn là các cặp tình nhân.”

Về mặt của anh có chút mất tự nhiên, cũng mang theo chút áy náy: “Xin lỗi, tôi không có kinh nghiệm.”

Không có kinh nghiệm gì? Là không có kinh nghiệm hẹn hò với con gái, hay là không hay đi ra ngoài vào ngày lễ tình nhân?

Dù sao thì cũng vậy, người này vẫn còn nhớ tới mối tình đầu! Lê Từ Xuyên nhin cười.

Về sau, Cố Khinh Châu đề nghị mua hai phần gà hầm, mang về ký túc xá ăn, Lê Từ Xuyên đồng ý.

Hai người vừa đi vào trong tiệm, người lần trước đưa thức ăn đến cho Lê Từ Xuyên lập tức cười vui vẻ tiến lên đón: “Ôi, thầy giáo Cố còn dẫn theo bạn gái sao!”

Nghe vậy, Lê Từ Xuyên có ý không giải thích, cũng là muốn nhìn xem Cố Khinh Châu có phản ứng gì.

Quả nhiên, Cố Khinh Châu lắc đầu, xấu hổ nói, “Không nên nói lung tung, là bạn của tôi.”

“Được được được, là bạn~” Rõ ràng là em trai nhỏ chỉ phụ họa theo, còn nhìn bọn họ bằng đôi mắt cực kỳ mờ ám.

Thời điểm này, một nam một nữ đi ra ngoài ăn cơm, nói là bạn thì có mà lừa quỷ chắc!

Nhận được ánh mắt tín nhiệm của em trai nhỏ, mặt Cố Khinh Châu đỏ lên, Lê Từ Xuyên ở bên cạnh thiếu chút nữa là nhin cười đến mức đau sốc hông(*).

(*) đau sốc hông: đau hai bên sườn khi thờ.

Đúng là tự tạo nghiệt mà, bảo anh ở nhà ăn thì anh không ăn, cứ thích bị người ta đùa giỡn, hù hù!

Hai mươi phút sau, hai người mang theo hai phần gà hầm trở lại ký túc xá.

Cố Khinh Châu phụ trách để đồ ăn vào trong đĩa, Lê Từ Xuyên thì đồ cơm vào bát, sau đó chuẩn bị đồ đồ uống có ga ra hai chén.

Cố Khanh Châu quét mắt nhìn chén đồ uống có màu sắc quái dị, nói: “Về sau uống ít loại đồ uống có ga này thôi, cacbon dioxit ở trong đó có thể sẽ dẫn đến việc thiếu cân đối canxi photpho trong cơ thể, hơn nữa...”

“Bạn học Cố, xin anh, lúc ăn cơm cũng đừng nghiên cứu học vấn chứ.” Lệ Từ Xuyên hung hăng nói, “Hơn nữa lúc ăn thì đừng nói những chuyện không vui, sẽ dẫn đến việc tiêu hóa không tốt, điều này còn đáng sợ hơn việc thiếu cân đối canxi photpho trong cơ thể nhiều.”

Cố Khanh Châu lắc đầu, bắt đầu đi: “Lý do của em luôn rất phong phú.”

Lệ Từ Xuyên đắc ý.

Lúc ăn cơm xong, Lệ Từ Xuyên chủ động yêu cầu rửa bát, Cố Khanh Châu lại không đồng ý.

“Con gái thì không nên đụng vào các chất tẩy rửa, không tốt cho da.”

Nói xong, anh đứng dậy lấy bát đĩa đã dùng xong bỏ vào trong bồn rửa, động tác mười phần lưu loát mở vòi nước, xắn ống tay áo lên tới khuỷu tay. Lấy nước rửa bát đổ vào, thuận thực rửa bát.

Đầu năm nay, đàn ông có thể hạ mình xuống phòng bếp không nhiều, Cố Khanh Châu cũng coi là ‘hiếm thấy’ rồi.

Cô đứng sau lưng anh, yên lặng thưởng thức, trước đó chưa từng cảm thấy đàn ông làm việc nhà lại đẹp trai như vậy, ngược lại sẽ cảm thấy người này không có chí lớn, không đặt thời gian và tinh lực ở bên ngoài, có thể cam tâm làm những việc của phụ nữ ở trong nhà.

Nhưng bây giờ, trái lại cô lại không nghĩ như thế.

Thế giới bao la, đàn ông theo chủ nghĩa đàn ông lại có mơ tưởng xa vời thì có rất nhiều người. Trong công tác có một chút thành tựu, về đến nhà liền coi mình là đại gia, coi phụ nữ trời sinh là bần tiện, phải không kêu không rên mà hầu hạ anh ta. Thời gian lâu dài, thì liền coi chuyện gì cũng đều là đương nhiên, không có chút cảm kích nào, càng đừng đề cập đến việc sẽ suy nghĩ vì người phụ nữ đó.

Từ khi Cố Khanh Châu xuất hiện, thì liền lật đổ rất nhiều khái niệm vốn có trước kia của cô.

“Bạn học Cố, anh sẽ giả ngốc ở trong trường học bao lâu?” Cô đột nhiên hỏi.

Động tác trong tay Cố Khanh Châu vẫn không dừng lại, đáp, “Chỉ một năm, ít nhất cũng phải kết thúc các hạng mục ở trong tay.”

“Sẽ không ở lại trường học sao?” Cô nhớ kỹ, Abby nói nơi này có tình yêu của anh, chẳng lẽ anh lựa chọn về nước không phải là để đuổi theo tình yêu của mình sao?

Cố Khanh Châu hơi quay đầu, đèn chân không chiếu lên khuôn mặt anh khiến nó tỏa ra hào quang sáng bừng, dường như mắt cũng bị nhuộm thành một màu sáng hơn, màu sắc trên môi cũng nhạt đi, cả khuôn mặt đều lộ ra vẻ phong tình chỉ người đàn ông mới có.

“Trong nội viện đã đề cập đến việc đưa tôi vào biên chế, chẳng qua nếu làm thầy giáo, thời gian làm thí nghiệm cũng ít hơn, thời gian dạy học sẽ lâu hơn.”

“Làm thầy giáo cũng tốt mà, không chỉ có thể làm thí nghiệm nghiên cứu khoa học, quan trọng là có thể hành hạ những đứa nhóc ngỗ nghịch mới vào trường, khiến chúng không cợt nhả nữa.”

Cố Khanh Châu bị chọc cười, tròng mắt nhàn nhạt cong lên, quay đầu ngưng mắt nhìn chăm chú cô một lúc, sau đó lại quay trở lại, nói: “Lý do này không đủ, hơn nữa, tôi không thích tiếp xúc với nhiều người.”

Lệ Từ Xuyên kỳ quái vây quanh cạnh anh: “Vẫn chưa đủ? Vậy phải làm thế nào thì anh mới đồng ý ở lại?”

Cô cũng không biết vì sao lại muốn khuyên Cố Khanh Châu ở lại. Tuy bằng năng lực của anh, phòng thí nghiệm ở nước ngoài càng có thể cung cấp nhiều đãi ngộ và tiền đồ hơn, nhưng anh ở đó sẽ không có bất kỳ người thân nào cả. Anh xuất ngoại, không phải lại một người cô đơn đó chứ?

Nghe được câu hỏi của cô, Cố Khanh Châu lại nhìn về phía cô, con mắt thâm thúy giống như biển, có cái gì đó đang dâng trào, lại có cái gì đó lắng lại.

Thật lâu sau, anh nhẹ nhàng nói: “Nơi nào có thứ tôi yêu, thì tôi sẽ ở đó.”

Lễ tình nhân năm nay, cô ở trong ký túc xá của Cố Khanh Châu đến tận trưa.

Cơm trưa ăn chực của anh, cơm tối không tiện ăn của anh nữa, Lệ Từ Xuyên nói lời tạm biệt.

Chẳng qua lúc vừa đi đến trước cửa, bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, cô nói: “Bạn học Cố, anh chờ một chút, tôi có cái này muốn đưa cho anh!”

Không đợi Cố Khanh Châu có phản ứng, cô chạy rầm rầm xuống lầu, lấy ra thứ đã chuẩn bị từ sớm, thậm chí còn nhanh chóng cho vào hộp, lại rầm rầm chạy tới.

“Đây là cái gì?” Cố Khanh Châu nhận lấy.

“Mau mở ra đi, là lần trước tôi đi công tác mua cho anh, chẳng qua vẫn chưa có thời gian để tặng.” Về mặt Lệ Từ Xuyên tràn đầy chờ mong, đôi mắt vững vàng nhìn chăm chú vào anh.

Cố Khinh Châu chậm rãi mở cái hộp ra, nhìn thấy bên trong là một chiếc khăn quàng lông cừu màu đen xám. Bộ mặt để lộ vẻ kinh ngạc, anh ngẩng đầu, trong mắt lóe ra ánh sáng không rõ cảm xúc.

Lệ Từ Xuyên nheo mắt lại: “Thích không? Lúc nhìn thấy cái này, tôi liền nghĩ tới anh. Rất hợp với những kiểu áo khoác anh hay mặc, đeo lên nhất định sẽ không tệ!”

Cố Khinh Châu nhìn cô, nhẹ tay lướt qua đám lông mềm mại trên chiếc khăn, lúc anh phát ra một nụ cười từ tận đáy lòng, đôi mắt sẽ cực kỳ xinh đẹp.

“Cảm ơn món quà của em, tôi rất thích.”

Sau khi tạm biệt Cố Khinh Châu cô liền trở về ký túc xá của mình, lúc tắm, bỗng nhiên Lệ Từ Xuyên ý thức được một vấn đề.

Có phải thời gian tặng quà của cô có vẻ không được đúng lắm không nhỉ?

Lễ tình nhân lại tặng quà cho một người khác phái, hơn nữa còn là khăn quàng cổ - một đồ vật có hàm ý mơ hồ như thế, Cố Khinh Châu sẽ không hiểu lầm cô muốn theo đuổi anh đó chứ?

Càng nghĩ càng cảm thấy nụ cười sau cùng của Cố Khinh Châu rất kỳ quái.

Lệ Từ Xuyên nghĩ đến khả năng này, toàn thân rung mình một cái.

Ban đêm, Đàm Thiên Thiên xách túi thờ phò trở về, hóa ra là giận dữ với Phuong Giản.

Đàm Thiên Thiên có tính tình của một đại tiểu thư điển hình, trong nhà cô ấy là con gái một, người nhà đều xem cô ấy như nữ hoàng mà cung chiều, mà Phuong Giản trời sinh là người thích bị ngược đãi, đều nghe theo lời của Đàm Thiên Thiên.

Nhưng về điểm kết hôn thì Phuong Giản lại phá lệ kiên trì.

Hai người bọn họ vì chuyện kết hôn mà đã cãi nhau không dưới một hai lần, Lệ Từ Xuyên cũng tập mãi thành thói quen, hai cô gái thật vất vả mới cùng đi ngủ, lại không ngủ được, dứt khoát trốn tròn mắt bắt đầu trò chuyện trên trời dưới biển.

“Đúng rồi, mấy ngày trước Đào Nhiên tới tìm tớ.” Đàm Thiên Thiên thay đổi câu chuyện, bỗng nhiên nhắc tới Đào Nhiên.

Lệ Từ Xuyên nhếch miệng: “Tìm cậu làm gì?” dienndanleequydom

“Tớ cảm thấy, anh ta muốn tái hợp với cậu.” Đàm Thiên Thiên phân tích: “Bộ phận dạy học có bản đại bác cũng không tới chỗ của chúng ta, vậy mà suốt ngày ngẩng đầu không thấy cúi đầu lại gặp anh ta, khẳng định là cố ý. Ngày đó anh ta còn nói bóng nói gió với tớ, ý là muốn biết bây giờ cậu có bạn trai không.”

“Vậy cậu nói sao?”

“Tớ liền ứng phó qua loa thôi, làm sao tớ biết bây giờ cậu đối với anh ta là chưa dứt tình, hay là đã cắt đứt hẳn rồi, dù sao cũng phải về nói với cậu trước.”

“Cậu yên tâm, tớ đối với anh ta chắc chắn là đã cắt đứt hẳn rồi.”

“Vậy được rồi, lần sau nếu anh ta lại hỏi, tớ liền trực tiếp nói rằng cậu có người thích rồi. Miễn cho anh ta nghĩ rằng cậu độc thân là đang muốn thủ thân như ngọc vì anh ta, tớ phải cho anh ta biết, chúng ta ngoan ngoãn nhưng vẫn là hàng bán rất chạy.”

“Đúng thế.” Lệ Từ Xuyên khinh thường cảm giác thành tựu ở phương diện này, chẳng qua nếu như đây là biện pháp chỉ cần một lần vất vả mà suốt đời nhàn nhã, ngược lại cũng không phải là không được.

“Còn có... ái chà, sao tớ lại cảm thấy dường như thái độ của Cố Khinh Châu đối với cậu không giống lúc đối xử với chúng tớ cho lắm.”

“Có ý gì?”

“Là Cố Khinh Châu chỉ đối tốt với cậu thôi, cậu nói xem, anh ấy có để tâm đến người nào như vậy không, lại còn đặc biệt in tư liệu cho cậu? Hơn nữa, báo cáo của chúng tớ trên cơ bản ba ngày là đã phê xong, nhưng của cậu thì lại lâu hơn nhiều, cũng được đánh dấu nhiều nhất.”

“Đó là bởi vì, lão Trương tự mình giao tớ cho anh ấy, anh ấy có thể không chú ý đến tớ sao.”

“Thôi đi, tớ đây còn không nhìn ra sao? Hơn nữa, anh ấy yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc đối với cậu, có điểm giống...” Đàm Thiên Thiên suy nghĩ một lúc, giật mình nói, “giống như là một cậu học trò nhỏ thích một nữ sinh, liền cực kỳ thích bắt nạt cô ấy. Cố Khinh Châu cũng giống như vậy, tớ phát hiện anh ấy cực kỳ thích bắt nạt cậu, ha ha, quá ác thú mà.”

Đàm Thiên Thiên cười cực kỳ bỉ ổi, Lệ Từ Xuyên không khỏi đỏ mặt.

Cố Khinh Châu thích cô, không thể nào...

Từ sau khi nói chuyện này với Đàm Thiên Thiên, trong đầu Lệ Từ Xuyên không có gì khác mà chỉ toàn là Cố Khinh Châu.

Lúc ở một mình với anh, thì tâm trạng liền trở nên khác thường, lúc làm thí nghiệm còn liếc trộm anh, chẳng qua bộ dáng lúc làm thí nghiệm của bạn học Cố cực kỳ đẹp trai...

Ngược lại đợi đến lúc Cố Khinh Châu phê bình bản phân tích báo cáo của cô, dường như Lệ Từ Xuyên ngay lập tức phủ định suy nghĩ của Đàm Thiên Thiên.

Sao Cố Khinh Châu lại có thể thích cô? Thích cô mà lại mắng cô như thế, trừ phi anh không uống thuốc.

Viết xong một phần báo cáo phân tích, dường như vừa thoát khỏi một lớp da vậy, vốn Lệ Từ Xuyên vẫn chưa hoàn toàn khôi phục thể trọng, lại chọt giảm tiếp hai kilogram, khiến Đàm Thiên Thiên hâm mộ muốn chết.

Ban đêm, Lệ Từ Xuyên trốn một mình trong ký túc xá, hiếm khi có thể sáng khoái như vậy.

Vừa tắm rửa xong chuẩn bị đi ngủ, bỗng nhiên QQ trên máy tính vang lên, cô mở cửa sổ chat ra, thấy là tin nhắn Đào Nhiên gửi cho cô.

Trái tim khó quên: Em đang ở ký túc xá sao?

Cô gái vung cánh gà: Vâng, sao vậy?

Vừa đáp lại câu này xong, trong lòng Lệ Từ Xuyên bỗng nổi lên một dự cảm không tốt.

Quả nhiên, Đào Nhiên lại gửi đến một tin nhắn: Mẹ anh đi du lịch Quảng Đông, mang theo rất nhiều hoa quả về, anh ăn không hết, muốn mang cho em một ít.

Cô gái vung cánh gà: Không cần, em chuẩn bị đi ngủ rồi.

Trái tim khó quên: Anh đang ở dưới lầu ký túc xá của em

Lệ Từ Xuyên nhìn thấy tin này, lập tức đi tới vị trí cửa sổ, vén tấm rèm đang khép chặt lên. Đào Nhiên nhìn thấy cô, cánh tay hướng về phía cô quơ quơ, trên mặt nở nụ cười, cực kỳ rõ ràng dưới ánh đèn đường.

Lệ Từ Xuyên than nhẹ, lấy một tấm áo lông dài từ trong tủ quần áo mặc lên người, lập tức xuống lầu.

Bên chân Đào Nhiên là một cái hộp lớn, bên trong hẳn là các loại hoa quả.

Mái tóc dài của cô chưa được sấy khô hoàn toàn, còn có chút ẩm ướt. Sau khi thấy cô Đào Nhiên định nói gì đó, nhưng vừa thấy tóc cô còn ướt thì liền vờn tay, muốn sờ lên đầu cô.

Lệ Từ Xuyên phát hiện được ý đồ này của anh, lập tức lùi về phía sau một bước, ánh mắt mang theo đề phòng.

Cứ như vậy trong nháy mắt, tay Đào Nhiên rơi vào khoảng không, lúng túng cứng lại ở đó. Nét mặt của anh cũng mất tự nhiên, nhưng một lát sau lại nở nụ cười: “Không phải em thích ăn đu đủ nhất sao, bên đó đu đủ đều không quá ngọt, mẹ anh cố ý mua nhiều hơn một chút, bảo anh mang tới cho em.”

Ánh mắt Lệ Từ Xuyên quét một vòng xuống chân anh: “Làm phiền đi rồi. Chẳng qua em đã bớt ăn đu đủ đi rồi.”

“Không sao, bên trong không chỉ có đu đủ mà còn có các loại hoa quả khác.” Dường như anh đã sớm nghĩ kỹ đối sách.

Cô không nói gì.

Dường như Đào Nhiên không nhìn thấy cô kháng cự, cười nói: “Anh giúp em chuyển lên trên phòng, em mảnh mai như vậy cũng không mang nổi. Mà hiện tại lại quá lạnh, đừng khiến mình bị cảm lạnh.”

Cô hiểu rất rõ Đào Nhiên, người này đã quyết tâm muốn làm chuyện gì thì dù gian nan hiểm trở đến đâu cũng sẽ không dễ dàng bỏ cuộc giữa chừng.

Một lát sau, cô nói: “Đã không còn sớm, em không mời anh ở lại ngồi được.”

Đào Nhiên thấy cô buông lỏng, liên tục gặt đầu: “Không có vấn đề!”

Đào Nhiên đặt cái hộp lên vai, vừa đi theo phía sau cô lên lầu, vừa quan sát khung cảnh.

Lệ Từ Xuyên dùng chìa khóa mở cửa phòng, vào phòng, anh vẫn như cũ quét mắt khắp phòng một lần, nói: “Rất khá, lúc trước trường học cũng nói muốn sắp xếp một ký túc xá cho anh, nhưng ký túc xá có hạn, đều phải xếp hàng.”

Lệ Từ Xuyên nói: “Cũng không có gì tốt, không phải nhà anh cách trường rất gần sao, ở lại trường làm gì.”

“Không giống nhau.” Đào Nhiên nhìn cô, nâng môi lên: “Ít nhất không cần bỏ nhiều thời gian trên đường như vậy. Mà lúc nhàm chán còn có thể tìm bạn bè ăn một bữa cơm.”

Cô không nhìn anh, nói: “Cảm ơn hoa quả của anh, giúp em nói một tiếng với dì. Bây giờ đã không còn sớm..”

Ánh mắt Lệ Từ Xuyên rơi trên đồng hồ treo tường phía đối diện, Đào Nhiên hiểu ý, nói: “Không còn sớm, tuy nhiên vẫn muốn uống một chén trà với em. Chẳng qua vẫn còn có cơ hội, hôm nào anh lại tới vào ban ngày.”

Lệ Từ Xuyên không biết nên nói gì, chẳng lẽ Đàm Thiên Thiên không nói với anh?

Mất thấy Đào Nhiên sắp quay người rời đi, dưới tình thế cấp bách, bỗng nhiên Lệ Từ Xuyên lên tiếng, “Em có bạn trai rồi, Đào Nhiên.”

Bỗng nhiên, bóng lưng Đào Nhiên cứng đờ, anh chậm rãi quay đầu, giật mình muốn nói lại thôi, ánh mắt dừng trên mặt của cô.

“Đào Nhiên, chia tay là chia tay, em không thích chúng ta còn dính dáng ở giữa, anh cũng không cần tặng đồ cho em.”

Ánh mắt của cô dứt khoát, thật sự không muốn chừa lại đường lui cho anh, để tránh đến cuối khiến cho cuộc sống của hai người đều lộn xộn.

Những lời nói mà sau khi chia tay vẫn còn có thể trở thành bạn bè, không phải yêu không đủ sâu, mà thực ra là vẫn có cảm tình với nhau.

Mà cô đối với Đào Nhiên, từ lúc bắt đầu đã không có tình yêu rồi.

Hai người đứng tại cửa im lặng đối mặt, ánh mắt của anh chua xót, ánh mắt của cô kiên định.

Giống nhau, cô đã quyết định thì không ai có thể lay chuyển, anh hiểu rõ.

“Sao vậy?” Một giọng nam nặng nề khác đột ngột vang lên: “Cần giúp một tay không?”

Lệ Từ Xuyên nhìn về phía tiếng nói, lúc này Cố Khinh Châu cách bọn họ hai bước trên hành lang, quan tâm nhìn chăm chú về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Độc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chương 19

Lệ Từ Xuyên nhìn về phía Đào Nhiên, mím môi đi đến bên cạnh Cố Khinh Châu, một tay nhẹ nhàng khoác lên tay anh, anh không hiểu nên dùng ánh mắt hỏi cô, nhưng lại không hề né tránh.

Đào Nhiên nhìn bọn họ, đặc biệt là nhìn cô khoác tay Cố Khinh Châu.

Một lát sau, thu lại tất cả biểu lộ, gượng cười một tiếng: “Anh đi trước, em nghỉ sớm đi.”

Đào Nhiên nhắc chân, lúc đi tới bên cạnh Cố Khinh Châu thì hơi dừng lại. Hai người đều nghiêng đầu, ánh mắt giao nhau.

Cố Khinh Châu vẫn luôn duy trì sự lạnh lùng của anh, Đào Nhiên mím môi, nhanh chóng đi xuống lầu.

Lệ Từ Xuyên thở phào.

Lúc ngẩng đầu lên, bất ngờ chạm phải đáy mắt có chút phức tạp của Cố Khinh Châu, Lệ Từ Xuyên chợt dạ, gượng cười, “Cái đó, anh mới từ phòng thí nghiệm trở về sao, bạn học Cố.”

Cô nói một câu nói nhảm.

Về mặt Cố Khinh Châu không biểu cảm, Lệ Từ Xuyên càng không biết nên nói gì, đang do dự có nên nói chúc ngủ ngon với anh, đường ai nấy đi hay không. Không nghĩ rằng lúc này bỗng nhiên Cố Khinh Châu tiến lên một bước.

“Em cố ý. Đề anh ta coi tôi là bạn trai của em?”

Trong lòng Lê Từ Xuyên hơi hồi hộp một chút, hành động tiểu nhân - lợi dụng anh của cô đã bị anh vạch trần ngay trước mắt, mặt cô lập tức nóng lên.

“Đúng, đúng, um...”

Bỗng dưng, Lê Từ Xuyên trừng to hai mắt.

Vậy mà Cố Khinh Châu lại - hôn cô!

Trọng tâm của cô không ổn định, cả người lạnh buốt tựa như ở trên vách tường.

Cố Khinh Châu đề cô xuống, nói chính xác hơn, là dán chặt vào người cô. Môi của anh đầy lỗ mũi, lúc đặt xuống không không chế sức mạnh, đập vào răng cô, khiến hai người đều bị đau.

Cô quá kinh ngạc, cho nên muốn đẩy anh ra, con mắt trừng lớn, hành động của anh thật khó mà tin nổi!

Thực ra đây hoàn toàn không được gọi là một nụ hôn, chỉ là hai đôi môi dán lại với nhau, hai người ngậy ngốc đối mặt với nhau hai phút đồng hồ.

Cực kỳ - buồn cười.

Cô có chút không nhịn được, vừa định cười, đèn trên hành lang bỗng nhiên tắt phụt.

Không nhìn thấy ánh mắt của anh, không nhìn thấy vẻ mặt của anh, lúc này Lê Từ Xuyên mới có chút hoảng hốt.

Lúc này, cô có thể cảm giác rõ ràng môi của anh giống như chuyển động, một vật ẩm ướt, mềm mềm, ấm áp liếm xuống cánh môi dưới của cô.

Trong nháy mắt Lê Từ Xuyên giật mình một cái, tay chân luống cuống đẩy anh ra.

Dường như Cố Khinh Châu không đoán được cô đột nhiên lại làm như vậy, bị đẩy lùi về phía sau một bước, vì có tiếng động nên đèn lại sáng lên một lần nữa.

Lúc này, vẻ mặt hai người đều có chút phức tạp, nếu như chuyện trước đó có thể miễn cưỡng coi là ngoài ý muốn, vậy chuyện lúc này gọi là gì?

Hoàn toàn không nói gì, cô chỉ cảm thấy nhiệt độ toàn thân trở nên nóng hơn rất nhiều, gương mặt cũng thế.

Hiển nhiên Cố Khinh Châu bình ổn hơn nhiều so với cô, bình tĩnh nhìn cô hai giây, mới chậm rãi mở miệng: “Lần sau nếu lại gặp anh ta, em có thể thử làm như vậy, hiệu quả sẽ càng tốt hơn.”

Nói xong, anh phóng khoáng đi lên lầu. D.Đ.L.Q.Đ

Lê Từ Xuyên đứng tại chỗ, bị một loạt hành động đêm nay của anh khiến cho đầu óc mơ hồ.

Đây là anh - để bụng việc trước đó cô lấy anh làm bia đỡ đạn?

Thế nhưng, nụ hôn này là chuyện gì xảy ra vậy?

Dù thế nào cũng sẽ không phải vì tâm huyết dâng trào mà hù dọa cô đó chứ?

Sau hôm ấy, Cố Khinh Châu giống như không có chuyện gì xảy ra, ngoại trừ việc đối xử với cô càng lạnh lùng hơn trước đó. Lê Từ Xuyên hoài nghi, chẳng lẽ nụ hôn đêm đó là nằm mơ? Hay là, anh bị mất trí nhớ, chuyện xảy ra hôm đó chỉ có mình cô là nhớ rõ?

Càng nói với chính mình đừng nghĩ lung tung thì đại não lại hết lần này tới lần khác muốn đối đầu với cô.

Đêm hôm trước, cô thậm chí còn mơ tới Cố Khinh Châu, mơ anh lại đang hôn cô...

Sáng hôm sau khi rời giường, Lê Từ Xuyên không hóa trang cũng có thể trở thành gấu trúc, bộ dáng rất mệt mỏi.

Đây là vì bị người nào đó giày vò đến mức sắp chết...

Mấy ngày nay tâm trạng rất tệ, sau khi kết thúc chương trình học, Lê Từ Xuyên hẹn Đàm Thiên Thiên cùng uống trà chiều, thuận tiện giải sầu một chút.

Cách trường học không xa có một quán cà phê, nghe nói là do một vị đàn anh nào đó của bọn họ mở ra sau khi tốt nghiệp, rất có ý tưởng đầu tư, phong cách trang trí cũng rất khác biệt, thỉnh thoảng Lê Từ Xuyên và Đàm Thiên Thiên hay tranh thủ lúc rảnh rỗi đến đây ngồi một lúc.

Lê Từ Xuyên chọn một tách cà phê Americano, Đàm Thiên Thiên kinh ngạc nhìn cô, “Sao vậy, tâm trạng không tốt?”

Bình thường Lê Từ Xuyên đều uống Mocha hoặc Cappuccino, chỉ có lúc tâm trạng cực kỳ tệ thì mới có thể uống Americano đắng hoặc cà phê kiểu Ý cực kỳ đậm đặc.

Lệ Từ Xuyên không trả lời, cô cũng không thể nói là bởi vì Cố Kinh Châu hôn cô mà lại không hề ngỏ lời nên mới khiến cô khó chịu như vậy?

Đàm Thiên Thiên cho rằng cô vì chuyện báo cáo nên mới buồn rầu, thế là nhiệt tình vợ vết những chuyện bát quái gần đây nhất chia sẻ cho cô: “Nói với cậu chuyện này, ai da, cậu đừng nói cho người khác biết đây.”

Lệ Từ Xuyên miễn cưỡng nhấc mí mắt lên liếc Đàm Thiên Thiên một cái, không hào hứng lắm.

“Cậu biết không? Tớ nghe nói, lão Trương vẫn muốn giữ Cố Kinh Châu dưới trướng của mình, chẳng qua Cố Kinh Châu vẫn chưa đưa ra một đáp án rõ ràng. Mấy ngày trước, không biết là người nào ra chủ ý xấu cho lão Trương, hiện tại lão Trương đã đổi nghề làm người mai mối, liều mạng muốn giới thiệu người yêu cho Cố Kinh Châu, sắp xếp một cuộc xem mắt!”

“Chẳng qua là, nếu Cố Kinh Châu có thể lập gia đình ở bên này, vợ con tương lai cũng đều ở trong nước, chắc chắn sẽ không thể xuất ngoại.”

Đàm Thiên Thiên nói một lèo, lại không chú ý tới Lệ Từ Xuyên có chút bất thường.

Cho nên, mấy ngày nay không nhìn thấy anh ở phòng thí nghiệm là do anh vội đi xem mắt?

Vậy cái người thà rằng từ bỏ tiền đồ ở nước ngoài để trở về nước theo đuổi mối tình đầu là gì cơ chứ?

Trong lòng Lệ Từ Xuyên tức giận, cũng không hề phát hiện mình lấy lập trường gì ra để tức giận với anh?

“A...!” Bỗng nhiên Đàm Thiên Thiên kêu lên một tiếng.

Lệ Từ Xuyên trừng mắt nhìn về phía cô ấy, “Cậu uống nhầm thuốc sao?”

“Không phải, cậu nhìn kia!” Đàm Thiên Thiên kéo Lệ Từ Xuyên, ngón tay chỉ về phía cửa.

Lệ Từ Xuyên khó hiểu nhìn theo, sau đó, sắc mặt cũng thay đổi.

Cố Kinh Châu toàn thân áo đen xuất hiện tại cửa quán cà phê, trên cổ đeo khăn quàng trước đó cô tặng anh. Hiệu quả còn hoàn mỹ hơn so với trong tưởng tượng của Lệ Từ Xuyên, màu da của anh vốn là màu trắng, khăn quàng cổ có chỗ xám đậm, khiến cả người anh tăng thêm chút thành thực cùng vẻ nam tính đầy phong độ.

Anh cao ráo trầm tĩnh đứng im lặng hồi lâu ở đó, giống như là tụ điểm của ánh sáng, trong nháy mắt đã hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

“Người kia không phải là đối tượng hẹn hò của Cố Kinh Châu sao?” Đàm Thiên Thiên hiếu kỳ nói.

Ánh mắt Lệ Từ Xuyên tùy ý rơi vào người bên cạnh anh, liền nhìn thấy một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn, mặc áo lông thật dày, tóc buộc đuôi ngựa đơn giản, mặt mũi thanh tú.

“Chắc chắn, cô gái đó, vóc dáng không cao lại lựa chọn áo khoác dài, để lộ vẻ mập mạp. Vẫn chỉ có Cố Kinh Châu đủ cao, khoác áo dài mà vẫn có thể đẹp như vậy, đúng là vóc dáng trời sinh mà!”

Lệ Từ Xuyên vô ý thức đánh giá đối phương, không ngừng nhìn chăm chăm Cố Kinh Châu, hận không thể chộp thùng anh.

Cô thấy bọn họ được dẫn tới một vị trí hẻo lánh, Cố Kinh Châu ga lăng kéo ghế cho cô gái, đúng lúc mặt của cô gái đó quay về phía bên Lệ Từ Xuyên, cho nên, cô có thể thấy rõ ràng lúc này trên mặt cô gái đó đều hiện lên vẻ xấu hổ.

Hôn cô xong lại còn đi hẹn hò với người con gái khác?!

Đã hay thay đổi lại còn ngang ngạnh! diennanneequyydom

“Chúng ta đi!” Đột nhiên Lệ Từ Xuyên thờ phỉ phò đứng lên.

Đàm Thiên Thiên còn chưa lấy lại tinh thần lại bị hành động của Lệ Từ Xuyên làm cho mơ hồ, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô: “Sao vậy, cà phê còn chưa uống được mấy ngụm..”

“Không muốn uống, không thấy ngon miệng!”

Một giây Lệ Từ Xuyên cũng không muốn ở lại, lúc sắp đi đến chỗ cửa, Cố Kinh Châu vẫn không phát hiện ra cô, thậm chí còn không hề quay đầu lại.

Mặc dù biết anh quay lưng về phía mình nên hoàn toàn không thể thấy được cô, nhưng Lệ Từ Xuyên vẫn rất tức, giận!

Đàm Thiên Thiên chạy chậm đuổi theo, lúc chạy đến bên cạnh Lệ Từ Xuyên còn thở hồng hộc, “Wow, cậu sao thế? Sao lại giống như ăn phải thuốc nổ vậy?”

Quả thực là Lệ Từ Xuyên có nỗi khổ không nói được, nếu như nói chuyện đêm đó cho Đàm Thiên Thiên, Đàm Thiên Thiên nhất định sẽ ngạc nhiên, nói

không chừng còn nói cô thầm mến Cố Khinh Châu.

Cô sẽ không thầm mến cái tên mặt đơ kia!

Buổi tối, Lệ Từ Xuyên mở máy tính sửa luận văn, lúc hơn chín giờ thì liền nhìn thấy avatar QQ của Cố Khinh Châu phát sáng.

Sau đó, góc dưới bên phải hiện ra một ô cửa sổ nhỏ, là anh gửi tài liệu tới.

Cái gì đấy, ngay cả một câu chào cũng không có, gửi đồ cũng phải nói một tiếng chứ. Lệ Từ Xuyên không nhận, tiếp tục bơ anh.

Một lát sau, Cố Khinh Châu mới gửi tin nhắn đến: Nhận đi.

Lệ Từ Xuyên cũng sống chết không để ý tới anh. Vừa mới hẹn hò xong quả không tâm thường mà!

Hai người cứ giằng co như vậy, giằng co đến tận đêm.

Cô có luận văn quan trọng phải chỉnh sửa nên mới ngủ muộn như vậy, nhưng Cố Khinh Châu thì đang làm gì cơ chứ?

Lệ Từ Xuyên không chịu thừa nhận cô đã mềm lòng, nhưng vẫn nhận tài liệu mà Cố Khinh Châu gửi tới. Sau khi nhận chưa đến một phút thì Cố Khinh Châu liền logout.

Chẳng lẽ anh vẫn luôn chờ cô nhận tin? Chẳng lẽ anh không biết có thể gửi offline tài liệu sao?

Thật là ngốc mà...

Thứ tư, Lệ Từ Xuyên vừa vào phòng thí nghiệm thì liền thấy trên mặt bàn của mình để tài liệu hai ngày trước vừa nộp lên.

“Ai để ở chỗ này vậy?” Cô quay đầu hỏi Đàm Thiên Thiên đang làm công tác chuẩn bị.

Đàm Thiên Thiên nói: “A, vừa rồi lúc tớ nộp báo cáo, Cố Khinh Châu thuận tiện bảo tớ mang cho cậu. Sao vậy, anh ấy có ký tên không?”

Lệ Từ Xuyên lật đến trang cuối cùng, lông mày nhíu lại một chỗ.

“Còn chưa ký?” Đàm Thiên Thiên hô lên một tiếng: “Tại sao lại vậy, cậu chuẩn bị lâu như vậy mà...”

Bộp một tiếng, Lệ Từ Xuyên đóng tài liệu lại, quay người ra khỏi phòng thí nghiệm. Đàm Thiên Thiên nhìn bộ dạng hung hăng của cô thì vội vàng đuổi theo.

“Này, ai da, không phải là cậu muốn đi tìm Cố Khinh Châu đấy chứ?”

Lệ Từ Xuyên không để ý tới, bước chân gấp gáp.

Bên này Đàm Thiên Thiên đã làm việc được một nửa nên không thể đi được, nhìn bóng lưng Lệ Từ Xuyên nói, “Cậu đừng xúc động quá, xúc động là ma quỷ đó!”

Đi tới bên ngoài cửa phòng làm việc của Cố Khinh Châu, Lệ Từ Xuyên gõ cửa phòng một cái tượng trưng, không đợi bên trong cho phép liền trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Trong văn phòng không chỉ có một mình Cố Khinh Châu mà còn có cả Trương Nhất Phàm, không biết hai người người đang nghiên cứu thảo luận cái gì, nhưng khi thấy cô đi vào thì đều ngừng lại, kinh ngạc nhìn chằm chằm cô.

Đáy mắt hiện lên kinh ngạc của Cố Khinh Châu rất nhanh được che đi, anh nhướn mày, giọng nói không chút gọn sóng hỏi: “Có việc sao?”

Cô đi đến trước mặt anh, đặt báo cáo trên bàn làm việc, gọn gàng dứt khoát hỏi: “Vì sao không phê duyệt hạng mục này cho tôi?”

Cô hỏi xong, toàn bộ văn phòng đều yên lặng lại.

Trương Nhất Phàm giống như là gặp quỷ, hai mắt tròn trũng, giống như hành động của cô mang tới sự đả kích không nhỏ cho anh.

Cố Khinh Châu thì trầm mặc, không nói một lời, con ngươi đen sì thản nhiên nhìn cô, phảng phất có thể nhìn thấu tất cả.

Lệ Từ Xuyên cũng không yếu thế, nhìn lại anh, anh không mở miệng, cô cũng cố chấp không nhúc nhích.

Lát sau, ánh mắt của Cố Khinh Châu chuyển qua Trương Nhất Phàm: “Cậu đi ra ngoài trước đi, tối nay chúng ta lại cùng thảo luận tiếp.”

“À, vâng.” Trước khi đi Trương Nhất Phàm còn hết sức tò mò nhìn thoáng qua Lệ Từ Xuyên, trong ánh mắt mang theo vài điểm đồng tình.

Người thứ ba cũng không có ở đây, văn phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, bầu không khí càng thêm quỷ dị, nhất là mặt Cố Khinh Châu không hề thay

đổi, thời gian trôi qua, Lệ Từ Xuyên cũng bắt đầu run rẩy.

Ngay tại lúc cô không chịu được nữa, Cố Kinh Châu thở dài một tiếng, một tiếng rất rất nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Độc Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Chương 20

“Em cho rằng, tôi không nên trả lại em bản báo cáo này?” Anh hỏi.

“Đúng. Tôi đã sửa đổi rất nhiều lần dựa theo những yêu cầu của anh rồi, anh nói tôi nên chú ý đến câu hỏi, tôi cũng cẩn thận viết ở phía trên rồi. Tôi không hiểu, vì sao anh lại không chịu ký tên để tôi vượt qua kiểm tra.” Lệ Từ Xuyên nhìn chằm chằm vào mặt anh, có chút hành động theo cảm tính nói, “Đến mức tôi phải nghi ngờ rằng, có phải anh cố ý làm khó tôi hay không?”

Cố Kinh Châu nặng nề nhìn chằm chằm vào mặt cô, khoe miệng khê nhếch, lộ ra một nụ cười khổ, “Em thấy tôi giống vậy sao? Không làm đúng trách nhiệm đối với công việc, xử trí theo cảm tính, việc công báo thù tư, cố ý tiêu tốn sức lực nhằm vào một cô gái nhỏ sao?”

Lệ Từ Xuyên nghẹn lời, cô biết anh không phải như thế, chỉ là lúc này, lời nói cứ như vậy mà tuôn ra khỏi miệng, cô cũng biết vì sao.

Xem ra, Cố Kinh Châu cũng không hề tức giận, chỉ là càng thêm bất đắc dĩ.

“Tôi đã ghi chú cho em vào trong đây, có phải em chưa xem không?”

Đáy mắt Lệ Từ Xuyên xẹt qua một tia mờ mịt, biểu lộ trên mặt Cố Kinh Châu dường như muốn nói ‘Quả nhiên là vậy’.

“Em quá không ổn định, chỉ chú trọng kết quả, không thêm đề ý đến quá trình. Nhưng khi nghiên cứu khoa học, mỗi một bước của thí nghiệm đều phải cẩn thận. Trong bản báo cáo của em, làm chưa đủ các thí nghiệm, phần lớn những suy luận đều là chưa chắc chắn, hơn nữa trong thực tế cũng không đạt được kết quả. Coi như là tôi cho qua thì đến khi nộp cho viện phó, bản báo cáo đó cũng sẽ bị trả lại mà thôi.”

Nhìn vẻ mặt của Lệ Từ Xuyên, Cố Kinh Châu biết, anh nhất định phải khiến cho cô tâm phục khẩu phục mới được.

“Như vậy đi, tôi hỏi em vài vấn đề.”

Cố Kinh Châu lật tài liệu báo cáo của cô ra, Lệ Từ Xuyên lập tức bố trí trận địa sẵn sàng chờ đón quân địch. Ngay từ đầu coi như câu hỏi của anh vẫn còn nhẹ nhàng, nhưng càng về sau, những câu hỏi của anh càng sắc bén hơn, cô cũng hoàn toàn trở nên á khẩu không trả lời được.

Mỗi một câu nói của anh càng làm Lệ Từ Xuyên trầm mặc. Trong lĩnh vực chuyên nghiệp, cô vĩnh viễn kém xa Cố Kinh Châu, điểm này cô hiểu rất rõ. Nhưng sống trên đời hơn hai mươi năm, cô chưa từng có cảm giác như hôm nay, cảm giác thất bại khiến người ta nản chí.

Nếu Cố Kinh Châu tức giận, hoặc là mắng cô vài câu, cô còn dễ chịu hơn một chút. Trên thực tế, hôm nay anh phá lệ dịu dàng, bày sự thật giảng đạo lý, bình tĩnh đến mức khiến cô xấu hổ không chịu nổi.

Cố Kinh Châu bất tri bất giác phát hiện cô không bình thường cho lắm, lúc anh ngẩng đầu lên thấy cô đang ủ rũ cúi đầu đứng ở phía đối diện. Tuy anh thật sự muốn cho cô thấy rõ được sự thiếu sót cùng sai lầm của cô, thế nhưng, nhìn thấy cô như vậy, ngược lại trong lòng anh lại không hề dễ chịu.

Anh thở dài, cố gắng khiến giọng nói trở nên dịu dàng: “Được rồi, bản báo cáo cứ để ở chỗ tôi đã, tôi giúp em sửa.”

Mi mắt Lệ Từ Xuyên rung động, cúi đầu, vẫn không chịu nói.

Cố Kinh Châu có chút luống cuống: “Em, em sẽ không khóc đấy chứ?”

Anh nói chưa dứt lời thì Lệ Từ Xuyên đã thật sự muốn khóc rồi. Vốn tự cho mình là cây ngay không sợ chết đứng đến tìm anh để tranh luận, thế nhưng hóa ra vấn đề lại là do cô, thực ra, cô không có lập trường để chất vấn anh, mặt mũi cũng mất hết rồi.

Đàn ông đều sợ nước mắt của phụ nữ, trong lòng Lệ Từ Xuyên buồn phiền, cũng không muốn để cho Cố Kinh Châu tốt hơn, cô ngay lập tức dùng nước mắt để dập tắt nó.

Lệ Từ Xuyên thật sự nói khóc là khóc, nước mắt từ trong hốc mắt trào ra, còn nhanh hơn là lúc mưa rào có sấm chớp.

Cố Kinh Châu thấy rất nhiều tư thế gào khóc của cô, nhất thời chân tay luống cuống, kéo ngăn kéo ra để lấy hộp khăn giấy, ai ngờ vì vội vàng nên đã phạm phải sai lầm, lúc rút giấy ra quá gấp gáp nên cũng lôi luôn cả hộp khăn giấy ra bên ngoài, cuối cùng vì không chịu nổi trọng lực nên rơi xuống mặt đất.

Lệ Từ Xuyên vừa khóc vừa cẩn thận nhìn trộm hành động của người đàn ông, nhìn thấy anh cúi người nhanh chóng nhặt hộp khăn giấy lên thì thiếu chút nữa là bật cười.

Cố Khanh Châu rút mấy tờ khăn giấy đi đến bên cạnh cô, cực kỳ bất đắc dĩ: “Tôi cũng không nói gì, sao vừa nói đến từ khóc là em liền khóc vậy, haizz, có lau nước mắt được không?”

Lệ Từ Xuyên không để ý tới anh, cô muốn giầy vò anh, muốn nhìn xem tiếp theo anh sẽ làm như thế nào. Thế là, cô càng khóc càng tập trung hơn.

Cố Khanh Châu tận mắt nhìn thấy những giọt nước mắt xinh đẹp lướt qua mặt cô, tay không khỏi đưa lên muốn giúp cô lau nó, nhưng lúc mới giờ lên giữa chừng thì lại ý thức được hành động này quá mức thân mật, cho nên bàn tay trở nên cứng đờ.

Lệ Từ Xuyên càng khóc càng hăng hái, chưa từng thấy bộ dạng này của Cố Khanh Châu, trong ấn tượng của cô, anh luôn là người đã tính toán kỹ càng, có cảm giác tất cả đều được nắm giữ trong tay anh. Hốt hoảng như vậy, đây là lần đầu cô được thấy.

Cố Khanh Châu đứng ở trước mặt cô, hít sâu, rồi lại hít sâu, rốt cuộc vẫn cắn răng một cái, một tay ôm cô vào trong lòng.

Lệ Từ Xuyên dù nghĩ như thế nào cũng không cho rằng anh sẽ làm vậy, trong lúc nhất thời thậm chí còn quên cả khóc.

Trên người Cố Khanh Châu có mùi hóa học nhân nhạ, trộn lẫn với mùi xà phòng thơm, tạo thành một mùi vị không từ ngữ nào có thể diễn tả được. Bộ ngực khỏe khoắn đầy nam tính, đầu Lệ Từ Xuyên vùi trong ngực anh, bên tai là tiếng tim đập rõ ràng mà loạn nhịp, cũng không biết là đến từ anh hay là cô.

Lúc đầu Cố Khanh Châu còn có chút mất tự nhiên, nhưng về sau dần dần trầm tĩnh lại, nhẹ tay vỗ vỗ lên lưng cô, giống như là đang vỗ về một đứa trẻ.

“Tôi đã cố gắng dịu dàng rồi. Lần trước em có góp ý với tôi, cho nên lúc nói chuyện với các em tôi cũng không dám quá lớn tiếng, nhất là đối với em. Dù thế nào thì em vẫn là...” Anh thở dài một hơi, bộ dáng bất lực: “Nước mắt của em thật đúng là ra vào tự nhiên, vừa nói khóc thì hoàn toàn không hề trì hoãn một giây nào, lập tức khóc cho tôi xem.”

Thấy bộ dáng không thể làm gì cô của anh, ngược lại trong lòng Lệ Từ Xuyên mừng thầm, nụ cười cũng im ắng nở trên môi.

“Được rồi, em đừng khóc nữa, tài liệu báo cáo tôi sẽ làm giúp em. Nhưng lần sau không được làm như vậy nữa, nếu như viện phó hỏi tới, tôi sẽ nói thật, cho nên, sau khi tôi sửa lại thì trong đầu em cũng phải có những điều cơ bản, không phải vừa buông tay là cái gì cũng không quan tâm tới được.”

Giọng nói của anh trầm thấp êm tai, lúc nói chuyện, bộ ngực của anh còn khẽ rung động.

Người này thật là, an ủi thì chỉ cần an ủi thôi, lại còn nói gì mà báo cáo? Sao lại có thể chất phác như vậy cơ chứ?

Lệ Từ Xuyên nín khóc bật cười, nhưng cũng chỉ là lặng lẽ giấu nụ cười ở trong lòng anh.

Một lát sau, cô lau hết nước mắt vào áo của anh, sau đó mới ngẩng đầu lên: “Anh nói thật chứ? Anh viết giúp tôi?”

Trên lông mi của cô vẫn còn dính một chút nước, đôi đồng tử được gột sạch bởi nước mắt bỗng trở nên đen nhánh sáng rực, giống như những viên ngọc lưu ly màu đen sáng lấp lánh.

Ánh mắt của anh dịu dàng, chỉ có thể dung túng: “Đúng, tôi viết giúp em.”

Lệ Từ Xuyên chậm chậm nở nụ cười, không nghĩ rằng chỉ cần chảy vài giọt lệ như vậy lại có tác dụng, không chỉ không phải làm lại báo cáo mà còn được ôm anh miễn phí.

Hơn nữa ngực của anh lại ấm áp ngoài dự liệu.

Lệ Từ Xuyên khẽ hát trên đường từ văn phòng Cố Khanh Châu trở lại phòng thí nghiệm, nghĩ tới lúc này khi anh buông mình ra thì mặt có chút đỏ, cả người lại trở nên sáng khoái.

Trước đó Đàm Thiên Thiên đã được nghe Trương Nhất Phàm kể lại, nói hai người giương cung bạt kiếm thiếu chút nữa là động đến dao, trong lòng cực kỳ lo lắng, nhưng lại thấy Lệ Từ Xuyên vui vẻ trở về, hoàn toàn không giống bộ dáng sau khi bị ức hiếp.

“Này, cậu không sao đấy chứ?” Đàm Thiên Thiên lại gần hỏi.

“Không có việc gì cả.” Không những không có việc gì mà còn rất vui vẻ.

Đàm Thiên Thiên giống như gặp quỷ: “Không có việc gì thì sao lại có bộ dạng này, đừng có nói là bị Cố Khanh Châu ngược đến mức choáng váng đấy chứ?”

“Bộ dạng gì.”

“Bộ dạng chết vì yêu.” Đàm Thiên Thiên nói một câu trùng đích.

Trong lòng Lệ Từ Xuyên có quỷ, không dám nhìn vào mắt của Đàm Thiên Thiên, chuyển đề tài nói, “Nói hươu nói vượn gì vậy, à đúng rồi, tớ còn chưa hoàn thành nhiệm vụ ngày hôm nay đâu!”

Đàm Thiên Thiên có thể không hiểu rõ người nào, nhưng duy chỉ có cô là hiểu rõ nhất.

Vừa nhìn là biết cô chột dạ. Đàm Thiên Thiên im lặng lắc đầu: “Tránh được lần đầu tiên cũng không thể tránh được suốt đời, chờ lúc không có người sẽ lại tra hỏi cậu!”

Nói xong, Đàm Thiên Thiên hất mái tóc dài gọn sóng lên, phóng khoáng rời đi, Lệ Từ Xuyên liếc trộm bóng lưng của cô ấy một cái, thầm lè lưỡi.

Từ trước đến nay Đàm Thiên Thiên nói được là làm được, nhất là khi nhìn thấy bộ dạng tình yêu phơi phới của Lệ Từ Xuyên, ngọn lửa hóng chuyện cũng không chịu nổi mà rục rịch.

Chiều thứ tư hiếm khi được rảnh, cô lập tức lôi kéo Lệ Từ Xuyên ra ngoài trường học ăn cơm, thuận tiện để đào bới mọi chuyện.

Lệ Từ Xuyên do dự mấy ngày, vẫn quyết định không lừa gạt Đàm Thiên Thiên, làm bạn thân, những lúc như thế này rất có tác dụng, có khi sẽ giúp cô nghĩ ra kế gì đó.

Lúc ăn cơm, Lệ Từ Xuyên tránh nặng tìm nhẹ nói hết những chuyện xảy ra giữa cô và Cố Khinh Châu mấy ngày nay, đương nhiên, nụ hôn không rõ ý tứ kia thì cô tạm thời giữ bí mật.

Nghe xong, Đàm Thiên Thiên càng giống quỷ hơn, mồm há to, bộ dáng kinh ngạc giống như bị sét đánh.

“Trời ạ! Ai da, cậu ngàn vạn lần đừng có nghĩ quẩn đó!” Một lát sau, bỗng nhiên Đàm Thiên Thiên kêu trời trách đất.

Đầu Lệ Từ Xuyên hiện vạch đen: “Cậu lại thần kinh cái gì đó?”

“Sao tớ không biết cậu có khuynh hướng thích bị ngược đãi nhỉ, thích người nào không thích, lại đi thích thầy Cố? Cậu thấy mình bị ngược chưa đủ à!”

Mặt Lệ Từ Xuyên đỏ lên: “Ai nói tớ thích anh ấy? Chỉ là có chút thiện cảm có được không?”

Đàm Thiên Thiên mặc kệ cô ăn nói ngang ngạnh, trực tiếp móc một tấm gương từ trong túi ra cho cô nhìn: “Vừa nhắc tới thầy Cố là hai mắt chứa đầy sắc xuân, mặt còn thẹn thùng, người ngọc cũng đều nhìn ra!”

Lệ Từ Xuyên nhìn mình trong gương, nhất thời lỗ tai đều bị thiêu đến mức đỏ hồng.

Đàm Thiên Thiên chắc chắn hai tiếng: “Thật sự không thể đoán được, đại tiểu thư của Lệ gia chúng ta, Lệ Từ Xuyên - một đóa hoa học năm 3 của đại học Z, cứ như vậy mà ngã quỵ trong tay một chiếc máy chế băng ngàn năm, thật là đáng buồn mà.”

“Này! Tớ nói cho cậu những điều này không phải để cậu giễu cợt tớ nhé!” Lệ Từ Xuyên thẹn quá hóa giận.

“Cậu còn có gì chưa làm không?” Đàm Thiên Thiên lạ lùng: “Ôm cũng ôm rồi, hôn nữa còn chăm sóc cậu cả đêm còn gì, chẳng lẽ cậu không nhìn ra được thái độ của thầy Cố là như thế nào sao?”

“Vẫn không hiểu rõ anh ấy, vừa lạnh vừa nóng, tớ cảm thấy dường như anh ấy có chút thiện cảm đối với tớ, nhưng một giây sau hình như lại cố gắng kéo dài khoảng cách với tớ.” Người nọ khá vụng về trong lời nói, cũng là khiếm khuyết lớn nhất của anh, cô cũng không phải là giun trong bụng của anh, sao có thể biết là anh đang suy nghĩ gì.

“Điều này rất đơn giản. Đầu tiên, cậu cố gắng thăm dò thầy ấy, nếu như thầy ấy hiểu được ám hiệu của cậu đồng thời còn đáp lại, vậy thì thái độ đã sáng tỏ rồi! Còn có một cách khác, là trực tiếp hỏi thẳng. Chẳng qua tớ khuyên cậu không nên hỏi ngay trước mặt thầy ấy, về sau còn tiếp xúc nhiều với nhau, bị từ chối thì sẽ rất xấu hổ.”

Lệ Từ Xuyên gật gù đầu, cô cũng nghĩ như vậy, nhưng lại thực sự không thích tình trạng trong ngoài không tỏ như hiện giờ.

Cô thà rằng nhận được lời từ chối cũng không thích mập mờ mờ mờ, thật là tiến thoái lưỡng nan.

Đang nghĩ đến Cố Khinh Châu, bỗng nhiên, phần mềm QQ trên điện thoại di động của cô vang lên.

Cố Khinh Châu: Cố ở ký túc xá không? Báo cáo làm xong rồi, tôi mang đến cho em.

Lệ Từ Xuyên giống như là nhận được một củ khoai lang nóng bỏng tay, hoang mang lo sợ nhìn về phía Đàm Thiên Thiên: “Anh ấy gửi tin nhắn cho tớ!”

Đàm Thiên Thiên liếc về phía cô một cái, khinh bỉ cô không giữ được bình tĩnh, sau khi nhìn tin nhắn liền nói: “Nhắn lại cho thầy ấy đi, nói là đang ăn cơm ở ngoài với bạn.”

Vừa nói xong, Phương Giản mặt mũi xuất hiện: “Đường cao tốc bị chặn, xin lỗi. Các em gọi đồ rồi sao?”

Đàm Thiên Thiên nhìn Phương Giản một cái, bỗng nhiên một ý tưởng lóe lên, “Này, cho tớ mượn điện thoại di động của cậu.”

“Để làm gì?”

“Đương nhiên là để giúp cậu thăm dò thầy ấy!”

Lệ Từ Xuyên khó hiểu đưa điện thoại di động cho Đàm Thiên Thiên, Đàm Thiên Thiên nhìn Phương Giản nói, “Ngồi xuống, hai tay khoanh lên bàn.”

Phương Giản càng không hiểu gì, nhìn về phía Lệ Từ Xuyên, Lệ Từ Xuyên lắc đầu tỏ vẻ không biết chuyện gì.

Chẳng qua Phương Giản vẫn làm theo, Đàm Thiên Thiên dùng di động chụp tấm hình một bàn đầy đồ uống, còn thuận tiện rất ‘không cẩn thận’ mà chụp cả bàn tay của đàn ông vào trong bức hình, sau đó đăng lên tường kèm chú thích bên trên -

‘Rất thích tiệm trà sữa này.’

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Độc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Chương 21

Đàm Thiên Thiên vừa trả điện thoại di động cho Lệ Từ Xuyên vừa dạy bảo cô: “Lời này phải là người tình ý mới hiểu được, hơn nữa, cậu cũng không nhắc đến một từ quan hệ khác phái nào, bởi vì như vậy thì đã ám chỉ quá rõ ràng. Nếu như thầy ấy không có tình cảm gì thì sau khi thấy bức ảnh cũng sẽ không có phản ứng, nhưng nếu thầy ấy thật sự thích cậu, về sau hai người ở chung một chỗ, thầy ấy có hỏi thì cậu cũng phải giả ngu nói là không cẩn thận chụp luôn cả bạn vào. Tóm lại, cậu phải bắt thầy ấy chủ động, người nào chủ động trước thì người đó liền thua, biết chưa?”

Lệ Từ Xuyên nghe cả một buổi, lập tức nổi lên lòng tôn kính đối với Đàm Thiên Thiên, thì ra người này cũng là một cô gái có tâm cơ...

Cô đồng tình nhìn về phía Phương Giản, Phương Giản cười khổ, chẳng trách anh bị Đàm Thiên Thiên ăn gàn hết rồi.

Chẳng qua từ lúc Đàm Thiên Thiên đăng bức ảnh đó lên tường nhà cô, có rất nhiều bạn bè nhấn lại bên dưới, đương nhiên đều quan tâm đến vấn đề tình cảm của Lệ Từ Xuyên.

Nhưng cái người nên nhìn thấy bức ảnh đó nhất thì lại không thấy tăm hơi đâu, hoàn toàn không có động tĩnh.

Đến tận lúc ăn cơm tối xong, vẫn chưa nhận được bất cứ tin gì từ anh, Đàm Thiên Thiên trấn an vỗ vỗ lên bả vai Lệ Từ Xuyên, cảm thán. “Thầy ấy không có phản ứng, nếu không phải là không nhìn thấy thì chính là không có tình cảm gì với cậu. Ai da, cậu cần phải chuẩn bị tâm lý thật tốt đấy.”

Lệ Từ Xuyên không nói gì, tâm trạng sa sút trước nay chưa từng có.

Đàm Thiên Thiên sợ cô không vui, đề nghị tìm mấy người bạn đến quán bar chơi, Lệ Từ Xuyên thực sự không còn tinh thần nên từ chối.

Phương Giản lái xe đưa cô trở về, sau khi trở lại ký túc xá cô cởi áo khoác xuống, vừa mới chuẩn bị tắm rửa thì chuông cửa liền vang lên.

Ai lại có tâm linh tương thông với cô như vậy, cô vừa về đến nhà thì liền chạy đến bấm chuông.

Lệ Từ Xuyên tiện tay dùng dây buộc mái tóc dài lên, chạy ra mở cửa.

Lúc này, Cố Kinh Châu đứng ở ngoài cửa, trên người mặc áo lông cừu màu xám tro nhạt, nhìn không giống mới trở về từ văn phòng.

“Bạn học Cố?” Cô không ngờ là anh, cho nên phá lệ kinh ngạc.

“Tôi mang báo cáo đã được photo sang cho em.” Anh dùng một lát rồi bỏ sung, “Ở trên lầu nghe thấy cửa phòng ký túc xá của em vang lên, cho nên đoán được là em đã trở về.”

Lệ Từ Xuyên kinh ngạc cầm lấy, tài liệu báo cáo dày khoảng một đốt ngón tay, không biết anh đã thức bao đêm để làm cái này.

“Cảm ơn anh, làm phiền anh rồi.” Cô nói từ tận đáy lòng.

Cố Kinh Châu nở nụ cười, hai bên lại bắt đầu trầm mặc, Lệ Từ Xuyên vốn tưởng rằng anh tới đưa báo cáo rồi sẽ đi ngay, nhưng nhìn anh không có chút nào giống như muốn đi.

“Cái đó, bạn học Cố còn việc gì sao?” Cô thận trọng hỏi.

Cố Khinh Châu chậm rãi dùng ánh mắt trên khuôn mặt cô, gật gật đầu, mỉm cười nói: “Trên đường trở về tôi mua rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, đang chuẩn bị muốn làm bữa ăn khuya, em có muốn ăn cùng hay không?”

Lệ Từ Xuyên khẽ nhếch miệng, lúc này, đã không còn dùng từ kinh ngạc để hình dung tâm trạng của cô nữa rồi.

Đây là anh... Đang mời cô sao?

“Tôi có!”

Dường như cô không chần chừ chút nào mà đồng ý luôn đã dọa sợ anh, Cố Khinh Châu nhìn chăm chăm cô hồi lâu mới chậm rãi nở nụ cười: “Vậy tôi lên trước chuẩn bị một chút.”

Lệ Từ Xuyên biết anh nhất định đang khinh bỉ cô ăn chực ở trong lòng, nhưng đề nghị của anh thực sự quá mức quyến rũ, không chỉ có mỹ thực, mà còn có mỹ nam nữa.

Mất cô rũ xuống, khoe miệng lại không kiềm chế được mà nhếch lên, tâm trạng phẳng lặng buổi trưa giờ đã trở thành vui sướng, bỗng nhiên có một loại cảm giác muốn hét lên nhưng lại phải cắn răng nhịn xuống.

Lệ Từ Xuyên đứng trước gương ngắm nghía n lần, mới thoảng hải lòng với vẻ ngoài của mình.

Không thay quần áo mới, sợ lộ vẻ quá mức long trọng, chẳng qua chỉ nói lông đuôi ngựa một chút, ít nhất còn có thể có chút nữ tính.

Lệ Từ Xuyên nhảy nhót lên lầu, Cố Khinh Châu cố ý để cửa cho cô, cho nên cô không cần gõ cửa mà cứ thế đi vào.

Nghe được tiếng cô tới, Cố Khinh Châu từ trong phòng bếp nói: “Cầm đĩa sạch và bát tới phòng ăn ngồi đi, tôi sắp xong rồi đây.”

Lệ Từ Xuyên ngửi thấy mùi thơm, nước miếng liền ứa ra, rất vui vẻ chạy vào phòng bếp cầm chén đĩa, lại bắt gặp Cố Khinh Châu đang cắt nguyên liệu.

Nhiệt độ trong phòng bếp hơi cao, Cố Khinh Châu đã sớm cởi áo lông cừu ra, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi màu sáng đứng trước cái thớt gỗ. Ông tay áo xắn lên, lộ ra cánh tay rắn chắc, vạt áo sơ mi được cho vào trong quần, để lộ vòng eo cực kỳ nhỏ gọn. Anh rũ mắt xuống, đôi lông mi dài, môi mỏng nhếch lên, hết sức chăm chú. Động tác của tay nhanh mà chuẩn xác, lưu loát lại phóng khoáng.

Dường như Lệ Từ Xuyên nhìn đến phát ngốc, Cố Khinh Châu thấy cô hồi lâu không có động tĩnh gì, quay đầu lại hỏi: “Sao thế?”

Nghe thấy tiếng nói, trong nháy mắt cô lấy lại tinh thần, mặt có chút nóng, Lệ Từ Xuyên dời mắt đi, lắc đầu: “Không có gì. Đúng rồi, anh đang làm gì vậy?”

“Mi vẫn thần Thượng Hải, dạ dày dễ hâm cách thủy, còn có khoai môn Tây Mễ Lộ.”

Trời ạ...

Lệ Từ Xuyên không có chút hình tượng nào mà nuốt nước miếng một cái.

Sau năm phút, nhà ăn truyền đến tiếng kêu rên: “Bạn học Cố, còn bao lâu nữa vậy?”

“Sắp rồi.”

Sau tám phút, lại là âm thanh ai oán: “Bạn học Cố, tôi sắp chết đói rồi.”

“Em đếm đến một trăm đi.”

“Một, hai, ba, 100.” Lần này, rõ ràng đã ỉu xù: “Rốt cuộc đã được chưa? Chết đói mất!”

Trong phòng bếp, Cố Khinh Châu bắt đầu đi lắc đầu, động tác trên tay không tự giác mà tăng tốc, thực sự sợ mèo con thèm ăn đang đói bụng trong nhà kia.

Cuộc đời Lệ Từ Xuyên còn chưa có báỉ phục người nào, Cố Khinh Châu là người đầu tiên.

Tinh thông học thuật, tố chất chuyên ngành cao, còn nấu ăn rất ngon, quả thực là người đàn ông thiết yếu khi ở nhà!

Từ phòng Cố Khinh Châu ăn no trở lại ký túc xá của chính mình, vừa vào đến phòng ngủ, cô liền nằm trên giường thơm ngào ngạt chìm vào mộng đẹp, tất cả phiền não đều không còn.

Có thể thấy được, quả nhiên mỹ thực có tác dụng điều chỉnh tâm trạng.

Mỹ nam cũng thế. ^^

Ngày hôm sau có một tiết không phải tiết chuyên ngành, Lê Từ Xuyên cùng Đàm Thiên Thiên ngồi trong góc, nhin không được chia sẻ chuyện tối qua cho Đàm Thiên Thiên nghe.

Đàm Thiên Thiên nghe xong, miệng khiếp sợ không khép lại được, cả nửa ngày mới nói: “Không nghĩ tới lại có tác dụng nha, chắc thầy Cổ thấy câu nói kia của cậu nên cả đêm không ngủ được, chờ cậu trở về, khẳng định không có nam sinh nào cùng cậu về ký túc xá thì mới yên tâm. Há há, thật không nhìn ra, thầy Cổ cũng khó chịu.”

Ngoài mặt Lê Từ Xuyên tỏ vẻ không có gì, thực ra lại mừng thầm trong bụng.

“Ngày hôm qua tớ còn không tin cho lắm, chẳng qua sau khi biết phản ứng tối qua của thầy ấy, tớ cảm thấy 80% là thầy ấy cũng có ý với cậu.” Đàm Thiên Thiên nói, “Wow, có phải chúng ta nên không ngừng cố gắng hay không?”

“Không ngừng cố gắng?”

“Đúng vậy!” Đàm Thiên Thiên nói: “Tớ với Phương Giản đã hẹn buổi chiều hôm nay đi chơi cầu lông, cậu cũng gọi thầy Cổ đi, chúng ta đánh đội!”

“Chơi cầu lông sao...” Lê Từ Xuyên không có hứng thú.

“Đến đi mà, nếu muốn hẹn hò cùng thầy Cổ thì dùng cách này là tốt nhất đấy.” Đàm Thiên Thiên giật dây nói, “Bây giờ tớ sẽ gọi điện cho Phương Giản, để anh ấy đặt trước một sân rộng rãi một chút!”

“Nhưng, tớ còn không biết anh ấy có tới hay không.” Lê Từ Xuyên không yên lòng, cô chưa từng thấy Cổ Kinh Châu vận động, tuy vóc người của anh rất đẹp, rất man, nhưng không giống loại người hay đánh cầu lông.

Đàm Thiên Thiên vỗ vỗ bộ ngực 36D của cô, nói: “Tớ dám đánh cược, cậu chỉ cần hẹn thầy ấy, thầy ấy nhất định sẽ đến!”

Cuối cùng, Lê Từ Xuyên cũng không chịu được lời xúi giục của Đàm Thiên Thiên, thấp thòm gửi một tin nhắn cho Cổ Kinh Châu.

Lê Từ Xuyên: Bạn học Cổ, Đàm Thiên Thiên và bạn trai cậu ấy hẹn tôi ra chơi cầu lông, buổi chiều anh có thời gian không, chúng ta chơi đội.

Chờ đợi là quá trình dài đằng đặc lại còn ngược tâm, Lê Từ Xuyên cảm thấy cô đã chờ đợi cả một tiết học, trên thực tế, mới chỉ có hai phút đồng hồ ngắn ngủi trôi qua mà thôi.

Phút thứ ba, cuối cùng anh cũng nhắn lại.

Cổ Kinh Châu: Thật có lỗi, vừa mới họp xong, điện thoại để ở chế độ yên lặng.

Cổ Kinh Châu: Được, lúc nào vậy.

Nhìn thấy anh đồng ý, Đàm Thiên Thiên ở bên cạnh không ngừng trêu chọc cô, Lê Từ Xuyên vừa đỏ mặt vừa nhắn thời gian cho anh.

Cổ Kinh Châu: Lúc đó gặp.

Nửa tiết còn lại, Lê Từ Xuyên ngồi ngẩn người ngắm tin nhắn của anh cho đến lúc tiếng chuông tan học vang lên.

Phương Giản tới trước đón các cô, sau đó lái xe đưa các cô đến dưới lầu ký túc xá.

Lê Từ Xuyên thay quần áo thể thao, lúc đổi xong xuống lầu, liền thấy Phương Giản đứng cạnh xe, đang nói chuyện cùng một người đàn ông cao lớn.

Lê Từ Xuyên buồn bực, trong trường cô Phương Giản chỉ biết mỗi Trương Nhất Phàm, sao bây giờ quan hệ của anh ta lại rộng hơn vậy.

Cô đến gần mới phát hiện người nói chuyện với Phương Giản không ai khác chính là Cổ Kinh Châu.

Bình thường nhìn Cổ Kinh Châu quần đen áo đen quen thuộc, trong lúc nhất thời nhìn thấy anh mặc quần áo thể thao thật đúng là không kịp thích ứng. Nhất là hôm nay anh thay đổi áo khoác màu đen, đồ thể thao phối hợp với áo lông màu xanh sẫm. Trông anh rất có tinh thần phấn chấn của người trẻ tuổi.

Đàm Thiên Thiên sợ lạnh, vẫn luôn co lại trong xe, sau khi nhìn thấy Lê Từ Xuyên thì vội vàng kéo cửa kính xuống, vẫy cô lại: “Từ Xuyên, nhanh lên, thầy Cổ đã sớm tới rồi, chỉ chờ cậu thôi đó.”

Nghe thấy tiếng, Phương Giản nhìn qua, Cổ Kinh Châu cũng quay người nhìn theo.

Những người khác còn đỡ, nhưng khi Cổ Kinh Châu nhìn cô, lập tức Lê Từ Xuyên liền không thể bước đi, toàn thân trên dưới đều không tự nhiên.

“Ôi, ai da, rốt cuộc hôm nay cậu cũng mặc cái áo này rồi!” Đàm Thiên Thiên ra sức trêu ghẹo nói.

Năm ngoái Lê Từ Xuyên vì muốn rèn luyện thân thể nên đã mua một bộ đồ thể thao màu hồng phấn, nhưng lúc mặc lên người thì hiệu quả thực sự không giống với trong tưởng tượng lắm, theo như lời Đàm Thiên Thiên nói, thì cô mặc bộ này giống như mấy đứa trẻ vị thành niên, màu sắc non nớt, nổi bật lên cô cũng non nớt như vậy.

Lê Từ Xuyên hơi bối rối, không dám nhìn vào mắt Cố Khinh Châu, nhưng cô có thể cảm giác được ánh mắt của anh vẫn luôn dừng trên người cô.

“Mau lên xe đi, chúng ta đến đó vừa đúng lúc có thể đánh được ba tiếng.” Phương Giản nhắc nhở xong thì trực tiếp ngồi vào ghế lái.

Lê Từ Xuyên mở cửa ra để ngồi vào xe, vừa muốn chui lên chợt nghe Cố Khinh Châu nhẹ nói: “Rất đẹp.”

Tay cô run lên, vội vã ngồi vào ghế sau.

Mắt Đàm Thiên Thiên thấy cử động kỳ quái của cô, không khỏi hỏi, “Ồi, sao mặt cậu lại đỏ như vậy?”

Lê Từ Xuyên im lặng, hận không thể tìm cái gì chặn miệng Đàm Thiên Thiên lại. Thận trọng nhìn trộm người đàn ông ngồi ở ghế trước, chỉ có thể nhìn thấy bà vai dày rộng của anh, cũng không biết bây giờ anh có biểu cảm gì.

Một đoàn người đến sân cầu lông, quần áo đều ném ở trong xe, tìm tới sân bãi mà bọn họ đã đặt trước.

Không nghĩ rằng Cố Khinh Châu mang theo vợt của anh tới, anh đưa một cái cho Lê Từ Xuyên: “Chỗ đứng của chúng ta như thế nào?”

“Chỗ đứng?” Cô mờ mịt ngẩng đầu.

Cố Khinh Châu nhìn chằm chằm cô trong chốc lát, hỏi: “Chắc em đã đánh cầu lông rồi chứ?”

“À, xem như đã đánh rồi.” Cô chột dạ.

“Xem như?”

“Chính là... Đánh năm phút thì liền bị đồng đội xông vào chửi.”

“...”

Cố Khinh Châu thờ dài bất đắc dĩ, vừa muốn cười, cuối cùng lại để lộ vẻ dờ khóc dờ cười, thờ dài: “Trận này em đứng đằng trước, phía sau giao cho tôi, nếu như tôi đón cầu có độ khó cao thì tôi sẽ nói một tiếng.”

Lê Từ Xuyên gật đầu, xem ra Cố Khinh Châu rất chuyên nghiệp, nghĩ đến lúc mình sắp bị mất mặt thì hoàn toàn không có chút vui mừng nào.

Không biết có phải Cố Khinh Châu nghe thấy được nội tâm của cô hay không, bỗng nhiên bàn tay vỗ vào vai cô: “Cứ yên tâm đánh đi, nếu thua tôi cũng sẽ không mắng em đâu.”

Lê Từ Xuyên nghe vậy thì ngẩng đầu, đúng lúc Cố Khinh Châu đang nhìn cô.

Trong nháy mắt hai mắt tiếp xúc với nhau, anh nhếch môi, cho cô một nụ cười cực kỳ dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Độc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Chương 22

Lê Từ Xuyên cảm thấy, cô đồng ý đến chơi cầu với Đàm Thiên Thiên không chỉ sai, mà là cực kỳ sai!

Từ nhỏ té bào vận động của cô đã không phát triển, cô chơi cầu không hề tốt. Phương Giản một bụng ý nghĩ xấu, biết cô đánh không tốt, chỉ toàn hướng chỗ cô đầu tiên để đánh, lúc đầu Lê Từ Xuyên miễn cưỡng còn có thể duy trì tư thế, nhưng đến cuối thì hoàn toàn không có hình tượng, dù cho như vậy vẫn không thể đỡ nổi cầu.

Sau khi số điểm đạt 9-1, cuối cùng Cố Khinh Châu cũng nhận thức được rất khó làm đồng đội với Lê Từ Xuyên.

Cuối cùng chịu khổ kết thúc ván đầu tiên, Đàm Thiên Thiên tiểu nhân đắc chí, ở đối diện cầu lưới cười đến run rẩy hết cả người.

Cố Khinh Châu đi tới, đưa nước khoáng cho cô, nói, “Sao Đàm Thiên Thiên lại hẹn em chơi cầu?”

Lệ Từ Xuyên bực bực trong nội tâm, còn không phải vì anh sao, nếu không tôi cũng không có hứng chạy đến chỗ này để bị ngược đãi.

Cô nhận lấy bình nước uống một hớp lớn, sau đó mới nói với anh: “Có thể là do lúc đó không hẹn được ai. Bạn học Cố, anh thường xuyên đánh cầu à, kỹ thuật đỡ cầu rất cao siêu nha.”

“Lúc học đại học có đánh khá nhiều, nhưng bây giờ dường như là không có thời gian.” Nói xong, Cố Khinh Châu cười nhìn cô, nói: “Trong mắt em, tất cả mọi người có thể đỡ được cầu đều có kỹ thuật đánh cầu cao siêu sao?”

Đây là anh đang trêu chọc cô sao?

Lệ Từ Xuyên chẹp miệng, làm ra bộ dáng khinh thường: “Đối với những vận động hay ra mồ hôi tôi đều không thích.”

“Tôi thật muốn uốn nắn em mà, thứ nhất, chảy mồ hôi là dễ bài độc, rất tốt đối với thân thể. Thứ hai, vận động có thể giúp cơ thể khỏe mạnh, em quá gầy, hơn nữa sức miễn dịch lại không tốt, cần vận động thường xuyên.” Anh nói đầu ra đấy.

“Nhưng một mình vận động rất nhàm chán mà. Trừ phi... Trừ phi anh tập với tôi.”

Lúc nói lời này, cô không dám nhìn vào mắt Cố Khinh Châu. Cũng không biết sao da mặt mình lại dày như vậy, có thể nói ra những lời đó, lúc này, cô có thể cảm giác được dường như ánh mắt của Cố Khinh Châu có thể bắn thủng cơ thể cô, tâm trạng cũng dâng lên tận cổ họng, nín thở chờ mong đáp án của anh.

“Này, hai người trò chuyện xong chưa, bắt đầu thôi!” Ở đối diện, Đàm Thiên Thiên hô to gọi nhỏ.

Trong lòng Lệ Từ Xuyên có chút lo lắng, cho rằng không đợi được đáp án của Cố Khinh Châu.

Nhưng nào ngờ, bỗng nhiên anh cười một tiếng, gật đầu: “Lần sau lúc tôi vận động sẽ gọi em đến, đến lúc đó em cũng không được kêu khổ đấy.”

Cô nhanh chóng ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt của anh, đôi mắt phát sáng, nếu như không phải quan tâm đến hình tượng thì cô nhất định sẽ hét thành tiếng.

“Tôi sẽ không kêu khổ đâu!” Cô nói.

Cố Khinh Châu nhìn chăm chú vào khuôn mặt kiêu ngạo của cô, nói: “Tốt, nhớ kỹ lời này của em.”

Đánh ván thứ hai, Cố Khinh Châu bố trí cô ở đằng sau.

Người anh cao chân dài, cho dù Phương Giản có đánh cầu thấp thì anh vẫn đỡ được, hoặc là cầu ở trên cao, Cố Khinh Châu toàn năng vẫn đỡ được kín kẽ không một lỗ hổng.

Đầu tiên Lệ Từ Xuyên vẫn còn bày thế trận chờ đón quân địch, nhưng đến cuối cô dứt khoát đứng ở phía sau nhìn Cố Khinh Châu chơi cầu.

Không nghĩ rằng người này không chỉ có cái đầu thông minh, mà tứ chi còn phát triển như vậy, nhất là mỗi lần bắt lấy cơ hội phản kích, anh sẽ nhẹ nhàng nhảy lên, dốc sức đánh thật mạnh trên không trung, mỗi lần như vậy Phương Giản đều không có khả năng phản ứng, quả thực là đẹp trai đến tan nát cõi lòng.

Bởi vì xem cuộc vui quá mức chăm chú, Phương Giản nắm lấy cơ hội đánh cầu chậm về phía sau, Cố Khinh Châu thấy quả cầu này tốc độ không nhanh, cảm thấy Lệ Từ Xuyên có thể đỡ được, cho nên cô ý đồ nó đi qua.

Ai ngờ cô đã sớm không quan tâm, lúc cầu đến hoàn toàn không chú ý, thế là ba người đều nhìn thấy quả cầu nhẹ nhàng bay qua phía cô, cuối cùng rơi trên trán cô.

Phương Giản trừng to mắt, Đàm Thiên Thiên che miệng, Lệ Từ Xuyên còn không biết chuyện gì xảy ra đã cảm thấy trán đau điếng, mờ mịt che chỗ bị rơi trúng lại, mặt vô tội nhìn về phía Cố Khinh Châu.

Thấy vậy, Cố Khinh Châu cũng khẽ giật mình, sau khi nhìn vào ánh mắt cô thì không nhịn được, phụt một tiếng bật cười.

Theo sau đó là Đàm Thiên Thiên cùng Phương Giản không nể mặt mũi mà cười nhạo, mặt Lệ Từ Xuyên vừa đen vừa đỏ, rồi lại đỏ lại đen.

Bị cười nhạo, đương nhiên về mặt của Lệ Từ Xuyên không dễ nhìn, nhưng coi như Cố Khinh Châu còn có chút nhân tính, là người đầu tiên đến xem xét ‘vết thương’ của cô.

“Chỗ bị rơi trúng có đau không?” Anh đứng trước mặt cô, quan tâm hỏi.

Chỉ là, nếu như ý cười ở đáy mắt anh có thể che giấu kỹ càng hơn một chút thì càng hoàn mỹ hơn, chỉ ít cô còn có thể nhận ân tình của anh.

“Đau chết.” Cô cố ý nói.

“Không thể nào, Phương Giản cũng không dùng nhiều sức.” Anh nhẹ nhàng cúi người: “Bỏ tay ra, tôi xem một chút.”

Bỗng nhiên anh dựa gần như vậy, mùi thơm của xà phòng cùng mùi mồ hôi trên người anh rõ ràng như vậy, Lệ Từ Xuyên lập tức ngẩng cả người.

Anh nhấc tay cô lên, nhìn thấy trên trán cô hơi có vết đỏ, nhưng cũng không rõ ràng.

“Đờ cầu thì được, nhưng lần sau nhất định phải dùng vọt để đỡ, đừng có dùng đầu, biết chưa?”

Ánh mắt của anh hơi cong, nhếch miệng lên, cô thấy vẻ mặt của chính mình trong mắt anh đang đỏ tới tận mang tai.

Cô ngây ngốc nhìn lại anh, đối mặt với người đàn ông quanh thân tản ra sự lười biếng thì không hề có sức chống cự.

Đàm Thiên Thiên ở phía đối diện hoa chân múa tay về phía cô, Lệ Từ Xuyên phân tâm nhìn sang, nhìn thấy cô ấy giơ ngón tay cái với mình.

Lúc này Lệ Từ Xuyên mới ý thức được, lúc này cô và Cố Kinh Châu tác động qua lại, đã có thể được gọi là mập mờ...

Cho dù kỹ thuật của Cố Kinh Châu rất cao siêu, ở ván thứ hai đã cố gắng xoay chuyển tình thế, nhưng cuối cùng bọn họ vẫn chỉ được 4-3, bại bởi Đàm Thiên Thiên và Phương Giản.

Đàm Thiên Thiên càng không khỏi đắc ý: “Sorry nha, thầy Cố, tuy không phải là quá chuyên nghiệp, nhưng cuối cùng cũng thắng thầy một lần rồi.”

Trong lòng Lệ Từ Xuyên tức giận, mặt lộ vẻ đau khổ nhìn về phía Cố Kinh Châu: “Liên lụy đến anh rồi...”

Cố Kinh Châu nói, “Không sao. Thình thoảng chúng ta cũng phải giả vờ thất bại để cho người ta một tia hy vọng sống.”

Đàm Thiên Thiên: “...”

Đàm Thiên Thiên được Phương Giản đưa đến nhà chồng tương lai ăn cơm chiều, Lệ Từ Xuyên cùng Cố Kinh Châu quyết định về ký túc xá tự mình làm cơm ăn.

Nhưng hai người vừa đi xuống dưới lầu, điện thoại của Cố Kinh Châu liền vang lên.

Sau đó, anh cúp điện thoại, mang theo vẻ áy náy nói với cô: “Phó viện trưởng có chuyện tìm tôi, em có thể tự mình ăn cơm tối chứ?”

“Có thể, anh yên tâm.” Lệ Từ Xuyên chủ động hỏi: “Anh muốn lên lầu sao? Hay là tôi giúp anh mang vọt cầu lông mang lên, để tạm ở nhà tôi trước?”

Cố Kinh Châu suy nghĩ một giây, quyết định: “Để ở nhà em đi, dù sao lần sau có đánh tôi cũng sẽ phải gọi em, để ở chỗ của em cũng vậy thôi.”

Lòng Lệ Từ Xuyên khẽ lay động, đây là đang dự định lần hẹn hò tiếp theo cùng anh sao?

Nhận vọt cầu lông từ trong tay anh, cô còn muốn nói điều gì đó, nhưng lại không biết nên nói gì. Đang do dự liền nghe Cố Kinh Châu nhẹ nhàng nói: “Anh đợi em lên lầu trước.”

Cô gật gật đầu.

Quay người đi vào hành lang, cô vẫn không quay đầu lại.

Giống hệt như cảnh mà đã từng trải qua từ rất nhiều năm trước, nhưng tâm trạng lúc này và khi đó đã khác nhau hoàn toàn.

Năm đó anh cũng nhìn cô từng bước rời đi như thế này, khi đó anh đang suy nghĩ gì?

Mà bây giờ, anh lại đang suy nghĩ gì?

Nói chuyện với lão Trương xong, Cố Kinh Châu trực tiếp đi công tác. Lệ Từ Xuyên biết được điều này là nghe được từ miệng Trương Nhất Phàm vào ngày hôm sau, lúc ấy trong lòng vừa kinh ngạc lại khó chịu.

Người kia gặp cô mấy lần trước khi đi mà cũng không nói với cô một tiếng.

Chẳng qua cô lấy lập trường gì mà yêu cầu Cố Kinh Châu báo cáo hành tung của anh với cô đây, cô cũng không phải người nào của anh.

Nghĩ đến đây lại càng thêm nổi giận, càng không thoải mái.

Trước đó cô luôn cảm thấy Cố Kinh Châu có ấn tượng tốt đối với cô, nhưng bây giờ bỗng nhiên lại chẳng thể xác định.

Thích một người, trạng thái xấu nhất chính là không biết có phải đối phương cũng thích mình không. Mỗi ngày lo được lo mất, tâm trạng giống như là cáp treo, không phải đại hù(1) thì chính là đại bi(2).

(1) đại hi: đại = lớn; hi = niềm vui.

(2) đại bi: đại = lớn; bi = bi thương, đau buồn.

Anh đi lần này, Lệ Từ Xuyên lại iu xiu mấy ngày.

Anh không liên lạc với cô, cô cũng hờn dỗi không chịu gửi tin nhắn trước cho anh.

Theo lời Đàm Thiên Thiên mà nói, thì đây mập mờ giống như một chiến dịch tình yêu vậy, người nào chủ động bước một bước đầu tiên trước thì người đó liền thua.

Nhưng để cô nhịn xuống trước không đi liên lạc với anh, thì giống như đã phải xài hết phần lớn sức lực vậy.

Cuối tuần không muốn phờ phạc ở trong nhà, Lệ Từ Xuyên hẹn mấy người bạn tốt đi dạo phố, cơm nước xong xuôi lại tới quán bar của anh họ Đàm Thiên Thiên.

“Cung đây là sao vậy, đi chơi cũng không có vẻ vui mừng.”

“Lần trước mình nhìn thấy trong tấm ảnh trên tường nhà cũng có xuất hiện tay của một người, không phải là đang yêu đó chứ?”

“Sao mình lại nhìn thấy trạng thái này của cậu giống như là đang thất tình nhỉ...”

“Đó là tay người đàn ông của tớ!” Đàm Thiên Thiên phóng khoáng giải thích, sau đó nhìn về phía Lệ Từ Xuyên vẫn đang cầm đầu uống rượu ở một bên, bắt đầu đi tiến tới, khẽ đẩy cô một cái: “Này, gọi chúng tớ ra ngoài rồi cậu lại ngồi trong góc tự rót rượu giải sầu là có ý gì vậy.”

Lệ Từ Xuyên miễn cưỡng nhấc mí mắt lên, nhìn các cô ấy một cái: “Thì sao? Các cậu có muốn uống thì tớ cũng không có ý kiến.”

“Lần trước anh ba của cậu có dặn dò chúng tớ, không cho phép chúng tớ đưa cậu đi uống rượu. Ai da, cậu cũng đừng hại chúng tớ chứ.” Một trong số những người bạn gái nhắc nhở.

Lệ Từ Xuyên nhếch khóe miệng, đây chính là tính xấu của các anh trai, ba người anh giống như ba người cha vậy, khắp nơi đều chịu sự quản lý của họ.

Đàm Thiên Thiên biết Lệ Từ Xuyên phiền muộn cái gì, đề nghị: “Nếu không, cậu gửi một tin nhắn cho thầy Cố, hỏi thầy ấy chuyện thí nghiệm, thuận tiện hỏi thầy ấy bao giờ trở về.”

“Tớ không cần!” Vừa nhắc tới Cố Kinh Châu, Lệ Từ Xuyên giống như một con nhím xù gai: “Anh ta đi mà không nói một tiếng với tớ, dựa vào cái gì mà tớ phải gửi tin nhắn trước cho anh ta.”

Vốn là... Không có đặt cô ở trong lòng, mới có thể lúc gặp lại cũng không nói một câu đã rời đi.

Càng nghĩ càng khó chịu, Lệ Từ Xuyên rót một chén muốn uống, Đàm Thiên Thiên nhanh chóng ngăn cô lại. Lệ Từ Xuyên không vui, vừa muốn nói chuyện, lúc này nhân viên phục vụ đưa một ly rượu đuôi gà tới, nói có người muốn tặng cho Lệ Từ Xuyên.

Ly rượu đuôi gà này Đàm Thiên Thiên cũng biết, nó được gọi là ái mộ.

“Ai tặng?” Đàm Thiên Thiên đã thấy nhiều, đương nhiên cũng nghĩ đến có chuyện gì xảy ra.

Nhân viên phục vụ chỉ người đàn ông ở quầy bar cách đó không xa: “Là người đó đã gọi cho tiểu thư Lệ.”

Đàm Thiên Thiên nhìn sang, người đàn ông thấy mình đã đạt được sự chú ý, liền làm tư thế mời rượu đối với các cô. Đàm Thiên Thiên hừ một tiếng, nhìn cũng biết là phú nhị đại(3) dốt nát chỉ biết tán gái.

(3) phú nhị đại: Phú nhị đại là từ dùng để chỉ thế hệ giàu có thứ hai tại Trung Quốc với thành phần chủ yếu là con của các tài phiệt, tỷ phú Trung Quốc.

Mà hiển nhiên Lệ Từ Xuyên có hứng thú với rượu hơn là với đàn ông, thừa dịp Đàm Thiên Thiên không chú ý, cô gắp ly rượu lên uống một ngụm hết sạch.

Đàm Thiên Thiên trừng to mắt: “Điên rồi điên rồi, nếu để cho ba người anh của cậu biết cậu uống nhiều như vậy, chắc sẽ lột da của chúng tớ ra mất!”

Lệ Từ Xuyên sẽ không quan tâm Đông Nam Bắc lột da người nào, hiện tại tâm trạng của cô đang rất khó chịu, chỉ muốn tìm một phương thức để phát tiết thôi mà.

Chén rượu trong tay bị các bạn gái nhao nhao lấy đi, Lệ Từ Xuyên vừa muốn tức giận thì bỗng nhiên điện thoại di động vẫn cầm ở trong tay kêu lên một tiếng.

Ánh mắt của cô không chịu khống chế, nhanh chóng quét mắt xung quanh màn hình, trong chốc lát, hốc mắt liền đỏ lên.

Cố Kinh Châu: Tôi về rồi. Hiện tại em đang ở đâu.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cầm Độc Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chương 23

Cố Khinh Châu: Tôi về rồi. Hiện tại em đang ở đâu.

Lệ Từ Xuyên nhìn chăm chăm vào tin nhắn tròn vẹn một phút đồng hồ, mới nhấn lại cho anh: Ở bên ngoài uống rượu với bạn. Có chuyện gì?

Gửi xong, trong nội tâm của cô còn có một chờ mong nho nhỏ, anh sẽ lập tức trả lời cô hay là gọi điện thoại tới, ít nhất cũng phải quan tâm một chút chứ.

Nhưng Lệ Từ Xuyên nghĩ sai rồi, cô đợi rất lâu, điện thoại của cô không hề vang lên, ngược lại chuông điện thoại của Đàm Thiên Thiên ở bên cạnh lại phát ra tiếng kêu.

Đàm Thiên Thiên nhìn thấy cái tên trên màn hình, nhất thời vẻ mặt liền trở nên rất kỳ quái, len lén dò xét Lệ Từ Xuyên một chút, sau đó rời khỏi chỗ ngồi để nghe điện thoại.

Lệ Từ Xuyên cười khỏ, quả nhiên vẫn là tự mình đa tình sao?

Lúc Đàm Thiên Thiên trở về, rượu trong tay Lệ Từ Xuyên đều đã bị lấy đi, chỉ để lại một bình hồng trà cho cô.

“Ôi, chúng ta ngồi một lúc rồi đi thôi, đã rất muộn rồi.”

Lệ Từ Xuyên mặt ủ mày chau gật đầu: “Được.”

Dù sao cô cũng không có ý định về ký túc xá, trực tiếp về nhà cha mẹ, hoặc là nhà của anh ba. Mấy ngày này, cô đều không muốn gặp lại Cố Khinh Châu!

Trước tiên cô và Đàm Thiên Thiên đưa mấy người bạn lên xe, sau đó Đàm Thiên Thiên giao Lệ Từ Xuyên cho bảo vệ chăm sóc, rồi tự mình đến bãi đỗ xe lấy xe.

Nhiệt độ bên trong với bên ngoài chênh lệch nhau quá lớn, Lệ Từ Xuyên túm chặt cổ áo khoác. Lúc này nghe được sau lưng truyền đến tiếng bước chân, vốn cô không quá để ý, thế nhưng bỗng nhiên người này lại dừng lại bên cạnh cô.

Cô theo bản năng quay đầu lại, dường như người đàn ông cũng đang đợi cô nhìn anh ta, sau khi nhận được ánh mắt của cô, anh ta lập tức làm động tác cho tay vào túi tự cho là anh tuấn nhất, cười nói với Lệ Từ Xuyên: “Tiểu thư, vừa mới uống rượu xong sao?”

Anh ta nói xong câu đó, lập tức Lệ Từ Xuyên liền biết anh ta muốn làm gì, chẳng qua cách bắt chuyện này quá kém, khiến cho người ta phản cảm.

Cô dứt khoát không nhìn đối phương, xem anh ta như người tàng hình.

Hiển nhiên người đàn ông không cam lòng bị lạnh nhạt: “Tiểu thư đang chờ xe sao? Hiện tại thời gian còn sớm, nếu không cùng tôi tìm một chỗ chơi một lát, gọi cả mấy người bạn của em nữa, hoạt động buổi tối tôi bao hết.”

Hoi rượu mà lúc trước Lệ Từ Xuyên uống vài chén đã bắt đầu bốc lên, lại còn có người cứ ong ong không ngừng ở bên tai, khiến cô không khỏi bực bội.

Cô dò sang bên cạnh mấy bước, người đàn ông kia cũng gấp gáp: “Tiểu thư không muốn đi cũng không sao, vậy thì để lại số điện thoại có được hay không? Lần sau có cơ hội thì mọi người cùng nhau đi chơi, coi như là kết bạn.”

Trên mặt Lệ Từ Xuyên rõ ràng đã không còn kiên nhẫn, bảo vệ bên cạnh vẫn luôn quan sát động tĩnh phía bên này, thấy vậy liền vội vàng tiến lên muốn ngăn cản người kia.

Nhưng còn chưa đợi bảo vệ ra tay, bỗng nhiên một người đàn ông xuất hiện, kéo Lệ Từ Xuyên ra sau lưng, đứng đối diện với người kia.

Người đàn ông bắt chuyện thấy đối phương làm ra vẻ bảo vệ, không hiểu có chuyện gì, thăm dò nói, “Này, anh là bạn trai của vị tiểu thư này sao?”

Nếu là bạn trai thì anh ta liền rút lui, nếu không phải vậy, cho dù là không dựa theo trình tự tới trước tới sau thì mọi người cũng phải cạnh tranh công bằng.

Giọng nói của Cố Khinh Châu còn lạnh hơn so với ánh mắt: “Cho dù tôi có phải là bạn trai của cô ấy hay không, thì tóm lại vẫn không phải là anh.”

Sau khi người kia nghe xong liền sững sờ, Cố Khinh Châu căm ghét liếc anh ta một cái, quay người tìm kiếm bóng dáng của Lê Từ Xuyên.

Lúc đầu khi cô nhìn thấy Cố Khinh Châu thì liền khiếp sợ, sau đó quay đầu bước đi.

Hai, ba bước, Cố Khinh Châu liền đuổi theo: “Em muốn đi đâu?”

“Tại sao tôi phải nói cho anh biết?” Vừa nói cô càng chạy càng nhanh.

Bảo sao Đàm Thiên Thiên lấy xe lại lâu như vậy, hẳn là gọi cứu binh đến. Vậy nếu như, Đàm Thiên Thiên không gọi điện thoại cho anh, chỉ sợ anh cũng sẽ không chủ động đến tìm cô sao?

Trong lòng Lê Từ Xuyên không dễ chịu, hận không thể cách xa anh ra. Nhưng có người lại không cho cô toại nguyện.

Bỗng nhiên Cố Khinh Châu giữ cánh tay của cô lại: “Muộn như vậy một mình em muốn đi đâu? Trước tiên về ký túc xá với tôi đã!”

“Tôi không muốn!” Tính khí cố chấp của cô cũng nổi lên.

Nhưng dù sao Cố Khinh Châu cũng là một người đàn ông, chút sức lực này của cô không đáng được nhắc tới. Anh tiện tay cầm một chiếc taxi lại, nhét Lê Từ Xuyên đang gầy dựa vào, chính anh cũng ngồi theo vào ghế sau.

Xe khởi động, Cố Khinh Châu lạnh lùng nói địa chỉ trường học, Lê Từ Xuyên biết đã hết hy vọng, cũng không lãng phí sức lực chống lại anh nữa.

Cô thờ phỉ phỏ nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu không khí trong xe cực kỳ nặng nề, mấy lần Cố Khinh Châu lặng lẽ quay đầu lại nhìn cô, sau đó im ắng thờ dài.

Dường như tài xế thường gặp tình huống này, mở miệng cười: “Vợ chồng trẻ cãi nhau à? Có phải ông xã ra ngoài uống rượu không trở về nhà không, thực ra đàn ông phải xã giao là điều khó tránh khỏi, làm vợ cũng nên thông cảm một chút!”

Lê Từ Xuyên im lặng, tài xế này đoán cũng quá sai rồi, nếu có thể gặp Cố Khinh Châu uống rượu bên ngoài không trở về nhà, vậy thì thật đúng là một kỳ quan trăm năm khó gặp...

Không đúng, trọng điểm là cô và Cố Khinh Châu không phải quan hệ vợ chồng mới đúng!

Lúc này, bỗng nhiên xe xóc nảy một chút, sau đó Lê Từ Xuyên cảm giác được dạ dày bên trong cuộn trào, cô vội vàng che miệng, đập vào cánh tay của Cố Khinh Châu.

Trong nháy mắt Cố Khinh Châu nhíu mày, hỏi cô: “Sao vậy? Có phải là không thoải mái hay không?”

Lê Từ Xuyên gật đầu, nhưng cái gật đầu khẽ này lại càng làm cô thêm choáng váng, ưm ưm hai tiếng, vẫn là tài xế có kinh nghiệm, kêu to: “Cô gái nhỏ cô tuyệt đối đừng nôn trên xe nha!!!”

Xe ngừng lại tại ven đường, chỗ ngồi ở phía sau được mở ra, một nữ sinh nhanh chóng chui ra, chạy đến ới ở góc cây bên đường.

Cố Khinh Châu lấy một tờ tiền trong ví ra đưa cho tài xế, cũng không quan tâm tới tiền thừa, đi tới bên cạnh Lê Từ Xuyên vỗ lưng giúp cô.

“Khá hơn chút nào chưa?” Anh tìm thấy khăn tay từ trong ví của cô, lấy ra đưa cho cô.

Lê Từ Xuyên lau miệng, vịn vào thân cây yếu ớt đứng lên, trên mặt không có sắc hồng phơn phớt vừa rồi mà nhiều hơn là một chút tái nhợt.

Cô không để ý đến anh, dường như toàn bộ hành trình đều coi anh thành trong suốt, lung la lung lay muốn đi lên phía trước.

Sắc mặt của Cố Khinh Châu cũng khó nhìn, trầm giọng hỏi cô: “Còn cách trường học một đoạn nữa, em muốn đi như vậy về sao?”

“Anh quản tôi.”

Cô trả lời yếu ớt, ngược lại khiến người ta cảm thấy bất đắc dĩ.

Cố Khinh Châu thờ dài, đi đến trước mặt cô, ngồi xổm xuống dưới cái nhìn chăm chú khó hiểu của Lê Từ Xuyên: “Em say xe rồi, để tôi cõng em trở về.”

Giống co mồi mấy giây, sau lưng vẫn không có động tĩnh. Trong lòng Cố Khinh Châu sinh nghi, quay đầu lại, nhìn Lê Từ Xuyên đang ngăn người nhìn anh.

Chỉ là hốc mắt càng ngày càng đỏ, cô cắn môi, dường như đang liều mạng nhịn không khóc.

Trong lúc nhất thời, anh cũng luống cuống chân tay.

“Sao vậy?” Anh lo lắng không biết có phải cô muốn nôn nữa không, hay là còn chỗ nào không dễ chịu.

Cô hoàn hồn, vô lực lắc đầu: “Tôi rất ghét bộ dáng này của anh, Cố Khinh Châu.”

Ghét? Về mặt của anh cứng đờ.

“Tôi có thể cảm nhận được, anh đối xử với tôi khác với những người khác, anh nấu ăn cho tôi ăn, chăm sóc tôi khi tôi bị bệnh, còn sợ tôi ngủ không ngon giấc nên đã thức cả đêm để quạt cho tôi... Anh làm những chuyện này, sẽ khiến tôi hiểu lầm là anh thích tôi, anh có biết hay không?”

Môi mông của Cố Khinh Châu giật giật, dường như muốn nói gì đó.

Cô lại không cho anh cơ hội mở miệng: “Thế nhưng tôi lại cảm thấy chỉ cần tôi khẽ dựa gần vào anh một chút, là anh lập tức cách tôi rất xa. Một ngày trước chúng ta còn vui vẻ chơi cầu lông, còn hẹn với nhau lần sau sẽ cùng nhau luyện tập, vậy mà đến ngày hôm sau, anh liền yên lặng không tiếng động rời khỏi thành phố này, không nói với tôi một tiếng nào.”

Cố Khinh Châu đứng thẳng người trước mắt cô, hai mắt nhìn cô thật chăm chú.

Cô cười khỏ: “Anh cười với tôi, tôi sẽ vui vẻ thật lâu, anh không nói chuyện với tôi, tôi sẽ lại phiền muộn thật lâu. Anh xuất ngoại mấy ngày lại không nói với tôi câu nào, một ngày tôi cũng không vui. Cố Khinh Châu, anh như gần như xa, khiến cho tôi rất mệt mỏi.”

“Tôi...” dienndannleequyydonn

Cô nhìn anh, chờ đợi đáp án của anh, cô đã nói rõ như vậy, không phải anh sẽ không hiểu chứ?

Nhưng Cố Khinh Châu vẫn là bộ dáng do dự đó, một lúc lâu vẫn không nói thêm một chữ.

Lệ Từ Xuyên nhắm mắt lại, một lần cuối cùng, chết thì chết đi, cùng lắm thì cả đời này cũng không gặp anh, cùng lắm thì học phần cũng không cần, một năm này xem như mất trắng, tóm lại, nếu như đáp án của anh là phủ định, vậy thì cô sẽ không gặp lại anh nữa.

“Tôi thích anh, Cố Khinh Châu, anh có thích tôi không?” Dường như là cô đã dùng hết toàn bộ dũng khí để nói với anh câu này.

Hình như Cố Khinh Châu bị dọa sợ, ánh mắt tràn ngập kinh ngạc.

Cô còn ra vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng đã lạnh một nửa, cô lại lặp lại một lần nữa: “Cố Khinh Châu, anh có thích tôi không?”

Anh trầm mặc nửa ngày, mặt lộ vẻ lúng túng liếm liếm môi: “Em uống say rồi, tạm thời đừng nói đến chuyện này.”

“Không, bây giờ tôi muốn biết đáp án của anh!” Chết hay là sống, cô muốn một câu trả lời rõ ràng.

Lúc này Cố Khinh Châu cũng bước bình lạ thường: “Chờ em tỉnh lại, chúng ta cùng nhau nói chuyện, nhưng không phải bây giờ.”

Cho cô thời gian giảm xóc, chuẩn bị tâm lý thật tốt sau khi nhận lời từ chối của anh sao?

Lệ Từ Xuyên bị thương rũ rập xuống, chưa hề biết thích một người lại là một chuyện đau khổ như vậy. Cô có thể đoán trước đáp án của anh, có lẽ anh chăm sóc cô, từ đầu đến cuối vẫn là bởi vì lời giao phó của lão Trương, không liên quan đến tình cảm, cũng không liên quan đến anh.

Tất cả, đều do cô đơn phương.

Cô cảm thấy tủi thân, cúi đầu xuống, nước mắt tràn đầy hốc mắt, nhưng lòng tự trọng lại không cho phép bị anh nhìn thấy vẻ mềm yếu của mình.

Cô nhẹ giọng mở miệng: “Anh công tôi đi, Cố Khinh Châu.”

Coi như là một lời an ủi của một nữ sinh đáng thương bị từ chối.

Lần này Cố Khinh Châu không chần chừ chút nào, lại ngồi xổm xuống một lần nữa.

Bờ vai của anh vững chắc, từ lúc đầu cô đã biết anh là một người đàn ông cực kỳ có trách nhiệm, chỉ là quá mạnh mẽ, khiến cho cô hiểu lầm rằng anh cũng thích cô.

Lần thứ hai hướng thụ cảm giác trên lưng anh, có lẽ cũng là lần cuối cùng.

Hai tay Lệ Từ Xuyên ôm cổ anh, đột nhiên khuôn mặt nhỏ nhắn bị gió lạnh thổi đến cọ cọ vào cổ của anh, giọng khàn khàn: “Bỏ lỡ một cô gái tốt như tôi, anh sẽ ân hận suốt đời, đừng trách tôi không nhắc nhở anh.”

Bước chân của anh vững vàng, nghe được câu nói của cô thì không khỏi nở nụ cười, anh biết, anh vẫn luôn biết.

“Từ chối tôi là hành vi rất ngu ngốc, anh phải biết rất nhiều đàn ông có cầu cũng không cầu được tôi thích họ.” Trong giọng nói của cô còn có chút kiêu ngạo, nhưng một giây sau lại mất mát: “Nhưng tôi sẽ không bắt ép anh, mỗi người đều có quyền lựa chọn người yêu và quyền được yêu.”

Cố Khinh Châu không trả lời, cô đành phải nói một mình: “Quá mất mặt mà, tôi thích anh như vậy, nhưng anh lại không thích tôi. Đàm Thiên Thiên mà

biết thì chắc chắn sẽ chê cười tôi đến chết, tôi vẫn nên cách xa mọi người một chút, ngày mai tôi sẽ theo anh tôi qua Mỹ, qua Anh... Không đúng, tôi muốn đi Ý, soái ca bên đó cao lớn đẹp trai, tôi nhất định sẽ quên anh. Đúng vậy, đi Ý thôi.”

Nghe đến đây, Cố Kinh Châu thật muốn thả cô xuống, sau đó đánh vào mũi cô.

“Chẳng qua khẳng định bọn họ sẽ không tốt như anh, chịu cống tôi, giúp tôi làm báo cáo, lại còn làm đồ ăn rất ngon.” Cô bắt đầu rơi nước mắt, hít mũi một cái, nói: “Tôi thích anh, Cố Kinh Châu, thật sự rất thích anh, làm sao bây giờ?”

Làm sao mới có thể thích một người mà không bị tổn thương đây?

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Độc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chương 24

Sau khi trở lại ký túc xá, Lệ Từ Xuyên liền nôn một trận. Khiến cho xung quanh bồn cầu nhà vệ sinh, trên sàn nhà, trên váy đều là chất bẩn.

Từ trước tới giờ cô uống rượu chưa bao giờ say như vậy, hôm nay lại là ngoại lệ, có thể là do tâm lý, cũng ảnh hưởng tới sinh lý, dường như cô đã nôn hết tất cả những thức ăn lúc ăn buổi tối ra ngoài.

Nhìn phòng vệ sinh bừa bộn, Lệ Từ Xuyên cũng cảm thấy buồn nôn, không muốn tự mình dọn dẹp, âm thầm dự định ngày mai sẽ gọi nhân viên làm thêm đến quét dọn sạch sẽ. Giây vò một lúc lâu, sau khi thay đồ ngủ cô mới ra ngoài, chỉ là không nghĩ rằng Cố Kinh Châu vẫn chưa đi.

Cô nhàn nhạt quét mắt nhìn anh một cái, vừa nôn xong nên sắc mặt cũng không dễ nhìn, cả người đều mệt lả, không còn chút sức lực nào để chú ý đến anh, quay người vén chăn nằm lên giường, chui vào chăn đưa lưng về phía anh.

Dù sao anh cũng không thích cô, cô cũng không quan tâm ở trước mặt anh cô chặt vật ra sao.

Cố Kinh Châu không nói gì, tiếng bước chân vừa xa vừa gần, chờ một lúc thì thấy anh bung một chén nước nóng đặt ở đầu giường của cô.

Theo sau đó là tiếng nước chảy trong phòng tắm vang lên, đầu tiên là giặt quần áo, sau đó là lau sàn nhà. Rất nhanh, mùi hôi của rượu trong không khí cũng bị hương thơm tinh khiết của chanh làm biến mất.

Cô vẫn nhắm mắt lại, nhưng thính giác lại nhạy hơn so với bất cứ giác quan nào. Đồ vật mà chính cô còn cảm thấy ghét bỏ không muốn động vào, vậy mà anh lại yên lặng giúp cô dọn dẹp thật sạch sẽ.

Khóe mắt dần dần ẩm ướt, cô cắn chặt môi.

Rất muốn nói với anh, nếu như không thích một người, thì tuyệt đối không nên đối xử với cô ấy tốt như vậy, đây không phải là bố thí, mà là một sự tàn nhẫn.

Anh đối xử với cô cẩn thận như vậy, quan tâm cô đến những chi tiết nhỏ nhất, thế nên cô mới càng ngày càng ảo tưởng, cuối cùng thậm chí còn đánh mất chính mình.

Quá ngu mà.

Nửa giờ sau, cửa phòng vệ sinh mở ra.

Cô biết anh đã đi ra, rõ ràng đã quay lưng về phía anh, nhưng vẫn nhắm chặt mắt hơn, sợ anh nhìn ra cô đang giả vờ ngủ.

Tại sao anh còn chưa đi?

Năm phút sau, cô thật sự tức giận, ánh mắt phía sau khiến cô không thể coi nhẹ.

Ngay tại lúc Lệ Từ Xuyên sắp không thể nhịn được nữa, cuối cùng người phía sau cũng mở miệng.

“Hôm nay em uống quá nhiều rượu, ngủ một giấc thật tốt đi. Đợi ngày mai tỉnh táo, chúng ta lại nói chuyện.”

Cô không muốn để ý đến anh, nhưng vẫn không nhịn được cãi lại: “Không có gì để nói cả, anh trở về thì quên chuyện này đi. Tôi cũng sẽ quên. Yên tâm, tôi sẽ không quên lấy anh.”

Cố Kinh Châu trầm mặc một lúc, dường như thở dài, nói: “Ngày mai tôi sẽ tới tìm em.”

Nếu nói chuyện thì còn có thể nói gì nữa đây? Đơn giản là từ chối cô hoàn toàn, hay là nể mặt cô.

Lời đáp lại của Lê Từ Xuyên dành cho anh là dứt khoát trùm chăn kín đầu.

Bộ dạng của Cố Khinh Châu dường như là hoàn toàn không thể làm gì, không biết rằng sau khi cô uống say, ngoại trừ mắng người thì còn thắng thần như vậy.

Sau khi Cố Khinh Châu rời đi, Lê Từ Xuyên thật lâu mới ngủ được. Ngày hôm sau khi tỉnh lại, ngoại trừ cả người đau nhức thì lại không có phản ứng gì khác.

Cái váy El cô mặc đêm hôm trước đang được treo trên lan can ở phòng vệ sinh, cửa sổ mở một nửa, gió thổi vào, ngược lại một chút hương vị cũng không có.

Cô nhìn cô gái với hai mắt sưng đỏ ở trong gương, tối hôm qua cô cũng không hề say, chỉ là mượn rượu giả điên, muốn tìm một cơ hội để mang tất cả những lời đã giấu trong lòng từ lâu nói ra mà thôi.

Hối hận sao? Không hề, chỉ là hy vọng sau này khi gặp lại Cố Khinh Châu sẽ không bị xấu hổ.

Cô lấy chiếc váy xuống gấp lại cho chỉnh tề, sau đó bỏ vào ngăn trong cùng của tủ quần áo, bộ váy này, chỉ sợ sau này cô cũng sẽ không mặc lại, dù sao cũng là thời điểm mất mặt như vậy, cô không nguyện ý muốn nhớ lại lần nữa.

Lúc ra khỏi ký túc xá thì đã hơi muộn, hôm nay là lão Trương chủ trì buổi báo cáo, Lê Từ Xuyên đi vào phòng họp nhỏ trong tòa nhà thí nghiệm, tất cả mọi người đều đã ngồi vào chỗ của mình, duy chỉ còn một chỗ trống bên cạnh Cố Khinh Châu.

Đàm Thiên Thiên ở phía đối diện nháy mắt ra hiệu với cô, Lê Từ Xuyên bất đắc dĩ, tối hôm qua bỗng nhiên Đàm Thiên Thiên mất tích chắc chắn là có ý, mà bây giờ vị trí này để lại cho cô, nghĩ một chút liền biết, bạn thân Đàm Thiên Thiên là đang dốc hết sức lực tác hợp cho cô và Cố Khinh Châu đây.

Không có lựa chọn, Lê Từ Xuyên đành phải ngồi xuống cạnh anh.

Hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh thẫm, trông rất có tinh thần, sắc mặt cũng rất tốt. Duy chỉ có cô, vẻ mặt xanh xao, hai mắt không chút ánh sáng, giống như là đã chạy marathon cả đêm.

Cô hoàn toàn không nghe những gì lão Trương nói, ngồi bên cạnh người này không nên tồn tại cảm giác quá mãnh liệt chứ, dường như cả người cô đều cứng ngắc khi ngồi cạnh anh.

Lão Trương lại bắt đầu dùng một đồng thuật ngữ chuyên môn để giảng giải, một đồng các danh từ riêng nhảy tới, khiến thái dương của Lê Từ Xuyên khẽ giật, cảm giác bây giờ di chứng sau khi uống rượu mới bắt đầu phát tác.

Bỗng nhiên, dường như bàn tay cô đặt dưới mặt bàn có người chạm vào, cô lập tức chấn động.

Người đó đầu tiên nắm lấy ngón út của cô, mang theo chút thăm dò, thấy cô không có phản ứng gì quá kích động, giống như là nhận được sự ủng hộ, theo sau ngón út của cô là ngón áp út, rồi ngón giữa... Cuối cùng nắm trọn cả bàn tay của cô.

Lòng bàn tay của anh ấm áp, có vài chỗ ngón tay và bàn tay chạm vào có vết chai mỏng, hoàn toàn khác so với bàn tay mềm mại của phụ nữ, sức lực nắm lấy tay cô cũng vô cùng mạnh mẽ.

Mặt Lê Từ Xuyên dần đỏ tới tận mang tai, dù thế nào cô cũng không nghĩ tới, có một ngày, cô lại nắm tay với Cố Khinh Châu dưới bàn hội nghị!

Lê Từ Xuyên lặng lẽ quay đầu, dùng ánh mắt còn lại nhìn về mặt của anh, vô cùng bàng hoàng trịnh trọng, khiến cho người ta hoàn toàn không tưởng tượng nổi anh lại làm một cử chỉ mập mờ như vậy ở dưới bàn ngay lúc này.

Lão Trương nói đến một nửa, liền nhìn thấy ánh mắt si ngốc của Lê Từ Xuyên nhìn chằm chằm vào Cố Khinh Châu, lông mày nhướn lên: “Từ Xuyên, con tổng kết cho thầy, vừa rồi thầy nói cần chú ý những gì?”

Bỗng nhiên bị gọi tên khiến Lê Từ Xuyên bị dọa sợ, còn cả Cố Khinh Châu, người kia nhanh chóng buông lỏng tay của cô ra, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không nói được lời nào.

Lê Từ Xuyên ấp úng, nói cũng không nói được gì, bởi vì toàn quá trình cô đều không nghe!

Vừa mới vào là không tập trung ngồi bên cạnh Cố Khinh Châu, không nghe được lão Trương nói gì, về sau lúc bị anh cầm tay, đầu óc của cô hoàn toàn trống không, càng không nghe lọt.

Cô không trả lời được thì liền lúng túng, Cố Khinh Châu ngồi bên cạnh cũng là tòng phạm, lại hoàn toàn không có ý tứ giúp một tay.

Cuối cùng, lão Trương rũ lòng từ bi buông tha cô: “Ài, con nhìn con xem, nào hoàn toàn không ở trong cuộc họp này, một mực nhìn Tiểu Cố làm gì, trên mặt cậu ấy có viết chữ sao?”

Vừa mới nói xong, Đàm Thiên Thiên là người đầu tiên không nhịn được bật cười, bởi vì cô ấy biết một chút chuyện giữa Lê Từ Xuyên và Cố Khinh

Châu, cho nên trong lúc vô tình nghe bạn tốt bị lão Trương đâm trúng tim đen, thì liền cười trên nỗi đau của người khác.

Lúc này Lê Từ Xuyên cũng không dám nhìn xem trên mặt Cố Khinh Châu có phản ứng gì, quá mất mặt rồi.

Cố Khinh Châu càng không dám nhìn loạn, bởi vì người làm động tác đó trước là anh, nghe lão Trương nói, sắc mặt của anh cũng hơi ngượng ngùng, lộ ra một chút sắc hồng.

“Tiểu Cố à, thầy nói giao Từ Xuyên cho em cũng không phải là nói đùa. Em phải giúp thầy kéo căng da mặt của nó ra, nếu cứ tiếp tục như vậy, có thể tốt nghiệp mới là lạ đấy.”

Cố Khinh Châu nhẹ nhàng gạt đầu: “Em biết rồi, viện phó.”

Mặt Lê Từ Xuyên càng đỏ.

Thật vất vả mới chịu đựng được buổi báo cáo kết thúc, chờ sau khi lão Trương rời đi, Lê Từ Xuyên hận không thể xoa mỡ vào lòng bàn chân mình, tranh thủ thời gian chạy trốn.

Chẳng qua trước khi cô làm ra hành động đó, Cố Khinh Châu đã lên tiếng: “Lê Từ Xuyên, em đi theo tôi vào văn phòng một chuyện.”

Mạch Dao cùng Trương Nhất Phàm không biết toàn bộ câu chuyện, còn vút một ánh mắt đồng tình cho nữ chính, cho là cô bị Cố Khinh Châu gọi lên phòng làm việc mắng một trận, nhưng chỉ có Đàm Thiên Thiên vẫn luôn che miệng cười trộm, bộ dáng cực kỳ vui vẻ.

Lê Từ Xuyên cúi đầu, đi theo Cố Khinh Châu vào phòng làm việc của anh.

Gần đây hệ thống máy sưởi của trường học vô cùng đầy đủ, vừa mới vào cửa, cô đã cảm thấy toàn thân khô nóng.

Không biết Cố Khinh Châu muốn nói gì với cô?

Trước đó anh nói cần nói chuyện, cô vẫn cho là anh tìm cơ hội để chính thức từ chối cô, nhưng chuyện lúc này... cô không chắc chắn rốt cuộc người này muốn làm gì.

Cố Khinh Châu treo áo khoác lên kệ áo, nhìn cô không chớp mắt, hiếm khi quy củ đứng ở nơi đó, trong lòng buồn cười.

“Ăn sáng chưa?”

Từ trước đến nay câu hỏi của anh vẫn khiến Lê Từ Xuyên không hiểu gì, nhưng cô vẫn trung thực lắc đầu.

Không ngoài dự đoán của Cố Khinh Châu, dựa theo trạng thái ngày hôm qua của cô, khẳng định hôm nay chưa đến cuối cùng thì cô sẽ không nói.

Anh mở hộp giữ nhiệt ra, lấy ra một bát cháo, đặt ở trên bàn làm việc của anh: “Buổi sáng không kịp làm nên tôi cần tin mua một phần, em lót dạ trước đi, nếu không sẽ không thoải mái.”

Lê Từ Xuyên mờ mịt nhìn anh, càng mơ hồ, rốt cuộc là anh muốn như thế nào?

“Ăn trước đi, ăn xong chúng ta nói chuyện.” Anh cười nói.

Mặc dù Lê Từ Xuyên không thấy ngon miệng, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi trên chiếc ghế mà bình thường anh hay ngồi, bắt đầu ăn từng thìa một, Cố Khinh Châu thì ngồi trên ghế đối diện cô, tiện tay quơ lấy một bản báo cáo, chỉ là ánh mắt thỉnh thoảng vẫn không nhịn được dừng lại trên mặt của cô.

Tối hôm qua hình ảnh cô nói cô thích anh, lúc trở về anh đã nghĩ cả đêm, hiện tại vẫn còn nhớ rõ, trái tim cũng không an phận.

Lê Từ Xuyên bị anh nhìn nên không được tự nhiên, không biết thức ăn có mùi vị gì, ăn hơn nửa bát cháo, cô bỏ muống xuống: “Tôi đã ăn no rồi.”

Anh liếc một chút cháo còn lại của cô, cảm thấy hài lòng, lúc này mới đóng bản báo cáo trên tay lại.

“Hôm qua em nói... Thích tôi?”

Lê Từ Xuyên ngượng ngùng rũ mắt xuống, sao anh có thể nói thẳng như vậy, không biết da mặt của con gái đều rất mỏng sao?

Thấy cô không khẳng định cũng không phủ nhận, anh lại lặp lại một lần nữa: “Em nói em thích tôi.”

Lê Từ Xuyên không kiên nhẫn: “Đúng vậy đúng vậy, tôi biết tôi nói gì, anh không cần lặp lại có được không?”

Cứ nhắc đến khiến cho cô cảm thấy rất mất mặt, rất không từ tế!

Trong mắt Cố Khinh Châu tràn đầy tia mừng rỡ: “Cho nên, những điều em nói là thật?” dienndannleequydydonn

Cô khẽ gạt mình, có chút hiểu vấn đề của anh nằm ở đâu, ngăn đầu đối diện với đôi mắt anh: “Anh sẽ không cho là hôm qua tôi uống nhiều rồi nói linh

tỉnh đó chứ?”

Cố Khanh Châu mím môi, im lặng cho cô đáp án.

Lệ Từ Xuyên giận đến mức không phát tiết ra được, chẳng trách hôm qua anh hung hăng bảo để đến hôm nay nói chuyện, thì ra anh hoàn toàn không tin những lời cô nói ngày hôm qua!

“Vậy sao anh lại không cho rằng đó là do tôi mượn rượu để thổ lộ?” Cô thật đúng là oan ức mà, tối hôm qua cô hoàn toàn không say có được hay không.

Thổ lộ sao? Trong mắt Cố Khanh Châu có ý cười, giống như là pháo hoa, lúc đầu chậm rãi nở rộ, đến cuối cùng thì tràn đầy đôi mắt, cực kỳ chói sáng.

Không phải là không tin, chỉ là muốn đợi cô tỉnh táo để xác nhận lại lần nữa mà thôi. Thực ra tối hôm qua, tâm trạng của anh thấp thỏm hơn bất cứ người nào khác, sợ ngày hôm sau tỉnh lại cô sẽ nói với anh rằng, tối hôm qua chỉ là hiểu lầm.

Biết cô thật sự thích anh, tâm trạng lúc này của anh thật khó mà hình dung...

Bởi vì, mộng đẹp anh chờ mong bấy lâu, cuối cùng đã thành sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Độc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Chương 25

Sự vui sướng trên khuôn mặt của anh, Lệ Từ Xuyên thấy nhưng không hiểu.

Dường như từ sau khi cô theo anh vào phòng, ngoại trừ việc ăn hết nửa bát cháo, anh cũng không nói những lời có ý nghĩa gì.

Thế nhưng, lúc tại phòng họp, bàn tay len lén nắm lấy bàn tay nhỏ của cô là ý gì đây?

Cô không thể hiểu nổi có được không...

“Cố Khanh Châu, anh cũng thích em có đúng không?”

Lúc hỏi câu này, mắt cô cũng không dám nháy, sợ để mất những biểu lộ nhỏ xíu của anh.

Lát sau, Cố Khanh Châu gật nhẹ đầu một cái, khóe miệng lộ ra một nụ cười ấm áp, “Ừ.”

Trời ạ! Anh cũng thích cô!

Lệ Từ Xuyên kinh ngạc, trong lòng có chút ý xuân dập dờn, nhưng cũng không lâu lắm thì liền có chút căm tức.

“Thích từ lúc nào?” Quả thực khí thế của cô giống như đang thẩm vấn phạm nhân vậy.

Cố Khanh Châu do dự một chút, không biết có nên nói hết những việc của mấy năm trước ra hay không, cuối cùng vẫn là lập lờ nước đôi trả lời: “Rất lâu rồi.”

Rất lâu? Cô trùng to mắt.

“Anh rất xấu đấy bạn học Cố! Thích em mà lại không nói, còn chơi trò lật mềm buộc chặt với em! Anh có biết mấy ngày anh đi công tác em khổ sở muốn chết không, bởi vì em cảm thấy anh hoàn toàn không quan tâm em, không để em ở trong lòng, cho nên đi cũng không nói cho em biết. Em không dám gọi điện thoại cho anh, cũng kiểm chế không gửi tin nhắn cho anh, anh có biết những ngày đó em đều bị anh tra tấn đến điên luôn hay không...”

Bây giờ vừa nghĩ tới, vẫn cảm thấy uất ức, vậy mà người này lại giống như không có chuyện gì nói với cô, thực ra anh cũng thích cô.

Rốt cuộc là có ý mà!

Cố Khanh Châu nhìn Lệ Từ Xuyên như sắp khóc, sự vui sướng lúc đầu nhất thời biến mất không thấy bóng dáng, có chút luống cuống tay chân đi đến trước mặt cô, nhìn miệng cô bĩu ra, dường như sắp chảy nước mắt, anh dứt khoát quyết định, ôm cô vào trong lòng.

Quả nhiên một chiêu này rất có hiệu lực, cô không khóc nữa.

Không chỉ có không khóc, hai tay còn chủ động ôm lấy eo anh, cọ khóe mắt ướt át lên áo sơ mi của anh.

“Xin lỗi, không phải anh cố ý không nói cho em, cũng không phải là không muốn liên lạc với em, chỉ là anh...” Anh dừng lại, giống như khó mở miệng, một lúc sau mới trầm lắng nói: “Từ Xuyên, anh không có kinh nghiệm trong chuyện này, càng không hiểu ở chung với con gái là như thế nào. Anh thừa nhận anh có rất nhiều thiếu sót, anh cần em phải dạy anh. Nhưng em tuyệt đối không được cho là anh lạt mềm buộc chặt. Anh thích em, cho nên sẽ không dùng những thủ đoạn đó với em”

Tuy Lê Từ Xuyên vẫn trầm mặc, nhưng rõ ràng tâm trạng đã tốt hơn, thậm chí còn có xu hướng đi lên.

“Từ khi mười sáu tuổi rời khỏi nhà cậu, rất nhiều năm rồi, anh đều ăn cơm một mình, ngủ một mình, bị bệnh cũng là tự khỏi. Trong nhà không có người thân chờ anh, cũng không có người quan tâm đến giờ giấc hay là lo lắng cho anh, cho nên trong chuyện này, kiến thức của anh vẫn còn rất hạn chế.”

Anh chỉ quen với sự cô độc, vẫn chưa hiểu được chia sẻ là như thế nào.

Anh kể những khó khăn của mình cho cô nghe, Lê Từ Xuyên lại ôm eo anh chặt hơn, phát ra những tiếng ồm ồm trong lòng anh: “Về sau anh không hề cô độc nữa, em sẽ ăn cơm cùng anh, chăm sóc anh khi bị bệnh đến lúc khỏi hẳn mới thôi. Còn ngủ... Tạm thời anh cứ ngủ một mình đi.”

Những đau buồn lúc đầu cứ như vậy bị một câu của cô đánh tan.

Cố Khinh Châu không biết có nên cười hay không, nhưng anh biết, trong lòng anh là tràn ngập những cảm xúc vui vẻ, toàn bộ thân thể cũng được lấp đầy bởi cảm giác hạnh phúc.

Anh dùng sức ôm lấy cô, một cô gái nhỏ bé nhưng lại mang đến cho anh quá nhiều yêu thương.

Cố Khinh Châu ghé vào tai cô, nói rất nhẹ, “Cảm ơn em”

Cảm ơn em, đã thích anh.

Cảm ơn em, lúc còn sống, đã đáp lại tình cảm của anh.

Lê Từ Xuyên nghĩ, bọn họ như vậy rồi, thì nên nói chuyện yêu đương đi nhỉ?

Mặc dù không có những tình tiết oanh liệt, cũng không có những khúc mắc triền miên, nhưng mỗi ngày ở cùng một chỗ với anh, dù chỉ là để đọc sách, nhưng cô vẫn cực kỳ thỏa mãn.

Người đầu tiên cũng là người duy nhất biết cô và Cố Khinh Châu yêu nhau, chính là Đàm Thiên Thiên. Nghe xong những lời của Lê Từ Xuyên, Đàm Thiên Thiên vừa khiếp sợ vừa cảm thấy hiển nhiên.

Hiển nhiên là vì đã sớm biết hai người này có chuyện giấu ở bên trong, hai bên đều có cảm giác với nhau, ở cùng một chỗ cũng không có gì lạ. Khiếp sợ là bởi vì làm người đứng xem, dù thế nào cô cũng không nghĩ cuối cùng hai người kia lại đến được với nhau, trở thành một đôi.

Nghĩ đến Cố Khinh Châu - máy chế băng ngàn năm, lại nhìn Lê Từ Xuyên đang đắc ý, Đàm Thiên Thiên lắc đầu, “Ôi, sao cậu lại không chống đỡ được cơ chứ! Quá nhục rồi, về sau nhất định Cố Khinh Châu sẽ ăn sạch cậu.”

Lê Từ Xuyên lại chẳng hề để ý: “Vậy thì sao chứ? Giống như anh ấy nói, anh ấy thích tớ cho nên sẽ không dùng cách đấy, tớ thích anh ấy, cho nên cũng không quan tâm người nào đó chủ động đâu. Bé Thiên Thiên, tình yêu không phải là tác chiến, hơn nữa với tính tình của anh ấy, nếu tớ mà không chủ động một chút thì đời này cũng đừng nghĩ sẽ có kết quả gì với anh ấy.”

“Cũng đúng, thầy Cố cũng quá kiên định rồi.” Bỗng nhiên Đàm Thiên Thiên nghĩ đến điều gì đó: “Đúng rồi, không phải cậu nói thầy ấy còn có first love sao? Cậu không hỏi thầy ấy đó là ai à?”

Lê Từ Xuyên lắc đầu: “Nếu vậy chắc là cũng không đến phiên tớ đâu.”

Nói xong, cô còn cười cười.

Đàm Thiên Thiên chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Bạn yêu, chẳng lẽ cậu không biết đối xử với tình địch nhất định phải vô tình giống như gió thu quét lá vàng sao? Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng!”

“Anh ấy thích tớ, chỉ ít tớ cũng thắng được 50% rồi.” Lê Từ Xuyên không quan tâm nhún nhún vai, nói: “Hơn nữa, lấy điều kiện của tớ, còn không khiến anh ấy ngày càng thích tớ hơn, rồi quên vị mối tình đầu kia đi sao? Cậu cũng quá coi thường tớ rồi đấy!”

“Thật đúng là lạc quan.” Đàm Thiên Thiên nói: “Đúng rồi, cuối tuần có chiếu phim Hollywood mới, tớ có vé xem phim, chờ lúc nữa tớ đưa hai vé cho cậu, dẫn cả bạn học Cố nhà cậu đi xem nữa.”

“Không được đâu, ôi, cuối tuần không có thời gian.”

“Các cậu đã lên lịch trước rồi hả?”

“Không phải mấy ngày nay nhập thiết bị vào hả, anh ấy rất bận rộn, chắc là cũng không có thời gian đi xem phim với tớ đâu.”

Đàm Thiên Thiên nghe xong liền làm ra vẻ mặt khó mà tin được, hỏi cô: “Rốt cuộc hai người các cậu đã yêu nhau được bao nhiêu năm rồi?”

“Là sao?” Lệ Từ Xuyên không hiểu.

“Hình thức sống chung của hai người cũng quá giống vợ chồng đi! Một chút kích thích cũng không có, cậu nói xem, bắt đầu từ ngày các cậu xác nhận mối quan hệ, các cậu có hẹn hò chưa? Đã xem phim chưa? Thừa dịp lúc trời tối hai người đã hôn nhau chưa?”

Nghe được câu nói cuối cùng, tai Lệ Từ Xuyên đỏ lên, Đàm Thiên Thiên thấy vậy còn tưởng rằng có hy vọng, nhưng cẩn thận phỏng đoán biểu lộ của Lệ Từ Xuyên thì mới bình tĩnh, Đàm Thiên Thiên vỗ trán: “Danh hiệu máy chế băng ngàn năm của Cố Kinh Châu thật không phải chuyện đùa, đối mặt với một cô gái xinh đẹp như cậu, vậy mà cũng không ra tay?”

“Nói linh tinh gì vậy... Chúng tớ đã, đã hôn rồi...” Chẳng qua là trước lúc yêu nhau, hơn nữa còn là ngoài ý muốn.

Đàm Thiên Thiên không còn tin cô nữa, lấy hai tấm vé từ trong túi ra đập vào trước mặt Lệ Từ Xuyên, thô bạo nói, “Cuối tuần hãy dẫn cái vị kia đi xem phim đi! Thuận tiện hôn cho tớ! Đây là chuyện gì cơ chứ, vậy mà nói yêu đương, cười chết mất thôi!”

Lệ Từ Xuyên bị Đàm Thiên Thiên khinh bỉ đến không còn mặt mũi, lòng tự trọng cũng nát thành từng mảnh vụn.

Thực ra cô và bạn học Cố vừa mới yêu nhau, chưa hôn nhau cũng là chuyện thường tình mà, hơn nữa anh còn ngại ngùng như vậy...

Từ khi lấy thân phận bạn gái gặp gỡ Cố Kinh Châu, Lệ Từ Xuyên càng ngày càng cảm thấy người này cũng không phải lạnh lùng bẩm sinh, mà chính là quá ngại ngùng, lại có thói quen dùng khuôn mặt để che giấu mọi cảm xúc, cho nên mới có thể khiến mọi người hiểu lầm cô.

Giống như hôm thẳng thắn thổ lộ với nhau, anh không dám nói thích cô, mà chỉ lặng lẽ nắm chặt lấy tay cô.

Đó là sự dịu dàng độc nhất thuộc về Cố Kinh Châu. dienndanleequydonn

Chẳng qua Đàm Thiên Thiên nói cũng đúng, bọn họ vừa mới bắt đầu mà thôi, vậy mà đã tiến tới hình thức vợ chồng, cũng hơi sớm một chút.

Ba ngày trước Cố Kinh Châu đã giao chìa khóa ký túc xá cho Lệ Từ Xuyên, lúc này, cô đang ở trong phòng bếp chuẩn bị bữa tối, nghe được tiếng mở cửa thì lập tức chạy ra.

Quả nhiên, lúc Cố Kinh Châu nhìn thấy cô thì hơi sững sờ, hiển nhiên anh sống một mình đã lâu nên vẫn chưa quen có một người từ trong nhà đi ra.

“Em chuẩn bị lẩu, anh nhanh rửa tay đi.”

Nói xong, trong phòng bếp truyền đến tiếng nước, cô quát to một tiếng: “Thế nhé, vòi nước vẫn còn mở.”

Sau đó lại vội vàng chạy vào trong phòng bếp.

Từ đầu đến cuối, cô đều không để anh nói một câu chào hỏi. Cố Kinh Châu đứng tại chỗ, nghe những âm thanh ầm ầm trong phòng bếp, lắc đầu cười yếu ớt.

Tuy rất ồn ào, tuy căn phòng bị cô làm cho lộn xộn... Nhưng ít ra, khi về đến nhà cũng không phải đối mặt với sự lạnh lẽo cùng yên tĩnh nữa.

Lời nói hôm đó của cô vẫn còn vang vọng bên tai, từ nay về sau, anh không còn cô độc nữa.

Lúc ăn cơm, cô vẫn luôn đáp ứng, dường như là có lời muốn nói.

Cố Kinh Châu gấp viên thịt kẹp cô yêu thích nhất vào bát của cô, nói: “Hôm nay em được nghỉ, không phải lại ở một ngày trong ký túc xá đó chứ?”

“Không, em ra ngoài chơi với Đàm Thiên Thiên.” Đúng lúc câu chuyện nói đến đây, Lệ Từ Xuyên trầm ngâm mấy giây, lấy dũng khí nói: “Bạn học Cố, Thiên Thiên cho em hai vé xem phim, chúng ta... hẹn hò đi!”

Tay Cố Kinh Châu dừng lại, hơi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô. Lệ Từ Xuyên nói xong câu đó liền ỉu xiu, hận không thể giấu mặt vào trong chén.

Cố Kinh Châu bật cười, thực ra những chuyện hẹn ước như vậy hẳn nên do đàn ông chủ động nhắc tới. Điều này anh thật sự quá thất bại, thậm chí ngay cả cái này cũng không cần nhắc đến.

Rất sợ cô cúi mặt xuống, mặt sẽ dính phải đồ ăn, Cố Kinh Châu tốt bụng lấy tay nhắc cằm cô lên cứu vớt.

Mà hành động thân mật này lại khiến đại não của Lệ Từ Xuyên ngừng lại trong nháy mắt, tròn tròn mắt.

“Vé xem hôm nào?” Giọng nói của anh nồng đậm ý cười.

“... Buổi tối cuối tuần lúc bảy giờ ba mươi phút.”

Cố Khanh Châu suy nghĩ một chút, nói: “Buổi chiều cuối tuần là thiết bị về tới trường học, hẳn là anh sẽ bận nhiều việc...”

Đáy mắt cô nhất thời hiện lên thất vọng, Cố Khanh Châu nhìn cô, nói tiếp: “Chẳng qua anh sẽ cố gắng kết thúc công việc trước lúc bảy giờ, nếu như anh đến muộn, em cứ vào xem trước được không?”

Hẹn hò! Lê Từ Xuyên gật đầu lia lịa: “Được!”

Cuối tuần, Cố Khanh Châu đi tới trường học trước, Lê Từ Xuyên bận rộn một ngày, thực ra cũng không biết là bận rộn cái gì, trong đầu toàn là buổi hẹn hò buổi tối.

Đàm Thiên Thiên cố ý về ký túc xá ăn cơm cô một bữa cơm tối, nhưng quan trọng nhất vẫn là giúp Lê Từ Xuyên lựa chọn trang phục cho lần đầu hẹn hò.

Sau khi đánh trượt bốn bộ váy, cuối cùng hai người chọn một bộ lễ phục màu xanh ngọc, phối hợp với giày cao gót bảy phân màu đen, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác dài màu đen.

“Hôm nay khí trời có chút lạnh.” Vừa ra khỏi lầu ký túc xá, Đàm Thiên Thiên liền cảm nhận được gió lạnh của đêm đông vô tình thổi tới, co rụt cổ lại, quay đầu nói với Lê Từ Xuyên: “Áo khoác của cậu mỏng như vậy có thấy lạnh không?”

“Buổi tối hôm nay tớ chỉ cần phong độ.” Lê Từ Xuyên hùng tâm tráng trí nói.

Đàm Thiên Thiên cũng giống cô, tỏ ra là đã hiểu.

Phương Giản đứng giờ đưa Lê Từ Xuyên đến cửa sau của rạp chiếu phim, sau khi tạm biệt bọn Đàm Thiên Thiên, Lê Từ Xuyên chạy đi mua một ly cà phê cho ấm người, sau đó chuyên tâm chờ người.

Bên này Cố Khanh Châu chưa tới bảy giờ đã xong việc, dọn dẹp xong đồ đạc, vừa mới chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên một vị lão sư phụ trách nhận thiết bị đến tìm anh.

“Tiểu Cố, lúc vận hành thử xảy ra chút sai lầm, không biết có phải là thiết bị có vấn đề hay không, cậu đến xem thử xem?”

Cố Khanh Châu nhún mày, sao lại xảy ra vấn đề?

Anh nhắc cô tay nhìn đồng hồ, chân chừ nửa giây, gật đầu: “Tôi đi theo thầy xem một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Độc Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Chương 26

Tài xế, có thể nhanh hơn chút nữa không?” Ngồi trong xe taxi, Cố Khanh Châu không ngừng nhìn đồng hồ.

Tài xế bất đắc dĩ nói: “Thưa anh, tốc độ trong thành phố chỉ giới hạn có 60, nếu nhanh hơn nữa thì tôi sẽ bị phạt mất.”

Trong lòng Cố Khanh Châu lo lắng, cũng không thể ép tài xế phải tăng tốc.

Anh giải quyết xong chuyện thiết bị thì cũng đã tới bảy giờ, từ tòa nhà thí nghiệm đi tới cửa trường học đón xe thì lại tốn thêm mười mấy phút, lần đầu hẹn hò lại tới trễ, anh là người vừa lên chức bạn trai thật sự quá kém cỏi rồi.

Gắng sức phi tới, vậy mà tới tận bảy giờ bốn mươi phút mới tới rạp chiếu phim, Cố Khanh Châu trả tiền rồi xuống xe, liếc mắt liền thấy Lê Từ Xuyên đang đứng trên bậc thang. Bình thường cô rất chú trọng cách ăn mặc, hôm nay cũng không khác biệt quá lớn, nhưng Cố Khanh Châu vẫn cảm thấy hẳn là cô đã chăm chút chuẩn bị hồi lâu.

Trong lòng càng cảm thấy có lỗi, bước chân cũng không khỏi tăng tốc.

Nghe được tiếng bước chân, Lê Từ Xuyên vốn đang nhìn chăm chăm vào tờ poster quảng cáo phim liền chậm rãi quay đầu lại. Phim đã bắt đầu chiếu, cửa rạp chiếu phim cũng đã đóng, trên mặt đất ngoại trừ rải rác mấy tờ quảng cáo phim thì một bóng người cũng không có.

Cô lẳng lặng nhìn anh, bỗng nhiên xoay người rời đi.

Cố Khanh Châu sững sờ, một lát sau mới nhớ tới việc đuổi theo cô.

Cô tức giận sao? Anh trễ lâu như vậy. Cố Khanh Châu nhủ lòng mày làm vào lo lắng, lần này là anh sai, từ sau khi yêu cô thì phần lớn thời gian đều bận rộn chuyện trường học, cơ hội ở với cô ít càng thêm ít. Cho tới bây giờ Lệ Từ Xuyên cũng không có phản nản điều gì, chỉ mới yêu cầu hẹn hò với anh duy nhất một lần, anh lại biểu hiện bết bát như vậy.

Giày cao gót của cô giẫm trên đá cẩm thạch, phát ra âm thanh lạnh lạnh, Cố Khanh Châu từng bước từng bước theo sau lưng cô, mấy lần muốn nói lời xin lỗi, nhưng lời đến bên khóe miệng lại không nói nên lời.

Anh thật chán nản, không biết rốt cuộc cô thích anh vì điều gì, miệng thì kém cỏi như vậy, đã không dỗ dành được cô cũng không biết làm cho cô vui vẻ. Thật vất vả mới có thời gian thì lại là cô cùng anh làm tài liệu và báo cáo trong ký túc xá, đơn giản là cực kỳ nhàm chán và buồn tẻ.

Cô càng chạy càng nhanh, mắt thấy chỉ lát nữa là đi đến bến xe bên đường, Cố Khanh Châu hít sâu, vừa mới chuẩn bị mở miệng, chợt thấy Lệ Từ Xuyên bỗng dừng ngừng lại, xoay người nhìn chăm chú vào anh, sau nửa giây, cô giang hai tay ra: “Ôm”

Ánh mắt Cố Khanh Châu mềm nhũn, dường như là tiến lên ôm cô vào trong lòng.

Lúc ôm cô anh mới phát hiện, áo khoác của cô mỏng như vậy, nhiệt độ trên người thấp như vậy, sẽ không phải là...

Vẫn luôn đứng chờ anh ở bên ngoài chứ.

Vừa nghĩ tới việc cô đứng một mình ở cửa ra vào, đưa mắt nhìn từng đôi yêu nhau đi vào rạp chiếu phim, lòng anh giống như bị một cái gì đó hung hăng quật vào, đau đớn.

Anh ôm chặt cô, thấp giọng nói xin lỗi: “Xin lỗi, phá hư buổi hẹn của chúng ta rồi.”

Cô buồn bực lắc đầu trong ngực anh, hai tay xuyên qua áo khoác ôm lấy anh, cả người hoàn toàn rơi vào lòng anh.

Vị trí lồng ngực của anh như có cái gì đó xao động, xoạt xoạt xoạt. Lệ Từ Xuyên chỉ muốn ôm anh, thế là ôm càng chặt hơn.

Thời gian trôi qua, Cố Khanh Châu muốn nói lại thôi, mấy phút sau, Lệ Từ Xuyên từ trong lòng anh ngẩng đầu lên.

“Em không muốn xem phim, chúng ta trở về có được không?” Trong mắt cô không có chút oán hận nào, phảng phất chỉ là rất bình tĩnh thương lượng với anh một việc nhỏ không quan trọng.

“Em thật sự không muốn xem?” Anh vẫn do dự.

Lệ Từ Xuyên gật đầu: “Thực ra chỉ là muốn tìm một lý do để ở một mình với anh mà thôi, chẳng qua hôm nay thật quá lạnh, muốn về nhà.”

Nhiệt độ trên người cô hoàn toàn không cao, Cố Khanh Châu chủ động đưa hai tay nhỏ của cô đang quấn quanh hông anh lên, đặt trong lòng bàn tay anh, hà hơi, nói: “Đồng ý với anh một chuyện, anh sẽ đồng ý về nhà.”

“Điều gì?” Cô mờ mịt.

“Về sau nếu anh khiến em không vui, em phải nói cho anh biết, mắng anh cũng được. Nhưng nhất định đừng tự nuốt uất ức vào trong lòng, có được không?”

Anh cần thời gian để dần dần thích ứng với thân phận mới, nhưng anh không hy vọng quá trình này sẽ khiến cô đánh đổi bằng những khổ sở.

Lệ Từ Xuyên phải mất một chút thời gian mới hiểu được ý của anh, nhẹ nhàng gật đầu, nhất thời cảm động lại chui vào trong lòng anh.

Thực sự là anh rất đàn, thân là đàn ông mà lại không biết đồ ngon đồ ngọt.

Nhưng vậy thì sao, tình yêu không duy trì nhờ vào cái miệng, chỉ cần anh chịu để cô ở trong lòng, cô sẽ cảm thấy rất hạnh phúc.

Hai người đón xe trở lại ký túc xá, trên đường đi Lệ Từ Xuyên không nói lời nào, rất yên tĩnh, ngược lại có chút không giống cô.

Cố Khanh Châu cảm thấy, cô có tâm sự.

Sau khi đưa cô về ký túc xá, Cố Khanh Châu lăn lộn khó ngủ cả đêm, vừa mới sáng sớm liền thức dậy nấu bữa sáng, xem như đền bù cho buổi hẹn hò tối hôm qua.

Hơn bảy giờ rưỡi, Cố Khanh Châu nhấn chuông ký túc xá của cô.

Sau khi tiếng chuông thứ ba vang lên, bên trong mới truyền đến tiếng động.

Lệ Từ Xuyên mặc một cái áo T-shirt ra mở cửa, đáng vẻ rõ ràng còn chưa tỉnh ngủ. Sau khi mở cửa, gió trong hành lang thổi tới, cô theo bản năng rung mình một cái.

Cố Khanh Châu còn chưa kịp nói ý định anh đến đây, sợ cô bị lạnh nên liền vội vàng kéo cô vào, thuận tay đóng cửa phòng lại.

Lệ Từ Xuyên ngẩng đầu ngây ngốc nhìn anh: “Anh làm gì thế?”

Cố Khanh Châu vừa muốn mở miệng, bỗng dừng ánh mắt trầm xuống.

Cô còn không biết xảy ra chuyện gì, khó hiểu cúi đầu xuống theo ánh mắt của anh, cũng không phát hiện ra điều gì không đúng. Ngoại trừ...

Ách, áo T-shirt của cô quá lớn, không hiểu sao cổ áo lệch sang một bên, lộ ra một ít cánh xuân.

Nhất thời, Lệ Từ Xuyên tỉnh táo hơn đôi chút, đỏ mặt kéo cổ áo của mình lại.

Cố Khanh Châu cũng vội vàng chuyển ánh mắt, lỗ tai lạng lẽ đỏ ửng, khô khốc nói, “Anh làm cháo em thích ăn cùng thịt đông.”

Lệ Từ Xuyên nhìn anh, lại quay đầu nhìn về phía đồng hồ ở phòng khách, thờ dãi: “Bạn học Cố, anh có biết ngủ nướng quan trọng đối với một sinh viên như thế nào không?”

Cố Khanh Châu liền giật mình, lúc này mới ý thức được chính anh quá muốn đền bù tổn thất cho cô, đến mức không để ý thời gian bây giờ còn sớm. Đang lúc xấu hổ, bỗng nhiên Lệ Từ Xuyên cười híp mắt nhận lấy hộp cơm trong tay anh: “Chẳng qua ngửi thấy mùi thơm đã cảm thấy đói rồi, em đi lấy bát!”

Cô chia cháo ra hai cái bát, lại đặt thịt đông trên đĩa, cô biết vì sao bỗng nhiên anh lại bận rộn làm bữa sáng, cho nên cô dự định phải tiêu diệt sạch bong, không thể lãng phí tâm ý của anh.

Lúc đang ăn, Cố Khanh Châu ngồi phía đối diện lên tiếng, “Hôm qua có chuyện gì xảy ra vậy?”

Lệ Từ Xuyên ngẩng đầu: “Anh có ý gì?”

Anh mím môi, chậm rãi nói: “Thoạt nhìn em như là gặp phải chuyện gì phức tạp.”

Lệ Từ Xuyên đối mặt với anh trong chốc lát liền chịu thua: “Từ lúc nào năng lực quan sát của anh trở nên tốt như vậy?”

Cố Khanh Châu mỉm cười, nhưng nụ cười ấy rất nhanh đã biến mất, ánh mắt mang theo lo lắng: “Nếu như giấu ở trong lòng không thoải mái, em có thể nói với anh.”

Anh luôn luôn ghi nhớ anh là bạn trai của cô, anh sẵn lòng chia sẻ, cũng sẵn lòng lắng nghe.

Nhưng Lệ Từ Xuyên lại không biết có nên nói với anh hay không, thực ra chuyện xảy ra ngày hôm qua là ngoài ý muốn, chỉ là nếu như cô giải thích cho anh nghe, lại sợ Cố Khanh Châu sẽ hiểu lầm.

Thế là cô lắc đầu: “Không có việc gì lớn, em đã xử lý tốt rồi, anh không cần lo lắng.”

Cố Khanh Châu thu lại ánh mắt, không muốn bị cô nhìn thấy đáy mắt mất mát, anh cười một tiếng ảm áp: “Lúc nào em muốn nói thì cứ tìm đến anh.”

Cô mừng rỡ khi anh chủ động, nghịch ngợm chào theo kiểu nhà binh: “Yes sir!”

Ban ngày Cố Khanh Châu bề bộn nhiều việc, vội vàng tiếp đón các chuyên gia cùng giáo sư chuyên thiết bị tới, Lệ Từ Xuyên vừa tan học liền nhận được báo cáo làm việc của anh, trong lòng đắc ý.

“Tớ biết hiện tại các cậu đang trong thời kỳ nồng nhiệt, nhưng cũng không nên nhìn điện thoại di động cười ngây ngô chứ!” Đàm Thiên Thiên ở bên cạnh thấy vậy liền có chút khinh thường.

Lệ Từ Xuyên không để ý tới cô ấy, không có ai hiểu, từ nhỏ Cố Khanh Châu đã có thói quen tự lập, bảo anh làm loại chuyện này có thể nói là rất khó.

“Đúng rồi, lúc này trong giờ học cậu nói cậu đụng phải người nào ở rạp chiếu phim.” Đàm Thiên Thiên nhớ đến lúc tiếng chuông tan học vang lên, Lệ Từ Xuyên mới nói một nửa, nên hỏi lại.

Lệ Từ Xuyên ấn nút gửi tin, cho điện thoại di động vào trong túi, giọng nói mang theo chút hừng hờ: “Gặp được Tân Nhuê.”

“Ai cơ?” Đàm Thiên Thiên ngạc nhiên.

“Tân Nhuê đó. Không nghĩ rằng cô ấy đã trở về nước.”

Trong lúc nhất thời, hai người đều biểu lộ có chút buồn vô cớ.

Ba năm trước, các cô cùng Tân Nhuê là bạn chung phòng ngủ, cùng tiến cùng lùi. Lúc ấy nam sinh trong lớp còn nói đùa, nói các cô là ba đóa hoa.

“Cậu ấy và cậu nói những gì?”

Lệ Từ Xuyên nhớ tới tối hôm qua lúc nhìn thấy Tân Nhuế thì rất kinh ngạc, lắc đầu nói, “Lúc ấy vội vàng vào rạp, không nói được mấy câu, chỉ đơn giản là hàn huyên mà thôi.”

Đàm Thiên Thiên nhìn Lệ Từ Xuyên một lúc lâu, buồn buồn nói: “Tớ còn tưởng rằng, cậu ấy sẽ nói xin lỗi gì đó với cậu.”

Lệ Từ Xuyên nhún vai, thực ra cô đã sớm không thèm để ý đến việc lúc trước. Cô chỉ cảm thấy tiếc nuối nhất là tối hôm qua tâm trạng của cô không được tốt, không xem được phim với Cố Khinh Châu.

Sáng sớm anh liền mang mỹ thực tới, hẳn là cũng lo lắng cho cô.

Chẳng qua đối với việc đến trễ ngày hôm qua của anh, cô thực sự không để ở trong lòng.

Cùng Đàm Thiên Thiên đi đến dưới lầu ký túc xá, bỗng nhiên nhận được điện thoại của Cố Khinh Châu, sắc mặt Lệ Từ Xuyên cũng hơi thay đổi một chút, sau khi cúp máy, cô nói với Đàm Thiên Thiên: “Cậu lên trước đi, hình như cậu của Cố Khinh Châu lại xảy ra chuyện, tớ muốn đi cùng anh ấy một chút.”

Đàm Thiên Thiên biết sự việc nghiêm trọng, tỏ ra là đã hiểu: “Mau đi đi, đúng lúc tớ lên ngủ một chút.”

Lệ Từ Xuyên gật đầu, gặp Cố Khinh Châu ở cửa trường học, đón xe tới bệnh viện.

Thực ra cô biết tự Cố Khinh Châu có thể lo liệu được, nhưng vẫn muốn đến cùng anh, cũng muốn cho anh biết, từ nay về sau dù xảy ra chuyện gì, đều có cô ở bên cạnh anh.

Đến bệnh viện, Cố Khinh Châu quen thuộc tìm tới bác sĩ chủ nhiệm phụ trách cậu của anh, Lệ Từ Xuyên chờ ở ngoài văn phòng.

“A, là em?”

Nghe được giọng nói, Lệ Từ Xuyên ngẩng đầu, Tiết Gia Dương mặc áo phục đến gần cô, ánh mắt quét về phía phòng làm việc của bác sĩ: “Khinh Châu ở bên trong?”

“Vâng, dường như thuốc cậu dùng xảy ra chút vấn đề, anh ấy đến hỏi ý kiến một chút.” Lệ Từ Xuyên chào hỏi nói, “Không nghĩ tới ở đây cũng gặp được học trưởng, thật là đúng dịp.”

Biết cậu của Cố Khinh Châu không có việc gì lớn, Tiết Gia Dương cũng thờ phào, rất nhanh lại khôi phục bộ dạng nham hiểm khéo đưa đẩy trước đó.

“Rất trùng hợp. Cấp dưới của anh không cẩn thận ngã xuống lầu, anh tới xem một chút, không nghĩ tới ở cửa chính lại nhìn thấy Khinh Châu, đoán một chút liền biết hẳn là cậu của cậu ta lại xảy ra chuyện rồi.”

Lệ Từ Xuyên gật đầu.

Ánh mắt dò xét của Tiết Gia Dương vẫn luôn đặt trên người cô, Lệ Từ Xuyên muốn lờ đi, nhưng vẫn không chịu được ánh mắt khác thường đó.

“Học trưởng có điều muốn nói?”

Tiết Gia Dương không hề bị người khác lật tẩy mà xấu hổ, mà chính là cười cực kỳ gian xảo: “Em và Cố Khinh Châu đang ở cùng một chỗ đúng không?”

Nhất thời, mặt Lệ Từ Xuyên đỏ lên: “Học trưởng đang nói cái gì vậy...”

Về mặt của Tiết Gia Dương giống như em dùng nghĩ có thể lừa anh, cười nói, “Anh hiểu rất rõ Khinh Châu, chuyện của cậu cậu ta, trong số bạn bè của cậu ta cũng chỉ có anh biết, hơn nữa còn là trong lúc vô tình gặp phải. Cậu ta không thích nói chuyện của mình, trừ phi...”

Tiết Gia Dương dừng một chút, ánh mắt ngập mờ dừng trên mặt Lệ Từ Xuyên: “Trừ phi, người này nhận được sự công nhận của cậu ta, cậu ta coi đối phương như người thân nhất của mình, cho nên mới có thể nói ra.”

Lệ Từ Xuyên không phản bác, cũng không thừa nhận quan hệ của mình và Cố Khinh Châu, dù sao chuyện bọn họ ở cùng một chỗ, đối với bạn của anh, tốt nhất vẫn là do anh mở miệng ra trước.

Nhưng Tiết Gia Dương lại không có ý bỏ qua, còn nói: “Em có thể tưởng tượng rằng, người này kiệm lời ít nói đến mức không có đối thủ. Còn nhớ rõ lúc bọn anh vừa được phân vào một ký túc xá, hơn một tháng Cố Khinh Châu cũng không nói một lời với bọn anh, lúc ấy bọn anh đều cho rằng cậu ta bị cảm điển đấy.”

Lệ Từ Xuyên kinh ngạc.

Tiết Gia Dương cười cười: “Những người có chứng cô độc đều như vậy, thích một mình, cũng không thích giao lưu.”

Lúc này, tâm trạng Lệ Từ Xuyên đã không thể dùng từ kinh ngạc để hình dung nữa.

Chúng cô độc? À? Cố Khinh Châu sao?

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Độc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Chương 27

Nghe Tiết Gia Dương nói xong, Lệ Từ Xuyên không nói một lời, bởi vì không biết lúc này có phải nên hỏi tiếp hay không, lại cảm thấy như vậy quá tội tệ, giống như là âm thầm tìm hiểu anh qua bạn bè của anh vậy.

Đồng thời, cô cũng không muốn để lộ sự không hiểu rõ anh trước mặt bạn của anh.

Tóm lại, trông lòng cứ xoắn xít hết cả.

Tiết Gia Dương cũng chỉ nói một nửa, cười nói, “Này, đây đều là những chuyện đã qua, anh thấy bây giờ năng lực thích ứng của cậu ta cũng không tệ lắm, cũng hòa đồng hơn so với trước kia rồi. Không phải sao, còn đưa cả bạn gái tới!”

Lệ Từ Xuyên miễn cưỡng cười theo, có chút xấu hổ.

Rất nhanh, Cố Khinh Châu từ trong văn phòng đi ra, vẻ mặt có chút căng thẳng, lúc nhìn thấy Tiết Gia Dương cũng ngẩn người: “Tại sao cậu lại ở đây?”

“Nhìn thấy cậu ở cửa bệnh viện, gọi cậu cũng không trả lời, cho nên liền vào xem, cậu không sao chứ?”

Có thể thấy được, Tiết Gia Dương thật sự rất quan tâm, Cố Khinh Châu lắc đầu: “Vẫn như cũ.”

Lệ Từ Xuyên có chút đau lòng cho anh, không muốn nhìn thấy tinh thần sa sút này của anh, đi tới nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, quả nhiên Cố Khinh Châu lập tức nhìn về phía cô, dường như nhìn chăm chú cô một lúc đã trầm tĩnh lại, một tay khác xoa lên đầu cô.

Ngại vì Tiết Gia Dương ở đây, loại hành động không tính là quá thân mật này cũng khiến cho Lệ Từ Xuyên xấu hổ, yên lặng đứng bên cạnh Cố Khinh Châu, nghe anh và Tiết Gia Dương nói chuyện.

“Vậy đêm nay cậu có phải ở lại không?” Tiết Gia Dương hỏi.

“Có thể sẽ ở.” Cố Khinh Châu nhìn thoáng qua Lệ Từ Xuyên: “Vừa đúng lúc, lúc cậu về thì giúp mình đưa Từ Xuyên về trường học.”

Thật ra Lệ Từ Xuyên không muốn rời khỏi anh, nhưng cũng không thể ở lại chỗ này qua đêm, hơn nữa một mình cô trở về, nhất định Cố Khinh Châu cũng không yên lòng.

Ở lại một lúc, Lệ Từ Xuyên mới chuẩn bị rời đi theo Tiết Gia Dương, vừa muốn đi, bỗng nhiên Cố Khinh Châu giữ chặt tay của cô, kéo cô đến khúc quanh của hành lang.

Nơi này yên tĩnh, bởi vì là góc chết nên không có bất kỳ ai.

Lệ Từ Xuyên còn tưởng rằng anh có lời gì muốn dặn dò, vừa muốn mở miệng, bỗng nhiên bị anh ôm lấy.

Thân thể của anh thật ấm áp, cũng rất rắn chắc, mỗi một lần anh ôm cô, cô đều sẽ cảm thấy khí phách cùng cảm giác an toàn không cách nào che giấu trên người đàn ông này.

“Xin lỗi, hôm nay không có cách nào ở cùng em.” Trong giọng nói của anh tràn đầy sự có lỗi.

Lệ Từ Xuyên lắc đầu trong lòng anh, “Không sao, cũng không phải anh cố ý.”

“Ừm.” Anh yên lặng trong chốc lát, liền không nói nữa.

Lệ Từ Xuyên sợ Tiết Gia Dương đợi lâu, đẩy anh ra, nào ngờ Cố Khinh Châu lại càng ôm cô chặt hơn. Lúc này trong lòng cô ngọt ngào không nói thành lời, rất thích anh biểu lộ ra cảm giác cần cô, cũng thích anh nũng nịu với cô.

Đây cũng có thể coi là nũng nịu đi... ^ _ ^

“Học trường chờ em ở bên ngoài.” Cô nhỏ giọng nói.

Anh trầm mặc vài giây, mở miệng: “Sau khi đến ký túc xá thì gọi cho anh.”

“Vâng.” Thấy anh còn không có ý buông tay, Lê Từ Xuyên cười khúc khích: “Bạn học Cố, anh đây là không thể rời bỏ em sao?”

Ngoài ý muốn, anh không hề phản bác, mà chính là đang hoang trả lời: “Đã sớm không thể rời bỏ rồi.”

Lúc đầu muốn trêu chọc anh, ai ngờ giờ phút này giọng nói của anh trầm thấp gợi cảm, nói lời tỏ tình ở bên tai, Lê Từ Xuyên lại không bình tĩnh rồi.

“Được rồi, em cần phải đi, đến ký túc xá sẽ nói cho anh biết, nếu anh nhầm chán thì cứ nhắn tin cho em, em sẽ nói chuyện phiếm với anh.”

Tuy vẫn không nở, nhưng cũng không thể cứ trì hoãn thời gian của Tiết Gia Dương, Lê Từ Xuyên cùng Cố Khinh Châu đi ra từ góc nhỏ, hoàn toàn không dám nhìn vào mắt của Tiết Gia Dương, chẳng qua cô cũng không làm việc gì không thể lộ ra ngoài với Cố Khinh Châu, nhưng cô cảm thấy nhất định Tiết Gia Dương sẽ nghĩ sai...

Đây là lần thứ hai cô nhìn thấy xe của Tiết Gia Dương, là xe con của giai cấp trung lưu, cũng không quá đắt, nhưng nếu đặt cùng một đẳng cấp thì có thể coi như là trung thượng đẳng, hơn nữa còn rất thực dụng.

Trên xe, Tiết Gia Dương mở radio, trong đó đang phát một bài Việt ngữ, bình thường Lê Từ Xuyên rất ít nghe, lúc này nghe radio đang phát ra lời ca nhẹ nhàng trầm bổng, ngược lại có một tư vị rất đặc biệt.

Công việc của Tiết Gia Dương khá bận rộn, nửa đường tiếp ba bốn cuộc điện thoại, cuối cùng sau khi cúp máy thì ngượng ngùng cười với cô: “Đi làm chính là như vậy, bao giờ cũng rất bận rộn, không có cả không gian riêng, các em còn là sinh viên thật tốt, thực ra công việc của Cố Khinh Châu cũng không tệ, đang hoàng làm ô trong phòng thí nghiệm, không cần a dua nịnh hót.”

Nghĩ đến hình ảnh Cố Khinh Châu cúi đầu trước giám đốc đầu trục, Lê Từ Xuyên buồn cười: “Hắn là anh ấy sẽ không lựa chọn một nghề nghiệp như vậy.”

Đánh chết anh cũng sẽ không.

“Như vậy, giao tiếp là khuyết điểm của cậu ấy, nhưng trên phương diện học thuật, anh chưa từng thấy ai có thể lợi hại hơn so với cậu ta. Người này trời sinh chính là nên sống ở phòng thí nghiệm, nếu tính cách hay nói có khi cũng làm không tốt.”

Lê Từ Xuyên mỉm cười, mặc dù hiểu kỳ nhưng vẫn nhìn được.

Cửa trường đại học đã ở ngay trước mắt, Tiết Gia Dương vững vàng dừng xe lại, trầm mặc, dường như có lời muốn nói.

Một lát sau, Tiết Gia Dương thay đổi vẻ mặt vui cười thường ngày, nghiêm túc nói: “Bề ngoài Khinh Châu rất lạnh lùng, nhưng trong nội tâm thì cậu ta lại là một người rất mẫn cảm, cũng là người hay hoài niệm.”

Lê Từ Xuyên yên lặng chờ anh nói tiếp.

“Lời này anh nói có thể có chút nhiều chuyện, nhưng trông chờ vào cái người kia...” Tiết Gia Dương thở dài, nói: “rất nhiều chuyện cậu ta không nói, cũng có khả năng không biết nói như nào. Anh hy vọng em có thể hiểu rõ cậu ta hơn một chút, hiểu rõ đến mức cho dù cậu ta không mở miệng, em vẫn có thể hiểu suy nghĩ của cậu ta.”

Lê Từ Xuyên vừa muốn mở miệng, Tiết Gia Dương lập tức cười một tiếng, nói, “Em thấy anh yêu cầu hơi quá đáng có đúng không? Ha ha!”

Cô cười theo một chút, lát sau, chậm rãi nói, “Em hiểu ý của anh, học trưởng. Hiện tại em cũng đang thử hiểu rõ anh ấy, em biết anh ấy không khéo trong cách ăn nói, cho nên em không chờ tới một ngày anh ấy sẽ đồ ngon đồ ngọt đối với em, những thứ đó đều là giả dối, em chỉ cần trong lòng của anh ấy thích em, có em, là đủ rồi.”

Tiết Gia Dương không cười, ngược lại còn dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn cô, dường như cũng không nghĩ rằng cô sẽ nói những câu như vậy.

Lát sau, Tiết Gia Dương cười gật đầu: “Cậu ta đã nói với anh, người yêu tương lai của cậu ta, nhất định sẽ là ánh dương duy nhất của cuộc đời. Anh nghĩ cậu ta đạt được rồi.”

Trở lại ký túc xá, chuyện đầu tiên Lê Từ Xuyên làm là gửi tin nhắn báo bình an cho Cố Khinh Châu.

Lê Từ Xuyên: Đoán xem bây giờ em đang ở đâu?

Rất nhanh, Cố Khinh Châu liền đáp lại: Trên giường?

Lê Từ Xuyên nhún mày, sao người này có thể đoán chuẩn như vậy? Chẳng lẽ bình thường hình tượng heo lười của cô in vào lòng người quá sâu sao?

Lê Từ Xuyên: Em cảm thấy thật thiết thòi!

Cố Khinh Châu: Sao vậy?

Lệ Từ Xuyên: Vừa lúc này, học trưởng Tiết nhất định cho rằng chúng ta làm chuyện không thể cho ai biết ở trong góc, thế nhưng miệng nhỏ của em và môi anh đều chưa chạm vào nhau mà!

Cố Khinh Châu rất lâu vẫn chưa đáp lại, Lệ Từ Xuyên không biết mình trúng gió cái gì, ôm điện thoại di động chui vào trong chăn cười ngây ngô, bởi vì có thể tưởng tượng đến biểu lộ thẹn thùng lúc này của anh.

Hoàn toàn chính xác, lúc Cố Khinh Châu nhận tin là đang ở trên hành lang, thấy cô gửi tin đến, đúng lúc có một y tá đi qua bên cạnh anh. Rõ ràng người ta cũng không thấy cái gì, cũng sẽ không nhìn thấy, nhưng Cố Khinh Châu vẫn có tật giật mình, lúng túng bỏ điện thoại di động vào trong túi, lỗ tai đỏ ửng.

Không nghĩ rằng, hai phút sau, Cố Khinh Châu không gửi tin đến, mà trực tiếp gọi điện thoại tới.

Lệ Từ Xuyên nhận máy: “Alo?”

“Em... Buổi tối em ăn cái gì?” Anh háng giọng, vẫn đáng vẻ nghiêm túc, nhưng không biết bên này Lệ Từ Xuyên đã tranh thủ cười cả nửa ngày.

“Thiên Thiên mua rất nhiều đồ, buổi tối chúng em làm nồi lẩu cay! Anh thì sao?”

“Ăn cơm hộp của bệnh viện.” Anh dừng một chút, lại hỏi: “Ngày mai em có bận gì không?”

“Không có.” Cô trả lời rất nhanh, chẳng lẽ anh đã thông suốt, ngày mai muốn hẹn hò với cô?

“Vậy ngày mai chúng ta ra ngoài dạo chơi đi.”

Oa! Trong lòng Lệ Từ Xuyên nở hoa, nhưng vẫn duy trì sự rụt rè, nói: “Được!”

“Em muốn đi đâu chơi?” Cố Khinh Châu ga-lăng hỏi ý kiến của cô.

Trong lúc nhất thời Lệ Từ Xuyên cũng không nghĩ ra: “Không biết, ôi chào, anh nghĩ đi, em tuyệt đối phục tùng sự an bài của Cố Khinh Châu.”

Tiếng cười trầm thấp của Cố Khinh Châu truyền đến từ phía bên kia: “Được, vậy ngày mai gặp.”

Cúp điện thoại, Lệ Từ Xuyên quăng điện thoại lên giường, cả người nằm ngửa theo hình chữ đại, nhìn trần nhà màu trắng, dường như trước mắt hiện ra nụ cười dịu dàng của anh.

Tiết Gia Dương nói, người yêu tương lai của anh ấy nhất định là ánh dương của cuộc đời. Tuy cũng không biết trong mắt Cố Khinh Châu cô có xứng không, nhưng chỉ cần có thể chọc anh cười, cô đã cảm thấy thỏa mãn rồi.

Chứng cô độc...

Mặc kệ là chứng gì, cô nhất định sẽ làm cho cuộc sống của anh mỗi ngày đều tràn ngập ánh dương!

Ngày hôm sau, Lệ Từ Xuyên dậy rất sớm để trang điểm.

Cô và Cố Khinh Châu đều rất ấn ý giữ kín bí mật chuyện bọn họ yêu nhau, không phải có tâm tư gì khác, chỉ là sợ phiền phức, hơn nữa chính cô cũng sợ sẽ ảnh hưởng không tốt tới anh.

Cố Khinh Châu đã hẹn nửa tiếng sau anh sẽ trở lại ký túc xá, sau khi rửa mặt thay quần áo xong, đầu tiên sẽ đến bến xe bên ngoài trường học.

Lệ Từ Xuyên đi ngay sau khoảng thời gian đó, trước đó khi chưa xác định tình cảm, hai người thường xuyên quang minh chính đại sóng vai đi cùng nhau, bây giờ nói chuyện yêu đương, ngược lại khi tiện đường cũng cảm thấy lúng túng, quả nhiên ứng với câu nói, giấu đầu lòi đuôi.

Đến trạm xe, bởi vì không phải giờ tan học cao điểm, nơi này xem như là thanh tịnh.

Xa xa liền nhìn thấy bóng dáng mạnh mẽ rần rờ tắm dưới ánh mặt trời, hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi, bên ngoài vẫn là áo khoác đen không hề thay đổi, nhưng Lệ Từ Xuyên luôn cảm thấy hôm nay Cố Khinh Châu cực kỳ đẹp trai.

Dù sao, hiện tại anh đã là người đàn ông của cô nha, không phải trong mắt người yêu hóa Tây Thi sao?

Lệ Từ Xuyên đi đến phía sau anh, sau đó đứng bên trái đập vào bả vai phải của anh, nhưng Cố Khinh Châu không mắc lừa, lập tức quay đầu về phía bên trái, ánh mắt mờ mịt tiếp xúc với cô, nhanh chóng tràn đầy ấm áp.

Lệ Từ Xuyên ưỡn oai: “Quá không có ý nghĩa, sau gáy anh có mọc mắt sao?”

Cố Khinh Châu cười đến mức hai mắt cong cong: “Trên mặt đất có bóng em.”

Lệ Từ Xuyên cúi đầu, quả nhiên thấy trước mặt có bóng cô, cô giận: “Anh quá đều, nhìn thấy em vậy mà không lên tiếng trước!”

Nụ cười trên mặt Cổ Khinh Châu dần tràn đầy, lắc đầu: “Là em quá ngốc, làm chuyện xấu cũng bị lộ tẩy.”

Được lắm, cô đầu hàng.

Không lâu sau, xe buýt liền đến, nói thật, đây là lần đầu tiên Lệ Từ Xuyên ngồi loại công cụ giao thông này, mua vé hay gì đó hoàn toàn nghiệp dư. Cô không phải là ngớ ngẩn, chỉ là chưa bao giờ làm, giống như ở tàu điện ngầm cũng không biết dùng máy để mua vé.

Cổ Khinh Châu dùng vé tháng lấy ra hai tấm phiếu, sau đó thuận tay đưa cho đứa trẻ hiếu kỳ Lệ Từ Xuyên nghiền cứu, không nghiền cứu ra cái gì, cô cho thẻ vào trong túi áo khoác.

Người trên xe rất nhiều, bọn họ bị chen tới vị trí cửa ra vào. Chưa tới một lát sau, chỉ nghe được tiếng tí, tí, tí trên xe...

Tiếng vang rất có quy luật.

Vang lên tầm mười tiếng, người chung quanh đều đang nhìn cô, Lệ Từ Xuyên cũng cảm thấy không thích hợp, hỏi Cổ Khinh Châu: “Âm thanh gì vậy?”

Cổ Khinh Châu nhú mày, nhìn quanh cô một vòng, sau đó dở cười dở khóc chỉ vào túi của cô: “Thẻ của em vẫn đang quẹt vé...”

Lúc đầu Lệ Từ Xuyên còn chưa hiểu, về sau nhìn thấy Cổ Khinh Châu lấy thẻ từ trong túi cô ra thì cô mới hiểu, xấu hổ chết mất.

Hơn nữa lúc này còn vang lên nhiều như vậy...

Cô muốn đập đầu vào tường, về mặt cầu xin nói: “Ngồi xe buýt rất đắt, tiền đi xe buýt cũng có thể đón xe rồi.”

Cổ Khinh Châu không nhịn nổi, cười ra tiếng, người xung quanh nghe thấy cô phàn nàn cũng len lén cười.

Dường như là sợ cô khó chịu, bỗng nhiên Cổ Khinh Châu cầm tay cô, mỉm cười nói: “Em ngốc như vậy, anh phải dắt em, đỡ lúc làm lạc thì sẽ gây ra phiền toái.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Độc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chương 28

Sau khi xuống xe, Cổ Khinh Châu cầm tay dắt cô đi cực kỳ thuần thục, cuối cùng ngừng lại trước một cửa hàng lớn.

Bên trong toàn những thứ đồ chơi nhỏ kỳ lạ, phần lớn đều là máy thủ công, Lệ Từ Xuyên hiếu kỳ nhìn trái sò phải một chút, cuối cùng chú ý tới một con rối, cô liền vội vàng kéo Cổ Khinh Châu ở bên cạnh: “Anh nhìn này, không phải nó trông giống con thỏ trên đôi găng tay anh tặng em sao?”

Cổ Khinh Châu xem xét tường tận trong chốc lát, gật đầu, “Thích không?”

Lệ Từ Xuyên không khách khí nói, “Thích lắm!”

Cổ Khinh Châu chủ động nhận lấy con rối trong tay cô, qua quầy thu ngân tính tiền, Lệ Từ Xuyên vẫn luôn đứng sau lưng anh, nhìn hành động của anh tự nhiên như vậy, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều tràn đầy vui vẻ.

Đi ra từ cửa hàng nhỏ, dọc theo một con ngõ nhỏ thật dài có bán những loại đồ chơi rất mới lạ.

Hình như Cổ Khinh Châu rất quen thuộc với nơi này, bình thường anh ít nói, khó có khi hôm nay lại đảm nhiệm làm người dẫn đường, thao thao bất tuyệt giải thích cho cô.

Lệ Từ Xuyên khi thì kéo cánh tay của anh, khi thì lôi kéo tay của anh, tóm lại là cũng không chịu buông tay.

Đi dạo cả chợ xong, ngoại trừ trong ngõ hẻm đó là chợ thì khi đi vào con đường đối diện, cô lập tức nhìn thấy những tòa nhà có chút cổ kính.

Bỗng nhiên Cổ Khinh Châu ngừng lại, ngẩng đầu nhìn một lúc, sau đó chỉ vào một tòa nhà bốn tầng có cửa sổ ở giữa, nói với cô: “Anh đã từng ở nơi đó ba năm.”

Nghe nói anh từng ở chỗ này, Lệ Từ Xuyên lập tức cảm thấy hứng thú hỏi chỗ nào, Cổ Khinh Châu tốt bụng chỉ cho cô, lúc này cô mới nhìn thấy.

Tường bên ngoài loang lổ, song sắt rỉ sét, là một căn nhà cũ sẽ khiến cho người qua đường đi qua và tự hỏi sao không phá bỏ nó đi, tầng lầu cũng sắp hỏng.

Cố Khanh Châu nói: “Chủ nhà là một bà cụ, ở ngay bên cạnh, lúc anh vừa mới dọn tới còn chưa biết tự nấu cơm, lúc nấu cơm bà cụ thường xuyên làm nhiều hơn một chút để chia cho anh.”

Lệ Từ Xuyên đau lòng, nhưng không biểu hiện ra ngoài, lòng tự trọng của đàn ông rất mạnh, bọn họ không cần sự đồng tình của phụ nữ. Cô giữ vững tinh thần, hỏi: “Chúng ta cũng tới đây rồi, nếu không thì vào hỏi thăm bà cụ một chút?”

Xem như cảm ơn bà đã giúp cô chăm sóc Cố Khanh Châu nhiều năm như vậy.

Cố Khanh Châu lắc đầu: “Bà ấy đã không còn ở đây nữa, lúc anh học đại học năm 3 thì bà ấy đã xuất ngoại cùng con trai, nhà trọ cũng được bán đi.”

“Thật đáng tiếc, không thể cảm ơn người ta.”

Cố Khanh Châu cười cười, kéo cô đến một quán ăn nhỏ, khách trong quán ăn không được coi là nhiều, bàn cũng không quá lớn.

Cố Khanh Châu đưa menu tới, hỏi cô: “Em muốn ăn gì?”

“Anh có vẻ quen thuộc hơn, anh chọn đi, em nghe anh.” Lệ Từ Xuyên làm ra bộ dáng một nàng dâu nhỏ ngoan ngoãn.

Nhất thời, anh dùng ánh mắt khác thường nhìn chằm chằm cô, Lệ Từ Xuyên nhếch miệng: “Sao mà giống như gặp quỷ vậy.”

Cố Khanh Châu bật cười: “Sao hôm nay ngoan thế?”

Lúc anh nói chữ ngoan thì hoàn toàn coi cô là trẻ con, không khỏi gọi cảm, mặt Lệ Từ Xuyên đỏ lên, nhỏ giọng lầm bầm: “Em vẫn luôn rất nghe lời mà, nếu không biệt danh của em cũng không phải là Ngoan Ngoãn ~”

“Không phải đặt biệt danh là như vậy vì không giống thế nên mới phải gọi thế sao? Ví dụ như trẻ con thân thể không tốt thì gọi là chó con, còn em gọi là ngoan ngoãn...” Cố Khanh Châu còn chưa nói hết, nhưng ý cười đã tràn đầy dưới đáy mắt.

Hôm nay anh rất khác so với lúc ở trong trường học, toàn thân trên dưới đều hiện ra vẻ nhẹ nhõm, cũng không còn nghiêm túc nữa, thậm chí còn có thể trêu chọc cô.

Thực ra Lệ Từ Xuyên rất muốn nhìn thấy bộ dạng này của anh, nhưng ngoài miệng vẫn lý sự không tha cho anh mà nói, “VẬY còn anh, một người không thích nói chuyện, có phải mẹ anh cũng gọi anh bằng một biệt danh tương phản hay không?”

Cố Khanh Châu ra vẻ cố gắng suy nghĩ, gật đầu: “Đường như là có.”

Cô cũng chỉ tùy tiện hỏi một câu, không nghĩ lại có thật, trong nháy mắt hai mắt phát sáng, hỏi: “Vậy biệt danh của anh là gì?”

“Em đoán xem.” Cố Khanh Châu cười xấu xa.

Lệ Từ Xuyên bị nụ cười của anh làm lóa mắt, lập tức kịp phản ứng lại, cái tên xấu xa này!

Còn muốn hỏi anh, lúc này, đột nhiên có người gọi Cố Khanh Châu: “Tiểu Cố? Là Tiểu Cố phải không?”

Lệ Từ Xuyên đưa lưng về phía cửa, cho nên người đầu tiên phản ứng kịp là Cố Khanh Châu ngồi đối diện cô. Ánh mắt của anh vượt qua cô hướng về phía cửa, lập tức đứng lên: “Di Lư, chào đi.”

Nhìn bộ dáng quy củ của anh, Lệ Từ Xuyên cũng theo anh rời khỏi chỗ ngồi.

Di Lư trong miệng anh nhìn tầm năm sáu mươi tuổi, mặc chiếc áo lông màu sắc sặc sỡ, trong tay cầm một giỏ thức ăn, đi tới, có chút tổn sức giữa đầu nhìn thân thể cao lớn của Cố Khanh Châu, dùng giọng điệu vui mừng nói: “Mấy năm chúng ta không gặp nhau rồi, Tiểu Cố cũng đã cao như vậy, còn nhớ rõ trước kia đáng vẻ của cháu giống như không đủ dinh dưỡng, di sợ cháu gầy quá lại không phát triển được. Ôi, hiện tại càng ngày trông càng được, thật là đẹp trai!”

Bị người khác khen ngợi lộ liễu như vậy, Lệ Từ Xuyên rất nhạy bén bắt được một tia xấu hổ trên mặt anh.

Anh nói: “Di cũng vẫn trẻ như vậy.”

Nghe cũng biết là nịnh nọt, nhưng di Lư vẫn cười rất vui vẻ, lúc này di Lư mới chú ý tới Lệ Từ Xuyên đứng đối diện Cố Khanh Châu, kêu lên một tiếng: “Là bạn gái của Tiểu Cố sao? Rất xinh xắn!”

Lần này đến lượt Lệ Từ Xuyên xấu hổ, nhỏ giọng gọi một tiếng: “Chào di Lư.”

“Tốt tốt! Ôi, trước đây Tiểu Cố chưa từng có bạn gái đâu, ở trong ấn tượng của di, Tiểu Cố vẫn chỉ là một đứa nhỏ chỉ biết cắm đầu ngồi học trong nhà mà thôi.” Đường như di Lư nhớ tới cái gì, lục tới lục lui bên trong giỏ thức ăn: “Lần đầu gặp mặt cũng không có gì tặng cho cháu, đây là dưa bở mà di mua ở siêu thị, rất ngọt, tặng cho cháu.”

Lệ Từ Xuyên không biết làm sao liếc Cổ Khinh Châu một cái, lúc này ánh mắt của anh dịu dàng, nhẹ nhàng gật đầu với cô, bây giờ Lệ Từ Xuyên mới nhận lấy, ngoan ngoãn nói cảm ơn với di Luru.

Hàn huyền cùng di Luru vài câu, món ăn bọn họ gọi vừa vận được bung lên, di Luru cũng tranh thủ chào tạm biệt.

Lệ Từ Xuyên để đưa bỏ lên bàn, đắc ý nói, “Không nghĩ rằng anh lại được hoan nghênh như vậy, em còn thu được lễ vật, hắc hắc.”

“Em thích là tốt rồi.” Giọng anh trầm ấm.

Lệ Từ Xuyên hiểu ý anh, anh là sợ cô sẽ ghét việc được tặng lễ vật ‘gia đình’ này.

Cô cực kỳ kiêu ngạo hừ một tiếng, nói: “Đương nhiên là em thích! Đây chính là lễ vật đầu tiên mà em nhận được từ nhà chồng, về nhà em sẽ cúng bái nó, mỗi ngày thắp ba nén hương!”

Cổ Khinh Châu nghe vậy liền bật cười, môi mông hiện lên độ cong rõ ràng, trong ánh mắt cũng có ánh sáng lóe lên, khiến cho người ta chói mắt.

Lúc ăn cơm trưa, Cổ Khinh Châu hỏi cô có muốn đi xem phim không, Lệ Từ Xuyên từ chối, phim ảnh không có gì hay ho cả, cô lại muốn tới chỗ anh đã từng sống, muốn hiểu rõ về quá khứ của anh hơn.

Cùng anh tay trong tay, hoàn cảnh xung quanh không được gọi là lãng mạn, nhưng cô lại cảm thấy cứ yên lặng như vậy đi cùng anh, cho dù không nói câu nào thì cũng rất thỏa mãn.

Nửa đường, điện thoại di động của cô vang lên, là bạn bè rủ cô đi dạo phố ăn cơm.

Cổ Khinh Châu đợi cô cúp điện thoại, nói: “Em phải đi đâu thì cứ đi đi.”

Lệ Từ Xuyên lắc đầu: “Không cần đâu, cùng bọn họ ăn cơm thì có ý nghĩa gì, chúng ta còn đang hẹn hò mà.”

Cổ Khinh Châu cũng không nói gì, chắc cũng không muốn rời khỏi cô, lúc nắm tay cô còn dùng thêm chút lực, gút gao nắm chặt bàn tay cô trong lòng bàn tay, giống như lúc trước anh nói, sợ cô bị lạc mất lại không tìm về được.

Quả vật ở đây không nhiều, sau khi bàn bạc, Lệ Từ Xuyên vẫn rất thích đồ ăn Cổ Khinh Châu làm, nên hai người quyết định trở về bên xe.

Đến buổi trưa nhiệt độ bắt đầu giảm xuống, Lệ Từ Xuyên không mang găng tay, cho nên tay kia có cảm giác lạnh, lúc cô đang nhìn xung quanh xem xe sắp tới chưa, bỗng nhiên Cổ Khinh Châu xoay người cô lại đối diện với anh, kéo tay kia của cô, úp hai tay lại với nhau, nắm chặt, đặt bên miệng hà hơi.

“Còn lạnh không?” Anh vừa xoa tay cô vừa hỏi.

Lệ Từ Xuyên ngăn người nhìn anh, cảm thấy lúc này Cổ Khinh Châu thật dịu dàng.

Cô gật gật đầu: “Lạnh.”

Cổ Khinh Châu nhíu mày, bắt đầu nghĩ biện pháp, lúc này Lệ Từ Xuyên vui trong lòng anh, hai tay vòng lấy eo của anh, giọng nói mang theo ngượng ngùng vang lên từ trong ngực: “Như thế này là không lạnh nữa. Chúng ta đều không lạnh.”

Cổ Khinh Châu vén mái tóc dài của cô, ôm lấy cô, giọng nói quyến luyến: “Về sau lạnh thì phải nói với anh.”

Cô mặt dày mày dạn hỏi: “Anh muốn cung cấp lò sưởi phục vụ suốt hai mươi tư giờ sao?”

Hai giây sau, nghe thấy anh nhỏ giọng đáp ứng, “Ừ.”

Vui vào trong lòng anh, Lệ Từ Xuyên cười thỏa mãn.

Lại đợi mười mấy phút nữa, lúc này xe buýt mới đến, không nghĩ rằng chuyến này còn nhiều người hơn so với chuyến trước, nhiều đến mức không cần bám vào tay vịn cũng có thể đứng yên.

Hơn nữa điều hòa trên chuyến xe này còn bị hỏng, trong xe lại không thông gió, nhiệt độ rất thấp, người giống như cao su cứ chen tới chen lui, đứng trên xe quả thực cũng rất vất vả.

Xung quanh Lệ Từ Xuyên đều là những thân hình cao lớn của đàn ông, cô bị chen vào giữa, cảm giác không khí xung quanh đều trở nên mỏng manh, mặc dù Cổ Khinh Châu vẫn luôn che chở cho cô, tránh để cô bị chen phải, nhưng vẫn khó tránh khỏi có chút khó chịu.

Bỗng nhiên, xe buýt thắng gấp, Lệ Từ Xuyên không hề chuẩn bị, theo quán tính suýt nữa lao về phía trước, may mắn Cổ Khinh Châu phản ứng kịp thời, một tay giữ lấy cô trong lòng ngực.

Anh cup mắt, thấy cô đang ngẩng đầu lên, ngượng ngùng cười cười với anh.

Sắc mặt của cô có chút trắng bệch, còn kèm theo sắc hồng không bình thường, hẳn là do thiếu dưỡng khí.

Cô không có bất kỳ oán trách gì, ngược lại còn sợ anh lo lắng, nhìn về phía anh cười một cách tự nhiên.

Trong chớp mắt ấy, Cố Khinh Châu cảm thấy tim mình giống như bị một thứ gì đó đánh trúng.

Chỉ cảm thấy hân là nụ cười này, chính là nụ cười đẹp nhất mà anh từng thấy.

Cô gái được cưng chiều từ bé cam nguyện chịu khổ vì anh, đây không phải tình yêu thì là cái gì?

Trong cô họng hơi rất rát, cảm xúc đau lòng vẫn không ngừng lan tràn, dần dần anh càng ôm chặt lấy cô.

Sau khi xuống xe buýt, Cố Khinh Châu vẫn luôn trầm mặc, dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Lệ Từ Xuyên không cho là việc gì to tát, hết sức chuyên tâm nghĩ xem tối nay muốn ăn cái gì, hai người đi siêu thị trước, sau khi mua được nguyên liệu nấu ăn thì trở về ký túc xá.

Lệ Từ Xuyên đi ở phía trước, Cố Khinh Châu xách đồ ở sau cô, càng che càng lộ.

Cho đến khi tới dưới lầu ký túc xá, Lệ Từ Xuyên tùy ý nhìn quanh, liếc mắt liền nhìn thấy một vị khách không mời mà tới.

Hiển nhiên đối phương đã sớm thấy cô, khách khí nở nụ cười: “Hỏi thăm bạn bè thì biết được ký túc xá của cậu, cho nên liền tới xem một chút, lần gặp gỡ trước quá vội vàng, cũng không thể nói mấy câu, hôm nay cậu có thời gian không?”

Lệ Từ Xuyên trầm mặc đứng ở giữa, Cố Khinh Châu ở sau lưng chạy tới bên cạnh cô, Tân Nhuế không biết anh, càng không biết quan hệ của bọn họ, thấy Lệ Từ Xuyên không mở miệng, cho là cô muốn từ chối, còn nói: “Tớ muốn nói chuyện về Đào Nhiên cùng cậu.”

Giọng nói của Tân Nhuế không lớn không nhỏ, nhưng Cố Khinh Châu cách các cô gần như vậy, sao có thể không nghe thấy?

Không biết có phải là ảo giác của cô không, lúc cô thấy Cố Khinh Châu nghe đến tên của Đào Nhiên, bước chân của anh liền dừng lại trong chớp mắt.

Tân Nhuế đặc biệt tìm đến cô, đương nhiên là hạ quyết tâm muốn nói chuyện với cô, Lệ Từ Xuyên thở dài: “Được rồi, nếu không ngại thì đến ký túc xá của tớ ngồi một lúc đi.”

Đương nhiên Tân Nhuế đồng ý, trên hành lang đã không còn bóng dáng của Cố Khinh Châu, Lệ Từ Xuyên vừa về tới ký túc xá thì gửi tin nhắn cho anh.

Lệ Từ Xuyên: Bạn em đến, em nói chuyện với cô ấy một lúc, tối sẽ qua tìm anh.

Một lát sau, Cố Khinh Châu nhắn lại: Ừ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Độc Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chương 29

Lệ Từ Xuyên rót một cốc nước trái cây cho Tân Nhuế, còn cô thì cầm một chai nước khoáng.

Đặt cái cốc lên bàn, Tân Nhuế nhìn cái cốc như có điều suy nghĩ, một lát sau mới nói: “Cậu vẫn nhớ rõ tớ không thích uống nước lọc.”

Động tác của Lệ Từ Xuyên dừng lại một chút, giọng nói nhẹ nhàng, “Nước trái cây là Thiên Thiên mua, cậu không uống thì cũng không ai uống.”

Tân Nhuế cười, nói: “Còn nhớ rõ lúc lên đại học, tất cả bạn học đều cho rằng hai người các cậu nhất định sẽ xuất ngoại, không nghĩ rằng vậy mà các cậu lại kiên trì thi nghiên cứu sinh, ngược lại lại là những người khác xuất ngoại, hoặc đi làm, cuối cùng vẫn chỉ còn mỗi cậu và Thiên Thiên.”

Thực ra việc xuất ngoại đối với bọn họ cũng không có gì tốt, trừ phi trong nhà quá thừa tiền, có lưu lạc ra nước ngoài thì cũng không sao cả.

“Xuất ngoại cũng không hề tốt giống như trong tưởng tượng, hiện tại tài nguyên giáo dục trong nước cũng không hề yếu kém, hơn nữa chúng tớ cũng không có mục tiêu to lớn gì, đến trường cũng không có lý tưởng, ra nước ngoài đến người bạn còn không có, còn không bằng ở lại trong nước.” Lệ Từ Xuyên chuyển đề tài, hỏi: “Cậu thì sao? Lần này trở về dự định là ở lại lâu, hay là gì?”

“Tớ vẫn chưa nghĩ tới.”

Bỗng nhiên Tân Nhuế không nói gì, nhưng Lệ Từ Xuyên biết nhất định cô ấy có điều muốn nói với cô, chỉ là không dám mở miệng.

Cô vẫn luôn im lặng. Tân Nhuế đã chủ động tìm tới cửa, cho dù có không thể mở miệng trước thì cô cũng không thể hỏi cô ấy trước.

Lại lúng túng trầm mặc một phút nữa, Tân Nhuế dùng giọng nói khác xưa hỏi, “Ngoan Ngoãn, cậu có trách chúng tớ không?”

Nghe được tiếng gọi ngoan ngoãn này, Lệ Từ Xuyên có chút bưng bít, phảng phất như trở lại thời đại học, ba người các cô vẫn ở cùng một ký túc xá, chơi đùa với nhau. Hình ảnh kia còn gần ngay trước mắt, rõ ràng như vậy, dường như cũng chỉ là mới xảy ra mà thôi.

Cô nâng mắt lên hỏi: “Trách các cậu điều gì?”

Trên mặt Tân Nhuế hiện lên vẻ áy náy, hẳn là không ngờ rằng Lệ Từ Xuyên sẽ hỏi trực tiếp đến như vậy.

“Hẳn là cậu phải biết anh ấy đã trở về? Từ ngày đầu tiên bắt đầu lên đại học, anh ấy đã chuẩn bị xong cho việc xuất ngoại, ở nước ngoài mấy năm, anh ấy rất nỗ lực, tớ có thể nhìn thấy được anh ấy muốn ổn định ở bên đó, tạo nên một chút thành tích. Thế nhưng cuối cùng... Anh ấy vẫn trở về nước.” Tân Nhuế cười khổ: “Anh ấy mà về thì toàn bộ mấy năm nỗ lực đều uổng phí, vậy mà anh ấy vẫn quyết định về nước, trở thành một giáo sư đại học bình thường.”

Lệ Từ Xuyên chậm rãi nói, “Đây là lựa chọn của anh ấy.”

“Không, đây không phải lựa chọn của anh ấy, chỉ bởi vì cậu ở trong nước, anh ấy mới không thể không trở về.”

Lý do này giống như rất quen thuộc, chỉ là rơi trên người cô, Lệ Từ Xuyên lại chỉ cảm thấy áp lực vô hình ép cô khiến cô rất mệt mỏi.

“Cho dù là xuất ngoại, hay là về nước, tớ đều không hề can thiệp, xin đừng đẩy hết trách nhiệm lên người tớ. Tân Nhuế, nếu như cậu yêu anh ấy, thì nên tìm đến anh ấy, chứ không phải tìm đến tớ, tớ và các cậu không hề liên quan đến nhau, ok?”

Cô đã bắt đầu không kiên nhẫn được nữa, cho dù Đào Nhiên lựa chọn điều gì, thì đều là quyết định của anh ta, dựa vào cái gì cả hai người đều liên tiếp xuất hiện trong cuộc sống của cô?

Nhìn thấy nét mặt của cô, Tân Nhuế cười khổ: “Cậu vẫn còn trách tớ.”

“Đúng vậy.” Lệ Từ Xuyên dứt khoát hào phóng thừa nhận: “Cậu yêu anh ấy, đây là quyền lợi của cậu, cậu đi theo anh ấy ra nước ngoài, đây là quyền tự do của cậu, nhưng cậu không nên có liên quan đến việc tớ và Đào Nhiên chia tay. Tân Nhuế, nếu như sau khi tớ và Đào Nhiên chia tay, cậu và anh ấy mới ở chung một chỗ, làm bạn tớ thật lòng chúc phúc cho cậu. Thế nhưng lúc đó chính cậu lại lựa chọn khiến cho cả ba người chúng ta cùng khó chịu, thì vì sao mà tớ lại không thể trách các cậu cơ chứ?”

“Chúng tớ chia tay rồi.” Đột nhiên Tân Nhuế nói

Lệ Từ Xuyên yên lặng trở lại, trong lòng có chút ngoài ý muốn, nhưng nghĩ đến những hành động trước đó của Đào Nhiên, cô mới hơi bưng bít.

“Lúc nào?” Cô hỏi.

Tân Nhuế cười chua chát: “Thực ra chúng tớ hoàn toàn không thực sự ở chung một chỗ, lúc chúng tớ yêu nhau, anh ấy thường xuyên nói chuyện về cậu, cậu biết không? Anh ấy thích nghe tớ kể những chuyện lý thú xảy ra trong ký túc xá của chúng ta, thích nghe tớ kể về những thói quen nhỏ đầy không khéo của cậu. Khi đó tớ liền biết, anh ấy ở cùng với tớ, chẳng qua là bởi vì tớ rất thân với cậu, bởi vì tớ hiểu rõ cậu. Ngay từ đầu tớ còn có thể khuyên chính mình không nên quá tham lam, nhưng ai bảo tớ yêu anh ấy? Chỉ cần anh ấy chịu ở với tớ là tốt rồi... Thế nhưng thời gian dần trôi, tớ càng muốn nhiều hơn, tớ không thích nói về cậu trước mặt anh ấy, không thích nhìn thấy đôi mắt anh ấy sáng lên mỗi khi nghe tin về cậu. Thế nhưng, tớ không để ý đến, nếu lý do để anh ấy ở cùng tớ đã không còn, thì sao anh ấy còn ở lại bên cạnh tớ nữa?”

Những việc này là lần đầu tiên Lệ Từ Xuyên nghe được, khó tránh khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Nhớ năm đó lúc Đào Nhiên quyết định xuất ngoại, cô còn đồng ý cả hai tay, bởi vì cô không cho rằng yêu xa lại là dây dẫn nổ khiến hai người chia tay. Năm sau, Tân Nhuế làm thủ tục du học, đến cùng một đất nước với Đào Nhiên, lúc ấy cô còn ngây ngốc nhắc nhở Tân Nhuế, bảo cô ấy giúp cô chăm sóc Đào Nhiên thật tốt.

Mùi vị khi bị bạn trai cùng bạn tốt phản bội thật không tốt đẹp gì, thậm chí người ngoài là Đàm Thiên Thiên còn phát hiện sớm hơn so với cô, Đàm Thiên Thiên đã ám chỉ qua lời nói với cô mấy lần, nhưng cô quá tin tưởng hai người kia. Cho đến khi cô nhìn ra manh mối, khi đó, Đào Nhiên đã ở chung với Tân Nhuế được ba tháng rồi.

Bây giờ hỏi tương lại, cô đều rất bội phục sự lạnh lùng của mình ngay lúc đó, không có cuồng loạn, không có cãi lộn, cực kỳ bình tĩnh nói lời chia tay với Đào Nhiên, thậm chí còn không vạch trần chuyện của anh ta cùng Tân Nhuế.

Có lẽ anh ta cũng cảm thấy thẹn với cô, hoặc là Tân Nhuế đã thực sự làm anh ta thần hồn điên đảo, bọn họ chia tay rất thuận lợi, cũng rất bình tĩnh hòa nhã.

Trước khi đi, cuối cùng Tân Nhuế mới nói rõ ý đồ đến đây lần này.

“Ngoan Ngoãn, tớ hiểu rõ cậu, tớ biết cậu đã quyết định chia tay thì sẽ không quay đầu lại. Nhưng Đào Nhiên không biết.” Cô hít sâu, chặt vật nói: “Tớ thật sự yêu anh ấy, càng không muốn nhìn anh ấy bỏ mặc nhiều năm vất vả như vậy. Anh ấy trở về là bởi vì còn có một tia hy vọng có thể hợp lại với cậu,

nếu như... Nếu như cậu không có suy nghĩ này, xin cậu hãy làm anh ấy hết hy vọng. Tiền đồ và tương lai của anh ấy đều không ở trong nước, xin cậu hãy khiến cho cuộc sống của anh ấy trở lại quỹ đạo đi.”

Lệ Từ Xuyên cũng không tỏ thái độ gì, sau khi tiễn Tân Nhuế đi, cô ngồi trên sofa rất lâu.

Về sau trong lúc vô tình nhìn thoáng qua thời gian, cô liền mãnh liệt đứng lên, đã trễ như vậy rồi sao?!

Lệ Từ Xuyên lên lầu, cửa phòng của Cố Kinh Châu không khóa, sau khi đẩy cửa ra, điều đầu tiên cô nhìn thấy chính là một đôi dép lê hình con thỏ bày ở trước cửa ra vào, màu hồng phấn rất đáng yêu.

Trong tích tắc, trong lòng như có một dòng nước ấm chảy qua, cô không nhịn cười được đối với đôi dép con thỏ kia.

Bởi vì nghĩ đến hình ảnh lúc anh mua đôi dép này, người bán hàng nhất định sẽ rất kỳ quái, người nghiêm túc như vậy, vì sao khẩu vị lại quái lạ như thế?

Trong phòng bếp truyền ra mùi thơm, Lệ Từ Xuyên lần theo âm thanh đi tới. Không biết trên bếp gas đang đun cái gì, hơi nước bốc rất cao, nhiệt độ ở nhà bếp không khác mùa hè là mấy, hơn nữa anh còn mặc áo lông, vừa chảy mồ hôi vừa chuẩn bị đồ ăn.

Anh vẫn chưa phát hiện cô đã đến, môi mỏng khẽ nhếch, đối xử nghiêm túc với nguyên liệu nấu ăn trong tay giống như đối với thuốc thử hóa học trong phòng thí nghiệm.

Lệ Từ Xuyên nhìn anh, mắt cũng không thèm nháy. Cô đã biết làm cơm từ sớm, một lòng nghĩ rằng trong tương lai có thể nấu ăn cho người yêu, như vậy nhất định rất hạnh phúc. Giờ khắc này, có phải anh cũng có loại cảm giác này hay không?

Cô lặng lẽ đi tới, ôm lấy eo của anh từ phía sau, thân thể Cố Kinh Châu cứng ngắc trong chốc lát, rất nhanh lại trầm tĩnh lại.

Mặt của cô dán vào bờ lưng ấm áp của anh: “Anh làm món gì ngon cho em ăn đấy, bạn học Cố?”

Anh không ngừng việc trong tay lại, trầm thấp trả lời cô: “Giữa trưa không phải em phàn nàn trong thức ăn không có thịt sao? Chờ lát nữa đền bù cho em, làm thịt cho em ăn.”

Thực ra, cô không quan tâm ăn cái gì, quan trọng nhất chính là có thể ăn cùng một chỗ với anh.

Ở với người này cũng chưa hề lâu, vậy mà cô lại không bao giờ muốn rời xa anh.

“Cũng không thể ăn toàn thịt, rau cũng phải ăn, phải đầy đủ dinh dưỡng.” Cô nói.

Cố Kinh Châu cười một tiếng, lồng ngực rung rung: “Lời này nói từ trong miệng em, sao anh lại cảm thấy kỳ quái như vậy?”

Cô là động vật ăn thịt, từ đầu đến đuôi đều là động vật ăn thịt.

Lệ Từ Xuyên phàn nàn vài tiếng, anh nghe không rõ lắm, lúc này tay của cô không yên phận, sờ tới sờ lui trên bụng của anh, Cố Kinh Châu lại cứng đờ, giọng nói hơi khàn: “Đàng hoàng một chút.”

Sau lưng truyền đến giọng nói ngạc nhiên của cô: “Bạn học Cố, anh còn có cơ bụng sao!”

Cố Kinh Châu: “...”

Cố Kinh Châu làm ba đĩa thức ăn có thịt, một đĩa thức ăn chay.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, đồ ăn có thịt đều hết sạch, chỉ có đĩa thức ăn chay là còn lại một nửa. Chẳng qua điều này đã rất khá, sợ cô kén chọn, anh còn cố ý dùng cách của mình ướp gia vị cho đồ ăn chay một lần, mới xào trên bếp, bởi vì Lệ Từ Xuyên không thích ăn những món quá thanh đạm.

Ăn cơm tới xong, Lệ Từ Xuyên nói muốn dọn dẹp, Cố Kinh Châu không đồng ý, đẩy cô lên phòng khách, kín đáo đưa điều khiển cho cô để cô giết thời gian.

Chờ anh dọn dẹp xong, Lệ Từ Xuyên đang ngồi trên ghế sofa đọc sách tài liệu của anh, rất say sưa ngon lành.

Từ lúc nào cô lại thích học như thế rồi?

Cố Kinh Châu cũng không khỏi nghi hoặc, hiếu kỳ đi tới, liếc trộm một cái mới phát hiện cô đâu có đọc nội dung của quyển sách, rõ ràng là đang nhìn những đánh dấu cùng chú giải ở từng góc sách của anh.

Cố Kinh Châu lắc đầu, liền biết không nên hy vọng quá nhiều vào cô.

Lệ Từ Xuyên lại lật một tờ nữa, lúc này nghe thấy Cố Kinh Châu gọi cô.

Lập tức ngồi thẳng dậy, nhìn Cố Khinh Châu xách laptop ngồi bên cạnh cô, anh mở một trang web nào đó ra, đặt máy tính trước mặt cô.

“Làm gì vậy?”

“Giúp anh chọn một chiếc xe.”

“Chọn xe làm gì?” Cô vẫn không hiểu.

Đáy mắt anh hiện lên một tia ngưng ngững: “Hôm nay em ngồi xe buýt cùng anh, hình như không hề quen.”

Lần này đến phiên cô xấu hổ, cô sẽ không nói cho anh hôm nay là lần đầu tiên cô ngồi loại công cụ giao thông đó, như vậy quá ngốc rồi.

“Ngồi nhiều là thành thói quen ngay ý mà, hơn nữa đi chơi cũng rất tốt, đi được nhiều người.”

Cố Khinh Châu lại nghiêm túc lắc đầu: “Không được, anh sẽ không để em ngồi xe buýt nữa.”

“Vì sao?” Lệ Từ Xuyên không biết vì sao anh kiên trì như vậy, dù sao cô cũng không nói gì.

“Từ lúc anh ở cùng với em, anh đã quyết định phải chăm sóc em thật tốt. Trong phạm vi năng lực của anh, anh đều sẽ cho em những thứ tốt nhất.”

Lúc anh chăm chú sẽ mím thật chặt môi lại, giống như lúc thái thịt vừa rồi.

Lệ Từ Xuyên nghiêng đầu nhìn chăm chăm anh, bỗng nhiên rất muốn khóc, không biết vì sao.

Không muốn anh nhìn thấy dáng vẻ không có tiền đồ của mình, bỗng nhiên cô nhào vào trong ngực anh, chỉ là dùng quá sức, lại thêm anh trở tay không kịp, cả hai cùng ngã xuống ghế sofa.

Ngoại trừ lúc đầu Cố Khinh Châu bị cô làm cho luống cuống chân tay, thì lập tức dùng tay ôm lấy cô, giống như để phòng cô lại có hành động gì không rõ đầu đuôi.

“Bạn học Cố, anh tốt như vậy, em không thể rời bỏ anh được rồi.”

“Vì sao lại rời đi?” Anh ôm cô càng chặt, giống như thật sự sợ cô sẽ rời đi, anh dùng âm thanh trầm thấp nói: “Vậy thì mãi mãi cũng không xa rời.”

Học trưởng còn nói người này sẽ không đồ ngon đồ ngọt, Lệ Từ Xuyên lại cảm thấy, cho dù hiện tại anh nói cái gì, trong lòng cô đều giống như được trộn lẫn mật ngọt vậy, điều này chắc cũng là bệnh chung của phụ nữ khi yêu đi!

Hai người lại ôm nhau trong chốc lát, Lệ Từ Xuyên mới bằng lòng rời khỏi cái ôm ấm áp của anh, nói về chủ đề trước đó.

Cô tùy tiện tìm mấy chiếc xe, hỏi ý kiến Cố Khinh Châu, người này vẫn luôn trả lời: “Cũng không tệ.”

Cuối cùng, cô bắt đầu đi: “Anh muốn mua xe thì cũng nên cho ý kiến chứ!”

“Anh chỉ chờ em, ý kiến của em quan trọng hơn, em thích là tốt rồi.”

Lúc đó nhìn ánh mắt vô tội lại chân thành của Cố Khinh Châu, lệ Từ Xuyên lại muốn nhào tới...

Chẳng qua sẽ dọa sợ anh mất, hi hi.

Thế là, Lệ Từ Xuyên bắt đầu cẩn trọng lựa chọn chiếc xe phù hợp với Cố Khinh Châu, quan trọng là phải hợp với khí chất lạnh lùng của anh, nhưng không thể quá kiêu ngạo.

Lúc này, cô đã hoàn toàn phớt lờ người đàn ông bên cạnh.

Không biết có phải không chịu được cô đơn hay không, đột nhiên Cố Khinh Châu mở miệng cắt ngang cô, nói: “Hôm nay viện phó lại nói về việc ở lại để nhận chức với anh.”

Tay Lệ Từ Xuyên mở website cũng không ngừng lại: “Anh trả lời như thế nào?” diễn!đàn@lê#quý\$đôn

“Anh chưa quyết định.” Thế là, anh lại dùng ánh mắt vô cùng nghiêm túc kia nhìn cô chăm chú: “Anh muốn hỏi ý kiến của em, Từ Xuyên, em có muốn anh ở lại không?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Độc Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Chương 30

Nghe xong câu hỏi của Cố Kinh Châu, cô trầm mặc.

Nếu như là Lệ Từ Xuyên mấy năm trước, cô sẽ rất sáng khoái để anh tự do, giống như năm đó cô để Đào Nhiên tự mình lựa chọn, bởi vì cô cho rằng đó là tương lai của anh, mặc dù cô là người tham dự, nhưng cũng không phải là người quyết định. Cô không hy vọng cô sẽ can thiệp vào, rồi lại khiến đối phương có khả năng phải hối hận.

Nhưng hôm nay, sau khi nói chuyện với Tân Nhuế, lại một lần nữa đối mặt ở ngã tư đường với Cố Kinh Châu, tâm trạng của cô thay đổi, ước muốn giữ lại anh càng mãnh liệt hơn.

“Đáp án của em, sẽ không ảnh hưởng đến quyết định của anh chứ?” Cô hỏi rất cẩn thận.

Cố Kinh Châu không hề chần chừ, nghiêm túc nhìn vào mắt cô, gật đầu.

Giờ khắc này, cô cảm giác áp lực vô cùng lớn, nhưng vẫn nói ra ý nghĩ trong lòng mình: “Em biết, ở nước ngoài anh sẽ có khả năng phát triển tốt hơn, khiến anh có thể sử dụng hết kiến thức của mình. Em cũng biết, làm giáo sư không hợp với tính cách của anh, cũng không phải khát vọng của anh...”

Tia sáng trong mắt Cố Kinh Châu hơi tối, anh cho rằng có thể đoán được lời tiếp theo của cô, nhưng bỗng nhiên, lại nghe cô chuyển lời nói.

“Thế nhưng, em thực sự hy vọng anh có thể ở lại. Chúng ta vừa mới ở chung một chỗ, em không muốn phải yêu xa một lần nữa, em hy vọng mỗi ngày đều có thể nhìn thấy anh.”

Đột nhiên anh ngừng đầu, ánh sáng trong mắt dần hội tụ, cuối cùng từ tối chuyển sang sáng bừng, niềm vui và niềm hạnh phúc tràn đầy cả lòng mày và đuôi mắt của anh, dường như còn vui hơn cả so với việc trúng xổ số.

Cố Kinh Châu làm một hành động khiến Lệ Từ Xuyên có chút ngoài ý muốn, anh ôm chặt lấy cô, vùi mặt vào hõm vai cô.

Cô kinh ngạc, không nghĩ tới một câu nói của cô lại có thể khiến cho anh, người đàn ông từ trước tới nay đều có tâm tình khó dò lại dễ dàng để lộ tâm trạng như vậy.

Sức lực của anh rất lớn, trông mắt cô nhìn thấy bắp tay của anh đều căng cứng, vô cùng rắn chắc.

“Sao vậy? Thực sự cảm động như thế?” Cô vui cười, tuy không đúng lúc, nhưng vẫn rất vui vẻ vì cô lại có sức ảnh hưởng lớn như vậy đối với anh.

“Cảm ơn em.” Cố Kinh Châu không buông cô ra, thật lâu anh mới nói: “Cảm ơn em nguyện ý trở thành sự lo lắng của anh.”

Hắn là cô không biết, đây là lần thứ hai anh tìm kiếm đáp án trên người cô.

Ba năm trước, cuộc hẹn hò quái lạ càng giống như một trận đặt cược hơn, anh nhận được rất nhiều học bổng của các trường đại học, nhưng anh vẫn chần chừ không ra quyết định. Lúc nhận được thư tình của cô, anh biết rõ có khả năng lớn đây chỉ là một trò đùa, nhưng anh vẫn muốn đánh cược một lần.

Dù là một phần vạn, chỉ cần có một phần vạn khả năng cô sẽ thích anh, thì anh vẫn chọn ở lại.

Chẳng qua là lúc anh đưa cô trở về, mặc dù luôn tự lừa mình dối người, anh vẫn hiểu rõ, cô không quan tâm đến anh, hướng chỉ là yêu thích?

Cũng là đêm hôm đó, anh chấp nhận một trong số những học bổng của một trường đại học.

Trên thế giới này anh không có ai để lo lắng, cũng không có người lo lắng cho anh, đến đâu cũng sẽ không có người quan tâm.

Vậy mà giờ phút này, cuối cùng Cố Kinh Châu cũng có thể cảm giác được, anh không còn một mình nữa.

Cô nói muốn chăm sóc anh, muốn ở bên cạnh anh, đối với anh mà nói, điều này là quá đủ rồi.

Lệ Từ Xuyên lựa chọn ngàn vạn lần, cuối cùng chọn được hai chiếc xe.

Chỉ là tuyệt đối không nghĩ đến, Cố Kinh Châu vẫn luôn miệng nói ‘Cũng không tệ’ lại đánh rớt hai chiếc xe đó.

“Không gian xe quá nhỏ, ngồi xuống sẽ không thoải mái.” Đây là nguyên nhân anh đánh rớt hai chiếc xe đó.

“Thế nhưng so sánh giá cả thì xe này là ổn nhất, rất thực dụng, cũng không quá đắt.” Cô đã xem rất nhiều trang web, cũng nhìn rất nhiều xe rồi mới ra quyết định.

Cố Kinh Châu cũng không quá thông thạo đối với việc mua xe, nhưng nghe cô nói xong, lúc này anh mới chú ý tới giá tiền.

Đúng là so sánh giá cả thì thấp hơn thật...

Anh bất đắc dĩ, không nói gì, mà chỉ đứng dậy đi tới phòng ngủ. Không lâu sau, anh cầm một cái hộp nhỏ đến.

Ngồi cạnh cô, anh bỏ chiếc hộp vào trong lòng cô: “Nhìn xem”

Nhìn cách anh cất giữ đồ vật liền biết chắc chắn những thứ này là đồ cực kỳ riêng tư, lòng hiếu kỳ của Lê Từ Xuyên tăng cao, nhanh chóng mở ra, không nghĩ tới bên trong lại là mấy quyển sổ tiết kiệm cùng các loại quỹ ngân sách hợp đồng mua sắm.

Sau khi thấy anh ra hiệu gạt đầu, cô lại mở ra tiếp, trong lòng đại khái tính toán một chút tài sản của anh, miệng to đến mức có thể nuốt vừa một quả trứng gà.

Cố Kinh Châu bị nét mặt của cô chọc cười, đưa tay khép lại miệng giúp cô, giọng nói có chút buồn cười: “Cho nên, không cần tiết kiệm tiền vì anh, em thích xe gì đều có thể mua, chỉ cần không mua xe đua là được rồi. Bởi vì không lâu sau đó anh sẽ làm giáo sư, lái xe thể thao có vẻ quá kiêu căng.”

“Tại sao anh có thể có nhiều tiền như vậy?” Cô lấy lại tinh thần, nghi ngờ hỏi.

“Tiền trước kia bán bản quyền...”

“Nhưng không phải anh nói tiền bán bản quyền không được nhiều sao?”

Anh cười: “Bản quyền cũng phân biệt từng loại, thiết bị có kỹ năng tốt đương nhiên sẽ bán được với giá tốt. Hơn nữa, anh vẫn đang làm đầu tư định kỳ, khi còn đi học, ngày nghỉ, anh ở lại phòng thí nghiệm tư nhân làm gấp đôi, cũng kiếm lời không ít.”

Lê Từ Xuyên sợ hãi thán phục: “Trời ạ, em không biết thì ra bạn trai em cũng là một cường hào(*)!”

(*) Cường hào: kẻ có quyền thế ở nông thôn thời phong kiến, chuyên áp bức nông dân.

Anh thích cô gọi anh là ‘bạn trai’, cũng thích nhìn biểu cảm khoa trương như vậy của cô.

Không đầy một lát sau, cô thu lại nụ cười, rất nghiêm túc nói: “Chẳng qua coi như anh có rất nhiều tiền, nhưng chúng ta cũng không thể phung phí, đầu tư vẫn phải làm, hơn nữa anh còn phải chi tiền thuốc men cho cậu của anh, sau đó còn phải thu xếp lập gia đình, cũng phải cần đến chỗ tiền này...”

Cô đưa tay tính toán từng hạng mục một, anh chăm chú nhìn cô, cười không nói, chưa từng thấy cô ở phương diện tiền nong lúc ‘tính toán chi li’ lại đáng yêu như thế.

Qua thêm vài phút nữa, nhìn dáng vẻ cô càng tính càng không dừng được, Cố Kinh Châu bất đắc dĩ. Dứt khoát cho hết sổ tiết kiệm vào trong hộp một lần nữa, chỉ là lần này lại trịnh trọng giao cho cô.

“Hà?” Cô không hiểu ý của anh.

Cố Kinh Châu nói: “Nhìn năng lực quản lý tài sản của em tốt như vậy, vậy những thứ này đều giao hết cho em giữ đi.”

“Em?” Cô không dám tin chỉ vào mũi mình.

Cố Kinh Châu gạt đầu, không có chút ý đùa giỡn nào: “Tiền trị liệu cho cậu anh đã để trong một sổ tài khoản khác, số tiền này tạm thời cũng chưa có chỗ để dùng, trước hết cứ để ở chỗ em đi, lúc anh cần thì sẽ hỏi em.”

Trời ạ, bọn họ mới quen nhau bao lâu, anh lại có thể giao tiền cho cô giữ?

Lê Từ Xuyên cực kỳ kinh ngạc, không nghĩ rằng anh lại tin tưởng cô như thế, thực ra cô cũng không tin được cô lại có năng lực tiết kiệm tiền...

“Anh không sợ em tiêu hết số tiền anh tích góp à?”

“Không sợ.” Anh bình tĩnh lắc đầu: “Em tiêu hết, anh lại đi kiếm lời.”

Lê Từ Xuyên cảm thấy gần đây nước mắt cô rất nhiều, nếu không tại sao một câu đơn giản của anh lại có thể dễ dàng khiến cô rơi lệ như vậy?

“Vậy được rồi, em cố mà nhận lấy vậy. Quan hệ của chúng ta vững chắc như vậy, em không giữ thì đảm bảo anh sẽ tiêu hết!” Cô ra vẻ thoải mái, che đi nước mắt.

Cố Kinh Châu cười một tiếng, con mắt cong lên, cực kỳ xinh đẹp.

Anh nói: “Coi như anh là quà tặng thêm cho em, em còn cảm thấy thiệt thòi sao?”

Lê Từ Xuyên ra vẻ suy nghĩ: “Điều này...”

“Còn có lò sưởi phục vụ hai tư giờ, cùng các món ăn phục vụ mỗi ngày.”

Điều kiện tốt như thế, cô không muốn mới là lạ đấy? Lệ Từ Xuyên bỏ nhào qua ôm cổ anh, bá đạo nói: “Em muốn em muốn! Hơn nữa nhất định là chỉ phục vụ một mình em!”

Cố Khinh Châu gật đầu, vẫn giữ nụ cười: “Được.”

Bởi vì biết rõ ‘vốn liếng’ của Cố Khinh Châu, hai người thương lượng làm một bản tài chính, bỏ hai chiếc xe cô chọn trước đó, lựa chọn một chiếc xe xa hoa hơn.

Sau khi xong xuôi mọi thủ tục, lại đợi một tuần nữa, đại lý xe mới gọi điện thoại đến, bảo bọn họ đến lấy xe.

Vốn Lệ Từ Xuyên định đi cùng Cố Khinh Châu, ai ngờ ngày lấy xe lại trùng với ngày sinh nhật một cô bạn của cô, đành phải để Cố Khinh Châu chịu uất ức đi lấy xe một mình vậy.

Đến quán rượu, Lệ Từ Xuyên gọi điện thoại cho anh, hỏi anh mọi chuyện thế nào rồi.

Anh nói ở đầu bên kia điện thoại: “Đã lái thử rồi, nửa đường thì xảy ra chút sai sót nhỏ, hơi lâu một chút. Các em đang ở đâu? Đã đến quán rượu hay chưa?”

“Đang chuẩn bị gọi món đây.” Lệ Từ Xuyên che lấy máy điện thoại quay lưng lại, nhỏ giọng nói: “Tôi không thể ở cùng anh, anh ở nhà một mình phải ngoan đó.”

Giọng nói anh mang theo ý cười truyền đến: “Anh vẫn luôn rất ngoan mà.”

Tương tượng vẻ mặt của Cố Khinh Châu khi nói ra lời này, tâm trạng Lệ Từ Xuyên rất tốt, phiền muộn vì không thể ở cùng bạn trai cũng bị quét sạch sành sanh.

Cúp điện thoại, Lệ Từ Xuyên gọi hai món mình thích, trong quá trình chờ thức ăn mang lên, đột nhiên Đàm Thiên Thiên hỏi cô: “Thầy Cố không yêu cầu được đến đây với cậu sao?”

“Tại sao phải yêu cầu?”

“Không phải hai cậu nên xác định quan hệ à, cũng nên để bạn bè biết một chút chứ?” Đàm Thiên Thiên nói: “Chờ lúc nữa bọn Phương Giản cũng sẽ tới, cậu xác định không muốn thầy Cố đến chứ?”

Lệ Từ Xuyên do dự một chút, vẫn lắc đầu: “Không cần.”

Anh không thích những nơi ồn ào, cô cũng không muốn miễn cưỡng anh.

Ăn được một nửa, bỗng nhiên Cố Khinh Châu nhắn tin đến, hỏi các cô đang ăn cơm ở đâu, có muốn mua bánh ngọt hay không... Muốn, Lệ Từ Xuyên không suy nghĩ nhiều liền trả lời anh.

Nửa tiếng sau, bỗng nhiên cửa phòng riêng bị mở ra, người giao hàng mang một chiếc bánh kem cực đại đi đến, hỏi: “Ai là cô Lệ Từ Xuyên?”

Lệ Từ Xuyên mờ mịt đứng lên: “Là tôi.”

“Cô đặt bánh kem, mời ký nhận một chút.”

Lệ Từ Xuyên xác định cô không hề đặt bánh kem, nghĩ tới lúc trước Cố Khinh Châu gửi tin nhắn đến, thì ra là có dụng ý.

Anh đặt bánh kem rất lớn, là tạo hình búp bê, được đặt trong một chiếc hộp kính vô cùng đặc biệt. Bạn gái tưởng rằng Lệ Từ Xuyên tạo một niềm kinh ngạc cho cô ấy, nói cảm ơn liên tục, nhưng cô lại cảm thấy hơi ngại.

Thấy bộ dáng của Lệ Từ Xuyên, Đàm Thiên Thiên cười khúc khích: “Đây là bạn trai người ta đặt, các cậu đừng có nghĩ công lao là của một mình Ngoan Ngoãn.”

“Ngoan Ngoãn có bạn trai?”

“Chẳng trách mấy ngày trước cứ giống như trúng tà vậy, đi chơi cùng chúng tớ cũng không quan tâm. Mau gọi bạn trai cậu ra đây vui chơi một chút.”

“Đúng vậy đúng vậy, nếu không tớ nhận chiếc bánh kem này cũng ngại, ai da, nhanh gọi điện thoại cho chồng cậu, để chúng tớ nhìn một chút.”

Không chịu nổi đám phần tử hám chuyện kia, Lệ Từ Xuyên đành phải ra ngoài gọi điện thoại cho Cố Khinh Châu.

“Alo?” Giọng nói lười biếng của anh truyền tới.

“Đang ngủ sao?”

“Ừ, nhắm mắt một lúc, các em kết thúc rồi?”

“Không, đang ăn com.” Lệ Từ Xuyên dừng một chút, hỏi: “Bạn của em nói cảm ơn bánh kem của anh.”

“Không phải buổi sáng em nói quên mua quà sinh nhật sao, anh sợ như vậy quá thất lễ, cho nên liền đặt bánh kem. Em không nói là anh đặt chứ?”

“Không. Chẳng qua Thiên Thiên lại nói. Hôn nữa...” Cô có chút khó khăn mở miệng: “Bạn của em muốn gặp anh một lần, anh có muốn đến đây không?”

Bên kia Cố Khinh Châu yên tĩnh mấy giây, Lệ Từ Xuyên cho là anh muốn từ chối, chẳng qua một giây sau, liền nghe thấy tiếng xột xoạt mặc quần áo ở đầu bên kia vang lên: “Anh có nên lái xe đến không? Có cần uống rượu hay không? Anh mặc áo khoác màu đen thì có dễ lộ ra anh khó chịu không?”

Anh hỏi liên tiếp mấy vấn đề, có thể nghe thấy anh rất khẩn trương.

Ngược lại trước đó Lệ Từ Xuyên có chút lo lắng không yên thì bây giờ lại muốn bật cười.

“Anh mặc cái gì cũng đều ok, rất đẹp trai, tuyệt đối sẽ giết chết bọn họ. Chẳng qua cũng không thể quá tuần tú, để các cô ấy mê mẩn bạn trai của em thì sẽ không tốt. A, còn nữa, có thể sẽ phải uống rượu, các cô ấy rất xấu, anh phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.” Cô cười tựa vào hành lang trên vách tường, trả lời từng câu hỏi của anh.

Các cô rất nhanh đã ăn com tối xong, Lệ Từ Xuyên dự định gửi địa chỉ KTV cho Cố Khinh Châu.

Các cô vừa tới chưa được một lúc, cô liền nhận được tin nhắn của Cố Khinh Châu: Anh đến rồi.

Lệ Từ Xuyên để điện thoại di động xuống, nói với nhóm bạn: “Bạn trai tớ tới rồi, tớ đi đón anh ấy.”

Dưới âm thanh huyết sáo ồn ào của đám người kia, Lệ Từ Xuyên đi bộ nhẹ nhàng ra ngoài phòng bao. Vừa đi tới đại sảnh, liếc mắt liền nhìn thấy Cố Khinh Châu.

Nhìn ra được hôm nay dường như anh có ý ăn diện một chút.

Bình thường tóc ngắn cứng nhắc, lúc này bị anh anh làm rối lên, lộ ra cả khuôn mặt cùng ngũ quan rõ ràng. Áo khoác là kiểu áo cô chưa từng thấy qua, màu xám tro nhạt, rất có phong thái của nước Anh, phía dưới phối hợp với quần bò là giày da ống cao màu nâu, tăng thêm độ dài cho đôi chân anh, đoạn đường này không biết anh đã khiến bao cô gái phải dừng chân lại, đoán chừng đều cho rằng anh là một người mẫu của công ty nào đó!

Lệ Từ Xuyên bước nhanh tới, nhận thấy được cô đến, Cố Khinh Châu làm ra vẻ thờ phào.

“Sao em chưa từng thấy chiếc áo khoác với đôi giày này?” Cô đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Anh mỉm cười, nói: “Anh vừa mua ở cửa hàng, nhìn có được không?”

Bà xã thật đáng yêu! Anh cẩn thận từng li từng tí trung cầu ý kiến trong mắt cô, giống như đứa trẻ nhỏ.

Lệ Từ Xuyên không nhịn được, cầm lấy mặt của anh hôn chụt một phát, không hề keo kiệt khách lễ: “Quá đẹp rồi!”

Bỗng dưng, gương mặt của anh nhiễm một màu đỏ hồng, nhỏ giọng nói: “Nơi công cộng, chú ý hình tượng.”

“Không cần đâu! Em phải đánh dấu, để tránh chờ một lúc nữa lại có cô gái xấu xa nào đó đến kéo anh chạy đi.”

Anh dùng ánh mắt ‘không có biện pháp nào’ để nhìn cô, cực kỳ bất đắc dĩ, chẳng qua tâm trạng Lệ Từ Xuyên lại cực kỳ tốt.

Chỉ là gặp mặt bạn của cô, còn có ý đi mua quần áo mới. Nếu tương lai gặp mẹ vợ, anh sẽ không chạy tới tuần lễ thời trang Paris dạo một vòng đó chứ?

Nghĩ đến khả năng này, Lệ Từ Xuyên hết sức buồn cười.

Cố Khinh Châu khó hiểu nhìn cô, cuối cùng chỉ lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Độc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Chương 31

Trước khi vào phòng bao, Lệ Từ Xuyên cố ý dừng lại, cười xấu xa hỏi anh: “Bạn học Cố, nếu gặp phải người nhà em thì anh có lo lắng không?”

Cố Khanh Châu làm ra vẻ như đã bố trí sẵn trận địa chờ đón quân địch, nghe được câu hỏi của cô thì nhìn cô mấy giây, bỗng dung ôm lấy cô.

Lúc buông ra, anh hít sâu, “Đi thôi!”

Lệ Từ Xuyên nhìn bộ dáng giống như trên chiến trường của anh, không khỏi buồn cười, không nghĩ rằng trêu anh lại vui như vậy.

Cô và Cố Khanh Châu đi vào, phát hiện không biết người nào mở toàn bộ đèn của phòng bao lên, khiến tầm nhìn bị lóa mắt.

Có lẽ Cố Khanh Châu cũng không ngờ tới lại là khung cảnh này, nhất là vừa nhìn thấy anh, tiếng huýt sáo bên trong vang lên liên tiếp, anh không khỏi sững sờ đứng nguyên tại chỗ.

“Giỏi lắm, ai da, bạn trai đẹp trai giống như ngôi sao điện ảnh vậy.”

“Ừ, không giống như là làm trong trường học, giống diễn viên truyền hình hơn.”

“Tiểu thịt tươi(*), hi hi.”

(*) Tiểu thịt tươi là tên mà truyền thông dùng để gọi các bạn nam thần trẻ tuổi đẹp trai và đang hot.

Mấy người bạn của cô giống như đang thăm vấn, vây quanh Cố Khanh Châu vòng tới vòng lui, còn không hề cố kỵ phát biểu ý kiến. Hẳn là anh chưa từng hưởng thụ loại đãi ngộ này đi, cũng thành thành thật thật không nhúc nhích, quá ngoan mà.

Lệ Từ Xuyên nhanh chân đứng chắn trước mặt Cố Khanh Châu, vẫy tay giống như đuổi ruồi, ra hiệu đám quần chúng hám chuyện lui ra: “Đi ra đi ra, đứng gần như vậy cẩn thận yêu người đàn ông của tớ!”

Cố Khanh Châu đứng sau lưng nghe thấy lời nói đầy tính chiếm giữ cực mạnh của cô thì không khỏi cong môi.

Bởi vì Lệ Từ Xuyên đưa lưng về phía anh nên đã bỏ qua nét mặt đó, nhưng mấy vị đối diện đều hít sâu vào một hơi: “Má ơi! Lúc cười rộ lên đẹp quá, giống như mấy ngôi sao Hàn Quốc vậy, gọi là cái gì nhỉ.”

Lệ Từ Xuyên lấy tốc độ ánh sáng xoay người lại, lúc ấy Cố Khanh Châu đã thu lại nụ cười, đáy mắt có vẻ xấu hổ. Cô đứng đối mặt với anh, dặn dò: “Đêm nay không cho cười, không thể để đám lưu manh này chiếm tiện nghi được!”

Vừa mới nói xong, trong phòng bao toàn là tiếng cười trêu ghẹo, khiến cho Cố Khanh Châu rất xấu hổ, nhưng vẫn gật đầu, trước tiên cứ vờ về cô gái đang ghen này đã.

Bởi vì Cố Khanh Châu tặng bánh kem, khiến cho chủ bữa tiệc rất vui vẻ, thời gian tiếp theo, bạn bè của cô vẫn luôn chú ý đặc biệt tới anh, anh cũng rất dễ dàng hòa nhập với các cô.

Vốn Đàm Thiên Thiên và Cố Khanh Châu đã quen biết từ trước, cô ấy lại giỏi giao tiếp, giữ chức vụ là dầu bôi trơn giữa mọi người, tóm lại, bầu không khí còn tốt hơn so với dự liệu của Lệ Từ Xuyên.

Trường học có chút xa nơi đây, cho nên Lệ Từ Xuyên và Cố Khanh Châu chỉ có thể chào tạm biệt trước, trước khi đi, Cố Khanh Châu còn chủ động tới quầy thu ngân để trả tiền, còn gọi thêm mấy loại đồ uống cùng hoa quả.

Bọn họ vừa ra khỏi KTV, Lệ Từ Xuyên liền nhận được tin nhắn của chủ bữa tiệc: Cảm ơn thầy Cố hộ tống, hôm nay phải để thầy ấy tốn kém rồi.

Lệ Từ Xuyên cười gửi lại một tin nhắn, vừa nhấn nút gửi đi, tin nhắn của Đàm Thiên Thiên liền tới.

Đàm Thiên Thiên: Ai da, hôm nay lão Cố nhà cậu rất cố gắng nha, mấy người này đều khen thầy ấy không dứt miệng, cũng không để cậu chịu thua kém!

Lệ Từ Xuyên đắc ý nhấn lại: Tất nhiên.

Lúc này Cố Khanh Châu lấy chìa khóa từ trong túi ra, chỉ nghe tách một tiếng. Lệ Từ Xuyên vội vàng buông di động xuống, hai mắt sáng lên nhìn chiếc xe con mới toanh đỗ ở ven đường.

“Anh lái xe tới?”

Cô vừa hỏi vừa vây quanh chiếc xe đi dạo một vòng, so với việc cô đạt được chiếc xe đua năm mười tám tuổi còn vui vẻ hơn.

Hai tay Cố Khanh Châu đút trong túi quần, cười gật gật đầu: “Biết em muốn nhìn nên anh lái tới đây. Có thích không?”

“Thích lắm! Đương nhiên là thích, đây là do chúng ta cùng chọn mà!”

Mở xe ra, bên trong còn có mùi thơm thuộc về da, chẳng qua vẫn không kiềm chế được sự hưng phấn của Lệ Từ Xuyên.

Cô sờ soạng khắp nơi, giống như chưa từng nhìn thấy xe ô tô bao giờ vậy, mấy ngày trước Cố Khanh Châu nói với cô, động lực để anh quyết định mua

xe cũng là bởi vì ngày đó thấy bộ dáng khó chịu của cô khi bị chen lấn trên xe buýt, lúc ấy anh cực kỳ đau lòng, cho nên quyết định cả đời này cũng sẽ không để cô chịu lại cảnh như vậy nữa.

Anh nói, anh biết cô là hòn ngọc quý trên tay của Lệ gia, nhưng từ nay về sau, anh cũng sẽ đối tốt với cô, sẽ để cho cô cảm thấy còn hạnh phúc hơn so với lúc trước.

Khi nghe được những lời này của anh, Lệ Từ Xuyên đã khóc thực sự, vẫn cảm thấy anh lạnh lùng chất phác, không hiểu nhiều về đối nhân xử thế, nhưng sự thật lại là, người này vô cùng kỹ tính cẩn thận, còn có cả trái tim mẫn cảm và thiện lương nhất.

Anh cũng đang thực hiện lời hứa của anh, mỗi ngày ở chung một chỗ với anh, cô đều rất vui vẻ.

Thực ra tình yêu hạnh phúc nhất cũng không hơn thế này là bao.

Cố Khinh Châu vẫn luôn nhìn những động tác nhỏ của Lệ Từ Xuyên trong mắt, lại một lần nữa cảm thấy lựa chọn chiếc xe này là chính xác, cô là loại người không giấu được tình cảm trong lòng, lái xe tới chắc chắn cô sẽ rất hiếu kỳ.

Đột nhiên, Lệ Từ Xuyên ý thức được một vấn đề, kết thúc hành vi ngốc nghếch của bản thân.

“Anh vừa mới uống rượu, vẫn có thể lái xe về sao?”

Từ lượng của Cố Khinh Châu có bao nhiêu, cô cũng vừa mới biết, cô còn chưa từng thấy người nào mới chỉ uống một cốc rượu vang đỏ thì cả người liền đỏ bừng, cũng chỉ có mình anh thôi.

Vừa rồi các bạn của cô cứ rót rượu cho anh uống, vì giúp anh trốn thoát nên Lệ Từ Xuyên đã vận dụng 36 kế, nhưng Cố Khinh Châu chỉ cần uống một chén là đã say.

Lúc này, da của anh có chút ửng đỏ sau khi say rượu, tuy nhiên đôi mắt vẫn tỉnh táo giống như lúc bình thường, nhưng vẫn khiến cho Lệ Từ Xuyên cảm thấy như có một chú hươu con chạy loạn trong lòng, hơn nữa lại không chỉ là một lần.

Hôm nay Cố Khinh Châu thật sự quá đẹp trai rồi, chưa từng thấy cách ăn mặc này của anh, cô còn nghĩ rằng bạn trai cô đã đổi thành người khác.

Lúc cô đang trong tình trạng mê trai, Cố Khinh Châu mở miệng: “Hắn là có thể. Anh muốn nghỉ ngơi trước một chút đã, có được không?”

Cô gật đầu, đương nhiên là có thể, soái ca nói gì đều được cả!

Đoán chừng lúc này về mặt của Lệ Từ Xuyên cực kỳ ngốc nghếch, Cố Khinh Châu cười, bỗng nhiên đưa tay sờ soạng lên gò má cô, đầu ngón tay của anh mát mát, lúc lướt qua gò má thì bỗng khiến cô run rẩy một trận.

Dường như anh còn không biết hành động trong lúc vô tình của anh đã ảnh hưởng lớn thế nào đến cô, khóe miệng còn cất giấu ý cười nhợt nhạt, sau đó gục lên tay lái nghỉ ngơi.

Anh hơi khom lưng, tư thế nhìn cực kỳ không thoải mái, hai tay khoác lên trên tay lái, mặt chôn giữa hai cánh tay. Lúc này, trong xe cực kỳ yên tĩnh, ánh mắt của Lệ Từ Xuyên vẫn không thể nào rời khỏi anh được, mùi rượu trên người anh cũng không rõ ràng, thậm chí nhạt đến mức giống một mùi nước hoa đàn ông nào đó, kết hợp với động tác của anh, thực sự quá man rồ!

Cố Khinh Châu còn đang nhắm mắt dưỡng thần, chỉ cảm thấy bỗng nhiên có một đôi tay nhỏ đặt trên huyệt thái dương của mình, nhẹ nhàng xoa bóp, cực kỳ dễ chịu.

Một lúc lâu sau, anh mới chậm rãi ngẩng đầu lên, đối diện với khuôn mặt nhỏ cười híp mắt của cô.

“Em xoa bóp cho anh, anh sẽ không khó chịu nữa.” Đây là lần đầu tiên cô phục vụ người khác, chẳng qua làm việc này đối với Cố Khinh Châu, thì càng giống như là cô chiếm tiện nghi của anh hơn.

Cố Khinh Châu nhìn cô một lúc, bỗng nhiên lấy tay của cô xuống, đặt ở bên môi, dán lên đó một nụ hôn: “Anh vừa mới nhìn thấy em gửi tin nhắn, là của bạn em sao?”

Cô sửng sốt, không biết là bởi vì anh chuyển đề tài hay là vì nụ hôn này, cô gật gật đầu.

“Vậy, các cô ấy có nói gì không?”

Cô thấy rằng anh rất để ý việc lưu lại ấn tượng cho bạn bè cô, nhưng cô lại có ý trêu anh, giả ngu: “Nói gì cơ?”

Khuôn mặt Cố Khinh Châu nghiêm túc, còn nhàu mày một cái, “Thì các cô ấy có thích anh không?”

Lệ Từ Xuyên suy nghĩ chút nữa là bật cười, biểu hiện của anh khảnh trương như vậy, hẳn là bởi vì quá quan tâm cô sao?

Trong lòng ngọt ngào, cô tiến tới ôm cổ anh, có chút kiêu ngạo nói: “Các cô ấy dám không thích! Người em nhìn trúng, sao có thể kém vậy cơ chứ!”

Anh nghe vậy thì hơi đỏ mặt, nhéo mặt của cô: “Da mặt dày.”

“Em nói sự thật mà, chẳng lẽ anh rất kém cỏi?”

Anh ghen lời, một lát sau, bắt đầu dĩ thời dài: “Em quá xấu rồi, nắm trọn anh.”

Lệ Từ Xuyên cười nắc nẻ trong lòng anh, thờ phỉ phò nói: “Là anh quá ngốc, bạn học Cố.”

Sau khi Cố Khinh Châu nghỉ ngơi một lúc thì lái xe trở về, tuy tốc độ không nhanh nhưng Lệ Từ Xuyên lại có chút lo lắng.

Cách trường học còn một đoạn nữa, nếu cứ đi với tốc độ của anh, đoán chừng sáng mai bọn họ cũng không đến được.

Lệ Từ Xuyên cũng không mang bằng lái xe, hơn nữa cô cũng uống rượu, cô càng không yên lòng để chiếc xe tùy tiện ở ven đường, thế là cùng Cố Khinh Châu thương lượng một chút, quyết định đêm nay sẽ tìm một khách sạn để ở.

Lái không được bao lâu, phía trước liền có một khách sạn, Cố Khinh Châu dừng xe ở bãi đỗ xe, dắt Lệ Từ Xuyên đi vào làm thủ tục lấy phòng.

Bởi vì tham gia dự sinh nhật, hai người đều ăn mặc rất chín chu, đến mức khi hai người đi vào, lễ tân còn hỏi các cô có cần phục vụ tuần trăng mật hay không, lúc đầu Lệ Từ Xuyên chưa nghĩ lệch hướng như vậy, nhưng sau khi bị người ta hỏi, ngược lại trong lòng cô lại có quý, mặt hai người cùng đỏ bừng.

“Cái đó, em đói, em đi mua bánh trứng ăn trước đây.” Lệ Từ Xuyên chạy trốn chết, để lại Cố Khinh Châu một mình kiên trì tiếp tục làm thủ tục, đúng vậy, cô thừa nhận cô thật không có lương tâm.

Trong khách sạn có một tiệm bánh ngọt, Lệ Từ Xuyên không thèm để ý mà thưởng thức bánh ngọt, lại vừa nhìn trộm Cố Khinh Châu ở phía xa đang không được tự nhiên.

“Này! Từ Xuyên!”

Sau lưng bị vỗ một cái, Lệ Từ Xuyên bị giật nảy mình.

Xoay người, cô lập tức mở to hai mắt: “Chị ba, sao chị lại ở chỗ này?”

Hường Tiểu Quỳnh cười nói: “Phòng trọ mà bọn chị ở đang sửa chữa, mấy ngày nay chị và anh em đều ở chỗ này. Em thì sao, sao lại tới đây?”

“À, cái đó...” Nếu cô nói là mình cùng bạn trai tới thuê phòng, cho dù giữa cô và Cố Khinh Châu rất trong sạch, chỉ sợ vẫn có thể khiến cho chị ba đơn thuần trở nên sợ hãi.

Hả? Không đúng, chị ba nói cái gì, chị ấy và anh ba??

“Bác Bác cũng ở đây?” Dường như là Lệ Từ Xuyên run rẩy hỏi câu đó.

Hường Tiểu Quỳnh hoàn toàn không nhìn ra sự chột dạ của cô, gật đầu, “Đúng vậy, anh ấy đang đi gọi điện thoại. Chị nhìn thấy anh ấy rồi! Cây cao lương em ở chỗ này!”

Về mặt Lệ Từ Xuyên xám xịt, xong đời.

Không đầy một lát sau, Lệ Thanh Bắc đã đi tới cạnh các cô, tự nhiên vòng lấy eo của bà xã, nhưng lúc nhìn thấy Lệ Từ Xuyên thì về mặt lại hoàn toàn không mong chờ: “Không phải là em đang ở trường học sao?”

“Sinh nhật Mễ Na, em vừa chúc mừng xong. Em vội trở về trường nên tìm một khách sạn ở qua đêm trước đã.” Lệ Từ Xuyên thành thật trả lời.

“A, vậy em làm thủ tục chưa? Chưa làm thì để anh của em làm luôn giúp em, dù sao anh ấy cũng có tiền!” Chị dâu đơn thuần rất nhiệt tình nói.

Nhưng lại khiến Lệ Từ Xuyên bị dọa sợ, thề căn cước của cô đã bị Cố Khinh Châu cầm lấy đi làm thủ tục, nếu anh ba mà tới đó nhất định sẽ phát hiện.

Chẳng qua điều này cũng không phải là tình huống xấu nhất, bởi vì lúc này, cô đã thấy Cố Khinh Châu cầm thẻ phòng đi về hướng bọn họ...

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Độc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Chương 32

Cố Khanh Châu đi được một nửa, thấy cô đang nói chuyện cùng người nào đó, không khỏi nghi ngờ.

Nhìn về phía anh, Lê Từ Xuyên phát hiện anh đang nhìn cô, vội vàng nháy mắt với anh mấy cái.

Không biết anh có thấy hay không, nhưng Hường Tiểu Quỳnh đứng gần cô nhất lập tức quan tâm hỏi: “Từ Xuyên, có phải mắt em bị co giật hay không?”

“...”

Lê Từ Xuyên vô thức nhìn về phía Lê Thanh Bắc, chỉ thấy anh nhướn mày lên, lập tức nhìn về phía sau lưng, nhất thời tim của cô ngừng đập một nhịp.

Chẳng qua cũng may coi như Cố Khanh Châu ăn ý, lúc Lê Thanh Bắc quay đầu lại, anh lập tức thay đổi ánh mắt hướng về phía quán rượu ngoài đường, làm ra vẻ như đang đợi người.

Ánh mắt Lê Thanh Bắc nhanh chóng dạo quanh một vòng, không phát hiện ra cái gì dị thường, mới quay đầu lại, Lê Từ Xuyên cũng theo đó mà nhẹ nhàng thở ra.

Hường Tiểu Quỳnh kéo cánh tay Lê Từ Xuyên, nói: “Từ Xuyên, mai mấy giờ em về trường học?”

“Có thể là hơn tám giờ, buổi sáng không có lớp.” Cô không dám nhìn Cố Khanh Châu ở bên kia nữa, chỉ có thể nhìn Hường Tiểu Quỳnh không chớp mắt.

Hường Tiểu Quỳnh nghe thấy câu trả lời của cô thì cực kỳ hưng phấn: “Vậy tốt rồi, ngày mai chúng ta có thể ăn sáng cùng nhau, sau đó đi cây cao lương đưa em trở về.”

“Bà xã, em quên rằng 10 giờ sáng mai anh có một buổi hội nghị rồi hả?”

Lúc kháng nghị lại Hường Tiểu Quỳnh, giọng điệu của Lê Thanh Bắc dịu dàng khác hẳn lúc trước.

Hường Tiểu Quỳnh chẳng hề để ý mà nói, “Tận mười giờ! Anh tiền Từ Xuyên cũng không mất nhiều thời gian. Hơn nữa, anh chỉ có mỗi em ấy là em gái, nếu anh không thương em ấy thì ai thương em ấy!”

Lê Từ Xuyên biết Hường Tiểu Quỳnh có ý tốt... Nhưng, cô tình nguyện khiến Bắc Bắc không thương cô.

Chẳng qua Lê Thanh Bắc không thể nghe thấy nội tâm cô đang kêu gọi anh, anh luôn không có cách đối với bà xã, thỏa hiệp: “Được rồi, tám giờ em xuống ăn sáng, tám rưỡi anh đưa em về trường học.”

“Thực ra không cần vậy đâu...”

Cô vừa muốn từ chối liền bị cái nhăn mày của anh ba chặn lại.

Anh ba này của cô quá khôn khéo, nếu gây nên sự chú ý của anh ấy, khẳng định chuyện cô và Cố Khanh Châu không lâu nữa sẽ bị anh ấy phát hiện.

“Vậy tám giờ gặp.”

Hẹn thời gian xong, Lê Thanh Bắc ôm bà xã của mình rồi đi, lại cố gắng đợi thêm hai phút nữa, Cố Khanh Châu mới bước đến bên cạnh cô, thấp giọng hỏi: “Anh trai em à?”

Cô gạt đầu, bắt đầu dĩ nhiên anh xin lỗi: “Ngày mai anh em muốn đưa em về trường học, cho nên...”

Cố Khanh Châu tỏ ra là đã hiểu, quan tâm nói, “Vậy ngày mai anh tự lái xe trở về.”

“Ừm.” Ai, thế giới hai người lại bị cái bóng đèn cỡ lớn Bắc Bắc phá hỏng rồi.

Cố Khanh Châu giao thẻ phòng cho cô, gian phòng của hai người sát cạnh nhau, lúc chờ thang máy, bỗng nhiên Cố Khanh Châu lên tiếng, “Chuyện của chúng ta, có phải em vẫn chưa nói với gia đình hay không?”

Lê Từ Xuyên nghe vậy giật mình, cô đương nhiên chưa nói, thời gian cô và Cố Khanh Châu yêu nhau cũng chưa lâu, hơn nữa, cũng chưa có cơ hội để nói với cả nhà.

“Gần đây em vẫn chưa về nhà, cho nên...”

“Ừ, anh hiểu rồi.”

Anh cắt ngang cô, cũng không có tức giận hay là để ý, nhưng Lê Từ Xuyên vẫn nghe ra được sự sa sút của anh.

Lúc ở trong thang máy, cô trộm dò xét nét mặt của anh, nhưng cũng không biết phải mở miệng như thế nào.

Cô vẫn cho rằng nếu nói với người nhà về người yêu của mình, thì nhất định phải có dự định kết hôn, cô và Cố Khanh Châu vừa mới bắt đầu, không nghĩ rằng sẽ để gia đình sớm tham gia vào quan hệ của hai người. Tuy nhiên, cô biết anh đã tính đến tương lai của bọn họ, cô cũng có lòng tin có thể tiếp tục

đi cùng với anh.

Nhưng, cửa ải anh trai của cô...

Ra khỏi thang máy, anh vẫn không nói chuyện, giống như khôi phục lại giai đoạn trầm mặc lúc trước.

Lệ Từ Xuyên không thích anh trầm mặc, càng sợ anh sẽ tự đóng kín mình lại hơn, lời nói kia của Tiết Gia Dương vẫn luôn là vấn đề trong lòng cô, thật vất vả người này mới mở rộng cửa lòng với cô, cô không cho phép anh bởi vì một chuyện nhỏ như vậy mà lại yên lặng khó chịu trong góc.

Cố Khinh Châu dùng thẻ phòng quẹt thẻ để mở cửa, vốn muốn nói chúc ngủ ngon với cô, ai ngờ Lệ Từ Xuyên nhanh hơn anh một bước, đã mở cửa bước vào phòng. Anh liền giật mình, mím môi, sau đó theo sát phía sau.

Vừa vào cửa, Lệ Từ Xuyên liền nhìn thấy chiếc giường lớn khiến người ta có những liên tưởng kỳ quái, nhớ tới lúc vừa rồi lễ tân có đề cử phục vụ tuần trăng mật, hai lỗ tai không khỏi nóng lên.

Cô xoay người, Cố Khinh Châu đứng đối diện với cô, ánh mắt hơi mờ mịt nhìn cô, như một đứa trẻ đang đối diện với một vấn đề khó giải và cần giúp đỡ.

Lệ Từ Xuyên kìm xuống cảm xúc muốn hôn anh, trước tiên vẫn là nói chuyện mấu chốt trước đi, đỡ khiến anh buồn bực không vui.

“Không phải là em không muốn giới thiệu anh với người nhà, mà chính là...” Cô cắn môi, nói: “Từ sau vụ việc của Đào Nhiên, anh trai em kiểm tra rất nghiêm những người muốn kết bạn với em. Chúng ta vừa mới bắt đầu, em sợ chúng ta còn chưa kịp hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc tạm bợ thì đã bị bọn họ phá hỏng rồi.”

Bình thường con gái có ba thẩm tra con rể đã rất khủng bố rồi, mà cô không chỉ có ba, cô còn có ba người anh trai nữa.

Nhớ lúc cô học tiểu học, mấy người anh trai đều đã học cấp hai, cấp ba ở trường tư nhân, có một lần cô bị bạn học bắt nạt, vốn định dằn xé ổn thỏa, nhưng cái miệng kia của Đàm Thiên Thiên đã lập tức thông báo đến các anh trai của cô.

Cho đến tận bây giờ, hình ảnh ký ức ngày đó trong cô vẫn còn mới mẻ. Ba chàng thiếu niên xuất hiện tại lớp học của các cô, sắc mặt mỗi người đều rất khó coi, khiến bạn học bắt nạt cô hoảng sợ khóc ngay tại chỗ, từ đó về sau, không ai dám trêu chọc cô nữa.

Tuy cô vẫn luôn bị ba người anh trai áp chế, nhưng ở thời khắc mấu chốt, bọn họ cũng quyết không cho phép có người bắt nạt em gái mình.

Nghe cô giải thích xong, Cố Khinh Châu trầm mặc hồi lâu, ánh sáng trong mắt nhân nhật, trong lúc nhất thời khó mà đoán ra.

Lệ Từ Xuyên thấp thỏm trong lòng, anh chậm rãi mở miệng: “Xin lỗi.”

Cô cho là anh đang xin lỗi vì thái độ trước đó, lắc đầu liên tục: “Không có lỗi gì cả, anh cũng không làm sai chuyện gì.”

Nhưng Cố Khinh Châu thật sự xin lỗi cũng không phải vì điều này.

Nếu như sớm biết cô thương tâm vì đoạn tình cảm trên, thì ba năm trước, anh nhất định sẽ kiên trì với tình yêu của mình, cho dù cô không biết anh, cho dù cô không có cảm giác đối với anh, cho dù anh dùng hết dũng khí của cả đời này, anh đều sẽ kiên trì khiến cô thích mình.

Nếu, tình yêu có thể góp nhặt, một ngày có thể tăng thêm 0,1% yêu thích, thì một ngày nào đó, anh sẽ khiến cô yêu anh tới max điểm.

Điều làm anh tiếc nuối nhất chính là, ngày đó anh chỉ bước một bước về phía cô, rồi sau đó liền rút lui.

“Từ Xuyên, anh muốn em nghe thật rõ ràng.” Bỗng nhiên anh nâng... mặt của cô lên, nghiêm túc nhìn chăm chú vào mắt cô: “Cho dù em đã từng nhận sự phản bội và tổn thương như thế nào, thì mỗi một ngày trong tương lai, anh đều sẽ cố gắng lấp đầy những lỗ hổng trong lòng em, đến tận khi nó đầy ắp thì thôi.”

Lệ Từ Xuyên đối mặt với anh mấy giây, hơi hơi nghiêng đầu, môi nhẹ nhàng hôn lên lòng bàn tay của anh.

Đã sớm phát hiện đường cong trong lòng bàn tay của người này quanh co ngoằn ngoèo, thực ra, không phải anh càng có nhiều vết thương hơn sao?

Rõ ràng là cô độc không thích kết bạn, lại chịu chăm chút cách ăn mặc chỉ để gặp bạn bè của cô.

Rõ ràng là một trái tim lang thang không nơi nương tựa, lại chịu vì cô mà hứa hẹn tương lai.

Mắt cô hơi cong lên, lúm đồng tiền mềm mại mà xinh xắn hiếm thấy, cô nói: “Bạn học Cố, anh nói thử xem, so với yêu thích thì nhiều hơn một chút, vậy có phải là yêu hay không?”

Ánh mắt Cố Khinh Châu chớp một cái, một lát sau cũng học bộ dạng của cô, đôi mắt đen thâm thúy tạo thành đường cong.

Yên lặng thuận tiện giữ chặt gáy cô, để đầu cô dựa vào lòng anh, có lẽ giờ phút này không còn ngôn từ nào có thể diễn đạt, nhưng tiếng tim đập hẳn nhiên đã trở thành lời giải thích hoàn mỹ nhất.

Đêm đó, Lệ Từ Xuyên có chút không nỡ về phòng, vẫn là Cố Khinh châu quân tử, để lại gian phòng kia cho cô, anh thì sang một căn phòng khác.

Buổi sáng chưa tới tám giờ, Lệ Từ Xuyên liền bị điện thoại của Hường Tiểu Quý đánh thức, lúc này mới nhớ tới bữa sáng đã hẹn trước với anh ba.

Vội vàng rửa mặt chạy xuống nhà ăn dưới lầu, trên bàn đã dọn xong các loại bữa sáng phổ biến, thấy Lệ Từ Xuyên tới, Hường Tiểu Quý vẫy tay: “Chị chọn rất nhiều các món đặc sắc của nhà hàng này rồi, Từ Xuyên, em ném thử xem”

Kể từ khi biết Lệ Từ Xuyên nấu ăn ngon, chị ba đơn giản này đã xem cô như một mỹ thực gia mà sùng bái.

Lệ Từ Xuyên ăn vài miếng, hương vị chênh lệch rất nhiều so với món gạch cua hấp mà Cố Khinh Châu làm lần trước, nhưng đặt trong nhà hàng thì coi như không tệ, cô gật đầu: “Tám mươi điểm.”

“Không thể nào, chị cảm thấy đây là món ngon nhất của nhà hàng này mà chị đã từng ném thử.” Hường Tiểu Quý không dám tin trùng to mắt.

Lệ Từ Xuyên cười thần bí: “Đó là bởi vì em đã ném được món ngon hơn, cho nên chỉ có thể cho món này từng đó điểm thôi.”

Hường Tiểu Quý cảm thấy hứng thú hỏi: “Mau nói cho chị là nơi nào làm ngon như vậy, chị cũng phải bảo cây cao lương dẫn chị đi ăn!”

Người đàn ông đang yên lặng xem tạp chí đúng lúc khép lại chuyên mục tài chính và kinh tế, nhú mồm, “Em yêu, em quên nguyện vọng giảm béo vĩ đại của mình rồi hả?”

Nghe vậy, bà vai Hường Tiểu Quý sụp đổ: “Anh thật là xấu mà, lúc ăn cơm đừng nói đến chủ đề đầy thương cảm như vậy!”

Khỏe miệng Lệ Thanh Bắc có chút co quắp, không phải là em muốn anh nhắc nhở em sao? Quả nhiên, miệng phụ nữ thì là hết đòi giảm béo, thực ra mười phần đều là lừa gạt người.

Lệ Từ Xuyên vừa cắn dưa vừa thưởng thức say sưa ngon lành màn cãi nhau của hai vợ chồng anh ba, đột nhiên cảm thấy, dường như hôn nhân cũng không có đáng sợ như vậy, hơn nữa còn có chút hâm mộ trạng thái này.

Tạm biệt chị ba, Lệ Từ Xuyên ngồi lên xe của Lệ Thanh Bắc, vừa chạy trên đường, cô lập tức chú ý tới chiếc xe con quen thuộc cách bọn họ không xa.

Sợ Lệ Thanh Bắc cũng nhìn thấy xe của Cố Khinh Châu, toàn bộ hành trình Lệ Từ Xuyên đều nhìn thẳng, cũng không dám nhìn lén. Nhưng chính bởi vì cô quá chột dạ, lúc điện thoại di động kêu lên còn bị giật nảy mình, khiến Lệ Thanh Bắc kỳ quái liếc một cái.

Cố Khinh Châu: Anh ở sau em, không cần lo lắng.

Đây cũng là đi cùng theo một ý nghĩ nào đó, Lệ Từ Xuyên nghĩ vậy, vụng trộm che giấu nụ cười.

“Anh phát hiện gần đây em có điểm gì là lạ.”

Trong phút chốc Lệ Thanh Bắc đánh vỡ sự trầm mặc trong xe, nghe thấy anh, hô hấp của Lệ Từ Xuyên tắc nghẽn, gượng cười: “Anh đang nói linh tinh gì thế?”

Lệ Thanh Bắc hoàn toàn không để ý tới cô, vẫn nói, “Có phải là yêu đương rồi không?”

Lúc này, đầu chi là hô hấp không thông, dường như cả tâm trạng cũng đều hoảng sợ.

“Yêu đương gì chứ, ha ha, trò đùa này thật buồn cười.” Cô ra vẻ bình tĩnh cười cười.

Nhưng biểu hiện mất tự nhiên của cô hoàn toàn chính là tự lừa mình dối người, về mặt Lệ Thanh Bắc rất bình thản: “Nếu như không có gì thay đổi thì nói với cả nhà một tiếng, rồi dẫn đến nhà mình xem.”

Lệ Từ Xuyên biết cho dù đánh chết cô cũng không thừa nhận, thì Bắc Bắc cũng sẽ không tin tưởng cô, cho nên liền dứt khoát trầm mặc.

Rất nhanh, xe dừng lại dưới lầu ký túc xá của cô, Lệ Từ Xuyên sợ chờ lúc nữa sẽ đụng phải Cố Khinh Châu, cô sẽ biểu hiện mất tự nhiên, thế là vội vàng chào tạm biệt rồi chạy lên lầu.

Lệ Thanh Bắc nhìn bóng lưng như lửa đang đốt vào móng của cô, lắc đầu, sau đó xuống xe, dựa bên cạnh xe đốt một điếu thuốc.

Không bao lâu, chiếc xe thứ hai hết sức yên tĩnh lái vào bãi đậu xe.

Lệ Thanh Bắc ngẩng đầu, nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi bước xuống từ ghế lái, người kia khóa xe lại, tùy ý bỏ chìa khóa vào túi áo khoác, cổ áo khoác lật lên, nổi bật lên chiều cao của anh, trên người mang theo hương vị lạnh lùng nhàn nhạt, bước đi lại trầm ổn dị thường.

Người kia muốn vào ký túc xá thì nhất định phải đi qua xe của Lệ Thanh Bắc, chờ người đàn ông đi qua người mình, Lệ Thanh Bắc mới dụi điếu thuốc lá đã cháy được một nửa.

“Đã thích nha đầu kia thì phải chuẩn bị tâm lý thật tốt để đối mặt với chúng tôi, che giấu vậy là sao? Hòn ngọc quý trên tay Lệ gia của chúng tôi, cũng không phải thứ dễ cho đàn ông coi như trò đùa.”

Cố Kinh Châu dừng bước, quay người, đối diện với ánh mắt hơi mang theo khiêu khích của Lệ Thanh Bắc, vẻ mặt anh bình tĩnh, im lặng cùng Lệ Thanh Bắc đối mặt. Đối phương lại chỉ nhếch khóe môi, giọng điệu mang theo ý cảnh cáo: “Lệ gia chỉ có một đứa ngốc là nó, nó còn lòng dạ hẹp hòi muốn gạt tôi? Tôi chẳng cần biết cậu là ai, cậu nên cảm thấy may mắn vì hôm nay đứng ở đây không phải Lệ Đông Duệ, nếu không, cậu đừng nghĩ rằng bản thân có thể trở về toàn thân.”

Cố Kinh Châu không có chút sợ hãi nào, đối phương là anh trai của Lệ Từ Xuyên, cho dù là không lễ phép, thì trước đây bọn họ cũng chưa chu toàn lễ nghĩa. Nhưng Lệ Từ Xuyên còn chưa chuẩn bị sẵn sàng dẫn anh về nhà, anh cũng không thể vượt quá chức phận, buộc cô phải quyết định được.

Lát sau, Cố Kinh Châu không kiêu ngạo cũng không tự ti mở miệng: “Anh Lệ, tôi và Từ Xuyên là thật tâm, đợi cô ấy chuẩn bị tâm lý thật tốt, tôi sẽ lập tức đến thăm nhà.”

Nghe vậy, đáy mắt Lệ Thanh Bắc hiện lên một tia kinh ngạc, rất nhanh liền biến mất.

Anh không nói gì, chỉ cười một tiếng, quay người mở cửa xe, lái xe đi.

Cố Kinh Châu đứng nguyên tại chỗ trong chốc lát, buông tiếng thở dài, lúc này điện thoại di động trong túi vang lên, anh mở hộp thư ra nhìn thoáng qua:

Lệ Từ Xuyên: Trở về chưa? Có đụng phải anh em không?

Ngón tay Cố Kinh Châu dừng một giây, nhấn lại cho cô: Không có.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Độc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chương 33

Sáng sớm, Cố Kinh Châu phải đi họp, Lệ Từ Xuyên và Đàm Thiên Thiên như rắn mất đầu ở trong phòng thí nghiệm mò cá.

Lần họp này anh thảo luận cùng mấy vị lãnh đạo trong viện về việc anh dạy thay, Cố Kinh Châu đã xác nhận chắc chắn sẽ nhận chức trong trường học, người vui vẻ nhất không ai khác chính là lão Trương, vừa biết được quyết định của anh, lão lập tức thông báo tới nội viện.

“Về sau thầy Cố sẽ thành giáo sư Cố rồi, đoán chừng lão Trương sẽ hoàn toàn giao chúng ta cho thầy Cố. Cậu nói xem, thầy Cố có thể nể mặt cậu mà giúp đỡ một chút cho luận văn của tớ không nhỉ?”

Lệ Từ Xuyên tàn nhẫn phá tan ảo tưởng của Đàm Thiên Thiên, “Tớ cũng muốn, nhưng cậu biết anh ấy đối xử thế nào với báo cáo của tớ rồi đấy? Sửa lại hai tuần đều không qua, câu trả lời anh ấy cho tớ là, người một nhà, yêu cầu càng phải nghiêm khắc hơn.”

Thực sự là phục anh luôn rồi, trên thế giới này làm gì có bạn trai nào ngược bạn gái mình như vậy?

Đàm Thiên Thiên có chút hờ hê nói: “Thầy Cố làm như vậy cũng có nguyên tắc của thầy ấy, cậu nói xem, thầy ấy chính là người nổi danh của viện chúng ta, học thuật của bạn gái thấp như vậy, nói ra cũng không còn mặt mũi nữa, ha ha!”

Lệ Từ Xuyên mặc kệ cô ấy, người no không biết người đói, người nào cũng không thể hiểu được nỗi khổ của cô, haizz!

Đang trò chuyện, bỗng nhiên điện thoại di động rung một cái, Lệ Từ Xuyên nhìn thấy một tin nhắn.

Cố Kinh Châu: Done. Đầu tuần dạy thay.

Lệ Từ Xuyên nhìn thấy tin nhắn thì hưng phấn trở lại, gửi tin: Em cũng muốn đi dự thánh giỗ giảng của giáo sư Cố!

Cố Kinh Châu: Không quấy rồi thì sẽ dẫn em đi.

Gi vậy, xem cô như trẻ con thế!

Lệ Từ Xuyên còn chưa kịp nhấn lại, thì lại nhận được tin nhắn của anh: Tới phòng thí nghiệm còn lén lút mang điện thoại đến?

Những thiết bị điện tử trong phòng thí nghiệm đều rất đắt, trước cửa phòng thí nghiệm đã dán giấy cấm không cho phép mang điện thoại di động vào bên trong.

Cố Kinh Châu tuyệt đối là cố ý, biết rõ cô đang ở trong phòng thí nghiệm còn gửi tin cho cô, khẳng định là đang thử thăm dò, tìm cơ hội giáo huấn cô.

Số cô thật khổ mà.

Hai ngày cuối tuần, Cố Khinh Châu dự định ở trong ký túc xá sắp xếp giáo án và trình bày nội dung bài giảng cho sáng thứ hai.

Là một người bạn gái khéo hiểu lòng người, Lệ Từ Xuyên sợ cô sẽ khiến anh phân tâm, cho nên định về nhà một chuyến. Nếu như cô không quay về, khẳng định cha mẹ sẽ phải đến trường học bắt người rồi.

Sợ làm trễ công việc của anh, Lệ Từ Xuyên khéo léo từ chối lời đề nghị chờ cô về của anh. Một tháng cô đã không về nhà, vừa vào cửa liền phát hiện cha mẹ đều không ở đó.

“Di Hồng, mẹ cháu đâu?” Lệ Từ Xuyên tìm quản gia ở nhà bếp.

Thấy cô trở về, Di Hồng hơi ngạc nhiên, vội vàng dùng tạp dề lau khô nước trên tay, nói: “Cháu không biết sao? Sinh nhật chị em tốt của mẹ cháu, sáng sớm anh cả của cháu đã đưa bọn họ đến sân bay rồi.”

Di Hồng nhìn thoáng qua đồng hồ, nói: “Lúc này đáng nhẽ anh cả của cháu cũng nên trở về rồi.”

Nghe tin tức này, Lệ Từ Xuyên kêu rên một tiếng, sớm biết vậy thì trước khi đến đã gọi điện thoại rồi.

“Vậy anh hai cháu đâu?”

Di Hồng nói: “Đang ở Nam Phi, nói muốn làm một bộ phim phóng sự gì đó, đi cũng hơn một tuần rồi.”

Rất tốt, cô đã thực sự lo là mọi người ở nhà rồi, người một nhà đều đi hết nhưng cô lại không hề biết.

“A, lát nữa di cũng phải đi đón Đường Đường, cháu ở nhà một mình không sao chứ?”

Lệ Từ Xuyên tròn tròn mắt: “Bác Bắc và chị ba cháu cũng không ở nhà?”

“Đúng vậy, Thanh Bắc đi công tác ở thành phố bên cạnh, thuận tiện liền dẫn Tiểu Quỷ đi giải sầu luôn.” Di Hồng đồng tình nhìn Lệ Từ Xuyên: “Cho nên, hôm nay người duy nhất ở nhà, cũng chỉ có cháu và anh cả của cháu.”

Lệ Từ Xuyên bị đá kích, giọng nói bất lực: “Di Hồng, cháu lên lầu dọn dẹp trước. Đúng rồi, lát nữa cháu đi xe đi đón Đường Đường cho, đã lâu không gặp nó, cháu cũng nhớ con bé.”

Lệ Từ Xuyên trở về phòng tắm rửa, sau khi thay quần áo khác thì liền cầm chìa khóa xe xuống lầu.

Trong gara cô trông thấy chiếc xe mini đã lâu không gặp, cảm thấy rất thân thiết. Nhưng vừa ngồi vào bên trong, bỗng nhiên lại nghĩ tới những ngày qua Cố Khinh Châu vẫn luôn đảm nhận cương vị tài xế, mới rời khỏi anh hai ba tiếng thôi mà, sao lại nghĩ đến anh như vậy?

Có phải giữa những người yêu nhau đều có tâm ý tương thông hay không, vừa nghĩ đến Cố Khinh Châu, điện thoại di động liền nhận được tin nhắn.

Cố Khinh Châu: Vừa lấy được thời khóa biểu, tám giờ sáng đầu tuần anh có một buổi dạy.

Lệ Từ Xuyên có vẻ còn vui hơn người trong cuộc là Cố Khinh Châu, vừa nghĩ tới việc bạn trai đứng trên bục giảng nhận được sự kính ngưỡng của học sinh, nhịp tim cũng tăng nhanh, cô nhanh chóng nhắn lại: Em muốn đi!

Cố Khinh Châu: Em chắc chắn em có thể đến được?

Cuối tuần cô luôn ngủ muộn, sáng thứ hai dậy sớm đã là một vấn đề khó khăn của cô, nhưng để quan sát Cố Khinh Châu dạy học, cho dù bò tới thì cô cũng phải xuất hiện!

Lệ Từ Xuyên: Đừng xem thường em, thứ hai chúng ta gặp nhau!

Dù là trò chuyện hai câu không mặn không nhạt với Cố Khinh Châu, Lệ Từ Xuyên đều cảm thấy bản thân như tràn ngập một lượng tinh lực dồi dào, ngâm nga lời bài hát khởi động xe mini của cô, chạy nhanh đi đón cháu gái nhỏ.

Đường Đường là con gái của anh ba và Tiểu Quỷ, đến tháng này thì vừa tròn mười ba tháng. Đường Đường di truyền tướng mạo thanh tú của mẹ, mỗi lần nháy cặp mắt to vô tội thì đều nhanh chóng bắt được trái tim cả nhà bọn họ.

Từ nhà mẹ đẻ của chị ba đón Đường Đường trở về, ôm lấy cô cháu gái nhẹ nhàng vào nhà, Di Hồng nghe thấy tiếng thì đến trước cửa đón các cô, ôm đứa nhỏ từ trong ngực của Lệ Từ Xuyên, để Lệ Từ Xuyên dễ dàng thay giày.

“Đúng rồi, anh cả cháu trở về rồi.”

Động tác của Lệ Từ Xuyên dừng lại, vô thức nhìn về phía gian phòng ở lầu hai: “Trong phòng sách?”

Di Hồng gật đầu: “Nhanh lên chào hỏi đi, anh cả cháu đã nhắc tới cháu mấy ngày rồi.

Lệ Đông Duệ sẽ nói với người khác rằng anh nhớ cô? Cô còn lâu mới tin. Lệ Đông Duệ là người không hay để lộ cảm xúc ra ngoài nhất trong nhà cô, dù là người thân cùng chung sống với nhau mấy chục năm, nhưng cũng không đoán ra anh đang suy nghĩ cái gì. Trừ phi, anh muốn cho bạn biết anh ấy đang tức giận, lúc đó thì bạn tuyệt đối không thể coi nhẹ được.

Lệ Từ Xuyên gõ cửa phòng sách, đẩy cửa vào: “Anh...”

Vừa mới nói một chữ, chỉ thấy người đàn ông đứng phía trước cửa sổ quay người, đưa ngón trỏ ra, ngăn cô lên tiếng.

Lệ Đông Duệ trò chuyện rất lâu, Lệ Từ Xuyên buồn bực ngán ngẫm, sờ trái bụng phải một chút, cho đến khi cô không cẩn thận làm rơi ống đựng bút ở trên bàn xuống, lúc phát ra tạp âm, người đàn ông mới để lộ vẻ mặt dư thừa.

Lệ Đông Duệ nhú mày, không nhận được liếc mắt đến, Lệ Từ Xuyên lập tức thành thành thật thật, không còn dám lơ đãng nữa.

Giờ phút này, bỗng nhiên cô hiểu ra, sờ đi cô không giống bọn Đàm Thiên Thiên luôn sợ bộ mặt lạnh như tuyết của Cố Khinh Châu là cũng có nguyên nhân, bởi vì cả ngày cô đều sống cùng một cái máy chế băng ngàn năm khác, cho nên đã sớm mệt mỏi rồi.

Năm phút đồng hồ lại trôi qua, Lệ Đông Duệ mới cúp máy.

Lệ Từ Xuyên vừa chuẩn bị mở miệng hàn huyên cùng anh cả vài câu, không nghĩ tới anh lại đi thẳng vào vấn đề, một câu liền tóm được trái tim của cô.

“Nghe Bắc Bắc nói, em có người yêu rồi hả?”

Lệ Đông Duệ không lộ vẻ gì nói xong câu đó, Lệ Từ Xuyên thiếu chút nữa là bị nước miếng của mình làm cho nghẹn chết, anh cả của cô lại mang sự nhanh chóng quyết đoán trên bàn đàm phán đưa về áp dụng trong gia đình sao? Đầu tiên là thả con săn sắt, bắt con cá rô, để cô hạ nhiệt trước có được không?

“Yêu đương gì cơ? Bắc Bắc lại nói linh tinh rồi.” Cô úp mồm.

Phản ứng của Lệ Đông Duệ chỉ là hơi nhú mày lại, lúc này ánh mắt giống y hệt ánh mắt của Lệ Thanh Bắc trong khách sạn hôm đó, hoàn toàn là không tin cô!

Lệ Từ Xuyên chấp nhận, cũng không cãi chày cãi cối nữa.

Trong lòng Lệ Đông Duệ đã xác định, hỏi: “Quen nhau ở trường học?”

Quỹ đạo sống của cô rất đơn giản, ngoại trừ trường học thì là nhà, tuy cô cũng rất thích làm cà giống đám Đàm Thiên Thiên, nhưng anh hiểu rõ em gái anh, Lệ Từ Xuyên sẽ không hứng thú đối với những công tử bột không có não, chỉ biết khoe khoang gia thế của mình.

“Vâng.” Cô do dự nói, “Trước kia là học trường của em, bây giờ anh ấy về trường nhậm chức, luận văn của em cũng là anh ấy hướng dẫn.”

Lệ Đông Duệ nhú mày lại: “Em yêu đương cùng giáo sư?”

“Xin anh, sao anh lại có thể nói chuyện thành bi ối như vậy?”

Sau khi hỏi cô thì Cố Khinh Châu mới quyết định làm giáo sư, điều này rất quan trọng!

Lệ Đông Duệ mím môi, vẻ mặt không thể nói là đồng ý hay là phản đối, một lúc lâu sau, anh chỉ lạnh nhạt mở miệng: “Buổi tối gọi cậu ta tới dùng cơm, để anh nhìn một chút.”

Trong lòng Lệ Từ Xuyên giật mình, cô còn chưa chuẩn bị để Cố Khinh Châu gặp mặt người nhà, đành phải vội vàng kiểm soát: “Nhưng thứ hai anh ấy có tiết dạy, bây giờ đang bận rộn soạn bài, chỉ sợ...”

Lệ Đông Duệ không hề khoan nhượng cắt ngang cô: “Nếu như trong lòng cậu ta, em còn không quan trọng bằng việc soạn bài, vậy anh cũng không cần thiết phải gặp cậu ta nữa.”

Một câu nói đơn giản đã có thể ngay lập tức chặn lại cô.

Từ phòng sách đi ra, Lệ Từ Xuyên trốn trong phòng gọi điện thoại cho Cố Khinh Châu.

Điện thoại mới vang lên một tiếng liền được kết nối, trong nháy mắt cô liền vứt chuyện mà anh cả đã giao sang một bên: “Sao nhanh như vậy anh đã nghe máy rồi?”

“Điện thoại di động đang ở trên bàn, sao vậy?”

Anh không nói, anh vẫn luôn để điện thoại ở bên người, để phòng lúc cô gọi điện tới hoặc là gửi tin tới.

“À,” nghĩ đến việc phải nói, lập tức Lệ Từ Xuyên liền ỉu xìu: “Anh cả em biết chuyện của chúng ta, anh ấy bảo gọi anh đến ăn cơm tối.”

Bên kia điện thoại trầm mặc, Lệ Từ Xuyên cũng biết tin này quá đột ngột, hơn nữa Cố Khinh Châu làm việc rất có kế hoạch, anh không thích bị người khác làm xáo trộn lịch trình của mình.

“Nếu như anh thực sự quá bận, thì có thể...”

Giọng nói Cố Khinh Châu kiên định: “Anh chuẩn bị một chút rồi sẽ tới ngay, cha mẹ em bên đó thích gì?”

Lệ Từ Xuyên sững sờ, sau đó nói: “Bọn họ đều không có ở nhà, chỉ có em và anh cả.” Còn có một bé gái tên Đường Đường...

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, tâm trạng Lệ Từ Xuyên vẫn luôn bất an, lúc chơi cùng Đường Đường cũng không yên lòng.

Lúc 5 giờ chuông reo, điện thoại di động rung một cái, lúc Lệ Từ Xuyên nhìn thấy tin nhắn của Cố Khinh Châu thì liền nhảy dựng khỏi ghế sofa, vừa chạy ra ngoài vừa hô to: “Di Hồng, di xuống trông Đường Đường, cháu ra đón người.”

Sau khi ra khỏi cửa, Lệ Từ Xuyên liền nhìn thấy xe của Cố Khinh Châu.

Cốp sau mở ra, cô đi lên trước, vừa đứng lúc thấy Cố Khinh Châu đang mở cốp sau, mặc đồ Tây giày da, cực kỳ có phong thái!

Lệ Từ Xuyên nhảy lên trên người anh: “Rất đẹp trai rất đẹp trai! Bạn học Cố, em bị sự đẹp trai của anh làm hít thở không thông rồi!”

Trên mặt Cố Khinh Châu xuất hiện vẻ mặt tự nhiên, nếu là lúc bình thường, nghe cô không ngớt lời khen ngợi anh thì anh đã sớm vui vẻ, nhưng bây giờ lại không phải thời cơ tốt để liếc mắt đưa tình với anh.

Kéo Lệ Từ Xuyên đang ở trên người xuống, còn sửa sang lại âu phục, sợ bị cô đề sẽ có nếp nhăn.

Nhìn những hành động cẩn thận từng li từng tí của anh, Lệ Từ Xuyên vừa muốn cười lại cảm thấy thật ảm áp, không cho ôm, nhưng nắm tay thì vẫn có thể chứ?

Cô chủ động nắm tay trái của anh, phát hiện nhiệt độ của anh rất thấp.

“Không cần lo lắng, anh em cũng sẽ không ăn thịt người!”

Nhiều lắm là bày ra vẻ mặt tê liệt cho người khác nhìn, chẳng qua, nếu luận về điểm này, không chừng Cố Khinh Châu còn không thua anh cả của cô đâu!

Lệ Từ Xuyên nghĩ như vậy lại bật cười, Cố Khinh Châu kỳ quái nhìn về phía cô, cô vội vàng lắc đầu biểu thị không có gì.

Lúc này, cô chú ý tới hộp quà đặt bên chân anh: “Anh mua cho anh trai em cái gì vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Độc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Chương 34

Cố Khinh Châu cúi đầu nhìn thoáng qua món quà mình vội vàng chuẩn bị, trên mặt hiện lên chút mặt tự nhiên.

“Không biết anh cả em thích gì, cho nên liền nhờ cửa hàng tư vấn một chút, nhân viên phục vụ nói những thứ này rất thích hợp cho những người đàn ông ba mươi tuổi thành đạt.”

Nhìn những thứ kia đâu chỉ phù hợp với đàn ông ba mươi tuổi, đến những ông chú 50 tuổi cũng có thể dùng thuốc bổ cùng các sản phẩm chăm sóc, Lệ Từ Xuyên có chút buồn cười.

Người này thực sự quá thực tế, người ta nói cái gì thì là cái đó, lúc trước sao các cô lại cho rằng Cố Khinh Châu thần bí khó lường nhỉ, anh hoàn toàn chính là một tờ giấy trắng mà!

Cẩn thận đoán manh mối qua vẻ mặt của Lệ Từ Xuyên, Cố Khinh Châu bất an hỏi, “Có phải không nên mua hay không?”

Lệ Từ Xuyên lấy lại tinh thần, cho anh một nụ cười thật to: “Sao lại thế! Anh mua thì anh em sẽ rất vui vẻ. Chẳng qua nhất định tốn rất nhiều tiền?”

Cố Khinh Châu thờ phào, nhàn nhạt lắc đầu nói: “Tiền không quan trọng.”

Quan trọng nhất chính là có thể được người nhà của cô công nhận.

Lệ Từ Xuyên đưa Cổ Khinh Châu vào nhà, trong phòng khách, di Hồng đang dở dành Tiểu Đường Đường chơi đồ chơi, có lẽ là Lệ Đông Duệ nghe được tiếng động nên cũng đi xuống lầu, lúc này đang ngồi trên ghế sofa, cầm tờ báo không nhúc nhích, không có một chút ý nghĩ muốn đi tới bắt chuyện.

Trong lòng Lệ Từ Xuyên có chút tức giận, nhưng trong thời kỳ mãn cảm này, vẫn không nên tùy tiện trêu chọc anh cả cô, đành phải chủ động lên tiếng, “Anh, Khinh Châu tới thăm anh.”

Nghe thấy tiếng động, Lệ Đông Duệ mới chậm rãi bỏ tờ báo xuống, ánh mắt tinh nhuệ giống như súng bắn tia, rơi chính xác trên người Cổ Khinh Châu.

Về ngoại hình, Cổ Khinh Châu thật không thể bắt bẻ, hôm nay để tỏ lòng tôn trọng, anh còn cố ý mặc một thân âu phục màu xám đậm, phối hợp với áo sơ mi màu lam nhạt, trang phục hoàn toàn khác so với hôm đi gặp bạn bè của cô, thành thực hơn, cũng chừng chặc hơn.

“Anh Lệ, chào buổi chiều.” Cổ Khinh Châu mở miệng, cố gắng che lại ý lạnh thường ngày, giọng điệu khiêm tốn.

Lệ Đông Duệ vẫn trầm mặc, lúc môi nhếch lên, đường cong của cằm càng thêm không có tình người. Có lẽ là đã dò xét đủ rồi, anh mới từ trên ghế sofa đứng dậy, quần sợi dây màu xám tro nhạt vì ngồi lâu nên có một chút nếp nhăn, anh nhanh chân đi tới, khí thế toàn thân cũng đủ để chèn ép người khác.

“Sao cậu lại thích em ấy?” D.Đ.L.Q.Đ

Giống như lúc vừa rồi đối mặt với Lệ Từ Xuyên, người đàn ông này chưa hề biết cái gì gọi là chiến thuật quanh co.

Dứt lời, rõ ràng Cổ Khinh Châu cũng sửng sốt, bộ dạng lúc anh trở tay không kịp vô cùng đáng yêu.

Nhưng rất nhanh, Cổ Khinh Châu liền khôi phục sự lạnh lùng, đầu tiên nhìn thoáng qua Lệ Từ Xuyên còn khảm trương hơn so với anh, sau đó mới chậm rãi nói: “Tôi cũng hy vọng có thể biết đáp án, chỉ biết là nếu không phải cô ấy thì không thể.”

Ngụ ý là, anh đã đến trình độ nếu không phải cô thì không thể yêu à?

Nói không cảm động là giả, lần đầu tiên Lệ Từ Xuyên phát hiện Cổ Khinh Châu lại nói thuyết phục như vậy, hơn nữa, nghe còn rất cảm động.

“Được rồi, anh, chuẩn bị ăn cơm thôi, anh cũng đừng tra khảo anh ấy nữa!”

Lệ Đông Duệ chuyển ánh mắt lên người em gái, chỉ thấy bộ dạng của cô giống như gà mái che chở gà con, ánh mắt tràn đầy ý muốn bảo vệ. Dường như nếu anh có bất kỳ mưu đồ làm loạn nào đối với bạn trai của cô, cô sẽ lập tức cắn xé anh.

Trong lòng Lệ Đông Duệ không thể nói là có cảm xúc gì, cũng hơn 20 năm gần đây, lần đầu tiên cô kiên định bảo vệ một người như thế, chỉ là anh không thích cảm giác bị cô xem như kẻ địch.

Cuối cùng Lệ Đông Duệ vẫn không có hồi tiếp, dặn dò di Hồng đi làm cơm tối, chính anh thì trở về phòng sách trước.

Sau khi nhìn chằm chằm thân hình Lệ Đông Duệ biến mất ở cửa phòng, Lệ Từ Xuyên lập tức quay người, nhón chân hôn một cái lên gương mặt của Cổ Khinh Châu.

“Bạn học Cổ, tuy em rất thích anh nói như vậy, nhưng em càng thích anh nói với em hơn, mà không phải là nói cho anh cả của em.”

Cô cười híp mắt trêu chọc anh, cũng để làm anh bớt căng thẳng.

Mặt mày Cổ Khinh Châu chậm rãi giãn ra, sau khi mỉm cười liền không quên hỏi cô: “Dường như anh cả em không thích nói chuyện.”

“Anh ấy là vậy đó, đừng để ý tới anh ấy.” Nói được một nửa, cô nhún mày: “Còn nói anh em sao, anh cũng giống như vậy đó, thực ra tính khí của hai người rất hợp nhau, đều là một khuôn mặt tê liệt.”

Cổ Khinh Châu cười cười, không để lại dấu vết nhìn ngấm bốn phía, không thấy có người khác ở đây mới vươn tay véo mặt cô: “Nói như em rất không công bằng cho anh, đã bao lâu anh chưa làm mặt lạnh cho em xem rồi?”

Lệ Từ Xuyên ngẫm lại cũng thấy đúng, gần đây, cô và Cổ Khinh Châu ở chung càng ngày càng hòa hợp, anh cũng đang cố gắng thay đổi thói quen của chính mình. Trước đó không lâu Đàm Thiên Thiên còn xúc động phát biểu, nói vài ngày không nhìn thấy mặt lạnh của Cổ Khinh Châu, thì liền ngủ không ngon giấc.

“Dù sao, không cho anh cười với người khác!” Cô bá đạo tuyên bố.

Cổ Khinh Châu bắt đầu đi: “Được.”

“Cũng không cho xấu hổ trước mặt người khác.”

Lúc tai anh đỏ lên, trông rất moe(*), cô cũng không muốn bị những cô gái khác nhìn thấy đáng về lúc đó của anh.

(*) moe: dễ thương, cute.

Lập tức, về mặt của Cố Khinh Châu bất đắc dĩ: “Anh như thế... lúc nào.”

Bây giờ đang như thế đó. Lệ Từ Xuyên nhìn cười, nếu như không phải đang ở trong nhà, thì thật muốn đi tới véo mặt anh.

Di Hồng làm com xong liền rời đi, trước khi đi còn cố ý nấu cháo cho Đường Đường.

Trong bữa com, Lệ Đông Duệ chỉ hỏi Cố Khinh Châu mấy vấn đề đơn giản, liền không nói thêm gì nữa, vốn Cố Khinh Châu cũng không phải là người hay nói, bình thường cũng là người khác hỏi anh thì anh mới mở miệng, lúc này đối mặt với Lệ Đông Duệ thì càng không thể tìm thấy cơ hội để nói chuyện.

Lệ Từ Xuyên chỉ có thể làm đầu bôi trơn giữa hai người, còn phải dỗ Đường Đường đang không chịu ăn com, quả thực là bận tới mảy tới mọt.

Dưới bầu không khí quý dị, cuối cùng bữa com tối ngẫu nhiên này cũng kết thúc, Cố Khinh Châu ngồi thêm một lúc nữa, vừa đến tám giờ liền đứng dậy chào tạm biệt.

“Anh, em đưa anh ấy ra ngoài.”

Lệ Đông Duệ gật đầu.

Bên ngoài biệt thự, xe Cố Khinh Châu dừng ở cửa ra vào, anh dùng điều khiển từ xa mở khóa, chần chừ một chút liền xoay người.

“Có phải anh biểu hiện không được tốt hay không?”

Lệ Từ Xuyên lắc đầu: “Đầu có, rất tốt mà.”

“Thật sao?” dienndanleequydonn

Cô trịnh trọng gật đầu: “Anh em rất thích những chàng trai ít nói, yên tâm đi.”

Cố Khinh Châu muốn cười, nhưng nụ cười lại quá mức gượng ép, Lệ Từ Xuyên nhìn mà đau lòng, tiến lên dùng hai tay ôm lấy anh: “Anh cũng chưa từng giết người phóng hỏa, cũng không phải phản tử cực đoan gì, không chỉ có nghề nghiệp ổn định, hơn nữa còn là người dưỡng dục những mầm non tương lai của tổ quốc, anh ấy không có lý do gì để phản đối cả! Hơn nữa, em thích anh, chỉ cần em thích là đủ rồi.”

Cố Khinh Châu cũng ôm lại cô, một lúc lâu sau, nói: “Câu nói trước đó, cũng không phải là nói cho anh em nghe. Từ Xuyên, cuộc sống của anh cũng không phải là không có em thì không thể, nhưng, em chính là tình yêu của anh.”

Trong lòng anh, Lệ Từ Xuyên nhắm mắt lại, cho dù như thế nào, có một câu nói này của anh, cô đã cảm thấy rất thỏa mãn rồi.

Tiền Cố Khinh Châu về, Lệ Từ Xuyên đứng tại chỗ một lúc mới vào nhà.

Lệ Đông Duệ đang ở cùng Đường Đường, lúc cô đi vào liền nhìn thấy anh đang cho Đường Đường uống sữa.

“Anh, để em.” Cô đi lên trước, lấy bình sữa trong tay Lệ Đông Duệ.

Lệ Đông Duệ lùi sang một bên, ánh mắt khiến cho không người nào có thể coi nhẹ.

“Cậu ta không thích hợp với em.”

Giống như Lệ Đông Duệ hiểu rõ cô, Lệ Từ Xuyên cũng hiểu rõ anh cả của mình.

Từ những cử chỉ và ánh mắt của anh lúc này có thể thấy được, anh không hài lòng với Cố Khinh Châu.

Đầu tiên Lệ Từ Xuyên vẫn cho Tiểu Đường Đường ăn no trước, không nhanh không chậm đặt bình sữa xuống, sau đó mới hỏi lại: “Vì sao?”

“Không nói về gia thế, chỉ nói về tính cách, các em đã không thích hợp rồi. Bây giờ các em còn đang trong giai đoạn cuồng nhiệt của tình yêu, còn chưa phát hiện được cái gì, nhưng chờ sau này sự cuồng nhiệt giảm xuống, em có thể chịu được ở bên cạnh một người nhàm chán buồn tẻ như vậy sao?”

“Đó là do anh không hiểu rõ anh ấy, cho nên mới cảm thấy anh ấy buồn chán.” Cô phản bác.

Lệ Đông Duệ hừ một tiếng: “Anh không hiểu rõ cậu ta, nhưng anh hiểu rõ em. Lệ Từ Xuyên, trong cuộc sống của em chưa bao giờ xuất hiện nam sinh giống như cậu ta, cho nên em mới cảm thấy hứng thú, nhưng em phải biết, nắm tay cùng một người rất dễ dàng, nhưng điều thực sự khó khăn nhất chính là làm thế nào để tiếp tục cùng đi với nhau.”

“Em biết anh ấy không đủ vui tính, không đủ hài hước, nhưng anh ấy đủ thích em.” Lệ Từ Xuyên nhìn thẳng vào hai mắt của Lệ Đông Duệ: “Lúc em bị bệnh, anh ấy còn khẩn trương hơn so với bất kỳ người nào khác, em đói, anh ấy sẽ đích thân nấu cơm cho em ăn, em thèm cháo, cho dù sớm hay muộn anh ấy cũng sẽ rời giường vì em mà nấu cháo. Anh ấy sẽ không nói những lời ngon ngọt để dỗ dành em, nhưng lúc em tức giận, trước tiên anh ấy sẽ xin

lỗi em. Anh cả, nếu như người như vậy còn chưa xứng nắm tay với em, vậy thì người nào mới thích hợp đây?”

Anh thiện lương, quan tâm, cẩn thận, thông minh, đồng thời, anh sẽ chỉ đứng đằng trước mặt cô, nghiêm túc mà nói, cô mới không xứng với người tốt như vậy.

Đã rất lâu chưa từng cãi nhau với anh cả, Lệ Từ Xuyên biết anh là muốn tốt cho cô, nhưng lý trí là một chuyện, còn lúc tức giận thì vẫn sẽ khó kiềm chế.

Dỗ Đường Đường đi ngủ, sau khi đặt cô bé vào phòng dành riêng cho trẻ sơ sinh, Lệ Từ Xuyên mở trở lại phòng của mình.

Điện thoại di động để quên có tin nhắn của Cố Kinh Châu gửi tới, báo cho cô biết anh đã trở lại ký túc xá, đồng thời còn rất ‘tùy ý’ hỏi liệu anh cả cô có tỏ thái độ gì không.

Lệ Từ Xuyên khó xử, mặc dù anh cả không công khai phản đối, nhưng cũng kiên định tỏ thái độ rằng bọn họ không thích hợp. Nhưng những lời này, cô nhất định không thể nói cho Cố Kinh Châu, tránh cho anh lại suy nghĩ lung tung.

Viện một lý do thoái thác anh, cũng không biết Cố Kinh Châu có tin không, nhưng cũng không nhắc lại nữa.

‘Ngày mai còn phải chơi với Đường Đường, tám giờ sáng thứ hai, em không được quên đâu đấy.’

Sau khi được Cố Kinh Châu nhắc nhở, Lệ Từ Xuyên mới nhớ ra sáng thứ hai tuần sau cô còn phải đi nghe giờ giảng của giáo sư Cố, lập tức lại lên tinh thần.

Giáo sư Cố làm gương sáng cho người khác, không biết sẽ biểu hiện như thế nào nhỉ?

Trong đầu Lệ Từ Xuyên xuất hiện rất nhiều ảo tưởng, thậm chí còn cả màn trình diễn đồng phục hấp dẫn, trong lòng cực kỳ hưng phấn và mong mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Độc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Chương 35

Sáng sớm, Lệ Từ Xuyên liền đến phòng học lớn.

Không đến thì không biết, đến rồi lại giật nảy mình, cô đã tới sớm hai mươi phút, không nghĩ rằng còn có nhiều người còn chăm chỉ hơn so với cô.

Đàm Thiên Thiên vừa ăn sáng vừa vào phòng, ngay sau đó cầm liền không khép lại được: “OMG, không phải nói chỉ có hai lớp thôi sao? Sao lại nhiều người như vậy?”

Từ vị trí của các cô nhìn sang, trong phòng học có rất nhiều những cái đầu màu đen, đến tìm chỗ ngồi còn khó khăn.

Lệ Từ Xuyên cũng thấy rất kỳ lạ, chẳng qua vẫn đi thẳng xuống dưới, cô kéo Đàm Thiên Thiên đến chỗ mà trước đó có một đôi tình nhân đang ngồi trong góc, ngồi xuống chỗ đó.

Thấy trên mặt Lệ Từ Xuyên hiện ra nụ cười chiến thắng, Đàm Thiên Thiên khinh bỉ nói, “Cậu là đàn chị được miễn phí tiền lên lớp cũng thôi đi, lại còn chiếm chỗ của các đàn em, cướp xong còn đắc ý như vậy, thật giống như rất thích ăn đòn nha!”

“Cậu thì biết cái gì, cái này gọi là ra tay trước thì chiếm được lợi thế.” Lệ Từ Xuyên nâng cằm, cảm khái: “Từ hôm nay trở đi bạn học Cố nhà tớ liền trở thành giáo sư Cố, về sau không chừng có rất nhiều tiểu thiếu nữ ngấp nghé đấy, cũng may là tớ ra tay nhanh, a di đà Phật.”

“Tớ nhìn cũng biết cậu là người thích bị ngược đãi rồi, thích cái máy chế băng từ thiên nhiên.”

Lệ Từ Xuyên không phản bác, dù sao sự tốt đẹp của bạn học Cố nhà cô, cũng chỉ có mình cô thấy mà thôi.

Dưới tiếng đập rộn của con tim, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng chuông vào học vang lên.

Phòng học xếp theo hình bậc thang lập tức yên tĩnh lại, ánh mắt Lệ Từ Xuyên gắt gao khóa chặt vào người đàn ông đang chậm chậm đi vào từ cửa chính, mặc bộ âu phục dạy học trong trường, vừa đình đặc lại anh tuấn, ông quần pháp phới, theo bước chân anh đi đến bục giảng, trở thành tiêu điểm của mọi người, Lệ Từ Xuyên cảm thấy cô đã bị nhịp tim hỗn loạn làm cho rối tung.

Cố Kinh Châu đứng vững, ngẩng đầu, cái nhìn đầu tiên liền rơi trên mặt cô, không có bất kỳ cảm xúc gì liền lập tức rời đi.

Chỉ là cái nhìn này, Lệ Từ Xuyên liền cảm thấy cô muốn chết đuối.

Cô chăm chú nín tay Đàm Thiên Thiên lại, vừa muốn mở miệng, tiểu nữ sinh ngồi hàng ghế trước lại lên tiếng trước cô, “Rất đẹp trai rất đẹp trai! Quả nhiên lời đồn là thật, không uổng công hôm nay mình bỏ giờ lên lớp của thầy giáo để đến xem học trưởng, cho dù có phải viết bản kiểm điểm thì cũng đáng giá!”

Đàm Thiên Thiên thối phụt một tiếng, tiến đến bên tai Lê Từ Xuyên, nhỏ giọng nói: “Quả nhiên bị cậu nói trúng, lại còn thật sự có người không sợ cái mặt lạnh kia của thầy Cổ.”

Cầm Lê Từ Xuyên nâng lên, khỏi phải nói có bao nhiêu kiêu ngạo.

Cổ Khinh Châu giới thiệu ngắn gọn một chút, toàn bộ quá trình đều không nở nụ cười, cũng không hài hước, nhưng anh thu hút được sự chú ý bởi có vẻ bề ngoài quá cuốn hút, chỉ cần đứng ở nơi đó thì cũng đủ khiến người khác mất hồn rồi.

Lớp đầu tiên rất thuận lợi, thậm chí các bạn học còn nhiệt tình ngoài ý muốn, đương nhiên, chủ yếu học sinh nữ vẫn chiếm đa số.

Sau khi tan học, các bạn học vẫn chưa thỏa mãn, Lê Từ Xuyên cũng thế. Thực ra cô không nghe thấy anh nói gì trong tiết học này cả, từ đầu đến cuối vẫn luôn bị mê hoặc bởi phong thái khi đứng trên bục giảng của anh.

Đội phần lớn các bạn học tản đi, Đàm Thiên Thiên cũng về phòng thí nghiệm trước, Lê Từ Xuyên mới chạy đến phía trước.

Bởi vì quá hưng phấn, không chú ý tới bậc thang trên bục giảng, bỗng nhiên bị vấp một cái, suýt nữa là cái miệng đã hôn xuống mặt đất. May là Cổ Khinh Châu cách cô không xa, trở thành anh hùng cứu mỹ nhân, mới tránh cho cô không bị mất mặt.

Sau khi được anh đỡ dậy, Lê Từ Xuyên lè lưỡi với anh, Cổ Khinh Châu bắt đắc dĩ: “Bao giờ thì em mới có thể thận trọng một chút?”

“Có người thận trọng là được rồi, em phụ trách gây rối nghịch ngợm.” Cô cười hi hi nói, sau đó nắm tay lại làm thành micro, để trước miệng Cổ Khinh Châu, hỏi: “Xin hỏi giáo sư Cổ, kết thúc tiết học đầu tiên, anh có cảm tưởng gì?” D.Đ.L.Q.Đ

Cổ Khinh Châu không ngờ tới hành động này của cô, ánh mắt ý thức nhìn xung quanh phòng học một chút, vừa lúc hai nữ sinh đi đến chỗ của bọn họ, tạm biệt: “Giáo sư Cổ, hẹn gặp lại.”

Cổ Khinh Châu chừng chạc đằng hoàng gật đầu: “Hẹn gặp lại.”

Đội sau khi bọn họ đi, anh mới đưa mắt trở lại trên người Lê Từ Xuyên: “Cảm tưởng là, lần sau em đừng tới nghe giảng bài nữa.”

Lê Từ Xuyên kinh ngạc, cực kỳ vô tội hỏi: “Why??”

“Bởi vì em ở đây dễ khiến anh phân tâm.” Không phải anh không phát hiện được ánh mắt của cô luôn chăm chú dõi theo anh, anh cũng không phủ nhận rằng ánh mắt nóng bỏng còn tràn đầy sùng bái của cô khiến cho anh vô cùng kiêu ngạo, nhưng... Anh cũng không tự giác mà dành cho cô quá nhiều sự chú ý, dẫn đến việc anh đều nơm nớp lo sợ một tiết trên lớp này sẽ phạm phải sai lầm.

Lê Từ Xuyên nghe vậy, tiêu hóa trong chốc lát mới hiểu hết ý tứ của anh. Tròng mắt hơi híp lại, chột vòng tay lên cổ anh, nhảy đến bên cạnh anh: “Giáo sư Cổ vừa mới dành bao nhiêu phân tâm cho em.”

“0.8.” Anh nói xong, đưa tay vỗ vào cái mũi nhỏ của cô: “Mau xuống đi, còn đang ở phòng học đó, thành bộ dạng gì rồi.”

Có lẽ là quá sợ bị người khác phát hiện, cho nên mới không chú ý tới hành động của mình có thích hợp hay không. Chờ hai giây sau, hai người đều sùng sốt, mắt Lê Từ Xuyên cũng tròn trĩnh, đây là lần đầu tiên cô bị giáo sư Cổ ăn đậu hũ nha!

Lúc này, khoảng cách giữa hai người rất gần, dường như là ngay lập tức, Lê Từ Xuyên liền nhận ra gương mặt Cổ Khinh Châu trong nháy mắt đỏ bừng.

“Anh... Anh không cố ý.” Do dự hồi lâu, anh vẫn cảm thấy nên mở miệng giải thích một chút.

Lê Từ Xuyên liếc mắt nín cười, đến cuối cùng vẫn cười phá lên, nhảy xuống trước, sau đó hôn lên mặt anh một cái.

“Giáo sư Cổ có thể đừng đáng yêu như vậy hay không?” Cô tặc lưỡi.

Về mặt của Cổ Khinh Châu vừa ngượng ngùng vừa bất đắc dĩ.

Bởi vì nhận chức ở đại học, văn phòng Cổ Khinh Châu trước kia ở trong tòa nhà thí nghiệm liền được chuyển đến tầng dạy học, đây là điều duy nhất mà Lê Từ Xuyên không mong muốn. Vốn chính là có tình cảm lưu luyến, lần này lại chuyển đến nơi xa như vậy, bây giờ muốn nhìn anh một cái cũng khó khăn.

Cũng may, Cổ Khinh Châu thích ứng rất nhanh với thân phận của mình. Tuy vẫn không thích tiếp xúc với người lạ, nhưng may là anh và học sinh giao lưu cũng chỉ giới hạn trong công việc học tập. Thậm chí ma xui quỷ khiến, còn có học sinh cảm thấy Cổ Khinh Châu có một cảm giác rất thần bí, những tiểu nữ sinh cả ngày ảo tưởng kia cũng rất thích điểm này của anh.

Buổi tối Lê Từ Xuyên ở trong ký túc xá của Cổ Khinh Châu, sau bữa cơm chiều, Cổ Khinh Châu rửa chén trong phòng bếp, cô ôm điện thoại di động trò chuyện trên Wechat với Đàm Thiên Thiên.

Một lát sau, điện thoại di động của Cố Kinh Châu vang lên, Lệ Từ Xuyên hướng vào trong bếp gọi: “Bạn học Cố, điện thoại!”

Cố Kinh Châu vừa lau tay lên tạp dề, vừa đi ra, xoay người cầm điện thoại trên bàn trà lên, vừa muốn nhấn nút nghe, liền để ý tới ánh mắt Lệ Từ Xuyên nhìn anh có chút khiến người ta rùng mình.

“Sao vậy?” Anh nhú mày hỏi.

Lệ Từ Xuyên lắc đầu: “Không có việc gì không có việc gì, anh nhanh nghe đi!”

Cố Kinh Châu nghi hoặc để điện thoại di động đã kết nối lên tai, tay Lệ Từ Xuyên chống cằm, bộ dáng mê trai, mắt không chớp dõi theo anh.

Không nghĩ rằng đàn ông mặc tạp dề, ống tay áo xắn lên, lộ ra cánh tay cường tráng, bộ dạng lại gọi cảm như vậy.

Nửa phút sau, Cố Kinh Châu cúp điện thoại, sắc mặt không tốt lắm, Lệ Từ Xuyên cũng không phải bị nhan sắc mê hoặc hoàn toàn, cảm giác vui vẻ rất không thích hợp, quan tâm hỏi: “Sao thế?”

“Viện phó nhập viện rồi.” Cố Kinh Châu nói, cời tạp dề ra, gỡ tay áo xuống: “Anh đến bệnh viện một chút xem thế nào.”

Lão Trương? Sau khi Lệ Từ Xuyên hoảng hốt xong, đã thấy Cố Kinh Châu đi tới cửa, nhanh chóng nhảy từ trên ghế sofa xuống: “Em cũng đi!”

Cố Kinh Châu dừng lại, nhìn cô trầm mặc một lát. Lệ Từ Xuyên tưởng rằng Cố Kinh Châu sợ dẫn cô theo sẽ khiến mọi người hiểu lầm, cho nên có chút kiêng dè, vừa mới chuẩn bị nói là không đi nữa thì Cố Kinh Châu lại nói trước: “Buổi tối nhiệt độ xuống thấp, em về mặc áo lông vào, anh xuống lầu trước làm nóng xe, năm phút sau em hãy xuống.”

Nói xong, Cố Kinh Châu giống như vũ về vuốt tóc cô, quay người đi.

Lệ Từ Xuyên đứng tại chỗ, trong lòng bàn tay anh không có nhiệt độ, đột nhiên cảm giác có chút lạnh.

Giống như chút tình cảm này từ đầu đến giờ, anh đều không hề tỏ thái độ, muốn giấu giếm mọi người cũng là cô nói, sợ bị người ta biết thì không tốt, thế là lừa thầy giáo, lừa bạn bè, nếu không phải là Bắc Bắc phát hiện ra, không biết người trong nhà sẽ bị giấu diếm tới khi nào.

Ngày đó cô nói anh cả cô muốn gặp anh, chẳng những anh không kiếm cớ từ chối, thậm chí còn chưa bao giờ thấy anh khản trương như vậy.

Khản trương, chẳng qua là bởi vì quan tâm.

Cho nên giờ phút này, vừa nghĩ tới việc cô thường tự cho mình là thông minh, tự chủ trương, giấu diếm đoạn tình cảm này, anh cảm thấy mất mát nhưng không hề nói với cô, thì trong lòng cô lại tràn đầy tội lỗi.

Thay xong quần áo đi xuống lầu, xe Cố Kinh Châu đã đỗ ở trước cửa.

Dường như cô không bị một chút gió nào thổi tới, lại đã được hưởng thụ sự ấm áp trong xe, mà anh chỉ sợ đã ngồi trong xe lạnh buốt đến mấy phút.

Trên đường đi hai người đều không nói gì với nhau, Lệ Từ Xuyên có tâm sự, Cố Kinh Châu cũng đang lo lắng cho bệnh tình của viện phó.

Sau khi vào bệnh viện, Cố Kinh Châu dẫn cô tìm được phòng bệnh của lão Trương. diemdanleequyydonn

“Kinh Châu? Từ Xuyên?” Bà Trương đang đứng bên ngoài trò chuyện cùng bác sĩ thì nhìn thấy bọn họ.

Cố Kinh Châu đến gần: “Thưa cô, viện phó thế nào rồi ạ?”

“Không sao cả, cũng là do gần đây vất vả quá, bị bệnh cao huyết áp cũng không chú ý, huyết áp lên cao nên mới ngất xỉu. Bác sĩ nói để ông ấy nằm viện hai ngày, vừa vận làm kiểm tra toàn thân luôn.”

Nghe thấy viện phó không có việc gì, Cố Kinh Châu thở phào.

“Bây giờ ông ấy cũng tỉnh rồi, các em vào xem ông ấy trước đi, cô đi nói chuyện với thầy thuốc một lúc.”

Cố Kinh Châu gật gật đầu, Lệ Từ Xuyên theo sau lưng anh, đi vào phòng bệnh.

Trong phòng bệnh vip, lão Trương đang dựa trên đầu giường xem tivi. Trước kia mỗi lần gặp ông đều cảm thấy người này có rất nhiều tinh lực, nhưng bây giờ thấy cảnh này, thì lại cảm thấy người này đã già đi rất nhiều.

Lão Trương nhìn thấy bọn họ, khẽ giật mình, để điều khiển trong tay xuống, hỏi: “Sao các con lại tới đây?”

Lệ Từ Xuyên quét từ trên xuống dưới thân thể của lão Trương, ngoại trừ sắc mặt tái nhợt, trên mu bàn tay có kim tiêm, thì hẳn là không có gì đáng ngại.

“Thầy sao vậy, lúc huyết áp tăng cao chỉ cần uống thuốc thôi mà! Đột nhiên phải nhập viện, muốn hù chết tui con sao?”

Lão Trương mặc kệ cô, ánh mắt vượt qua Lê Từ Xuyên, trực tiếp hỏi Cố Kinh Châu: “Sao các con biết chuyện thầy nằm viện?”

“Chị Trịnh gọi điện thoại nói cho em biết.”

“Ai da, nói cho con bé để nó giúp thầy xin mấy ngày nghỉ thôi mà, đã bảo không nói cho bất kỳ ai, sao lại không nghe chứ!” Lão Trương lắc đầu.

Cố Kinh Châu nhẹ nhàng nhếch khóe môi: “Lần này thầy nằm viện cũng tốt, nhân cơ hội này điều dưỡng một chút. Chuyện trường học em đã tiếp nhận rồi, thầy cũng không cần lo lắng.”

“Như vậy sao được? Em vừa mới bắt đầu dạy học, còn có rất nhiều việc phải làm, những việc mà thầy chất đống cũng không phải ngày một ngày hai, nếu làm cho ngôi sao tương lai có tiềm lực nhất của trường học chúng ta một chết, thế thì viện trưởng sẽ tìm thầy tính sổ mất.”

“Nếu không giải quyết được thì em sẽ tìm thầy, cứ quyết định như vậy đi.” Giọng nói Cố Kinh Châu ôn hòa, nhưng lại khiến người khác không thể cự tuyệt.

Lão Trương há hốc mồm, có thể là biết không thể khuyên nổi Cố Kinh Châu, thế là cũng không vòng vo xung quanh đề tài này nữa.

Lại hàn huyên vài câu, lão Trương kêu khát, Cố Kinh Châu ra ngoài mua nước.

Trước đó Lê Từ Xuyên thừa dịp lúc hai người nói chuyện, trộm một quả chuối tiêu trong rổ hoa quả của lão Trương để ăn, hiện tại trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người họ, cuối cùng lão Trương mới đề ý đến sự tồn tại của cô.

“Ôi, nhóc con, thầy muốn hỏi hai người các con tiến triển đến mức độ nào rồi?”

“Khụ khụ!”

Lê Từ Xuyên bị sặc, tại sao gần đây những người xung quanh cô đều có thể nói một tiếng là khiến người khác kinh ngạc như vậy? Nói một câu liền có thể khiến tim cô ngừng đập.

“Tiến triển gì ạ?” Thật vất vả mới ngừng ho, Lê Từ Xuyên bắt đầu giả ngu.

Trên giường bệnh, lão Trương trợn trừng mắt một cái: “Con cho rằng thầy ngốc sao? Tiểu tử Cố cực kỳ săn sóc con, con cho rằng thầy không nhìn ra được? Báo cáo cũng giúp con vụng trộm sửa lại, nếu không phải thực sự không muốn xem những thứ ngôn ngang mà con viết, thầy đã sớm vạch trần các con rồi.”

Lê Từ Xuyên mím miệng, cô biết lão Trương luôn rất khôn khéo, chỉ là không nghĩ tới ông cũng hóng chuyện như vậy.

“Thầy không được nói lung tung, báo cáo là do con viết, cẩn thận con kiện thầy tội phi báng!” Đối với việc viết báo cáo, cô có chết cũng không nhận.

Lão Trương hừ một tiếng, “Dù sao thầy cũng cảnh cáo con, Tiểu Cố là nhân tài hiếm gặp, người cũng đơn thuần, nếu con bắt nạt nó, thầy sẽ không cho phép, cẩn thận thầy sẽ không cho con tốt nghiệp đâu!”

“Thầy lấy việc công trả thù tư!” Cô ý thức được điểm tựa của cô sai lầm rồi, vội nói, “Phi phi, con mới không thèm bắt nạt anh ấy có được không!”

Vừa nói xong, Cố Kinh Châu cầm nước đi vào, vừa đặt chai nước lên trên bàn cạnh lão Trương, đột nhiên cảm giác trong lòng bàn tay nóng lên.

Anh không hiểu quay đầu, nhìn Lê Từ Xuyên ở bên cạnh, hiển nhiên hành động nắm tay của cô khiến anh cực kỳ kinh ngạc.

Lê Từ Xuyên thờ phỉ phò: “Bạn học Cố, anh mau cùng lão Trương làm sáng tỏ một chút, cho tới bây giờ em đều không bắt nạt anh, mà đều là anh bắt nạt em!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Độc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Chương 36

Một giây này, trong mắt Cố Kinh Châu có rất nhiều cảm xúc thoáng qua, một lát sau mới chậm rãi bình tĩnh lại.

Anh cười gật đầu: “Ừ, đều là anh bắt nạt em.”

Lê Từ Xuyên đắc ý liếc về phía lão Trương, lão Trương tiếc hận nói, “Ôi, vừa mới đến với nhau liền bị bắt nạt, thế này sao được!”

Lệ Từ Xuyên cười giống như là ăn trộm đắc chí, khuôn mặt Cố Khinh Châu rất lâu chưa từng để lộ vẻ nhẹ nhõm trước mặt người ngoài, anh vui vẻ, không cần che giấu nữa.

Lại hàn huyên vài câu với lão Trương, Lệ Từ Xuyên cùng Cố Khinh Châu mới rời khỏi bệnh viện. Lúc đi đến cửa chính, bỗng nhiên Cố Khinh Châu dừng lại, quay người kéo khóa áo lông lên cho cô, sau đó bỏ lấy cổ áo, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

Cho tới bây giờ, anh đều coi cô là trẻ con, thận trọng chăm sóc. Mà cô, dường như lúc nào cũng đòi hỏi.

Lúc này nghĩ một chút, anh thật sự nỗ lực rất nhiều vì cô, thay đổi rất nhiều, mà cô đã làm được gì cho Cố Khinh Châu đây?

Lão Trương nằm viện, việc trong tay bỏ lại rất nhiều, Cố Khinh Châu vừa vội vàng đi giảng dạy, lại muốn thay lão Trương làm hạng mục, mấy ngày liên tiếp đều không được nghỉ ngơi.

Trong nội viện có ý bồi dưỡng Cố Khinh Châu, lão Trương cũng không ngừng tiết lộ, dạy ở đại học cũng chỉ là tạm thời mà thôi, lấy trình độ trên phương diện học thuật của Cố Khinh Châu, sớm muộn sẽ là nhân vật chính của bộ nghiên cứu khoa học.

Trái lại Cố Khinh Châu đối với mấy cái đó thực sự không có quá nhiều hứng thú, có lẽ là những người làm khoa học đều như vậy, chỉ thích yên lặng đắm đầu vào phòng thí nghiệm, không có hứng thú quá lớn với nhiều biến động xã hội phức tạp bên ngoài.

Dùng lời nói của anh thì chính là, ‘Trước kia mục tiêu của anh là có thể ăn no bụng, bây giờ nhiều hơn một người là em, cho nên lòng tham mới tăng lên một ít.’

Thứ tư, lão Trương có một buổi trưng bày thành quả nghiên cứu khoa học ở Nhật Bản, bởi vì sức khỏe ông không được tốt, chỉ có thể để Cố Khinh Châu đi thay.

Lệ Từ Xuyên vốn muốn đi cùng anh, nhưng bên trường học không thể xin phép nghỉ, lão Trương còn dặn dò cô, Cố Khinh Châu nói thế nào bây giờ cũng là giáo sư ở trường học, nếu bọn cô yêu đương thì đừng làm mọi chuyện quá lên, vì vậy Lệ Từ Xuyên chỉ có thể từ bỏ suy nghĩ này.

Cố Khinh Châu đi hai ngày, Lệ Từ Xuyên đều dùng di động liên lạc với anh, biết anh bận rộn, cho nên đều là chờ anh rảnh sẽ gọi điện cho cô.

Lệ Từ Xuyên cảm thấy mình giống như là Vương Bảo Xuyên phải trông coi một hầm lò lạnh lẽo, anh vừa rời đi, bỗng nhiên cô liền trở nên rất không thích ứng.

Không có người sáng sớm gọi cho cô, không có người nấu ăn cho cô, không có người giúp cô sửa báo cáo, không có người dùng sự ấm áp để ôm cô.

Kể từ khi ở chung một chỗ với Cố Khinh Châu, đều là anh xuống bếp nấu cơm, từ trước tới giờ cũng không để cho cô rửa bát. Tối hôm đó, cô ở một mình trong ký túc xá không có việc gì, làm một bữa tiệc lớn cho chính mình, lúc rửa bát, cô lỡ tay làm vỡ chiếc bát sứ mà bọn họ mua ở chợ đêm, đó là đồ sứ Cố Khinh Châu rất thích.

Lại sau đó, đèn phòng vệ sinh cũng bị hỏng, ký túc xá chưa bao giờ mất điện thì nay lại bị mất điện hai đêm. D.Đ.L.Q.Đ

Không có anh trong hai ngày, cuộc sống của cô trôi qua rất vất vả. Nhưng mỗi lần cùng gọi điện thoại với anh, cô vẫn giả vờ là mình rất tốt, tránh cho anh ở nơi xa xôi vẫn còn phải lo lắng cho cô.

Cuối tuần, Cố Khinh Châu vẫn đang họp bỗng nhiên lại gửi tin nhắn, bảo cô tới sân bay đón Abby.

Abby?

Qua vài giây sau Lệ Từ Xuyên mới nhớ tới người này, vội hỏi: “Tại sao cô ấy lại tới đây?”

Thực ra Cố Khinh Châu cũng không biết, đột nhiên lần này nhận được điện thoại của Abby, cô ấy nói bây giờ cô ấy đang ở sân bay.

Anh ở bên kia không thể lập tức trở về, Lệ Từ Xuyên đành phải cầm chìa khóa xe, lái xe của Cố Khinh Châu tới sân bay.

Abby mang theo mình một cái vali mini, tóc vàng mắt xanh, xen lẫn trong một đám người Châu Á nên rất dễ nhìn thấy, nhìn thấy Lệ Từ Xuyên, tinh thần cô ấy liền tỉnh táo, xa xa vẫy tay với cô.

Lệ Từ Xuyên chạy tới: “Bạn học Cố phải tới Nhật Bản họp, gọi tôi tới đón cô.”

Abby mắt míc nói, “Tôi vừa gọi điện thoại cho anh ấy, lúc đầu vốn còn muốn cho anh ấy một niềm vui bất ngờ, ai ngờ anh ấy lại xuất ngoại, haizz.”

Lệ Từ Xuyên không biết làm sao, chỉ cười khan hai tiếng, sau đó kéo hành lý của cô ấy: “Trên đường tôi đã đặt khách sạn cho cô, bây giờ chúng ta tới đó nhé?”

Nói thế nào Abby cũng là con gái giáo sư của Cố Khinh Châu, lúc đầu Cố Khinh Châu lẻ loi trợ trợ một mình ở nước ngoài, may mà có một nhà bọn họ chăm sóc anh, hiện tại Cố Khinh Châu đang ở Nhật Bản, Lệ Từ Xuyên muốn thay anh tận tình giúp đỡ.

Cô đặt một phòng ở khách sạn năm sao, giúp Abby tới lấy phòng, sau khi đưa cô ấy lên lầu, Abby vừa thu dọn đồ đạc, vừa ngẩng đầu lên hỏi: “Phải

bao lâu Neil mới trở về.”

“Ít nhất còn một tuần nữa.” Lệ Từ Xuyên hỏi: “Lần này cô dự định nán lại bao lâu?”

“Không biết, tôi đến đây giúp cha tôi làm một việc, nên thuận tiện tới đây luôn.”

Lệ Từ Xuyên gật gù đầu, lúc này, điện thoại di động trong túi vang lên, cô lấy ra xem, là Cố Kinh Châu.

Đi đến ban công nhấn nút nghe, rất nhanh giọng nói của Cố Kinh Châu truyền tới: “Đón được Abby chưa?”

“Rồi ạ, bây giờ chúng em đã tới khách sạn, anh cứ yên tâm.”

Cố Kinh Châu thở dài: “Cô ấy vẫn luôn như vậy, muốn làm cái gì thì làm, cũng không thêm quan tâm gì cả.”

“Có cá tính mạnh nha, huống chi người ngoại quốc cũng đều thoải mái như vậy.” Cô cười cười: “Họp xong rồi sao?”

“Vừa kết thúc. Có thể anh còn phải ở lại mấy ngày mới có thể trở về, Abby ở đó...”

“Em sẽ tiếp đãi cô ấy thật tốt, nhất định sẽ khiến cô ấy có cảm giác được hưởng thụ giống như một bậc đế vương, tốt đến mức không muốn về nhà nữa.”

Bên kia truyền đến tiếng cười trầm thấp của Cố Kinh Châu: “Hay là thôi đi, cô ấy mà không trở về thì liền khổ chúng ta.”

Lệ Từ Xuyên cũng cười, trầm mặc một lúc, Cố Kinh Châu thận trọng nói: “Từ Xuyên, chuyện của chúng ta, em đã nói với Abby chưa?”

Lệ Từ Xuyên giật mình: “Chưa. Sao vậy? Anh không muốn để cô ấy biết?”

“Sao có thể, anh còn hận không thể để toàn thế giới biết quan hệ của chúng ta đó.” Anh nói: “Lần trước em nói Abby đối với anh... Tuy anh không biết có phải cô ấy có ý đó hay không, nhưng nếu cảm giác của em là thật, anh không muốn làm chậm trễ cô ấy.”

Trong lòng Lệ Từ Xuyên ảm áp: “Được rồi, em sẽ tìm cơ hội nói với cô ấy.”

Tuy Cố Kinh Châu tương đối chậm chạp đối với tình cảm, nhưng rất hiền lành, cũng sẽ không chơi trò mập mờ cùng nữ sinh, ở thời đại này, loại đàn ông này đã rất ít gặp rồi.

Cúp điện thoại, khoe miệng Lệ Từ Xuyên giương lên, lúc quay người mới phát hiện không biết Abby đã đứng sau lưng cô từ lúc nào, cô liền giật nảy mình.

“Trời ạ, cô bước đi cũng không gây ra tiếng động sao?” Trong lòng Lệ Từ Xuyên vẫn còn sợ hãi, vỗ vỗ ngực.

Abby cười một tiếng, chuyển giọng nói, lại hỏi: “Là điện thoại của Neil?”

Lệ Từ Xuyên gật đầu: “Anh ấy nói tạm thời không thể trở về, bảo tôi chăm sóc cho cô.”

Abby chớp mắt một cái, nhún vai: “Vậy cũng không còn cách nào. Hiện tại tôi rất đói, chúng ta đi ăn cơm đi!”

Ngoại trừ việc Abby thích bạn trai của cô ra, thì cô ấy là một người phụ nữ rất có cá tính.

Không có nhiều tâm cơ mà rất thẳng thắn, rất trực tiếp. Thịnh thoảng Lệ Từ Xuyên còn rất thích ở cùng một chỗ với Abby, bởi vì lúc Abby kể về chuyện cũ của Cố Kinh Châu, cô sẽ cảm thấy cô lại hiểu rõ anh thêm vài phần.

Lệ Từ Xuyên xin phép nghỉ để đi chơi cùng Abby mấy ngày, ngày thứ tư, bỗng nhiên Abby nói phải chuẩn bị về nước, đột ngột giống như lúc cô ấy đến vậy.

Cô ấy đặt vé máy bay vào sáng sớm, đêm hôm trước, Lệ Từ Xuyên đặc biệt đãi cô ấy một bữa tối truyền thống - chính là lẩu.

Các cô mỗi người ăn một nồi lẩu, mình thích ăn gì thì có thể tùy ý cho thêm.

Sau khi nhân viên phục vụ giúp các cô rót hai ly rượu mới rồi đi, Lệ Từ Xuyên vừa uống một ngụm, bỗng nhiên nghe Abby nhẹ nhàng hỏi: “Cô và Neil lúc nào kết hôn?”

Lệ Từ Xuyên cho là mình nghe lầm, để ly xuống nhìn sang, Abby nhú mày giống như đang chờ đáp án của cô.

“Chỉ vừa mới quen nhau mà thôi, chúng tôi còn chưa nghĩ tới bước đó.”

“Là cô chưa nghĩ tới mà thôi?” Abby gọn gàng dứt khoát nói, “Lúc Neil quyết định ở cùng với cô, tôi nghĩ anh ấy đã có suy nghĩ này.”

Lệ Từ Xuyên cắn môi, không phản bác.

“Hơn nữa, hẳn là anh ấy chờ ngày này lâu lắm rồi.”

Lệ Từ Xuyên nghi ngờ chớp mắt: “Có ý gì?”

“Không phải vậy thì cô cho rằng tôi thích anh ấy ròng rã hai năm, sao anh ấy lại không nhìn ra?”

“Bởi vì trong phương diện này anh ấy không có thiên phú?”

Abby bị áp án của cô chọc cười, lắc đầu: “Không, là bởi vì tất cả chú ý của anh ấy đều dành cho một người phụ nữ, cho nên cũng không nhìn thấy tình yêu của những người khác.”

Nghe xong, Lệ Từ Xuyên giật mình nghĩ trước đó cô cũng từ trong miệng người này mới biết được, Cố Kinh Châu yêu first love đã từ rất nhiều năm.

Trong lòng chợt tràn đầy cảm giác chua xót, biết rõ không nên so đo với đời sống tình cảm trước kia của anh, huống chi chính cô cũng không phải là một tờ giấy trắng, nhưng nghĩ đến trái tim của anh từng rơi trên một người phụ nữ thật nhiều năm, thậm chí vì cô ấy mà cam nguyện vứt bỏ điều kiện rất tốt ở nước ngoài để về nước bắt đầu lại từ đầu, loại quyết tâm ấy khiến cô ghen ghét.

“Cô gái ấy... Như thế nào?” Đường như việc tra hỏi tình địch của mình là rất ngu ngốc, nhưng Lệ Từ Xuyên vẫn không nhịn được hiếu kỳ.

“Anh ấy rất ít nói đến, chẳng qua là rất hoạt bát, không giống như loại người mà Neil sẽ thích.” Abby hơi ngừng lại, trong mắt mang theo một chút ác liệt cười: “Ghen?”

“Đâu có.” Cô miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo, sợ bị vạch trần, ánh mắt cũng không dám nhìn Abby.

Vài giây sau, Abby chợt cười to, Lệ Từ Xuyên khó hiểu nhìn cô ấy, chẳng lẽ là biết Cố Kinh Châu là hoa đã có chủ nên thần trí không rõ ràng, nhưng cũng quá chậm chạp đi?

Dưới ánh mắt hoảng sợ của Lệ Từ Xuyên, Abby cười đủ rồi mới thờ phỉ phò nói: “Chẳng lẽ cô không hiểu rõ anh ấy? Anh ấy rất cứng đầu, thẳng thắn mà nói, anh ấy là người mà không đụng tường thì sẽ không quay đầu lại. Tình yêu của anh ấy, là yêu đến sâu vào trong xương tủy. Cô sẽ không cho là, anh ấy thích một người lâu như vậy, mới về nước gần gũi nửa năm liền thay đổi tình cảm chứ?”

Lệ Từ Xuyên sững sốt: “Ý cô là...”

“Cô suy nghĩ thật kỹ đi, tôi chỉ có thể nói những lời này.” Abby sâu xa nói: “Tuy tôi thích anh ấy, nhưng có thể nhìn anh ấy ở cùng với người mình yêu, tôi vẫn rất vui mừng. Hạnh phúc của anh ấy, tuy tôi trẻ, nhưng cuối cùng vẫn tới.”

Ngày hôm sau, Lệ Từ Xuyên lái xe đưa Abby đến sân bay.

Trước khi đi, Abby ôm cô, giống như đang tạm biệt tình yêu mà mình thầm mến trong hai năm.

Sau đó, Lệ Từ Xuyên cực kỳ nhớ Cố Kinh Châu.

Đếm từng ngày trôi qua, cuối cùng cũng đợi được đến lúc Cố Kinh Châu quay về nước.

Ngày đó vừa lúc là cuối tuần, Cố Kinh Châu không để Lệ Từ Xuyên tới đón, tự mình đi xe của trường học phái tới trực tiếp trở về ký túc xá.

Vừa mở cửa liền ngửi thấy mùi cơm nấu chín, nhưng còn chưa kịp đến phòng ăn, đầu tiên nghênh đón anh là một cái ôm thật lớn.

Sức lực của Lệ Từ Xuyên nói rõ cô nhớ anh đến mức nào, hành lý trong tay Cố Kinh Châu rơi xuống đất, người cũng lùi ra sau mấy bước mới có thể khiến hai người bọn họ đứng vững.

“Anh còn chưa về nữa thì em sẽ chuẩn bị qua Nhật Bản bắt người đấy!” Cô cực kỳ uất ức.

Cố Kinh Châu cười ấm áp: “Anh đã mau chóng trở về, không để em trông mong nữa.”

“Hừ, tha cho anh đó.” Nói xong ôm lấy mặt Cố Kinh Châu, hôn lên môi của anh.

Chờ đến lúc hai người thờ hồng học tách nhau ra, màu da của Cố Kinh Châu còn đỏ hơn so với cô, dường như sợ Lệ Từ Xuyên cười mình, anh vội vàng đổi chủ đề: “Em nấu cơm?”

“Ừm. Chẳng qua hình như bị hết gas, chỉ có thể nấu bằng lò vi sóng.” Cô nhỏ giọng nói: “Đền phòng vệ sinh cũng hồng, em không với tới, vẫn chưa thay được. Cái bát chúng ta mua cũng bị vỡ, còn có...”

Không biết làm sao, vừa thấy anh liền cực kỳ muốn khóc: “Anh không ở đây, cái gì em cũng không làm được.”

Cố Kinh Châu không biết có bao nhiêu đau lòng khi thấy được bộ dạng này của cô, thờ dài, một lần nữa kéo cô vào trong lòng.

“Đồ ngốc, em có anh là tốt rồi

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Độc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Chương 37

(Sau khi gặp được em, anh vẫn đang làm một chuyện, đó chính là cố gắng biến người anh yêu, trở thành người yêu anh.)

Lần đầu tiên Lê Từ Xuyên ý thức được trong nhà có một người đàn ông thì tốt đến mức nào, anh có thể thông bồn cầu, có thể đổi bóng đèn, mất điện anh cũng có thể sửa...

Khi cô không vui, lúc mất mát, cũng có anh ở bên cạnh, nhẹ nhàng vỗ lưng an ủi cô.

“Ngoan Ngoãn, đưa bóng đèn cho anh.” Cố Khinh Châu đứng trên cái thang lên tiếng, cất ngang suy nghĩ của cô.

“A.”

Cô vô thức đưa tay ra, cầm lấy bóng đèn vừa mới mua, nhưng trước lúc giao cho anh, bỗng nhiên ý thức được anh vừa gọi cô là gì.

Cố Khinh Châu thấy cô chậm chạp bất động, cúi đầu xuống hỏi: “Sao thế?”

Hiển nhiên, anh vẫn chưa ý thức được nhất thời chính anh đã thốt ra câu đó, hơn nữa còn khiến tâm trạng cô chập chờn.

Lê Từ Xuyên vội vàng lắc đầu: “Không có việc gì.”

Chỉ là lúc đưa bóng đèn cho anh, khóe miệng cất giấu chút cười nhàn nhạt.

Biệt danh bị người khác gọi không biết bao nhiêu lần, nhưng khi được Cố Khinh Châu gọi, cảm giác hoàn toàn khác biệt, thêm nhiều phần mập mờ và thân mật.

Rất nhanh, Cố Khinh Châu liền giải quyết hết toàn bộ vấn đề trong khoảng thời gian anh không có ở đây.

Rửa tay xong, anh trở lại phòng khách, Lê Từ Xuyên đã pha xong trà đỏ.

Sau khi Cố Khinh Châu ngồi xuống, tư thế ngồi của Lê Từ Xuyên đổi thành quỳ gối sau lưng anh: “Bạn học Cố, em giúp anh xoa bóp!”

Cố Khinh Châu nhẹ nhàng nhún mảy, luôn cảm thấy hôm nay cô có điểm gì đó là lạ, dường như là hỏi theo bản năng: “Em lại gặp rắc rối hả?”

Lê Từ Xuyên nghe xong liền không vui, miệng cố ý vênh lên bày tỏ sự bất mãn: “Chỉ là em thấy mấy ngày nay anh quá cực khổ, cho nên muốn làm chút gì đó vì anh. Sao anh có thể nghĩ như vậy, làm cho người khác quá thương tâm mà!”

Nhìn cô giả khóc ở trước mặt, Cố Khinh Châu dờ khóc dờ cười, thực ra cái này không thể trách anh, mỗi lần cô cố ý lấy lòng đều là có nguyên nhân, anh cũng chỉ là phản xạ có điều kiện mà thôi.

“Cảm ơn em, anh không mệt.” Anh dỗ dành cô, sau đó đối mặt với cô nói: “Chẳng qua anh có chuyện muốn thương lượng với em.”

Giọng điệu của anh khiến Lê Từ Xuyên cũng nghiêm túc theo: “Chuyện gì?”

“Mấy ngày nay anh suy nghĩ một chút, cứ ở ký túc xá mà trường học sắp xếp cũng không phải là kế hoạch lâu dài. Cho nên, anh muốn mua một căn nhà nhỏ, muốn nghe ý kiến của em.”

“Nhưng nơi này không phải rất tốt sao? Tại sao phải mua nhà?”

“Thực ra, ý nghĩa của một căn nhà không phải chỉ là chỗ ở, mà trong căn nhà đó nhất định phải có người anh yêu, thì mới gọi là nhà. Trước kia không nghĩ sẽ sống mãi tại một nơi nào đó, chỉ cần có thể ở là được. Nhưng...” Anh dừng một chút, ánh mắt nhìn chăm chú vào cô: “Bây giờ không giống vậy nữa.”

Về phần điểm nào không giống nhau, anh không nói, Lê Từ Xuyên cũng hiểu.

Nhớ Abby từng nói, Cố Khinh Châu là một người cứng đầu, quyết định ở cùng với cô cũng là quyết định cả đời này chỉ yêu một người là cô.

Trước đó cô luôn qua loa cho xong chuyện, cũng chưa từng cân nhắc đến chuyện xa xôi như vậy, nhưng chắc chắn trong lòng Cố Khinh Châu đã có kế

hoạch.

Cô thừa nhận, định nghĩa người đồng hành của anh quá lãng mạn, cũng quá hà khắc.

Chẳng qua may là, cô tới kịp lúc, liền trở thành vị trí dự định cho nữ chủ nhân.

“Em biết mấy nhà đầu tư không tệ, hơn nữa mua nhà nhất định phải ở gần trường học, về sau thuận tiện cho anh đi làm nghiên cứu khoa học.”

Nghe cô phát biểu cái nhìn của cô, mặt mày Cố Khinh Châu giãn ra, khuôn mặt dịu dàng.

Em biết không Ngoan Ngoãn, sau khi gặp được em, anh vẫn đang làm một chuyện, đó chính là cố gắng biến người anh yêu, trở thành người yêu anh.

Hiện tại, anh đã làm được.

Hai người bọn họ đặt mua nhà vào kế hoạch sắp tới, Cố Khinh Châu vội vàng lên lớp nên không trốn được, Lệ Từ Xuyên rảnh rỗi thì đi xem nhà, sau đó về nói cho anh biết cảm tưởng của cô.

Cố Khinh Châu từ không phát biểu ý kiến, hoặc là anh có nói lên ý kiến thì từ đầu đến cuối cũng chỉ có một: Cô thích là tốt rồi.

Buổi chiều, vừa đi ra từ một tòa nhà, nhân viên bắt động sản nhiệt tình đưa Lệ Từ Xuyên đến bên cạnh xe rồi mới rời đi, Lệ Từ Xuyên móc chìa khóa xe ra, đột nhiên sau lưng vang lên một loạt tiếng bước chân.

Cô hiểu kỳ quay đầu lại, nhìn thấy mấy người đàn ông cường tráng mặc quần đen áo đen đứng sau lưng cô.

Chẳng lẽ, gặp được bắt cóc tổng tiền rồi?

Nhưng giữa ban ngày ban mặt...

Mắt thấy mấy người đàn ông như núi ở trước mặt dần dần lui sang hai bên, chừa lại một đường ở phía trước, một người đàn ông trung niên thấp bé đi đến, nâng cao bụng xuất hiện đối diện Lệ Từ Xuyên.

Cô lập tức ôm túi trước ngực, làm ra bộ dáng phòng hộ: “Tôi nói cho các người biết, cho dù các người có ân oán gì với anh cả anh hai anh ba của tôi, tôi cũng không quen bọn họ, các người có trời tôi lại thì bọn họ cũng sẽ không đến chuộc tôi, lại còn cảm kích các người vì đã giải quyết một phiền toái lớn giúp bọn họ nữa đó.”

Tóm lại cô là củ khoai lang nóng bỏng tay, người nào đụng phải là người không may.

Lão mập nhũn mày, hiển nhiên nghe xong liền mơ hồ: “Anh cả anh hai gì, tôi hoàn toàn không biết bọn họ.”

Lệ Từ Xuyên kinh ngạc thả túi trong tay xuống, đứng thẳng dậy, “Vậy có phải bác cũng không biết cháu hay không?”

Ông trời phù hộ, chỉ mong là đối phương nhận nhầm người. Hơn nữa, từ nhỏ đến lớn chỉ cần cô gặp rắc rối, là đều liên quan đến mấy người đàn ông trong nhà mà thôi.

“Đương nhiên tôi biết cháu.” Lão mập nói một câu đánh vỡ hi vọng của Lệ Từ Xuyên, ông ta lấy kính râm trên mặt xuống: “Cháu là Lệ Từ Xuyên, là bạn gái của con trai tôi!”

Mắt Lệ Từ Xuyên tròn tròn.

Lúc này, còn mấy phút nữa là tan học, Cố Khinh Châu đã thu dọn xong đồ đạc, chuẩn bị rời đi.

Đột nhiên, điện thoại di động để trên bàn chợt rung lên, là điện thoại của Lệ Từ Xuyên. Cô đã biết hết thời khóa biểu của anh, cho nên sẽ không quấy rầy giờ anh lên lớp, lúc này gọi điện thoại tới nhất định là có chuyện.

Cố Khinh Châu cho tan học sớm ba phút, trong phòng học vang lên những tiếng hoan hô của các nam sinh, còn các bạn nữ thì không cam lòng phàn nàn.

Anh đi tới một bên nghe điện thoại: “Ngoan Ngoãn?”

“Ừm, anh tan lớp chưa?” Bên kia là âm thanh yếu ớt của Lệ Từ Xuyên.

“Đã tan rồi, em xem xong nhà chưa?”

“Xem hết rồi.” Cô dừng một chút: “Bạn học Cố, anh nói xem có kỳ lạ không, có một ông già đến tự xưng là cha anh đó, ha ha...”

Cố Khinh Châu trầm mặc một lát, lúc mở miệng, giọng nói hơi căng lên: “Nói cho anh biết hiện giờ em đang ở đâu?”

Giọng điệu của Cố Khinh Châu có thể khiến Lệ Từ Xuyên thành thật thật nói địa điểm cho anh, lúc cúp điện thoại, cô còn không thể tưởng tượng nổi trường mặt nhìn người, “Bác thật sự là cha của Cố Khinh Châu?”

Lão mập lại lạnh lùng đeo lại kính râm lên sống mũi: “Không thể giả được!”

Lệ Từ Xuyên một thân một mình, cuối cùng bị những người xã hội đen kia cứ như vậy nửa cưỡng ép đưa đến quán trà bên cạnh.

Lão mập muốn một phòng riêng, chẳng qua cô cảm thấy cho dù ông ấy không muốn một phòng riêng thì ông chủ của quán trà cũng sẽ vẫn chuẩn bị một phòng. Dù sao nhiều hung thần ác sát đứng trước mặt như vậy, còn tưởng rằng là xã hội đen họp lại, có thể sẽ hù chết khách hàng.

Sau khi nhân viên phục vụ nom nớp lo sợ bùng trà lên thì liền biến mất cấp tốc giống như lửa đốt vào mông.

Lão mập phát phát tay, “Được rồi, các cậu cũng tìm phòng khác uống trà đi, có việc tôi sẽ gọi các cậu.”

“Vâng!”

Một người trong đó nói to, còn cúi đầu một góc 90 độ, Lệ Từ Xuyên thấy vậy liền có cảm tưởng như cô đang ở trong bộ phim điện ảnh xã hội đen Nhật Bản.

Đám người rời đi, lão mập nhìn lướt qua Lệ Từ Xuyên đang tròn mắt há mồm, thở dài: “Sao con trai tôi lại coi trọng cháu nhỉ?”

Cô lấy lại tinh thần, trong lòng có cảm giác bị người khác xem thường, tràn đầy oán khí: “Cháu làm sao? Vì sao con của bác lại không coi trọng cháu được?”

“Con trai tôi thông minh, lại đẹp trai, trên thế giới này không có người đàn ông nào ưu tú hơn nó. Lại nhìn cháu, chắc chắn...” Lão mập khinh bỉ quét một vòng Lệ Từ Xuyên: “Tôi đã điều tra cháu, thành tích đại học bình thường không có gì lạ, miễn cưỡng có thể thi đậu nghiên cứu sinh, nhưng có tốt nghiệp hay không lại là một chuyện. Ngoại trừ vẻ ngoài xinh đẹp, tôi thật sự không biết cháu có ưu điểm gì.”

Lệ Từ Xuyên giận, trước mặt cô đồng ý, phía sau...

Hừm, thực ra ông nói cũng không sai, đặc biệt là về mặt cô xinh đẹp.

“Cháu có một vạm khuyết điểm, thế nhưng con bác lại vẫn yêu cháu.” Lười nhác so đo với ông.

Lão mập hiển nhiên không vui: “Nói đi, cháu muốn thế nào mới bằng lòng rời khỏi con trai tôi!”

Suýt nữa là Lệ Từ Xuyên phun trà ra bên ngoài, không phải là ông mang chi phiếu tới chứ?

Nhìn lão mập móc tờ chi phiếu trong ngực ra, Lệ Từ Xuyên dờ khóc dờ cười, thật giống như đang diễn phim mà!

“Nếu như bác dùng tiền để mua chuộc cháu, cháu vẫn có thể suy tính.” Bây giờ Cố Khinh Châu đang tính toán mua nhà, thân là cha anh, thì cũng nên trích chút tiền chứ.

Lão mập nghe xong, sắc mặt càng khó coi hơn. Mở đồ vật trong tay ra, lúc này Lệ Từ Xuyên mới nhìn rõ đó là hộp xì gà, không nói sớm, hại cô kích động một phen.

“Vậy, bác thực sự là cha của Cố Khinh Châu? Vì sao cháu chưa từng nghe anh ấy nói qua?” Cô thành tâm thành ý hỏi.

Trên mặt lão mập hiện lên vẻ co quắp, sau đó mạnh mẽ nói, “Đương nhiên con trai bác sẽ không nói điều này với người ngoài như cháu!”

“Là do quan hệ của hai người không tốt sao?” Lệ Từ Xuyên lười biếng chọc thủng biểu hiện giả dối của ông.

Trên mặt lão mập lúc xanh lúc đỏ: “Cháu quản nhiều như vậy làm gì, dù sao tôi cũng không cần một đứa con dâu như cháu!”

“Này, vì sao bác lại nhìn cháu không thuận mắt?” Cô không đến mức đáng ghét vậy chứ!

“Một thiên kim tiểu thư như cháu thì biết gì? Hơn nữa tôi thấy những bé gái được nuông chiều từ bé như cháu, tính cách sẽ kiêu ngạo, mười ngón tay không dính nước, cái gì cũng đều muốn tốt nhất. Nếu ở cùng con trai tôi thì không phải nó sẽ hầu hạ cho cháu sao. Hơn nữa nhà cháu cũng không thích Khinh Châu còn gì? Ở nhà cháu không phải cả đời nó sẽ không ngẩng đầu lên được à?!”

Tuy Lệ Từ Xuyên không đồng ý với đối phương, chẳng qua nghĩ đến việc ông đứng ở góc độ một người cha để cân nhắc vấn đề, tuy rằng hơi vô đoán một chút, nhưng tâm lòng thì cô có thể hiểu được.

“Làm sao bác biết cháu...”

Lệ Từ Xuyên còn muốn tranh luận vài câu vì mình, đúng lúc này, cửa phòng riêng bị người đẩy ra.

Lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng vội vã của anh, trong lúc nhất thời liền choáng váng, ngăn ngửi vài giây đồng hồ, Cố Khinh Châu đã đi tới trước mặt cô.

“Có ổn không?”

Cô mờ mịt, gật gật đầu.

Cuối cùng Cố Khinh Châu cũng yên tâm, kéo cô từ trên ghế dậy, muốn đi ra ngoài.

Hiển nhiên lão mập vẫn luôn trầm mặc không nghĩ sẽ gặp được con trai, chưa nói chuyện mà anh đã rời đi, ông cũng theo đó đứng dậy.

“Khinh Châu!”

Cố Khinh Châu ngừng lại, Lệ Từ Xuyên cũng quay đầu nhìn về phía lão mập, cho dù đánh chết cô thì cô cũng không tin một người đàn ông trung niên có tướng mạo như vậy lại cung cấp nửa gen của mình cho Cố Khinh Châu.

Cho nên đây chính là con trai giống mẹ trong truyền thuyết, đúng không?

Cô thất thần không đúng lúc, Cố Khinh Châu lạnh lẽo quan sát: “Hy vọng về sau chưa có sự đồng ý của con, thì cha đừng dẫn bạn gái con đi như vậy.”

Mỗi câu mỗi chữ của anh đều rất nghiêm túc, Lệ Từ Xuyên cáo mượn oai hùm, bạn trai vì mình mà nói chuyện khiến cô cũng không chịu thua kém, thế là nhếch cằm khiêu khích lão mập.

Chẳng qua lão mập hoàn toàn không nhìn cô, mà chỉ nói với Cố Khinh Châu: “Con trai, con nghe cha nói, con bé không thích hợp với con, hơn nữa...”

Không để ông nói xong, Cố Khinh Châu xa cách cắt ngang: “Cảm ơn cha đã quan tâm tới con, nhưng hình như cha không để ý đến một điều. Thứ nhất, bạn gái của con thì chỉ cần con thích là đủ rồi, người khác nghĩ như thế nào con không quan tâm. Thứ hai, về sau cho dù là con hay là cô ấy, cũng sẽ không xuất hiện trước mặt cha, cho nên cha có thể không cần để ý đến.”

Không đợi lão mập nói cái gì, Cố Khinh Châu đã kéo cô ra khỏi quán trà.

Từ sau khi Cố Khinh Châu xuất hiện, đại não của Lệ Từ Xuyên vẫn trong trạng thái không hoạt động.

Thì ra bình thường Cố Khinh Châu đối diện với các cô hoàn toàn chỉ là một góc của tảng băng, nếu như anh thật sự muốn lạnh lùng, thì ánh mắt vài phút trước kia cũng có thể giết người.

Hơn nữa, lời anh vừa mới nói, quả thực là rất không nể mặt mũi.

Kéo Lệ Từ Xuyên đi tới đầu một con ngõ, anh liền dừng bước, dẫn cô đi vào.

Cô vẫn chưa nói cái gì, hai tay Cố Khinh Châu cầm lấy bả vai của cô, ánh mắt nặng nề nhìn chăm chú vào mắt cô.

“Cho dù đối phương là ai, nói cái gì, cũng đừng ngây ngốc đi cùng người ta, có biết không?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Độc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chương 38

Cho dù đối phương là ai, nói cái gì, cũng đừng ngây ngốc đi cùng người ta, có biết không?”

“Thế nhưng, đó là cha anh.” Nói xong, Lệ Từ Xuyên cũng không kiên định, hỏi: “Ông ấy là cha anh à?”

Anh mím môi, không để ý đến, chỉ ôm cô vào trong lòng, nói bên tai cô, “Em không có việc gì là tốt rồi, về sau đừng coi nhẹ như vậy nữa, khiến cho anh lo lắng.”

Lệ Từ Xuyên biết vừa nãy cô có chút lỗ mãng, cũng không biết giữa Cố Khinh Châu và cha anh có khúc mắc gì thì đã chạm vào đầu họng súng.

“Em biết sai rồi, lần sau em nhất định hỏi anh trước.”

Khuôn mặt anh có chút dịu lại, liếc cô một cái: “Không cần hỏi, mà trực tiếp không cần quan tâm đến luôn.”

Lệ Từ Xuyên nháy mắt mấy cái, xem ra ân oán giữa anh và lão mập thật sự rất nghiêm trọng.

Vừa muốn nói gì đó, lúc này ánh mắt lướt qua sau lưng anh nhìn thấy một tiệm bánh gato, lập tức hưng phấn lôi kéo tay của anh: “Oa, là tiệm bánh gato vô cùng nổi tiếng trên Internet, nghe nói bánh kem trong đó rất ngon, em muốn mua!”

Cố Khanh Châu im lặng, chuyện quan trọng ở trong mắt cũng không bằng chuyện ăn uống.

Anh đã hiểu rất rõ người này, thờ dãi: “Đi thôi, anh mua cho em.”

Mua xong bánh kem, đương nhiên Cố Khanh Châu đảm nhiệm chức tài xế.

Lệ Từ Xuyên ngồi ở vị trí bên cạnh ghế lái, mở hộp giấy ra, không nhịn được nhâm nhi thưởng thức.

“Ừm, đúng là không tồi.” Cô dùng nữa xiên một miếng đưa tới bên miệng Cố Khanh Châu: “Ném thử đi, chỉ là một miếng nhỏ nên sẽ không sao.”

Cố Khanh Châu vẫn luôn sợ hãi đối với chứng dị ứng đường sữa của mình, chỉ liếc một chút miếng bánh trên nĩa, hai phần đối lập trong anh đang đánh lộn với nhau.

Nhìn anh do dự, cô nói: “Ăn đồ ngọt có tác dụng làm dịu khi tâm trạng không tốt, các nhà khoa học đều nói như vậy.”

Cố Khanh Châu để ý đến lời nói của cô, thì ra cô cũng không phải là không hiểu kỳ về chuyện của cha anh, chỉ là muốn tìm cách để anh vui vẻ một chút.

Anh không phụ kỳ vọng giãn mặt ra, mỉm cười, sau đó há mồm ăn hết miếng bánh trên nĩa.

Lệ Từ Xuyên nhìn anh ăn xong, cười hắc hắc: “Vừa rồi em liếm cái nĩa hết một lượt trước sau, có phải anh không chê không?”

Cố Khanh Châu: “...”

Bởi vì quá vội vàng ra ngoài tìm cô, đồ đạc của Cố Khanh Châu vẫn còn ở trong phòng học lớn.

Trước tiên anh đưa Lệ Từ Xuyên về ký túc xá, còn anh thì tự mình đến phòng học mang tài liệu giảng dạy về, sau khi vào nhà, chỉ thấy cô ngồi quỳ chân trên sàn nhà, trên bàn trà bày rất nhiều quảng cáo bất động sản.

Cố Khanh Châu cởi áo khoác xuống, đi tới, chuyện đầu tiên làm là lấy một cái gối tựa từ trên ghế sofa xuống, đưa cho cô: “Đừng ngồi dưới đất, lạnh lắm.”

Cô “A” một tiếng, sau đó đưa thành quả hôm nay cho anh xem: “Anh nhìn nhà này có được không, giá cả rất hợp lý, vị trí cũng không tệ.”

Cố Khanh Châu nhận lấy quảng cáo, lại không để ý đến chuyện này, do dự trong chốc lát, buông quảng cáo xuống, hỏi cô: “Vừa nãy, ông ấy đã nói gì với em?”

Lệ Từ Xuyên sùng sốt một chút, một lát sau mới hiểu được: “Không nói gì cả.”

Quan hệ giữa hai cha con bọn họ vốn đã rất nghiêm trọng, cô cũng không muốn làm một người phụ nữ xấu xa châm ngòi ly gián ở giữa.

“Tóm lại ông ấy có nói cái gì em cũng đừng nghe. Chúng ta là chúng ta, không liên quan đến ông ấy.” Anh trình bày quan điểm của mình.

Lệ Từ Xuyên gật gật đầu, thận trọng ngắm Cố Khanh Châu vài lần, nhìn anh không tức giận mà còn rất bình tĩnh, nhin không được hiểu kỳ hỏi: “Tại sao cho tới bây giờ em chưa từng nghe thấy anh nhắc đến ông ấy?”

“Nếu như không phải lúc anh học năm nhất, ông ấy đột nhiên xuất hiện trước mặt anh, anh cũng sẽ không biết trên thế giới còn một người như vậy.” Anh học cô ngồi xuống sàn nhà: “Mấy năm này ông ấy đi tìm anh mấy lần, anh đều tránh không gặp. Không nghĩ tới lần này vậy mà ông ấy lại tìm đến em.”

“Ông ấy cùng mẹ anh ly hôn sao?”

“Không, là chưa từng kết hôn.” Nhìn Lệ Từ Xuyên có vẻ giật mình, Cố Khanh Châu cười khổ: “Cho nên, anh thà rằng cha anh bị bệnh chết, cũng không thích sự thật rằng anh và mẹ là bị ông ấy vứt bỏ.”

Cha và mẹ của Cố Khanh Châu là thanh mai trúc mã, người nhà hai người bọn họ cũng quen biết lẫn nhau, tình cảm hai đứa trẻ lại tốt, cho nên liền đính ước cho bọn họ. Chẳng qua cha của Cố Khanh Châu đã nghỉ học từ rất sớm, không có văn hóa, vì kiếm tiền mà đi rất nhiều đường tắt, về sau gây ra chuyện, sợ kẻ thù tìm đến cửa, một chữ cũng không để lại đã rời đi, đi một lần cũng là hai mươi mấy năm.

Ông vừa rời đi chưa đầy hai tháng, mẹ Cố Khanh Châu liền phát hiện mình mang thai, nhưng vẫn luôn nghĩ ông sẽ trở về, dù sao nhà cũng ở đây, ông có thể rời đi bao lâu?

Nhưng mãi cho đến khi mẹ của Cố Khanh Châu qua đời, cha của anh vẫn chưa từng xuất hiện. D.Đ.L.Q.Đ

Lệ Từ Xuyên từng nghe Cố Khanh Châu nói qua, thân thể của mẹ anh không tốt, một mình nuôi anh rất khó khăn.

Bây giờ đột nhiên cha anh xuất hiện, liền muốn nhận anh là con trai, đương nhiên Cố Khanh Châu sẽ không đồng ý.

Thậm chí người này lúc trước không hề có ý thức trách nhiệm, vứt bỏ mẹ anh, càng trở thành niềm khúc mắc của anh.

“Anh không trách ông ấy không nuôi lớn anh, dù sao trước đó ông ấy cũng không biết anh có tồn tại. Nhưng đối với mẹ anh, cho dù ông ấy có quyết định trở về hay không, đều nên nói rõ ràng với bà, mà không nên để bà chờ đợi nhiều năm không có mục đích như vậy, mãi cho đến lúc qua đời.”

Lúc này, đối lại là người khác chỉ sợ đã sớm không còn cách nào bình tĩnh được, mà anh vẫn lý trí như thế. Không thông cảm đối với cha, cũng chỉ là bởi vì đau lòng cho mẹ anh đã phải chịu dày vò nhiều năm như vậy.

Mà cô, cũng đau lòng cho anh.

Lệ Từ Xuyên ôm lấy cánh tay anh, gồi đầu trên vai anh.

“Anh có thể oán trách ông ấy, bởi vì anh cũng chịu nhiều khổ sở rồi.” Lệ Từ Xuyên nói: “Em cũng bắt đầu chán ghét người kia rồi đấy. Nếu như ông ấy có thể tìm tới bạn học Cổ sớm một chút, như vậy bạn học Cổ cũng sẽ không phải chịu cô độc, cũng không cần phải tự dựa vào chính mình nữa.”

Anh vươn tay, đặt lên bàn tay nhỏ bé của cô trên vai mình, có chút lạnh buốt, nhưng lại khiến tim anh rất ấm.

“Không sao, hiện tại anh rất hạnh phúc.”

Cô ngẩng đầu lên: “Là bởi vì em sao?”

Cổ Kinh Châu cup mắt, bốn mắt nhìn nhau, trong giây lát, anh liền bật cười: “Đúng, là bởi vì em.”

Nghe được đáp án của anh, cô rất hài lòng. Một lần nữa dính lên người anh, nói: “Em sẽ cố gắng để bạn học Cổ hạnh phúc hơn!”

Cô sẽ cố gắng tìm lại những niềm vui mà trước kia anh bỏ lỡ.

Mắt thấy sắp phải kiểm tra, Lệ Từ Xuyên bắt đầu luyện tập các kỹ năng - nước đến chân mới nhảy.

Báo cáo thí nghiệm cùng luận văn, Lệ Từ Xuyên hoàn toàn không coi ra gì, ai bảo bạn trai của cô là giáo sư chứ! Coi như không giúp cô viết, nhưng hẳn là vẫn có thể giúp cô sửa chữa chứ nhỉ?

Chẳng qua trong kỳ kiểm tra thi liền ngoài tầm tay của Cổ Kinh Châu, cũng không thể để anh sử dụng mỹ nam kế giúp cô trộm đáp án được.

Thế là, hai ngày cuối tuần liền biến thành khoảng thời gian khổ sở nhất của Lệ Từ Xuyên.

Trước kia còn có thể vui vẻ hẹn hò cùng người nào đó, nhưng từ khi biết được thời gian kiểm tra của cô, người nào đó liền biến thành mẹ kế đáng sợ, lúc nào có thời gian là liền mang cô đến thư viện gặm sách, thật sự là cực kỳ lạnh lùng vô tình.

Ngay từ đầu Lệ Từ Xuyên đã hạ quyết tâm phải kiên định, Cổ Kinh Châu cũng tùy tiện tin tưởng cô, nhưng chưa được mấy ngày, thư viện liền biến thành phòng ngủ thứ hai của cô, so với lúc cô nằm trên giường ngủ còn nhanh hơn.

Cổ Kinh Châu ngồi đối diện cô, anh đang sửa lại bài luận văn cho cô, một lúc lâu sau không nghe thấy âm thanh lật sách, lúc này mới ngẩng đầu lên.

Sau đó, thất vọng.

Tại sao lại ngủ?

Lệ Từ Xuyên đang ngủ mơ màng liền cảm thấy trên đầu đau nhức, tay đang đặt dưới cằm lệch ra, suýt nữa là cái trán tiếp xúc thân mật với cái bàn.

Cổ Kinh Châu cũng bị cô làm cho giật mình, hoàn toàn không nghĩ rằng cô sẽ ngủ ngon như vậy. Thế là lúc cô sắp đập vào mặt bàn, anh lập tức vươn nửa người lên mặt bàn, lấy tay đệm giữa cô và cái bàn.

Lệ Từ Xuyên dụi mắt, tỉnh táo hơn nửa, Cổ Kinh Châu vừa tỏ vẻ hết cách vừa thu tay lại.

“Đọc đến đâu rồi?”

Lệ Từ Xuyên mờ mịt, cúi đầu, nhìn thấy sách mở ra, nhớ là bản thân đang ôn tập ở thư viện.

Nhìn Cổ Kinh Châu cười khổ một cái: “Đã đọc rất nhiều.”

“Rất nhiều là bao nhiêu?”

Lệ Từ Xuyên thấy không qua loa được, buồn buồn đáp: “Một phần mười.”

Anh biết mà. Mấy ngày nay không biết Cổ Kinh Châu đã hít bao nhiêu khí rồi, dạy cho đám học sinh kia cũng không tốn sức như khi dạy cho cô.

“Nắm chắc vào, buổi tối anh ra mấy cái đề cho em, xem em có thể nắm được bao nhiêu phần.”

“A? Từ bỏ! Oppa!” Lệ Từ Xuyên tỏ vẻ mệt mỏi, nếu như không phải Cổ Kinh Châu ngồi đối diện cô, hiện tại cô nhất định sẽ lôi kéo cánh tay của

anh: “Cuộc thi còn cách nửa tháng nữa, sớm như vậy đã kiểm tra, đến ngày đó em cũng quên thôi!”

“Vậy kế hoạch của em là lúc nào đọc xong quyển đó?”

“Kiểm tra trước một ngày...”

Cố Khinh Châu: “... Buổi tối tới ký túc xá của anh chuẩn bị kiểm tra!”

Lệ Từ Xuyên: “Oppa, em không yêu anh!”

“Tùy em. Nếu như không thể làm được hơn nữa, anh sẽ không xem luận văn cho em nữa.”

Lệ Từ Xuyên tới sầm mặt lại, dường như nhìn thấy giáo sư thì lại ngoắc tay với mình: “Bạn trai là giáo sư, có ai khổ hơn so với tôi không?”

Vì để cho Cố Khinh Châu giúp cô xem luận văn, Lệ Từ Xuyên miễn cưỡng lên tinh thần bắt đầu học thuộc lòng.

Nhưng trời không chiều lòng người, cô vừa mới chuẩn bị nỗ lực hăng hái liền nhận được điện thoại của Đàm Thiên Thiên, hẹn cô ra ngoài chơi, có trò mới biết cuộc gọi này tới thật kịp thời!

“Yes!” Cuối cùng cũng không cần đọc sách.

Nhất thời kích động, lúc ngẩng đầu liền bắt gặp ánh mắt của Cố Khinh Châu, Lệ Từ Xuyên lập tức làm ra bộ dạng đáng thương.

“Không phải em không muốn đọc sách, mà là bạn tốt Đàm Thiên Thiên, thật vất vả mới hẹn em một lần, cũng không thể vứt hết mặt mũi của người ta được.”

Cố Khinh Châu vẫn không nói lời nào, Lệ Từ Xuyên chеп miệng: “Gần đây mỗi ngày nếu em không vui trong phòng thí nghiệm thì cũng là đến thư viện, buồn đến mức sắp sinh bệnh rồi. Để em đi đi, bạn học Cố ~~~”

“Được rồi, em đi đi. Có chuyện gì thì gọi điện cho anh.” Anh biết, cho dù có giữ cô lại, thì tâm tư của cô cũng đã sớm bay mất.

Thực ra để cô đọc sách không phải thật sự muốn cô có thành tích tốt, mà chính là không đồng ý với thói quen học tập của cô. Đọc sách trước đêm kiểm tra, không bằng lúc có thời gian thì đọc trước một chút.

“Bạn học Cố, anh là người tốt!”

Nhận được sự đồng ý của anh, lập tức tâm tình Lệ Từ Xuyên tốt lên, sâu ngủ cũng một đi không trở lại. Kiêng dè nơi này là thư viện, không có cách nào biểu đạt tâm tình kích động của mình, cô quyết định vẽ một bức tranh cho Cố Khinh Châu.

Lúc nhận lấy tờ giấy nhỏ cô đưa tới, nhìn cô lanh lợi rồi đi, Cố Khinh Châu không thể nào hiểu được, đọc sách khiến cô khổ sở như vậy?

Mở tờ giấy nhỏ trong tay ra, một nụ hôn nhảy ra từ tờ giấy.

Nửa đường anh nhận được điện thoại của cô, cô và Đàm Thiên Thiên ở bên ngoài ăn cơm tối, điện thoại của cô hết pin, bảo anh có việc thì gọi cho Đàm Thiên Thiên. Cô không ở đây, Cố Khinh Châu chuẩn bị chút gì đó đơn giản để ăn. Anh ở thư viện giết thời gian mới nhớ tới mình còn chưa mua thức ăn, vì vậy lại tới siêu thị dưới lầu mua ít đồ.

Đi đến tầng ký túc xá của cô, chợt thấy một thân hình quen thuộc ở trước cửa.

Người kia cũng nghe thấy tiếng bước chân của anh, lúc này cũng quay đầu lại, lúc ánh mắt đối diện với Cố Khinh Châu thì liền hiện lên một tia kinh ngạc.

“Xin chào.” Cố Khinh Châu liếc mắt nhìn người đàn ông đứng phía sau cửa phòng đóng chặt: “Tìm Từ Xuyên sao?”

“Ừm, tôi gõ cửa hồi lâu cũng không thấy ai đáp lại, em ấy không ở nhà sao?”

Lệ Thanh Bắc vừa nói vừa dùng ánh mắt dò xét Cố Khinh Châu. Lần trước gặp anh, cũng không phải là dưới tia sáng rõ ràng như thế này.

Giống như anh cả nói, nếu như chỉ đơn thuần là ngoại hình thì Cố Khinh Châu chính là người đàn ông khiến người khác không thể chê trách, hơn nữa... Ngược lại còn có điểm giống đàn ông trong nhà họ Lệ.

“Từ Xuyên ra ngoài chơi cùng Đàm Thiên Thiên, không có điện thoại di động. Nếu như anh có việc gấp, tôi có thể đưa số của Đàm Thiên Thiên cho anh.” Cố Khinh Châu xem nhẹ ánh mắt không chút che giấu của Lệ Thanh Bắc, không nhanh không chậm nói.

“Không cần, điện thoại của cô nhóc họ Đàm tôi cũng có, hơn nữa cũng không có việc gấp gì, tôi đi ngang qua thuận tiện tới thăm một chút thôi.” Lệ Thanh Bắc ngừng nói, rồi lại tiếp tục: “Cậu đã gặp anh cả của tôi?”

Cố Khinh Châu gật đầu: “Có may mắn được gặp một lần.”

“VẬY CẬU PHẢI BIẾT, ĐỐI VỚI NGƯỜI CHỒNG TRƯƠNG LAI CỦA TỪ XUYẾN, ANH EM CHÚNG TÔI ĐỀU XÉT DUYỆT RẤT NGHIÊM KHẮC.”

Cố Khinh Châu cười khổ, Lệ Từ Xuyên luôn tốt khoe xấu che đối với anh, anh đã sớm phát hiện, chỉ là sợ cô suy nghĩ lung tung sẽ tạo ra áp lực, cho nên mới giả vờ như không biết rõ tình hình.

“TÔI BIẾT, HẸN LÀ TÔI KHÔNG PHẢI NGƯỜI ĐỨNG THỨ NHẤT TRONG LÒNG CÁC ANH.”

“CHÚNG TÔI THÍCH NGƯỜI NÀO KHÔNG QUAN TRỌNG, QUAN TRỌNG LÀ TỪ XUYẾN ĐÃ LỰA CHỌN CẬU, THẬM CHÍ VÌ CẬU MÀ DÁM CẢI LẠI ANH CẢ - NGƯỜI MÀ EM ẤY SỢ NHẤT.” Lệ Thanh Bắc cười một tiếng.

Cố Khinh Châu hơi ngẩn người.

“YÊN TÂM, TÔI CŨNG KHÔNG PHẢI ĐẾN ĐỂ CÔNG KHAI XỬ LÝ TỘI CỦA CẬU. CHẴNG QUA TÔI PHẢI CẢNH CÁO CẬU MỘT CẬU. CHO DÙ TỪ XUYẾN YÊU CẬU RẤT NHIỀU, NHƯNG NẾU KHÔNG ĐƯỢC SỰ CHO PHÉP CỦA NGƯỜI NHÀ CHÚNG TÔI, TỐT NHẤT LÀ CẬU... ỪM, ĐỪNG CÙNG NÓ LÀM CHUYỆN GÌ QUÁ GIỚI HẠN.”

Rõ ràng Cố Khinh Châu vẫn chưa tỉnh táo lại, chờ một lúc sau, cuối cùng anh mới hiểu rõ trong lời nói của Lệ Thanh Bắc còn có một ý nghĩa khác.

Vì vậy, ngoại trừ trước mặt Lệ Từ Xuyên thì hiếm thấy khi nào thấy Cố Khinh Châu đỏ mặt trước người thứ hai.

“CÁC ANH YÊN TÂM, CHÚNG TÔI... CÒN CHƯA CÓ...” Anh không biết nên nói thế nào.

Ngược lại Lệ Thanh Bắc vì biểu cảm của Cố Khinh Châu mà có chút ấn tượng tốt với anh.

“A, BẮC BẮC?”

Phía sau xuất hiện một giọng nói phá vỡ bầu không khí quý dị giữa hai người đàn ông.

Lệ Từ Xuyên cũng phát hiện Cố Khinh Châu có chỗ không đúng, nhưng không biết là anh đang xấu hổ, còn tưởng rằng Bắc Bắc bắt nạt anh.

Lập tức, Lệ Từ Xuyên đứng giữa hai người, đề phòng ngăn trước mặt Cố Khinh Châu, dùng ánh mắt khiển trách nhìn về phía Lệ Thanh Bắc.

“Anh tới làm gì?”

Mặt Lệ Thanh Bắc tối sầm: “Đây chính là thái độ khi em gặp anh ba sao?”

Lệ Từ Xuyên nhe răng, cô cũng là lo lắng Lệ Thanh Bắc sẽ nói những lời khó nghe với Cố Khinh Châu, nhưng lại không để ý rằng anh ba của cô hoàn toàn không phải người như thế. Nếu như Lệ Thanh Bắc không thích người nào, thì đều làm vẻ mặt khiến người khác khó chịu...

“MỜI ANH TRAI EM VÀO NHÀ ĐI.” Cố Khinh Châu hóa giải ngưng ngưng cho cô đứng lúc.

Lệ Từ Xuyên vội vàng theo lối thoát: “BẮC BẮC ANH ĂN CƠM CHƯA?”

Lệ Thanh Bắc cảm thấy vẫn rất tức giận, muốn từ chối, nhưng thân thể còn phản ứng nhanh hơn so với đại não, vừa liên tưởng đến tài nấu nướng của Lệ Từ Xuyên, dạ dày lập tức truyền đạt tín hiệu cho đại não - anh đói bụng.

“Vẫn chưa.” Anh trả lời.

“VẬY THÌ VÀO ĐI, ĐỂ ANH THƯỜNG THỨC TÀI NGHỆ CỦA BẠC THẦY!”

Cũng không phải lần đầu tiên Lệ Thanh Bắc đi vào ký túc xá của cô, vừa vào cửa liền bị phòng khách bữa bọn khiến cho lòng mày nhũn lại.

Cô vội nói: “Sắp phải kiểm tra nên mới bữa bọn một chút.”

Cố Khinh Châu ở bên cạnh lại không lật tẩy cô, coi như chưa tới kỳ kiểm tra thì nhà của cô cũng rất ít khi sạch sẽ.

“Em cứ thu dọn trước đi, để anh làm cơm.” Cố Khinh Châu đề nghị.

“A.” Cố Khinh Châu thường xuyên nấu cơm, Lệ Từ Xuyên tập mãi cũng thành thói quen rồi.

Chờ Cố Khinh Châu mang những nguyên liệu vừa mua từ siêu thị vào phòng bếp, Lệ Thanh Bắc lập tức kéo Lệ Từ Xuyên đang thu dọn sách vở lên, cô nghi hoặc: “Sao vậy?”

“Vẫn nên để em nấu cơm đi, phòng khách... Tạm thời anh vẫn có thể chịu được.”

Lệ Từ Xuyên nhìn chằm chằm Lệ Thanh Bắc trong chốc lát, bật cười: “Không yên lòng với tay nghề của bạn học Cố?”

Lệ Thanh Bắc im lặng thay cho câu trả lời.

Lệ Từ Xuyên càng cười lớn hơn: “Yên tâm đi, chờ lúc nữa nhất định sẽ khiến anh giật mình, ném qua một lần thì sẽ muốn ném lần thứ hai.”

Đối với việc Cố Khinh Châu biết nấu cơm, Lệ Thanh Bắc vẫn có chút coi thường, ít ra, chắc chắn tay nghề của cậu ta sẽ không tốt như của em gái anh.

Hơn hai mươi phút sau, Cố Khinh Châu mở cửa phòng bếp ra, mùi thơm của đồ ăn nhất thời bay vào phòng khách.

“Không biết anh tới cho nên mua hơi ít đồ, chỉ có thể làm như thế này.” Cố Khinh Châu vẫn nói đầu ra đấy.

Lệ Từ Xuyên trực tiếp kéo Cố Khinh Châu ngồi xuống ghế: “Bắc Bắc đến ăn tiệc, cũng không cần chúng ta mở tiệc chiêu đãi. Hơn nữa những thứ này... Đủ để anh ấy nhớ hương vị đến mấy ngày.”

Lệ Từ Xuyên nói không chút khoa trương, cô tự xưng là đầu bếp thượng đẳng, nhưng khi đối mặt với bàn tay hóa mụ nát thành thần kỳ của Cố Khinh Châu, cô cũng phải chịu thua.

Lệ Thanh Bắc không thêm để ý lời trêu chọc của em gái, rất thẳng thắn xới cơm cho mình, không mấy may coi mình là người ngoài.

Bởi vì Lệ Từ Xuyên đã ăn rồi, nên chỉ nhận lấy một bát cơm trắng từ tay Cố Khinh Châu, nhưng đối mặt với một bàn mỹ thực thì vẫn không thể nhịn được mà thêm nhỏ dãi, chính cô cũng chủ động cầm bát đưa lên chuẩn bị ăn cơm.

Lệ Thanh Bắc gấp miếng thịt bỏ vào trong miệng trước, không sai, người nhà họ Lệ đều là động vật ăn thịt.

Theo sát sau đó, con mắt xinh đẹp của người đàn ông chậm rãi mở lớn, đôi đồng tử tối đen hiện lên thần thái khác thường.

Lệ Từ Xuyên hiểu rất rõ anh trai, đặc ý nói: “Em không khoa trương chứ?”

Lệ Thanh Bắc cảm thấy thất lễ, lập tức thu lại biểu lộ dư thừa, hừ một tiếng, chuyên chú thưởng thức mỹ thực.

Lệ Từ Xuyên còn đang định nhạo báng anh vài câu, lúc này, Cố Khinh Châu gấp món tôm đã bóc vỏ cô thích ăn nhất bỏ vào trong bát của cô, nói, “Ăn không nói, ngủ không nói.”

Hừ, không để cô ra vẻ một tí!

Chẳng qua Lệ Từ Xuyên vẫn nghe theo lời khuyên, nhất là lời khuyên của Cố Khinh Châu.

Thấy vậy, Lệ Thanh Bắc không nói một lời, nhưng lại thay đổi cách nhìn đối với người đàn ông có thể tùy tiện làm em gái của anh chịu khuất phục.

Cuối tuần Lệ Từ Xuyên trở về nhà, cái miệng rộng của Lệ Thanh Bắc đã nói hết chuyện của Cố Khinh Châu với người nhà, cha mẹ cũng có hứng thú muốn gặp anh, chẳng qua anh cả vẫn như cũ, khiến người ta không mò ra rốt cuộc thái độ của anh là gì.

“Tiểu thư, hình như đằng sau có một chiếc xe vẫn luôn đi theo chúng ta.” Tài xế của nhà họ Lệ nhìn thoáng qua kính chiếu hậu.

Lệ Từ Xuyên lấy lại tinh thần từ trong suy nghĩ của mình, quay đầu nhìn về sau, quả nhiên có một chiếc Bentley cứ theo sau bọn họ.

Cô im lặng, suy nghĩ một chút liền biết người kia là ai.

“Chúc Lưu, chú dừng ở cửa siêu thị trước mặt hộ cháu.”

Sau khi xe của bọn họ dừng lại, xe Bentley cũng ngừng.

Đầu tiên Lệ Từ Xuyên xuống xe, nhìn thân hình béo tròn quen thuộc đi từ trên xe Bentley xuống.

“Cô nhóc, ánh mắt không tệ nha, biết là bác.” Cố Liêm nói.

“Thưa bác, thật ra thì khi theo dõi người khác, bác nên đổi chiếc xe ít có cảm giác tồn tại hơn.”

Tài xế không biết thân phận của đối phương, cẩn thận nói, “Tiểu thư, có muốn tôi thông báo với ngài Lệ không?”

“Không cần, chúng tôi có quen nhau. Chú Lưu, chú cứ vào xe chờ tôi.”

Tài xế do dự một chút, nhưng nhìn tình hình, cửa siêu thị đông người như vậy, mong rằng đối phương cũng không làm gì được.

Chờ tài xế lên xe, Lệ Từ Xuyên mới hỏi: “Bác theo cháu một đường tới đây, có phải có chuyện muốn nói với cháu không? Không phải lại là nói những lời nhảm chán như rồi bỏ con trai bác chứ?”

Trừ phi xé một tấm chi phiếu, nếu không cô sẽ không thỏa hiệp! Cô vậy mà rất có nhân cách đấy!

Cố Liêm ấp úng, pha trò nói, “Sao bác lại có thể như vậy được, thực ra bác chỉ là đến cùng cổ chút tình cảm với con dâu tương lai thôi mà!”

Sao ông lại dám nói như vậy? Trước đó ông hay gọi điện thoại cho Cố Khinh Châu, làm phiền anh, mười cuộc thì có thể anh sẽ nghe một cuộc. Nhưng kể từ sau ngày đó, không những Cố Khinh Châu không thêm nghe điện thoại, thậm chí còn tắt máy, khiến ông không thể gọi được.

Đương nhiên Lệ Từ Xuyên không tin ông, chắc chắn là hôm đó bị Cố Khinh Châu làm cho kinh ngạc, chạy tới kéo cô rồi đi.

“Vậy bác và con dâu cùng có tình cảm, con trai bác có biết không?” Cô ung dung hỏi.

Thế là, Cố Liêm ngẹn lời, mặt đỏ lên.

Lệ Từ Xuyên thừa nhận cô rất ác, thích nhìn người khác bị cô ép đến mức không có đường lùi, nhưng đối phương lại là cha của Cố Khinh Châu, cô cũng hiểu được phải có chừng mực.

“Cháu muốn ăn kem ly.”

Bỗng nhiên, cô nói một câu như vậy.

Đầu tiên Cố Liêm sững sờ, rồi lại lập tức lớn tiếng: “Kem ly, được thôi!”

Cố Liêm ‘mời’ Lệ Từ Xuyên đến tham quan chỗ ở của ông, đến nơi, bên trong bên ngoài đều được khảm bằng vàng, hận không thể thông báo với tất cả mọi người rằng ‘Tôi là kẻ có tiền’.

Sau khi xuống xe, vòng qua suối phun nước hùng vĩ, đi vào cửa chính, bảo vệ lập tức ân cần mở cửa cho Lệ Từ Xuyên, cô vừa bước một chân vào trong liền nghe được một tiếng hô vang dội còn hơn cả tiếng chuông cảnh báo...

“Xin chào thiếu phu nhân.”

Bất chợt bị giật mình, vốn bàn chân Lệ Từ Xuyên định bước vào lập tức thu lại, sợ sệt vỗ ngực một cái, con mắt trừng to nhìn hai hàng người xếp chỉnh tề bên trong, những người mặc áo đen đang cúi đầu.

“À, đang quay phim sao?” Cô hỏi Cố Liêm.

Cố Liêm không để ý tới cô, bàn tay mập mập vung lên: “Lui hết đi!”

Sợ thật, cảm giác giống như lâm triều này là sao?

Cố Liêm thể hiện rất tinh tế tính cách của một nhà giàu mới nổi, người hầu pha một chén trà cho cô, cô vừa muốn cầm lấy uống, liền nghe Cố Liêm giống như đang khoe khoang với cô: “Cốc sứ này là cốc sứ cao cấp nhất, là cốc mà hoàng đế Càn Long đã từng dùng qua.”

Tay Lệ Từ Xuyên dừng lại một chút, buông chén trà xuống: “Cháu vẫn nên uống nước thôi.”

Rất nhanh, người hầu mang một cốc nước chanh tới, Lệ Từ Xuyên chuẩn bị uống, lại nghe Cố Liêm nói: “Đây là một cái cốc rất đẹp, đừng chỉ nhìn bên ngoài là pha lê, thực ra nó không hề dẫn nhiệt, người Đức làm đồ rất tốt, một năm có tận mười cái.”

Lệ Từ Xuyên lại buông cốc nước xuống: “Có kem ly không?”

Cố Liêm gật đầu: “Không phải cháu muốn ăn sao, bác đã gọi người đi mua, mua hẳn một thùng đủ mùi vị, có đủ ăn không?”

Lệ Từ Xuyên thấy tuy Cố Liêm rất thông thạo với việc tiêu tiền, thế nhưng lại không hề thông thạo với đồ ăn vặt của con gái, gọi là một ly, sao có thể gọi một thùng được.

Chẳng qua sau khi cô nhìn thấy mười mấy người áo đen lần lượt chuyển từng ly kem vào phòng, Lệ Từ Xuyên mới biết cô quá đơn thuần rồi.

Đối phương là ai? Nhà giàu mới nổi đó!

Thật sự là một thùng, hình như còn cao hơn nửa mét...

Ông lại còn hỏi cô đủ ăn không...

Lệ Từ Xuyên cảm thấy lúc này, cuộc đời của cô đã nát thành từng mảnh vụn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Độc Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Chương 39

Rốt cuộc Lệ Từ Xuyên cũng thử được cảm giác thăng chức đột ngột một lần ở nhà của Cố Liêm - chỉ ăn một cốc kem ly, còn có nơi nào giàu hơn nữa đây?

Cố Liêm giống như bảo mẫu vậy, thận trọng ở chung với Lệ Từ Xuyên, dường như sợ cô không vui hoặc là chính ông chọc giận cô. Tóm lại, trong phòng khách lớn như vậy, ai cũng không dám xả hơi, lúc Lệ Từ Xuyên đang ăn một loại kem, Cố Liêm lập tức sai người đưa tới loại tiếp theo, nịnh nọt hết mức có thể.

Lệ Từ Xuyên cảm thấy mình không chỉ thăng chức đột ngột, còn có cảm giác giống nữ hoàng, thực sự sáng khoái.

Chẳng qua cô vẫn biết dành thời gian nhấn một cái tin cho Cố Khinh Châu, nói với anh tình huống của cô.

Nửa tiếng sau, Cố Khinh Châu xuất hiện.

Lúc Cố Khinh Châu xuất hiện trong phạm vi một trăm dặm, Cố Liêm đã biết được tin tức, từ lúc thấy anh bước vào phòng khách, Lệ Từ Xuyên cảm thấy dường như Cố Liêm muốn khóc lên.

Đương nhiên, là vui đến phát khóc.

Cố Khinh Châu đi thẳng về phía Lệ Từ Xuyên, mày nhíu đến mức nếp nhăn trên đó cũng có thể kẹp chết một con muỗi.

Cô biết anh tức giận, lần trước có thể tính là cô vô tội, nhưng lần này, sau khi được Cố Khinh Châu cảnh cáo, ngược lại cô lại thành đồng phạm của Cố Liêm, đơn giản là tìm đường chết.

“Cái đó, em chỉ muốn ăn một ly kem...” Theo ánh mắt càng ngày càng lạnh của Cố Khinh Châu, giọng nói đang giải thích của Lệ Từ Xuyên cũng ngày càng nhỏ.

“Hôm đó anh nói gì với em rồi hả? Không phải là đừng để anh lo lắng sao?”

Lệ Từ Xuyên nghiêng người dò xét phản ứng của Cố Liêm, quả nhiên, lão mặt trông như đưa đám.

“Em cũng không thể bị...”

Lập tức, sắc mặt Cố Khinh Châu trầm xuống, mặt càng đen hơn, cô nhất thời ngậm miệng lại.

Nhìn bầu không khí căng cứng hết sức căng thẳng giữa hai người, nhất là khi thấy vẻ mặt tội nghiệp của Lệ Từ Xuyên, Cố Liêm cảm thấy tội lỗi: “Thật ra là cha ép buộc cô nhóc này tới, con đừng giận nó.”

Vừa mới nói xong, ánh mắt lạnh băng của Cố Khinh Châu quét về phía Cố Liêm, khí thế kia làm cho người ta nổi cả da gà, trong lúc nhất thời Cố Liêm lẫn lộn mấy chục năm trong đời cũng thấy sợ hãi.

“Con không thích nói một câu nhiều lần, con lặp lại một lần nữa, xin cha đừng quấy rầy cô ấy.”

Cố Liêm xụi xụi mũi, không dám lên tiếng.

Lệ Từ Xuyên ở đằng sau lưng Cố Liêm cũng liếc mắt cúi đầu để giảm cảm giác tội lỗi xuống.

Nhưng Cố Khinh Châu lại đơn giản đi vượt qua cô?

“Lại đây.”

Âm thanh lạnh lẽo vừa phát ra, Cố Liêm vô cùng không có nhân tính, đẩy Lệ Từ Xuyên lên trước mặt Cố Khinh Châu, Lệ Từ Xuyên trừng mắt liếc Cố Liêm một cái, Cố Liêm lại giả bộ ngắm phong cảnh.

“Cùng anh trở về.”

Nói xong, Cố Khinh Châu quay người, sải bước rời khỏi biệt thự.

Lệ Từ Xuyên vừa muốn nhắc chân theo sau, bỗng nhiên Cố Liêm lại tới gần nhỏ giọng nói: “Nhóc con cháu giỏi lắm! Cho tới bây giờ con trai bác vẫn chưa từng bước chân vào căn nhà này một lần đâu, quả nhiên là nó quan tâm đến cháu!”

Có quan tâm hay không, còn cần bác phải nói sao? Lệ Từ Xuyên còn nhớ vừa nãy Cố Liêm đẩy cô vào trong hổ lửa, hoàn toàn không muốn để ý đến ông.

Sau đó, lại nghe Cố Liêm nói: “Nhóc con, về sau bác liền trông cậy vào cháu! Đương nhiên, bác cũng không phải người keo kiệt, cháu muốn cái gì, chỉ cần nói ra, bác Cố nhất định sẽ dâng lên bằng hai tay cho cháu!”

Lập tức hai mắt Lệ Từ Xuyên phát sáng: “Bác Cố!”

Cố Liêm vui mừng vỗ vỗ bả vai Lệ Từ Xuyên: “Mau đi đi, đồ dành thật tốt con trai bác, nó mà dám làm gì cháu, bác sẽ cho cháu chỗ dựa.”

Nhìn vẻ mặt kiêu ngạo của Cố Liêm, Lệ Từ Xuyên thật sự không muốn lật tẩy ông, ông muốn làm chủ, nhưng Cố Kinh Châu có thể nghe theo sao?

Rời khỏi biệt thự vàng của Cố Liêm, Lệ Từ Xuyên ngồi lên xe của Cố Kinh Châu.

Cố Kinh Châu không nói một câu nào, chờ cô thành thành thật thật đeo dây an toàn vào, lập tức khởi động xe, lái xe rời đi.

Trên đường đi, mấy lần Lệ Từ Xuyên muốn tìm cơ hội mở miệng, nhưng về mặt Cố Kinh Châu không có bất kỳ biểu cảm gì, trong nháy mắt cô liền bỏ cuộc giữa chừng, giận thật à?

Rất nhanh, xe đỗ vào bãi đậu xe của ký túc xá, Cố Kinh Châu xuống xe trước, cũng không đợi cô, tự mình cầm chìa khóa lên lầu.

Lệ Từ Xuyên thở dài, nhắm mắt theo đuôi, sau khi lên lầu, mắt thấy anh đang muốn khép cửa phòng lại, cô nhanh chân tiến lên chặn cửa.

Cố Kinh Châu tức giận thì tức giận, nhưng cũng không làm cô bị thương được, trừng mắt liếc bàn tay cô chặn ở giữa khung cửa và cánh cửa, biết là cô sẽ không dễ dàng từ bỏ, anh quay đầu đi vào trong phòng.

“Bạn học Cố, đừng tức giận có được không?” Cô theo sau, cầu khẩn nói.

Cố Kinh Châu mở tủ quần áo ra, lấy ra quần áo ở nhà, cũng không để ý tới cô.

Lệ Từ Xuyên chấp tay trước ngực, ở bên cạnh anh nói: “Em là muốn anh và...”

Chữ “cha” còn chưa nói ra khỏi miệng đã bị ánh mắt của Cố Kinh Châu làm cho rút lại, Lệ Từ Xuyên lập tức đổi giọng: “Em thấy hồi trước lão mập khiến anh thiệt thòi nhiều như vậy, hiện tại ông ấy lại có tiền, cho nên mới tìm ông ấy để tính toán sổ sách, để ông ấy đầu đầu một chút thôi mà!”

Cố Kinh Châu cời áo khoác treo lên móc, vẫn im lặng.

Lệ Từ Xuyên còn nói: “Em biết anh không muốn em gặp ông ấy, sợ ông ấy lại nói điều gì không dễ nghe, chẳng qua hôm nay ông ấy đối xử với em thật sự không tệ, lại còn mua kem ly cho em ăn...”

Thấy anh không có chút dịu lại, Lệ Từ Xuyên quyết định giờ trò nũng nịu, ôm lấy cánh tay anh vung vẩy: “Kinh Châu, anh tha thứ cho em lần này nha, em cũng là muốn để anh hả giận cho nên mới tiếp xúc với lão mập. Anh không muốn nhận ông ấy, cũng không có ai ép anh cả.”

Lúc này, Cố Kinh Châu ngừng lại, nhìn về phía cô.

Lệ Từ Xuyên cho là anh bị lời nói của mình làm lay động, trong lòng vui vẻ, nhưng một giây sau, mặt Cố Kinh Châu không hề thay đổi rút cánh tay từ trong lòng cô ra, bắt đầu cởi nút áo sơ mi.

Cô nuốt nước bọt, quả nhiên anh rất tức giận, nếu là bình thường lúc cởi quần áo anh sẽ tránh cô ra.

Lệ Từ Xuyên cũng không giải thích nữa, đôi mắt phát sáng nhìn chăm chăm lên nửa người trên của Cố Kinh Châu, rất nhanh sẽ nhìn thấy cơ bắp của Cố Kinh Châu thôi...

Một giây sau, Cố Kinh Châu cởi nút áo cuối cùng ra, tự nhiên lấy vạt áo từ trong quần Tây ra.

Lệ Từ Xuyên lệ rơi đầy mặt, vì sao trong áo sơ mi còn có áo lót??

Không nhìn thấy cơ bụng của bạn học Cố, cơ ngực của bạn học Cố rồi...

Người này nhất định là cố ý, cho cô hy vọng, cuối cùng một chút ngon ngọt cũng không cho cô nhìn!

Đây được xem như là ngược đãi tinh thần sao?

Lệ Từ Xuyên nghĩ ra một kế, bỗng nhiên, cô bịch một phát ngồi xuống sàn nhà, khiến Cố Kinh Châu giật nảy mình, vội vàng ngồi xổm xuống kiểm tra cô.

“Sao vậy?” Trong mắt anh không che giấu được sự lo lắng.

“Đi cả đến... Lúc nãy ăn nhiều kem quá, đau bụng...” Cô làm ra vẻ mặt đau đớn, lại không quên mở một con mắt ra để quan sát nét mặt của anh.

Quả nhiên Cố Kinh Châu mắc lừa, ánh mắt dần dần chuyển xuống dưới bụng cô.

Lệ Từ Xuyên thấy thời cơ thích hợp, lập tức giơ cánh tay lên ôm Cố Kinh Châu, mặt không an phận cọ qua cọ lại vào ngực anh.

“Bạn học Cố, thầy Cố, tha thứ cho em lần này được không?”

Cố Khinh Châu khẽ giật mình, lập tức mới biết cô hoàn toàn không có việc gì. Lần này không chỉ là tức giận, mà là càng tức giận hơn.

“Dùng thân thể của mình để đùa giỡn vui vậy sao? Có phải em thích nhìn anh lo lắng hay không?”

Trước đó tìm cô trên đường chính là như vậy, hiện tại cũng như vậy, cô đây là đang tra tấn anh!

Lệ Từ Xuyên bị anh chất vấn đến choáng váng, nhìn anh nổi giận đùng đùng cầm quần áo vào phòng vệ sinh, cho đến khi tiếng nước của vòi hoa sen vang lên cô mới bừng tỉnh, đây là lần đầu tiên Cố Khinh Châu giận cô như vậy...

Lệ Từ Xuyên biết trong lúc nhất thời Cố Khinh Châu sẽ không bớt giận được, mà hành động lúc này của cô càng khiến anh không vui, không muốn làm phiền anh nữa, chỉ thăm hại tự mình xuống lầu, trở về ký túc xá của mình.

Ăn xong bữa cơm tối vô vị, Lệ Từ Xuyên nằm ở trên giường, vừa muốn đi xin lỗi, lại vừa sợ Cố Khinh Châu không muốn nhìn thấy cô. Lăn qua lộn lại giày vò trong chốc lát, đột nhiên cô cảm thấy bụng dưới có chút đau nhức, cô cảm giác không tốt, lập tức chạy tới phòng vệ sinh, quả nhiên, tốt không lành mà xấu lại lành, đi cả đến thăm rồi...

Cuối cùng cũng ném được quả đắng ‘đi cả tối’, lần này là đau bụng thật sự, Lệ Từ Xuyên cũng không dám nói cho Cố Khinh Châu.

Buổi chiều ăn quá nhiều đồ lạnh, trời càng tối, Lệ Từ Xuyên đã cảm thấy bụng giống như là bị người khác dùng một con dao nhỏ không ngừng lật quấy, cô uống một chút nước nóng, uống hai viên thuốc giảm đau mới miễn cưỡng chìm vào giấc ngủ.

Ban đầu, Lệ Từ Xuyên ngủ cũng không say lắm, dần dần mới chìm vào giấc ngủ say.

Nửa đêm, đang lúc nửa tỉnh nửa mê, cô chỉ cảm thấy kỳ quái, vì sao bụng lại không có cảm giác rồi?

Mơ mơ màng màng mở to mắt, nhìn thấy cạnh trên gối đầu có một người đàn ông, hình dáng mơ hồ, lại là bộ dạng quen thuộc. Lúc ấy, trong tay anh cầm một chiếc túi chườm nóng, bên ngoài bọc một lớp khăn, đặt trên bụng của cô, thấy cô giống như sắp tỉnh lại, trấn an vỗ vỗ lưng cho cô: “Ngủ đi, nhắm mắt lại.”

Lệ Từ Xuyên gật gật đầu, nhắm mắt lại dựa vào trong ngực anh, trước khi ngủ còn nhỏ giọng nói: “Xin lỗi.”

Sáng sớm, Lệ Từ Xuyên bị mùi cơm chín đánh thức.

Tỉnh dậy dụi dụi mắt, nghe thấy âm thanh truyền đến từ nhà bếp, cô có chút hoảng hốt, không biết người ở đâu.

Xuống giường mở cửa phòng, đi từng bước về phía nơi phát ra âm thanh, khi đó, Cố Khinh Châu đang đưa lưng về phía cô, mặc một chiếc áo T-shirt màu trắng, đứng trước bồn rửa bát.

Trí nhớ quay về, đêm qua người đàn ông che bụng cho cô lại đang làm đồ ăn sáng vì cô, vành mắt Lệ Từ Xuyên đỏ lên, chạy tới ôm lấy anh từ phía sau.

Thân thể Cố Khinh Châu cứng đờ, ý thức được là cô ở phía sau, xoa lấy bàn tay cô đang đặt ở hông mình: “Sao dậy sớm vậy? Không ngủ thêm một lúc nữa à?”

Giọng nói của anh không biến đổi gì, cũng rất dễ nghe, cô lắc đầu: “Anh không giận em nữa đúng không?”

“Ai nói anh không giận?” Anh khiến hai vòng tay cô buông lỏng, lúc vừa muốn buông tay, Cố Khinh Châu lại vòng bàn tay cô về chỗ cũ, nói tiếp: “Khó chịu cũng không nói với anh, muốn khiến anh áy náy chết sao? May là buổi tối anh cảm thấy không thích hợp nên mới tới xem một chút, nếu không là để em một mình rồi...”

Chưa nói xong, Cố Khinh Châu hít một tiếng: “Cho dù có chuyện gì xảy ra, em khỏe mạnh là điều quan trọng nhất. Anh hy vọng lúc em khó chịu điều gì, đầu tiên hãy nghĩ tới anh, có được không?”

Lệ Từ Xuyên gật gật đầu: “Em đồng ý. Nhưng... Anh không tức giận nữa đúng không?”

Không chờ anh trả lời, cô bốc đồng nói: “Em mặc kệ! Tối hôm qua vậy mà anh lại thừa dịp em bệnh đến hồ đồ mà trèo lên giường em, như vậy sai lắm hôm qua của em có thể xóa bỏ đúng không, anh còn tức giận nữa thì hơi quá đáng rồi!”

Cố Khinh Châu cười khổ, đây là gì chứ, thật sự là cãi chày cãi cối mà...

Anh quay người, giống như muốn nói gì đó, nhưng ánh mắt dời xuống rơi lên hai cái chân trần nhỏ bé của cô, nhíu mày một cái: “Đau bụng còn không đi dép?”

Lệ Từ Xuyên lập tức cười híp mắt nói: “Em lập tức đi vào đây! Thưa thầy!”

Đưa mắt nhìn cô chạy vào phòng ngủ, Cố Khinh Châu lắc đầu, thật sự là đau đầu mà.

Chương 41: Chương 40

Lệ Từ Xuyên thấy, lần này Cố Khinh Châu không giận cô nữa, cũng ngầm cho phép cô tới chơi với Cố Liêm.

Cô thấy tâm tư của Cố Khinh Châu nhạy cảm như vậy, nhất định có thể hiểu nỗi khổ tâm của cô.

Điều cô không muốn nhất chính là, trên thế giới này, ngoại trừ cô ra thì anh không còn có một ai quan tâm tới, không còn người thân để yêu quý.

Dù Cố Liêm đã từng phạm phải một sai lầm lớn, nhưng chỉ cần ông ấy thực sự muốn tìm cách cứu vãn, nếu điều đó tốt cho Cố Khinh Châu, Lệ Từ Xuyên sẽ vì người đàn ông ấy mà vĩnh viễn mở rộng cửa nhà của Cố Khinh Châu để chào đón.

Hai mấy năm trước, cuộc sống của Cố Khinh Châu trải qua rất cô đơn, cô muốn thay đổi nó, hơn nữa còn phát triển theo hướng tốt hơn.

Chẳng qua càng ở chung với Cố Liêm, cô lại càng cảm thấy con người Cố Liêm còn đơn thuần hơn so với con trai của mình, thậm chí còn đối xử rất tốt với cô, tuyệt đối không thua gì so với Cố Khinh Châu.

Cô nói muốn ăn trái cây, Cố Liêm lập tức sai người đi mua, đưa từng thùng trái cây nhập khẩu tới ký túc xá.

Cô nói muốn ăn thịt, thịt gà vịt cá đều có đủ, không sợ cô mở miệng, chỉ sợ cô không muốn.

Dần dần, Cố Khinh Châu từ chống cự lúc ban đầu bắt đầu có chuyển biến, trở thành tiếp nhận việc lấy lòng này của Cố Liêm. Về sau Cố Liêm đã biết cách, dường như là liều mạng lấy lòng cô, đôi khi còn khiến Lệ Từ Xuyên phải nhức đầu.

Một buổi chiều nọ, Cố Khinh Châu có giờ phải lên lớp, sau khi Lệ Từ Xuyên thi xong hai môn, được Cố Liêm đón tới biệt thự tiếp tục hưởng thụ đãi ngộ của nữ vương.

Lúc ăn đồ ăn vặt, Lệ Từ Xuyên luôn cảm thấy dường như Cố Liêm muốn nói ra suy nghĩ của mình, nhưng cứ muốn nói lại thôi, ánh mắt chăm chú đó khiến cô có chút không chịu được.

“Bác có việc gì có thể nói thẳng?” Cô bất đắc dĩ, buông khoai tây chiên xuống nhìn về phía Cố Liêm.

“A! Bị cháu phát hiện rồi!” Cố Liêm gãi gãi đầu.

Lệ Từ Xuyên im lặng: “Ánh mắt kia của bác, nếu như không phải biết rằng cháu là con dâu bác, thì cháu còn tưởng là bác coi trọng cháu cơ.”

“Phi, nói mò gì vậy, sao bác có thể coi trọng người như cháu chứ?” Cố Liêm vội vàng sửa lại.

Lệ Từ Xuyên nghe vậy thì không vui: “Cháu làm sao? Coi trọng cháu thì như nào? Cháu biết, hiện tại ngoài mặt bác tốt với cháu là bởi vì bạn học Cố, thực ra trong lòng vẫn rất chướng mắt cháu đúng không?”

Cố Liêm liên tục lắc đầu không ngừng: “Đừng có nói nhảm, nhóc con! Nếu để con trai bác nghe được, lại còn không tuyệt giao mãi mãi với bác sao! Cháu rất tốt, là bác không dám nhìn thẳng vào cháu, được chưa?”

Cái này còn tạm được, Lệ Từ Xuyên lau nước mắt không hề tồn tại trên mặt, nói: “Bác có lời gì cứ nói, đừng quanh co lòng vòng.”

Thấy Lệ Từ Xuyên buông tha cho mình, Cố Liêm thở phào, do dự một lát mới mở miệng, “Cái đó, cháu và Khinh Châu nhà bác bao giờ thì kết hôn?”

Lệ Từ Xuyên nghĩ rằng chắc chắn Cố Liêm muốn hỏi cô việc liên quan tới Cố Khinh Châu, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng lại có liên quan đến phương diện này.

“Chuyện này đối với chúng cháu còn sớm, cháu còn chưa nghĩ tới!”

Cố Liêm trừng to mắt, cực kỳ không tương tượng nổi nói, “Điều này mà còn sớm, Khinh Châu nhà bác sắp 30 rồi, nhóc con cháu mà tốt nghiệp thì cũng thành bà cô, nếu không kết hôn sớm thì lúc sinh con sẽ muộn mất!”

“Không đến 30 thì chưa gọi là bà cô!”

“Các cháu không già, nhưng bác già, bác phải ôm cháu nội, hơn nữa nhất định phải nhanh lên!” Giọng điệu của Cố Liêm như kiểu cảm nói leo.

Lệ Từ Xuyên nhìn bộ dạng này của ông, chần chờ một lúc, nhỏ giọng lầm bầm: “Con trai bảo bố nhà bác cũng không cầu hôn, gả cái rắm...”

“Con nhóc cháu cứ hể mở miệng là lại... A?” Nhất thời Cố Liêm sợ hãi ngồi thẳng dậy: “Thì ra cháu cũng muốn nhanh chóng gả cho con trai bác!”

Lệ Từ Xuyên lườm ông một cái.

“Điều này, vấn đề không phải là do cháu, mà là do con trai bác?”

Lệ Từ Xuyên thờ dài.

Thực ra không phải là cô không nghĩ tới vấn đề này, ngày đó sau khi tiễn Abby, cô thật sự có cân nhắc qua chuyện kết hôn với Cố Kinh Châu.

Cô còn nửa học kỳ nữa là tốt nghiệp, bây giờ việc làm của Cố Kinh Châu đã ổn định, bàn chuyện này hoàn toàn không còn sớm nữa. Tuy nhiên, bọn họ mới chính thức quen nhau không bao lâu, nhưng sau khi ở chung một chỗ với anh, cùng tiếp xúc với cha của anh, thì cô lại càng muốn tan vào cuộc sống của anh hơn, không phải 10%, không phải 50%, mà chính là 100%.

Cô muốn một ngôi nhà, cũng muốn cho Cố Kinh Châu một ngôi nhà.

Thế nhưng, ngày đó sau khi cô vô ý nói về đề tài này, Cố Kinh Châu cũng không hề xem như là không nghe thấy, ngược lại còn rất nghiêm túc nói với cô, anh chưa tính toán xa như vậy, hơn nữa còn hy vọng cho cô có thêm thời gian, chơi thêm mấy năm nữa.

Cô chơi đã hơn hai mươi năm rồi, giống như Cố Liêm nói, đã chơi tới mức thành bà cô rồi, còn chơi cái gì nữa.

Cố Liêm dò xét Lệ Từ Xuyên nửa ngày, lắc đầu thờ dài: “Bình thường là một cô nhóc thông minh lanh lợi, tại sao đến thời điểm này lại đần như vậy?”

“Bác có biện pháp sao?”

Cố Liêm gật gật đầu: “Cố thì cũng có, chẳng qua, lão già bác từ trước đến nay không làm chuyện vô ích. Đã muốn bác nghĩ kế cho cháu, thì phải nói vài lợi ích để bác đồng ý.”

Lão già này còn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

Lệ Từ Xuyên nói: “Nếu như cách của bác hữu dụng, cháy có thể cho phép bác phát biểu trong hôn lễ với tư cách là cha của bạn học Cố.”

“Thật sao?!” Hai con người của Cố Liêm đều phát sáng.

“Nhanh nói biện pháp đi?”

Cố Liêm ngoắc ngoắc ngón tay, Lệ Từ Xuyên tiến tới, chỉ nghe Cố Liêm nói bên tai mình, “Cháu đó, sao không gạo nấu thành com, đến lúc đó cháu vừa khóc vừa phá, còn sợ con trai bác không đi vào khuôn khổ sao?”

Choáng, vừa nghe xong, cả khuôn mặt Lệ Từ Xuyên đỏ bừng lên.

Biện pháp này tuy có chút tổn hại, nhưng cũng không phải không thể được, chỉ là vấn đề duy nhất chính là...

“Chẳng lẽ bác không hiểu rõ con của bác à, anh ấy, ừm... Rất quân tử.” Hình như thảo luận chuyện này cùng cha chồng tương lai có hơi kỳ quái?

Cố Liêm hơi sững sờ một chút, lập tức nhủ mảy: “Cháu nói xem sao con trai bác lại không giống bác nhỉ, lúc trước bác và mẹ của nó chính là một phát...”

“Dừng lại! Cháu không muốn nghe tình sử của bác.” Lệ Từ Xuyên kịp thời bịt lỗ tai lại.

Sau khi Cố Kinh Châu tan làm, liền đến biệt thự đón Lệ Từ Xuyên, còn rất ‘thuận tiện’ mua sữa bò cùng thuốc bổ mang đến biệt thự.

Cố Liêm nước mắt ào ào, đừng nói là thuốc bổ, dù là tùy tiện nhặt một tờ giấy ở bên ngoài, chỉ cần là Cố Kinh Châu tặng, Cố Liêm đều cảm động đến rơi nước mắt.

Ngược lại Lệ Từ Xuyên lại rất vui vẻ, cảm xúc biểu hiện trên mặt, Cố Kinh Châu không giống Cố Liêm, không thích một người đàn ông mà suốt ngày khóc sụt sùi.

Trên đường, Lệ Từ Xuyên khó có khi trầm mặc, nếu đổi lại là bình thường thì đã sớm ghé vào tai anh lầm bầm sao Cố Liêm lại tốt như vậy, Cố Kinh Châu cảm thấy hôm nay cô có chút tâm sự nặng nề, lại không biết giờ này phút này trong lòng cô đang quyết định làm điều gì đó - quyết định chuyện liên quan tới anh.

Thường thức xong bữa tối Cố Kinh Châu làm, Lệ Từ Xuyên xưng phong nhận việc rửa chén, không cho rửa cũng không được, Cố Kinh Châu không lay chuyển được cô cho nên đành đáp ứng, chính anh qua quét dọn phòng khách bị cô làm cho lộn xộn.

Cố Kinh Châu dọn dẹp được một nửa, trong phòng bếp truyền đến tiếng Lệ Từ Xuyên gọi anh, thế là buông đồ vật trong tay xuống đi đến nhà bếp,

còn chưa thấy rõ chuyện gì xảy ra đã cảm giác được một trận ẩm ướt trước ngực.

Lệ Từ Xuyên kinh ngạc che miệng lại: “A, xin lỗi, em không để ý là anh ở đây.”

Không phải em gọi anh tới sao? Cố Khinh Châu lắc đầu: “Không có việc gì, anh đi thay quần áo.”

“Ừm

Một mặt nịnh nọt đưa Cố Khinh Châu đi, trong lòng tính toán thời gian một chút, Lệ Từ Xuyên lập tức lau nước trên tay, chạy tới phòng ngủ của Cố Khinh Châu, cửa cũng không gõ: “Bạn học Cố, anh có biết khăn lau bát ở đâu...”

Cố Khinh Châu nghe thấy tiếng liền xoay người, quả nhiên, quần áo ướt trên người vừa mới cởi, còn chưa kịp thay thì Lệ Từ Xuyên đi vào.

Dáng người người đàn ông của cô quả thật không phải dùng để trưng cho đẹp nha, Cố Khinh Châu không phải loại quá cơ bắp, cũng không cường tráng, nhưng đường cong trên cơ thể lại hoàn hảo không nói được, cô thích nhìn những mạch máu cùng hình dáng các cơ rõ ràng trong lúc anh vô tình giơ tay nhắc chân, một tác phẩm đơn giản khiến cho cô chảy nước dãi.

Cố Khinh Châu chỉ nhân nhặt liếc cô một cái, lập tức lấy một bộ quần áo sạch sẽ từ trong tủ ra, vừa muốn mặc lên người, lại nghe cô ‘ai da’ một tiếng.

Anh không hiểu dừng tay lại, nhìn về phía cô.

Lúc này Lệ Từ Xuyên chậm rãi đi đến phía sau anh, ngón tay vừa dính nước còn mang theo chút hơi lạnh nhẹ nhàng lướt qua lưng anh, cảm xúc trong nháy mắt còn nhẹ hơn cả lông vũ khiến vẻ mặt của Cố Khinh Châu có chút thay đổi.

“Bạn học Cố, ở chỗ này của anh có một vết sẹo.” Cô ngạc nhiên nói, vừa tiếp tục lấy tay ăn đậu hũ của Cố Khinh Châu.

Nhìn thấy Cố Khinh Châu có chút không được tự nhiên, không yên lòng trả lời cô, “Khi còn bé không cẩn thận bị ngã.”

Nói xong, dường như là lập tức bước về phía trước một bước, tay của cô rơi vào khoảng không.

Lệ Từ Xuyên còn chưa kịp tranh thủ phúc lợi cho mình, Cố Khinh Châu giống như là lửa cháy đến nơi nhanh chóng mặc áo vào, cô thậm chí còn cho là anh cố ý che giấu mình đến nghiêm ngặt, hoàn toàn không cho mắt

của cô có thời cơ ăn chút đậu hũ.

Cô thở dài, im lặng hỏi trời.

Ý định ban đầu của Lệ Từ Xuyên cũng không phải rửa bát, cho nên lại để cho Cố Khinh Châu rửa bát.

Cô ở phòng khách ôn bài, ôn đến một nửa, trong nháy mắt nảy ra một suy nghĩ, rốt cuộc cũng hiểu được vì sao kế hoạch quyến rũ vừa rồi thất bại.

Cô muốn quyến rũ Cố Khinh Châu, vậy thì cô cũng cần cởi quần áo, cô thật là đàn, sớm biết vậy đã gọi nước lên người mình, sau đó giống như trong tiểu thuyết viết, mặc một chiếc áo sơ mi của Cố Khinh Châu đi ra, không khiến anh bị mê một mới là lạ!

Vừa nghĩ đến liền muốn hành động, thừa dịp Cố Khinh Châu vẫn còn trong phòng bếp, Lệ Từ Xuyên hắt nước trà lên cái áo lông có trị giá không nhỏ của mình.

“Bạn học Cố, quần áo của em bị ướt, em tới phòng ngủ của anh tìm mấy bộ mặc nha.” Cô thông báo tượng trưng cho nam chủ nhân biết.

Ai ngờ Cố Khinh Châu vừa lau tay vừa đi ra từ phòng bếp: “Đúng lúc hôm trước em ném mấy bộ quần áo bẩn ở chỗ anh, anh đã giặt sạch cho em rồi, phơi khô treo trong phòng ngủ đó, em đi thay đi.”

Trong nháy mắt Lệ Từ Xuyên liền bị phẫn, bình thường cô có thể lười, tại sao hết lần này tới lần khác cô cũng lười vậy, lại để bạn học Cố giặt quần áo giúp cô!

Đáng giận nhất là, anh giặt rồi lại không mang đến ký túc xá của cô!

Đáng tiếc cho cái áo lông cô mới mặc được hai lần...

Lệ Từ Xuyên mặt ủ mầy chau trở lại phòng ngủ lần thứ hai, vừa mở tủ quần áo ra, nhìn thấy mấy chiếc áo lông cùng áo khoác của Cố Khinh Châu treo ngay ngắn bên trái, quần áo của cô thì treo gọn gàng bên phải.

Đột nhiên, trong lòng có một cảm giác đã là vợ chồng với anh, nhìn thấy quần áo của nhau chiếm một nửa, trong chớp mắt không biết diễn tả cảm giác ẩm áp ấy thành lời.

Thậm chí, đã bắt đầu chờ mong cuộc sống sinh hoạt sau đám cưới cùng với bạn học Cố.

Cố Khinh Châu dọn dẹp xong, rót chén nước ấm đi tới.

Thói quen sống của anh rất nề nếp, trừ phi phòng thí nghiệm xảy ra tình huống gì khẩn cấp hoặc là thí nghiệm không thuận lợi, anh mới có thể bị xáo trộn thời gian làm việc và nghỉ ngơi.

Lệ Từ Xuyên đã cống hiến ly nước của mình cho cái áo lông, bây giờ đúng lúc khát nước, lấy cốc nước trong tay anh đặt bên môi uống một hớp lớn, Cố Khinh Châu có chút bất đắc dĩ.

Chờ cô uống xong mới hỏi: “Ngày mai kiểm tra nốt môn cuối cùng, thi xong có kế hoạch gì không?”

“Anh muốn mời em ăn cơm?” Hai mắt cô sáng lấp lánh hỏi.

Cố Khinh Châu cười một tiếng: “Có thể, em muốn đi đâu ăn?”

“Vẫn là ăn trong nhà là ngon nhất, không có đầu bếp nào làm cơm ngon bằng anh.”

“Cứ như vậy?” Cố Khinh Châu thể hiện rõ là mình nhìn thấu âm mưu nhỏ của cô.

Lệ Từ Xuyên đành phải đầu hàng, đáp ứng nói: “Bàn về ngày nghỉ, sẽ phải trả lại ký túc xá. Cho nên em nghĩ... Anh có muốn em chuyển đến ở cùng với anh hay không?”

Ký túc xá của bọn họ bình thường đều là dành cho hai giáo sư ở, nhưng bởi vì những giáo sư dạy học đều ở trọ ở khu bên cạnh, cho nên không ở nhiều trong ký túc xá dành cho giáo sư, bình thường đều là một người ở một phòng.

Cố Khinh Châu biến phòng ngủ trống của anh thành phòng đọc sách, giường cũng để hoang rất lâu rồi.

Vừa nghe thấy yêu cầu này của cô, ban đầu anh rất sững sốt, nửa ngày sau mới hỏi: “Anh trai em đồng ý rồi hả?”

“Mắc mớ gì đến anh trai em?” Cô có chút kỳ quái.

Cố Khinh Châu nhìn cô một hồi, lắc đầu: “Đã rời nhà hơn một tháng rồi, vẫn nên trở về quan tâm người nhà em hơn đi.”

“Vậy anh thì sao, anh cũng là người nhà của em.” Cảm xúc chia tay sắp đến, Lệ Từ Xuyên cũng không khống chế nổi, mặc dù chỉ là ở xa một chút, cũng không phải là mỗi người ở tận chân trời góc biển, nhưng tưởng tượng thì cô vẫn không nỡ.

Bỗng nhiên cô ôm lấy Cố Khinh Châu: “Nghĩ đến anh lại quay lại cuộc sống một mình, em liền không muốn rời khỏi anh.”

Cố Khinh Châu ôm lấy cô, cười nói: “Cũng không phải là không thấy mặt nữa.”

“A, nếu không thì như vậy.” Cô nghĩ ra một biện pháp, ngắt đầu từ trong lòng anh lên: “Anh dọn đến biệt thự ở cùng với cha anh được không?”

Nhất thời, giữa lông mày Cố Khinh Châu xuất hiện nếp nhăn: “Anh không muốn.”

Giọng điệu khó chịu, giống trẻ con.

Lệ Từ Xuyên ôm lấy mặt Cố Khinh Châu, hôn lên môi anh: “Vậy em chuyển tới ở cùng với anh, anh quyết định đi.”

Lông mày Cố Khinh Châu càng nhíu sâu hơn, hiển nhiên là rất xoắn xuýt.

Cuối cùng, vẫn là Lệ Từ Xuyên thỏa hiệp.

Cố Khinh Châu đồng ý với cô, ít nhất là một lần một tuần sẽ về nhà của Cố Liêm ăn một bữa cơm, khi Lệ Từ Xuyên báo tin này cho Cố Liêm, lão mập vui đến phát khóc, một mực nói rằng, thương người con dâu này quả không uống công.

Thi xong, Lệ Từ Xuyên an phận về nhà mấy ngày, anh cả và Bắc Bắc ra nước ngoài công tác, anh hai thì đã lâu không ở nhà, cô ở với cha mẹ mấy ngày liền không sống được nữa.

Mẹ Lệ từ trong miệng con trai biết được Lệ Từ Xuyên đang yêu đương, thấy Lệ Từ Xuyên mấy ngày nay thân thì ở trong nhà Tào còn lòng thì đang hướng về nhà Hán, liền cảm thán bây giờ nuôi con gái đều là nuôi cho nhà người khác, còn nói, qua mấy ngày nữa cả nhà đông đủ, bảo cô dẫn Cố Khinh Châu tới nhà một chuyến, cũng chính thức gặp mặt cả gia đình luôn.

Giữa trưa vừa ăn cơm xong, Lệ Từ Xuyên dự định đến trường học tìm Cố Khinh Châu, gọi điện thoại cho anh lại không được, anh rất ít khi xảy ra tình huống này, trừ phi có giờ lên lớp, nhưng bây giờ cũng không phải giờ học sinh đi học mà.

Lại qua mười mấy phút nữa, hẳn là Cố Khinh Châu nhìn thấy cuộc gọi nhờ của cô, cho nên gửi một tin nhắn.

“Bệnh tình của cậu lại nguy kịch, anh đang ở bệnh viện.”

Đọc tin xong, trong lòng Lệ Từ Xuyên hơi lo lắng, lập tức cầm quần áo nói một tiếng với cha mẹ, đón xe chạy tới bệnh viện. Nửa đường, cô gọi điện

thoại cho Cố Liêm, chỉ là không muốn ở thời điểm này Cố Khinh Châu cô đơn bất lực mà thôi.

Chưa đầy một lát sau, xe taxi đã dừng trước cửa bệnh viện, Lệ Từ Xuyên quen thuộc tìm tới phòng bệnh của cậu Cố Khinh Châu, nhưng không thấy anh, chỉ thấy con gái của cậu đang ngồi khóc trên hành lang một mình.

“Tiểu Tĩnh, sao vậy? Anh em đâu?”

Tiểu Tĩnh nghe được âm thanh liền ngẩng đầu, con mắt vẫn còn hồng hồng, nghẹn ngào vài tiếng mới nói: “Anh đi trả tiền, còn mẹ vẫn ở bên trong.”

Lệ Từ Xuyên nhủ mảy mìn cho nó, đau lòng cho nó, đưa tay ôm cô bé vào lòng, cho dù chỉ mới gặp mặt lần thứ hai mà thôi, nhưng lại hoàn toàn không có cách nào coi bọn họ là người xa lạ mà đối đãi, cũng cầu nguyện ở trong lòng, cậu trong phòng bệnh có thể vượt qua cửa ải này.

Tiểu Tĩnh khóc trong lòng cô một lúc, nước mắt nói: “Cha em vẫn luôn như vậy, từ nhỏ em đã biết sớm muộn cũng có ngày cha rời chúng em mà đi. Mẹ nói, anh dùng tiền giúp đỡ cha chữa bệnh là để đền ơn, chờ cha... Cha qua đời, anh sẽ không quản chúng em nữa. Chị, chị nói với anh, đừng mặc kệ chúng em có được không?”

Lệ Từ Xuyên biết, chi tiêu của gia đình vẫn luôn do Cố Khinh Châu gánh vác, nếu như anh là loại người lạnh lùng thì đã sớm buông tay mặc kệ rồi. Anh không phải là đền ơn, mà chính là yêu quý người nhà.

“Em yên tâm, anh sẽ không bỏ mặc em, anh rất thương các em.”

Tiểu Tĩnh ngẩng đầu từ trong ngực cô, con mắt đỏ bừng: “Thật ư? So với việc mất đi cha, em càng sợ mất đi anh hơn.”

Lệ Từ Xuyên giúp cô bé lau nước mắt, gật đầu: “Được rồi, về sau em muốn gặp anh thì đều có thể gọi điện bất cứ lúc nào, hoặc là tới tìm anh ấy. Anh ấy không phải là người ngoài mà là anh trai của em.”

Lệ Từ Xuyên lại an ủi Tiểu Tĩnh một lúc nữa, không bao lâu, Cố Liêm liền dẫn theo hai bảo vệ tới.

“Nhóc con, tình hình sao rồi?”

Lệ Từ Xuyên đứng dậy từ trên ghế: “Cháu cũng không biết, không biết Khinh Châu đi đâu. Bác tới thật đúng lúc, bác giúp cháu trông Tiểu Tĩnh một lúc, cháu đi tìm anh ấy.”

Cố Liêm nhìn về phía Tiểu Tĩnh, đại khái có thể đoán được thân phận của đứa trẻ, gật gật đầu: “Cháu đi đi, nơi này để bác phụ trách.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Độc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Chương 41

Cuối cùng, Lệ Từ Xuyên tìm được Cố Khinh Châu bên ngoài vườn hoa.

Anh ngồi trên ghế, khom người, hai tay nắm lại chống trên trán, không nhúc nhích.

Bước chân Lệ Từ Xuyên dừng lại, sau đó mới đi về phía anh, nhẹ nhàng ngồi cạnh anh. Dường như động tác của cô làm kinh động đến anh, Cố Khinh Châu hơi quay đầu, ánh mắt chỉ đơn giản lướt qua một cái liền biết là ai.

“Bác sĩ nói thế nào?” Cô nhỏ giọng hỏi.

“Lần này có chút nghiêm trọng, có thể không kiên trì được bao lâu nữa.” Anh vẫn không hề động đậy.

Lệ Từ Xuyên do dự một chút, vươn tay nắm lấy tay anh, cảm giác lạnh buốt khiến cô nhủ mảy.

“Bác sĩ đã cố gắng, anh cũng cố gắng, cậu cũng cố gắng, vậy là đủ rồi.”

Anh cười khổ một tiếng: “Thực ra duy trì nhiều năm như vậy, chẳng tốt cho ai cả. Chỉ là chúng ta vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng từ bỏ, nhất là anh.”

Lệ Từ Xuyên mím môi, nắm thật chặt lấy tay anh.

Anh nói: “Anh vẫn luôn tin rằng sẽ có kỳ tích, cũng hy vọng kỳ tích sẽ xảy ra. Anh nói với chính mình không được làm chuyện xấu, phải giúp đỡ thật nhiều người trong phạm vi của mình. Không tham lam, không mong ước xa vời, không gây bất cứ phiền phức cho ai. Một ngày nào đó, sớm hay muộn những việc làm ấy cũng sẽ hợp lại thành một nguyện vọng nhỏ, có thể thực hiện được. Thế nhưng... Dường như anh đã quá vọng tưởng rồi.”

“Không phải anh vọng tưởng, chỉ là vận mệnh vốn thế. Anh đã nỗ lực rất nhiều, em tin mấy năm này cậu nhất định cũng có ý thức, biết anh và người nhà của cậu đã vì cậu mà làm những gì, ông ấy sẽ không tiếc nuối.”

“Thật sao?” Anh ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào mắt cô, giống như là muốn tìm ra điều gì từ đó có thể cho anh dựa vào, để anh yên tâm.

Lệ Từ Xuyên gật đầu nặng nề: “Tiểu Tĩnh vừa mới nói với em, con bé rất thích anh. Anh xem, cả trẻ con cũng có thể hiểu anh, huống chi là cậu. Ở chặng đường cuối cùng của cậu, em nghĩ nhất định cậu sẽ hy vọng anh có thể ở bên cạnh ông vào thời khắc cuối cùng.”

Cố Khánh Châu nhắm mắt lại, một lát sau mới nhẹ nhàng gật đầu.

Thời khắc cậu của Cố Khánh hấp hối, Lệ Từ Xuyên chờ ở ngoài phòng bệnh, không phải cô sợ phải nhìn thấy cảnh sinh ly tử biệt, so với điều đó, cô càng sợ hơn khi nhìn thấy vết đau thương trên khuôn mặt của Cố Khánh Châu.

Trên thế giới này người thân của anh không nhiều, bây giờ một người lại rời đi, anh nên làm cái gì bây giờ?

“Học muội.”

Lệ Từ Xuyên nghe thấy tiếng gọi liền ngẩng đầu, nhìn thấy Tiết Gia Dương vội vàng đi tới bên cạnh cô, nét mặt lo lắng: “Cậu của Khánh Châu..”

Cô lắc đầu.

Tiết Gia Dương hiểu ý của cô, thở dài, ngồi xuống cạnh cô: “May là lúc này còn có em ở cạnh cậu ấy.”

Lệ Từ Xuyên không nói gì, thực ra cô cũng may mắn, vì cô còn ở bên cạnh anh.

“Học trưởng, em ngoại trừ ở cạnh anh ấy, thì cũng không làm được gì khác. Việc an bài hậu sự cho cậu, vẫn cần anh giúp đỡ một chút.”

“Đây là chắc chắn. Chẳng qua em cũng không cần lo lắng, tuy Khánh Châu rất miễn cưỡng, nhưng song song với đó thì cậu ấy rất kiên cường. Nhiều năm như vậy cậu ấy đều gắng gượng vượt qua, anh tin lần này cũng thế.”

Lệ Từ Xuyên gật đầu.

Tang lễ của cậu cũng không quá long trọng, chỉ mời một số ít bạn bè tương đối thân thiết với ông, ngoại trừ Tiết Gia Dương, Cố Liêm cũng giúp đỡ rất bận bịu. Người nhà của cô cũng tới thăm hỏi, khiến cô kinh ngạc hơn chính là, anh cả và anh hai còn tự mình đến tang lễ, điều này khiến Lệ Từ Xuyên có chút cảm kích.

Hơn nữa, không biết chuyện này có phải là điều khiến người khác vui mừng hay không, nhưng qua chuyện này, thái độ của Cố Khánh Châu rõ ràng đã chuyển sang hướng tốt đối với Cố Liêm, lúc ở chung cũng không mang bộ dạng lạnh lùng cách xa người hàng dặm nữa, thỉnh thoảng cũng sẽ chủ động nói chuyện với Cố Liêm vài câu.

Bắt đầu từ mấy ngày nay, Lệ Từ Xuyên vẫn chưa về nhà, mà ở lại ký túc xá với Cố Khánh Châu. Cuộc sống của anh vẫn làm việc và nghỉ ngơi như thường, cảm xúc cũng không quá chấp chùng, nếu như đổi lại là người bình thường thì không nói, nhưng nếu như Cố Khánh Châu có phản ứng đó, thì sẽ khiến cô rất lo lắng.

Lệ Từ Xuyên lo lắng đề phòng mấy ngày, thậm chí còn hỏi một người bạn tư vấn tâm lý, đối phương nói khi một người gặp được chuyện cực kỳ bi ai thì đại não sẽ sinh ra một loại cảm xúc tê liệt, giống như một quả cầu không ngừng bị đè ép, có lẽ bây giờ còn rất bình tĩnh, nhưng khi loại tâm trạng này tích lũy ngày càng nhiều, đến ngày bộc phát thì còn đáng sợ hơn dự liệu.

Đối phương còn nói, nhìn tính cách của Cố Khánh Châu, rất có thể anh sẽ tự làm hại mình.

Tư vấn xong, trái tim Lệ Từ Xuyên bị hoảng sợ đến mức ngừng đập.

Đến ban đêm, cô lần qua lộn lại cũng không ngủ được, trong đầu đều là Cố Khánh Châu trốn trong phòng tối đen một mình, tự làm tổn thương bản thân. Cuối cùng không thể nhịn được nữa, Lệ Từ Xuyên ôm gối với chặn gỗ cửa phòng Cố Khánh Châu.

Một lát sau, cửa phòng Cố Khánh Châu mở ra, hiển nhiên, anh vẫn chưa ngủ, mặc áo T-shirt cùng quần dài, tóc vẫn còn ướt, dường như là vừa tắm xong.

Anh nhìn lướt qua đồ vật trong lòng Lệ Từ Xuyên, khó hiểu: “Ký túc xá của em bị cúp điện?”

Anh nhớ rõ cô rất sợ bóng tối.

Lệ Từ Xuyên lắc đầu, cũng mặc kệ anh, trực tiếp đi vào phòng ngủ của anh, đặt gối và chăn của anh sang một bên, đặt cửa cô sang bên cạnh. Cố Khánh Châu đứng ở cửa ra vào, càng không hiểu hành động của cô.

“Em chuẩn bị ngủ ở đây?”

Lệ Từ Xuyên đã trải xong giường, lấy lại tinh thần, trả lời vấn đề của anh: “Đúng, em sợ một mình anh ngủ không ngon.”

Một lát sau Cố Khinh Châu mới miễn cưỡng hiểu được ý của cô: “Em sẽ không cho là anh...”

Anh còn chưa nói xong, tim Lệ Từ Xuyên liền đập thành thịch, hình ảnh kia thật đáng sợ, dường như là tồn tại một cách chân thực, anh chỉ nói một câu cô cũng đều không chịu được.

Lệ Từ Xuyên chạy tới, trực tiếp quán lấy anh: “Em sẽ không cho phép anh tự làm tổn thương mình, em sẽ nhìn chăm chăm anh hai mươi tư giờ. Anh tự làm hại mình thì chẳng khác nào làm hại em, nếu như anh chịu được thì đừng làm như vậy.”

Nghe cô nói rất nghiêm trọng, trong lúc nhất thời Cố Khinh Châu cũng không biết nên phản ứng như thế nào. Một lát sau anh mới thở dài, vươn tay ôm lấy lưng của cô.

“Cuối cùng anh cũng biết vì sao em làm thí nghiệm và học các môn chuyên ngành lại bết bát đến như vậy, thì ra là do cái đầu nhỏ của em suốt ngày đều tràn ngập những suy nghĩ lung tung.”

“Em mới không suy nghĩ lung tung!” Cô ngụy biện.

“Cái này còn nói là không có?” Cố Khinh Châu dở khóc dở cười: “Cậu anh đã nằm trên giường bệnh từ rất nhiều năm rồi, đối với kết quả này từ lúc cậu vừa mới bắt đầu bị bệnh là anh đã chuẩn bị tâm lý thật tốt. Bi thương chỉ là nhất thời, bởi vì anh cần thời gian để tiếp nhận sự thật rằng cậu đã ra đi. Nhưng bây giờ anh không sao hết, nhiều năm xây dựng tâm lý như vậy cũng không phải là hoàn toàn vô dụng. Anh sẽ còn tiếp tục cuộc sống của anh, không để việc đã xảy ra ảnh hưởng đến mình.”

“Anh không lừa em chứ?” Cô ngẩng đầu từ trong ngực anh lên, bán tín bán nghi.

Anh cười xoa tóc của cô: “Là thật, anh không sao.”

Giọng nói của anh vẫn dịu dàng như vậy, nụ cười của anh vẫn trong suốt sáng rỡ như vậy, Lệ Từ Xuyên quan sát anh hồi lâu, cuối cùng tin anh.

Chẳng qua...

“Bạn của em nói, bây giờ anh nói vậy là để em không lo lắng, cho nên sẽ gạt em. Trước tiên em phải quan sát anh mấy ngày mới được.”

Cố Khinh Châu nhũn mảy: “Cho nên, em vẫn muốn ngủ ở đây?”

Lệ Từ Xuyên không để ý tới anh, trực tiếp đi đến bên giường ngồi xuống, trịnh trọng nói cho anh biết: “Không sai, hơn nữa em còn muốn thông báo cho anh biết, anh không có quyền cự tuyệt.”

Cố Khinh Châu lắc đầu, cũng không nói thêm với cô, sau khi cô đã quyết định thì sẽ rất khó bị thuyết phục.

“Lần sau đừng nghe những lời nói lung tung không đáng tin cậy của người bạn tâm lý học của em.” Anh yêu cầu.

“Các cô ấy không phải là không đáng tin cậy!”

“Không đối mặt giao lưu với bệnh nhân đã chuẩn đoán bệnh, hoàn toàn chính là hù dọa em, như vậy mà đáng tin sao?”

Lệ Từ Xuyên cắn môi, nhe răng.

Dù sao cô mặc kệ, ít ra, hiện tại cô có lý do chiếm lấy một nửa giường của anh, như vậy là được.

Lệ Từ Xuyên cảm thấy, mỗi ngày tỉnh lại mở to mắt, người đầu tiên nhìn thấy chính là người mình yêu, thì trên thế giới không có chuyện gì hạnh phúc hơn so với chuyện này.

Cho dù là mấy ngày sau, Cố Khinh Châu bảo cô chuyển về ký túc xá, cô đều không đồng ý.

Đúng vậy, cô thừa nhận, vì gạo nấu thành cơm mà cô sắp tẩu hỏa nhập ma rồi, thế nhưng sao bạn học Cố vẫn thờ ơ vậy?

Nghe xong những hành vi hoang đường của cô trong mấy ngày này, về mặt Đàm Thiên Thiên có thể nói là muôn màu muôn vẻ, tròn vẹn hai phút sau, Đàm Thiên Thiên mới lấy lại tinh thần, nhưng mắt vẫn mở to: “Cậu nói là, hai người các cậu đều ngủ chung trên một chiếc giường, nhưng thầy Cố vẫn không có... Ày ày cậu?”

Lệ Từ Xuyên thở dài: “Đúng vậy, có phải tớ không có lực hấp dẫn đối với anh ấy hay không?”

Đàm Thiên Thiên nghiêm túc dò xét cô lần thứ tám trăm, cũng không hiểu: “Không biết, tớ cảm thấy cậu rất xinh đẹp, tuy có hơi gầy. Chẳng qua ánh mắt của đàn ông và phụ nữ không giống nhau...” Nói xong, Đàm Thiên Thiên đưa tay gọi bạn trai đang ngồi ở bàn bên cạnh đi tới.

“Chuyện gì vậy em yêu?” Phương Giản đứng trước mặt Đàm Thiên Thiên, ngoan ngoãn như thú cưng.

“Anh nhìn một chút xem, Ngoan Ngoãn có xinh đẹp hay không, đàn ông các anh có thích loại con gái như này không?” Đàm Thiên Thiên hỏi.

Đường như là ngay lập tức, Phương Giản về mặt cầu xin: “Bảo bối, gần đây anh không làm việc gì sai chứ? Nếu như anh có điểm nào làm không tốt, em cứ nói với anh, tuyệt đối không nên tức giận.”

Đàm Thiên Thiên như lọt vào sương mù: “Em bảo anh nhìn xem Ngoan Ngoãn có đẹp hay không, anh nói cái gì vậy?”

Phương Giản giống như trở mặt, lập tức nghiêm túc lên: “Cho nên mới nói, không phải em đang cố tình gây sự với anh, mà là đang hỏi anh rất nghiêm túc?”

Lệ Từ Xuyên ở bên cạnh đã không nhìn được cười, Đàm Thiên Thiên liếc mắt: “Đúng, em muốn anh đứng dưới góc độ đàn ông để nhìn, thành thật cho em một đáp án.”

“Vậy anh nói ‘Xinh đẹp’ thì em sẽ không mắng anh chứ?”

Đàm Thiên Thiên giận: “Rất cuộc có nói hay không?”

“Anh nói anh nói, đương nhiên Từ Xuyên rất xinh đẹp, cái này còn cần phải hỏi sao.”

Đàm Thiên Thiên lâm vào trầm tư: “Vậy sao thầy Cổ lại không có nửa chút động tĩnh nhỉ?”

Thực chất bên trong Phương Giản cũng là phần tử thích hóng chuyện, nghe Đàm Thiên Thiên nói như vậy, đại khái cũng có thể đoán được, vội hỏi: “Không phải thầy Cổ của các em.. Lành đạ với phương diện kia chứ?”

Nhất thời Đàm Thiên Thiên lộ vẻ mặt bưng bít, Lệ Từ Xuyên im lặng: “Tìm các cậu làm tham mưu thật sự là tớ có mắt không trông.”

Lệ Từ Xuyên còn ở bên ngoài nói chuyện phiếm với Đàm Thiên Thiên, liền nhận được điện thoại của Lệ Thanh Bắc, anh nói có việc phải xử lý gấp, để cô trông nom Đường Đường một ngày.

May mà Lệ Thanh Bắc còn có chút nhân tính, chừa ra chút thời gian mang Đường Đường đến ký túc xá của Lệ Từ Xuyên.

Lúc Cổ Khinh Châu từ siêu thị trở về, từ ngoài cửa liền nghe được âm thanh một lớn một nhỏ, lúc ấy hai người đang ngồi trước bàn ăn, Đường Đường ngồi trên ghế, Lệ Từ Xuyên cầm ô mai ngồi xôm trước mặt cô nhóc, dịu dàng hỏi: “Đường Đường, cô là ai?”

Đường Đường trơ mắt nhìn ô mai mà chảy nước miếng, đọc rõ ràng từng chữ, “Cô cô cô cô.”

Lệ Từ Xuyên lắc đầu, cầm ô mai lung lay trước mặt Đường Đường, dẫn dụ nói, “Gọi chị, về sau phải gọi cô là chị nha ~”

Đường Đường vẫn chưa nói sõi, những âm đơn giản còn có thể, hơi khó một chút sẽ không nói được, nhìn thấy không ăn được, miệng cô nhóc vênh lên cao.

Lệ Từ Xuyên vẫn đang hướng dẫn từng bước, để Đường Đường gọi cô là chị, hoàn toàn không biết Cổ Khinh Châu đã trở về.

Đang uốn nắn Đường Đường, bỗng nhiên ô mai trên tay không còn, cô sững sốt một chút, một giây sau, Cổ Khinh Châu đã đưa ô mai trên tay cô cho Đường Đường, Đường Đường không lưu tình chút nào, a một tiếng nuốt vào trong miệng.

Lệ Từ Xuyên oán trách: “Em đang dạy Đường Đường nói chuyện, sao anh lại quấy rối.”

“Em đang ngược đãi con bé.” Cổ Khinh Châu liếc cô một cái: “Hơn nữa, rõ ràng là hai mươi mấy tuổi, lại để con bé gọi em là chị, em không ngại sao.”

Lệ Từ Xuyên chẹp miệng: “Ở nước ngoài, hơn 90 tuổi vẫn còn gọi tên lẫn nhau đấy.”

Cổ Khinh Châu nhìn cô một lát, đi tới, cười hỏi: “Nếu Đường Đường gọi em là chị, lại gọi anh là chú, vậy em nên gọi anh là gì?”

Lúc đầu muốn trêu cô một chút, ai ngờ da mặt của Lệ Từ Xuyên còn dày hơn anh tưởng.

Lệ Từ Xuyên lập tức nùng nịu, đưa cánh tay của Cổ Khinh Châu, nói, “Chú, chú Cổ.”

Mặt Cổ Khinh Châu cứng đờ, cuối cùng đã hiểu cái gì gọi là ăn trộm gà còn bị mất nắm gạo. Lắc đầu, lười làm trò với cô, Cổ Khinh Châu vừa mới chuẩn bị qua chơi đùa với Đường Đường một lúc, Lệ Từ Xuyên lại mạnh mẽ kéo anh về trước mặt mình.

“Chú, chúng ta cũng sinh em bé chơi đi.”

Cổ Khinh Châu ngơ ngẩn, cho là mình nghe lầm: “Sinh em bé chơi?”

Trên mặt cô tràn đầy vui vẻ: “Đúng đó! Em đã nói với anh hay chưa, Đường Đường là do Bắc Bắc lên xe trước mới mua vé bỏ sung sau đó?”

“Cho nên...” Anh cẩn thận giải thích câu của cô: “Em cũng muốn bắt chước?”

“Người nhà của em đều rất thoải mái, chú Cố, nghỉ một chút đi.” Cô lặp lại chiều cũ, lại bắt đầu đung đưa cánh tay anh.

Suýt chút nữa là Cố Kinh Châu không chịu nổi, anh cũng không phải đầu gỗ, đã sớm nhận ra hành động nhỏ này của Lê Từ Xuyên. Mỗi lúc trời tối trước khi đi ngủ đều đặn đi đặn lại cô, mới có thể khiến cô ngủ cách xa anh một chút, nhưng buổi sáng vừa tỉnh dậy, mỗi lần cô đều cuộn trong lòng anh ngủ say sưa.

Còn có mấy lần, cô tắm rửa xong, thường xuyên không mặc đồ ngủ, không phải mặc áo sơ mi anh giặt qua treo ở phòng tắm thì cũng đơn giản cuộn một chiếc khăn tắm ra ngoài.

Không phải anh không thích cô nhích lại gần mình, chỉ là thường xuyên cố gắng kiềm chế, đối với một người đàn ông, phải kiềm chế trước mặt người phụ nữ mình yêu thì chính là một việc cực kỳ tàn nhẫn.

Hiện tại lại nghe cô nhắc tới, một lần nữa Cố Kinh Châu xác định đủ loại ‘chuyện ngoài ý muốn’ trước đó đều là do cô cố ý.

Trái tim anh đập loạn, sau khi hít sâu mới nói, “Anh đồng ý với anh trai em rồi, trước khi được người nhà em đồng ý, anh sẽ không...”

Cô nghe vậy, nụ cười cứng đờ, Lê Từ Xuyên nhún mày: “Anh đồng ý lúc nào? Đồng ý với ai?”

Cố Kinh Châu đau đầu: “Từ Xuyên, anh tôn trọng em, tôn trọng chúng ta, cũng là hết lòng tuân thủ hứa hẹn đối với người nhà em. Nếu như một chút như vậy mà anh cũng không làm được, thì còn có tư cách gì nói với bọn họ, về sau có thể khiến em hạnh phúc?”

“Nhưng hiện tại em tuyệt đối muốn làm ‘chuyện đó’.” Cô làm bầm.

Cố Kinh Châu cười, thực ra anh hiểu được, cô cũng không phải là người tùy tiện, nhất định là anh quá chất phác, cho nên mới khiến cô phải chủ động ở phương diện này.

Nâng... mặt của cô lên, Cố Kinh Châu nhìn thẳng vào mắt cô: “Em đối với anh rất có sức hấp dẫn, thậm chí, một nụ cười của em đều khiến anh đắm chìm. Em không biết mỗi sáng sớm nhìn em ngủ say trong lòng anh, anh cần bao nhiêu lý trí mới thể đẩy em ra đâu. Em hoàn toàn không cần cố gắng làm gì cả, chỉ cần là em, anh đã không kiềm chế nổi mình rồi, em hiểu không?”

“Thật sao?” Anh cái tên này cũng che giấu quá tốt rồi, cô thiếu chút nữa là cho rằng anh không thích cô, thậm chí còn thần kinh đi thỉnh giáo Đàm Thiên Thiên không đáng tin cậy.

Cố Kinh Châu không trả lời cô, mà chính là hôn cô thật sâu.

Mỗi cùng mỗi giao nhau, cô nhắm mắt lại, bởi vậy thính giác càng thêm nhạy cảm, tiếng thở hỗn hển cùng tiếng tim đập của anh, lần đầu tiên rõ ràng như thế.

Một lúc lâu sau, anh buông cô ra, Lê Từ Xuyên nhìn thấy đáy mắt anh đã gọn sóng, không hề che giấu chút nào.

“Em tin anh không?” Anh hỏi.

Lê Từ Xuyên hiếm khi đỏ mặt, xấu hổ vùi đầu vào lòng anh, cô rất tin anh, nụ hôn vừa rồi... Cô thiếu chút nữa cho là anh muốn ăn luôn cô.

“Này, anh đừng để em chờ quá lâu.”

Anh gạt đầu, khẽ vuốt mái tóc dài của cô: “Ừm, anh sẽ cố gắng.”

Ngày hôm sau, Lê Thanh Bắc tới đón Đường Đường, có Cố Kinh Châu quấy rối, quả nhiên cô không thành công để cháu gái gọi mình là chị.

Lê Thanh Bắc chơi đùa với con, thừa dịp Cố Kinh Châu vào nhà bếp lấy nước, Lê Từ Xuyên hung tợn nhỏ giọng nói với Lê Thanh Bắc: “Trong lòng không muốn thì đừng đẩy cho người khác, anh có biết không?”

Người đàn ông bị ánh mắt nảy sinh độc ác của em gái dọa sợ, mờ mịt hỏi: “Anh lại làm gì em?”

“Chính anh không kết hôn đã lừa gạt chị dâu nhỏ lên giường, bằng cái gì mà anh muốn Cố Kinh Châu, muốn...”

Đáng chết, cô nói không nên lời.

Lê Thanh Bắc nháy mắt mấy cái, vài giây sau liền hiểu ý của Lê Từ Xuyên, bật cười một tiếng, đương nhiên lại nhận được cái nhìn lạnh nhạt của em gái.

“Anh nói sao gần đây lại thấy em ngày càng tiêu tụy, hóa ra là chưa thỏa mãn dục vọng.” Lê Thanh Bắc trêu chọc nói.

Sắc mặt Lê Từ Xuyên vẫn không hòa hoãn như cũ, uốn nắn anh: “Không phải là không thỏa mãn, mà là chưa từng có!”

Nghe vậy, Lê Thanh Bắc thực sự là cố gắng hết sức mới nhịn không cười trước mặt em gái mình. [điền!đàn@lê#quý\\$đôn](#)

“Ồ? Cậu ấy thật sự nghe lời như vậy?” Điều này cũng làm cho anh phải nhìn với cặp mắt khác, nhưng anh biết là Lê Từ Xuyên không đạt được mục đích

thì thế sẽ không bỏ qua, không chừng còn làm ra chuyện mà người khác không tưởng tượng được, cho nên anh không nghĩ rằng, Cố Kinh Châu lại thật sự giữ đúng lời hứa như vậy.

“Dù sao, em mặc kệ anh làm gì, tóm lại là không cho phép anh nói luyên thuyên với Cố Kinh Châu, nếu không em liền nói xấu anh với chị dâu nhỏ, anh cũng biết em diễn rất giỏi.” Lệ Từ Xuyên uy hiếp nói.

Lệ Thanh Bắc thở dài, lúc này, Cố Kinh Châu đi từ phòng bếp ra, Lệ Thanh Bắc nhìn Lệ Từ Xuyên một chút, nói: “Lần này tôi đến là có chuyện muốn nói với cậu.”

“Chuyện gì?” Cố Kinh Châu hỏi.

“Tuần này cậu có thời gian không, cha mẹ tôi mời cậu về nhà ăn cơm rau dưa.” Cố gắng bỏ qua con mắt đang phát sáng của Lệ Từ Xuyên, Lệ Thanh Bắc tiếp tục nói, “Hon nữa, lần này cũng không cần mua gì. Lần trước đồ cậu mang tới đã được anh cả tôi ném cho ba tôi, hiện tại ba tôi đang bận bịu tiêu diệt đồ cậu mua tới đến phát điên rồi.”

Cố Kinh Châu lạnh nhạt mỉm cười: “Tôi đã biết. Cảm ơn anh Lệ.”

Lệ Từ Xuyên đứng bên cạnh anh, Lệ Thanh Bắc nói, “Gi mà anh Lệ, gọi là anh ba.”

Cố Kinh Châu chỉ cười, mặt Lệ Thanh Bắc tối sầm: “Em cứ vội vã đi như vậy, thật không có lương tâm.”

Lệ Từ Xuyên vẻ mặt đầy khiêu khích: “Câu nói này giữ lại đến hai mươi năm sau nói cho con gái anh nghe đi.”

Quả nhiên, mặt Lệ Thanh Bắc chuyển từ đen sang trắng, nghĩ đến việc sớm muộn cũng có một ngày cái người cuồng con gái này sẽ phải gả con gái cho một người đàn ông khác, một loại khoái cảm báo thù tràn ngập toàn thân Lệ Từ Xuyên, thật sự là quá thoải mái!

Đối với mối ‘thù sâu hận lớn’ giữa hai anh em, Cố Kinh Châu vẫn hiểu người khôn thì phải giữ mình, ai cũng không thiên vị.

Chẳng qua liền muốn lập tức ra mắt cha mẹ Lệ Từ Xuyên, nói không lo lắng thì chính là giả.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Độc Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Chương 42

Trước khi Cố Kinh Châu tới nhà họ Lệ, đã phải chuẩn bị tâm lý rất lâu, thậm chí còn khoa trương lên tận Internet để tư vấn khi gặp bố mẹ nhà gái thì cần chú trọng vào những điểm gì. Trong lúc vô tình Lệ Từ Xuyên nhìn thấy những thứ này, thì tâm trạng đã không còn cách nào diễn tả bằng ngôn từ được nữa, đến ngày đó cô nhất định phải mua một bình oxy bỏ vào trong túi, đề phòng người đàn ông này lo lắng đến phát ngất, vậy thì thật quá mất mặt.

Hắn là lão gia của nhà họ Lệ đã sớm nghe danh Cố Kinh Châu qua lời của con trai, dường như ấn tượng không tệ, cho nên đã sớm chuẩn bị kỹ càng, chỉ là điều khiến Lệ Từ Xuyên không nghĩ tới, đó là ba mẹ cô lại thích anh như vậy, lúc ăn cơm cực kỳ nịnh nọt Cố Kinh Châu, đến mức khiến bọn Bắc Bắc cũng phải kinh ngạc.

Ba cô nói, trong nhà nhiều con trai, hơn nữa từng người một đều rất mạnh mẽ, khó có được người nào không thích nói chuyện lại hòa nhã như vậy, cho nên rất quý trọng anh, rất tốt.

Mẹ của cô nói, cô quá tình nghịch, tính tình cũng không dễ dạy dỗ, còn là tính cách của một đại tiểu thư. Tìm một người đàn ông quá cá tính đảm bảo mỗi ngày đều sẽ cãi nhau, Cố Kinh Châu thành thành thật thật, chừng chặc lại biết nặng nhẹ, cực kỳ phù hợp đối với cô.

Sau khi ăn xong, Lệ Từ Xuyên bụng hoa quả tới, ba mẹ cô đã quần lấy Cố Kinh Châu hỏi chuyện kết hôn, ai có thể nghĩ rằng hai người này còn gấp hơn so với cô, thật sự là sợ cô cả đời này đều không gả ra ngoài được, thật vất vả mới có một người thì liền bắt lấy không buông sao?

Thật sự là tổn thương lòng tự tôn mà.

Cố Kinh Châu còn chưa thích ứng được khi mọi người đối đãi nhiệt tình như vậy, mặt lúc trắng lúc đỏ. Chẳng qua Lệ Từ Xuyên cũng tò mò muốn biết khi nào thì Cố Kinh Châu dự định kết hôn với cô, thế là làm như không thấy đối với ánh mắt cầu cứu của anh, cực kỳ độc ác.

Rời khỏi nhà họ Lệ, Lệ Từ Xuyên cùng Cố Kinh Châu lái xe trở về ký túc xá.

Sau khi trải qua đại kiếp, tâm trạng Cố Kinh Châu rất vui vẻ, nhìn thấy anh vui vẻ, cô cũng vui vẻ theo.

Tắm rửa xong, Lệ Từ Xuyên mặc áo sơ mi của anh chạy ra ngoài, lúc ấy Cố Kinh Châu đang đưa lưng về phía cô, sắp xếp lại đồng quần áo cô vừa

thay ở trong tù. Bỗng nhiên Lệ Từ Xuyên nhảy lên người anh, kề miệng lên tai anh, nhỏ giọng hỏi: “Bạn học Cố, cha mẹ em cũng đều đồng ý rồi, như vậy, bây giờ anh có thể làm không?”

Nói rõ ràng như thế, nhịp tim của cô đập kịch liệt, một giây sau mặt Cố Khinh Châu cũng đỏ tới tận mang tai.

Dường như anh nuốt một ngụm nước bọt rồi mới trầm thấp nói, “Ngoan Ngoãn, đừng làm rộn.”

Lệ Từ Xuyên phần nộ leo từ trên lưng anh xuống, thực ra cô đã sớm chuẩn bị tâm lý đối với đáp án này, anh đi gặp cha mẹ cô cũng cần chuẩn bị tâm lý lâu như vậy, chỉ sợ chuyện này trong thời gian sẽ không trở thành sự thật. Chẳng qua cô cũng là ác tính thích xem đáng về lúc anh đỏ mặt mà thôi.

Lệ Từ Xuyên ngoan ngoãn bò lên giường, cầm điện thoại di động lên bắt đầu chơi trò chơi đang nổi tiếng gần đây, Cố Khinh Châu đã tắm rửa xong, mở đèn bàn hai bên đầu giường lên, dặn dò cô nói, “Lúc nhìn điện thoại thì nên cố gắng để bốn phía đều có ánh sáng, nếu không độ sáng trên màn hình điện thoại sẽ khiến em mỏi mắt.”

Nói xong, anh cũng nửa nằm nửa ngồi ở một bên, tựa vào đầu giường mở sách ra đọc.

Trong không khí tràn ngập mùi sữa tắm tươi mát, rất nhạt, không biết là từ người cô truyền tới, hay là từ chỗ của anh.

Lệ Từ Xuyên dần dần không quan tâm đến trò chơi nữa, mỗi lần bom nổ tung trong trò chơi, cô mới ý thức được rằng cô đã nhìn chăm chú Cố Khinh Châu trong thời gian quá lâu rồi.

Anh nghiêm túc đọc sách, kính mắt trên sống mũi như có vẻ muốn rơi mà không rơi được, cực kỳ mê người, đường cong khuôn mặt rõ ràng, dưới ánh sáng cực kỳ hoàn mỹ, trong lúc nhất thời cô không nghĩ ra được từ nào để tán dương anh, chỉ có thể thương thức về ngoài cửa anh không chớp mắt.

Lát sau, khóe miệng của cô tràn đầy nụ cười nhẹ nhàng, nghĩ tới tương lai mấy chục năm sau đều có thể cùng anh trải qua một buổi tối như thế này, dường như thật sự là không tệ.

Nếu như để cô gặp anh lúc trước, để Lệ Từ Xuyên tưởng tượng cuộc sống bây giờ, cho dù thế nào thì cô cũng sẽ không tin rằng là có một ngày như vậy. Cho dù là đều ở nhà đọc sách, không đi mua sắm, không đến bar chơi đùa, chỉ cần ở cùng một chỗ với anh, dù cực kỳ yên tĩnh, cũng có thể cảm nhận được một loại cảm xúc mang tên hạnh phúc.

Cô để điện thoại di động xuống, khẽ tựa vào bờ vai của anh, nói: “Bạn học Cố, anh tính lúc nào cầu hôn em?”

Dứt lời, anh cũng để sách xuống, nghiêng đầu liếc cô một cái, con mắt chậm rãi tràn ngập ý cười: “Anh trai em không bảo em nên rụt rè một chút sao?”

“Em mới không nghe anh ấy, rụt rè gì chứ, cũng không biết chồng tương lai của em có thể chạy mất hay không.” Cô tùy hứng nói.

Cố Khinh Châu cười cười, nhẹ nói: “Bốn năm, anh vẫn luôn ở nơi này, thì có thể chạy đi đâu được cơ chứ?”

Lệ Từ Xuyên cảm thấy không đúng lắm, nghĩ một chút, lại xòe tay ra đếm, đếm thế nào cũng đều chỉ có ba năm, ở đâu ra thêm một năm vậy?

Lúc này, trong đầu hiện lên lời Abby đã nói cách đây không lâu, khi đó cô ấy còn thề rằng cô hẳn là first love mà Cố Khinh Châu đã tâm niệm từ lâu, lúc ấy cô cũng không hỏi đến cùng. Bây giờ cân nhắc tỉ mỉ lại, hoàn toàn chính xác, Cố Khinh Châu rất cứng đầu, sẽ chỉ đi một con đường đến ngu ngốc...

Cho nên mới nói, anh vẫn luôn thích cô trong bốn năm sao?

Lệ Từ Xuyên ngồi dậy, trong mắt lộ ra tràn đầy kinh ngạc cùng sợ hãi: “Trước khi chúng ta hẹn hò, anh đã biết em rồi hả?”

Cố Khinh Châu thành thật gật đầu, anh không muốn giấu diếm, cho nên khi cô đoán được chuyện này anh cũng không cảm thấy bất ngờ.

“Chuyện gì đã xảy ra, mau nói cho em biết!” Thân thể của cô cũng nhanh chóng bị lòng hiếu kỳ làm nổ tung rồi!

Anh cười đẩy kính, dường như lại nghĩ đến bên trong cái đầu nhỏ của cô chứa gì, nói: “Câu chuyện hẳn là không có kinh tâm động phách như em tưởng đâu. Khi đó vừa khai giảng, có một thời gian anh ở trường học, có một đàn em học nghiên cứu sinh cứ theo đuổi anh mãi, mà anh lại không biết cự tuyệt cô ấy như thế nào. Vừa vặn khi đó anh đứng lúc đi ngang qua em, em kéo một hành lý rất lớn đứng dưới bóng cây, có lẽ là đã ‘thương thức’ bọn anh rất lâu.” diễn!đàn@lê#quý\$đôn

Lệ Từ Xuyên nhớ lại chuyện đã xảy ra, lúc ấy vẻ mặt anh bắt đầu khiến cô động lòng phải rút dao tương trợ, gợn gợn dứt khoát đi tới, khoác lên cánh tay Cố Khinh Châu, vừa khóc vừa nói với anh, “Anh yêu, cuối cùng em cũng tìm thấy anh rồi. Sau khi chúng ta đính hôn anh đã chạy đi đâu, sao không nghe điện thoại, cha mẹ em và mấy người anh trai hiện đều ở cửa trường học, bọn họ muốn hỏi anh chừng nào thì mới đi làm giấy kết hôn với em.”

Nói xong, cô còn lau nước mắt, một tay còn sờ lên cái bụng tròn trịa của chính mình: “Em vừa từ bệnh viện làm kiểm tra xong mới tới tìm anh, con của chúng ta rất khỏe mạnh, anh không cần lo cho nó.”

Đến nay cô vẫn còn nhớ rõ về mặt lúc ấy của nữ sinh như là nhìn thấy quý, nhìn cô một chút, lại nhìn bụng của cô, dường như một giây sau ánh mắt đó có thể thật sự nhìn thấy một thằng nhóc con chui ra từ bụng cô vậy.

Lúc đó cô thật sự vô cùng nhàm chán, chờ thật lâu cũng không thấy bóng dáng của Đàm Thiên Thiên, về sau trong lúc vô tình nghe được chuyện của

anh, một mặt phi nhỏ trái tim đàn ông mềm yếu, lời nói không diễn đạt được, một mặt bà tám chạy tới hỗ trợ. Còn sau đó, cô còn chưa chú ý, bởi vì đúng lúc đó Đàm Thiên Thiên xuất hiện, cô cũng liền tìm một lý do quang vinh rồi rút lui.

Chỉ là làm sao cô cũng không nghĩ tới, nhất thời cô thích chỗ mũi vào chuyện của người khác, vậy mà lại có thể chui vào trong lòng Cố Kinh Châu.

“Em không biết... Từ lúc đó anh liền thích em sao?” Cô nói ra cũng cảm thấy không thể tin đây là sự thật.

Cố Kinh Châu gật đầu, nói: “Rất kỳ lạ, là em kéo anh, lúc anh nghe thấy em nói ‘con của chúng ta’, bỗng nhiên trong lòng có một loại cảm giác rất phức tạp.”

Trong nháy mắt này, anh thật sự đã cho là anh cùng cô nữ sinh là một gia đình, có vợ, có con.

Khát vọng có một gia đình, dường như cũng bắt đầu từ khi đó.

Về sau, anh một mực chú ý đến cô, chỉ là nhút nhát chưa bao giờ lấy hết dũng khí bước ra một bước, theo đuổi cô. Sau đó không lâu, nghe nói cô có bạn trai, đã từng nhìn thấy dáng vẻ cô nhảy cẫng lên hoan hô nam sinh trên sân bóng rổ, anh ngã lòng, cũng càng thêm e sợ.

Cho đến ba năm trước đây khi nhận được bức thư tình của cô, dường như nó cũng cùng thời gian với mấy thư thông báo mà các trường đại học và cao đẳng gửi tới.

Trong lòng anh đã sớm có lựa chọn, chỉ là không can tâm cứ như vậy chưa từng nỗ lực đã rời đi. Anh cho mình một cơ hội, nếu như cô thật sự có ý nguyện phát triển cùng anh, dù chỉ là một chút xíu, anh sẽ đều không do dự mà ở lại.

Nhưng sau khi đưa cô về ký túc xá, những lời của cô khiến anh hiểu được, một năm này thực ra là anh đóng vai đơn phương một mình, từ trước tới giờ cô chưa từng chú ý đến anh, càng đừng nói đến việc thích. Mà anh lại chất phác, không hiểu được cách lấy lòng con gái như thế nào, bỗng nhiên lại xa cách rất nhiều với thế giới của cô.

Sau đó không lâu, anh quyết tâm rời đi, xuất ngoại học tập. Chỉ là vẫn không thể quên được lúc cô kéo anh, hình ảnh ánh nắng chiếu rọi tận đáy mắt cô.

Sự xuất hiện của cô khiến anh tin rằng trên thế giới này thật sự tồn tại cảm xúc vừa gặp đã yêu.

Anh chung tình, tiếp tục bốn năm, anh cũng chèo chống trở về.

Nghe anh kể lại xong, nước mắt lại tràn đầy hốc mắt Lệ Từ Xuyên.

“Vi sao anh không nói sớm cho em biết?” Nếu như cô có thể biết sớm một chút, có thể hai người cũng không cần xa cách nhau lâu như vậy.

“Đây là bí mật nhỏ trong lòng anh, sao có thể tùy tiện nói cho em biết.” Anh trêu ghẹo nói.

Thực ra, phần lớn nguyên nhân là không muốn tạo áp lực cho cô, thích cô là xuất phát từ trái tim, mà không phải do áy náy hay là cảm thấy thua thiệt nên mới nảy sinh ra cảm giác này. Lúc ấy anh nghĩ rằng, nếu như cả đời cô không yêu anh, anh cũng sẽ mãi mãi không nói chuyện này với cô. Nhưng cô yêu anh như vậy, anh sẽ xem như tình cảm đơn phương bốn năm này như một câu chuyện vui mà chia sẻ với cô, bởi vì từ đầu đến cuối anh đều cảm thấy, bốn năm này cũng không thể áp chế lại tình yêu cô dành cho anh.

Lệ Từ Xuyên ghé vào lòng anh, hít mũi nói: “Em sẽ đền bù tổn thất cho anh, bốn năm sau, hay bốn mươi năm, em đều cho anh, có được không?”

Anh đưa tay ôm vai anh: “Được. Cảm ơn em.”

Cảm ơn em cho anh thời cơ, để anh yêu em.

Cố Kinh Châu cầu hôn cũng không lãng mạn, đương nhiên, anh cũng không phải là một người lãng mạn.

Lệ Từ Xuyên tốt nghiệp được một tháng, căn nhà mà Cố Kinh Châu mua cũng sửa sang xong. Anh mua một căn nhà không quá xa trường học, tiêu chí không tệ, bất động sản cùng môi trường đều không thể bắt bẻ.

Tính bướng bỉnh của anh dường như không lấy một phân tiền của Cố Liêm, chẳng qua tục ngữ nói tính khí con trai giống ba không sai, Cố Liêm cũng rất bướng bỉnh, cầm một tờ chi phiếu nói với bọn anh, Cố Kinh Châu có muốn hay không, ông cũng lấy những tờ tiền này ra, thiêu hủy hết thấy, coi như dùng tiền mua sự yên tâm.

Lệ Từ Xuyên sẽ không bỏ qua đồng tiền đó, trừng mắt, khiến cho Cố Kinh Châu đang định nói lời cự tuyệt phải nuốt xuống, cô đổi chi phiếu thành tiền mặt, toàn bộ dùng để sửa sang, còn lại một ít tiền, cô dự định để cử hành hôn lễ.

Biết được dự định của Lệ Từ Xuyên, Cố Liêm càng thêm yêu thương cô. Bởi vì hai mươi mấy năm này thiếu hụt con trai, Cố Liêm luôn tìm đủ loại lý do để đền bù tổn thất cho Cố Kinh Châu, mà Cố Kinh Châu cũng không phải người ham tiền, từ chối ý tốt của Cố Liêm thường chỉ là vô thức, không liên quan đến việc có hận ông hay không. Cố Liêm cảm kích Lệ Từ Xuyên, là bởi vì cô cho ông cơ hội đối tốt với Cố Kinh Châu.

Buổi sáng hôm đó, Lệ Từ Xuyên đến trường nhận bằng tốt nghiệp, vội vàng chụp ảnh, vội vàng chào tạm biệt với các bạn học.

Lúc kết thúc, Cố Kinh Châu cũng kết thúc lịch dạy học vừa vặn đi qua, Đàm Thiên Thiên tỉnh mắt nhìn thấy anh đầu tiên, lập tức nhón chân lên phát tay với anh, lớn tiếng ồn ào nói, “Thầy Cố, mau tới chụp ảnh cùng chúng em!”

Cố Kinh Châu nhanh chân đi đến, đầu tiên nhìn thoáng qua Lê Từ Xuyên một cái, sau đó cười nói với Đàm Thiên Thiên, “Các em chụp đi, tôi ở một bên nhìn là được rồi.”

Chụp ảnh cái gì, anh thật sự không thích.

Đàm Thiên Thiên không thuận theo, nói, “Nói thế nào thầy cũng theo chúng em mấy tháng, nhất định phải chụp ảnh lưu niệm! Hơn nữa, nếu thầy Cố đồng ý, em sẽ tặng kèm cho thầy chụp ảnh riêng với một người.”

Nói xong, Đàm Thiên Thiên chớp mắt, cầm chỉ về hướng Lê Từ Xuyên.

Trương Nhất Phàm cùng Mạch Dao vẫn đang mơ mơ màng màng, lúc này vẫn không biết chuyện gì xảy ra, còn phụ họa nói, “Đúng đúng, chúng em đều muốn chụp ảnh riêng với thầy Cố!”

Đàm Thiên Thiên liếc mắt, người ta mới không muốn chụp ảnh cùng các cậu, các cậu cũng không gả cho người ta!

Không chịu nổi lời khuyến khích của mọi người, hoặc là không nhận được lời dụ hoặc của Đàm Thiên Thiên, Cố Kinh Châu không thể làm gì, đành phải đồng ý.

Liên tiếp bị Đàm Thiên Thiên quán lấy chụp mấy bức, kế tiếp là Trương Nhất Phàm cùng Mạch Dao, đằng sau còn có mấy người muốn chụp ảnh chung. Sau khi kết thúc, Đàm Thiên Thiên nở nụ cười mờ ám, nói: “Được rồi, nên để Ngoan Ngoãn chụp với thầy Cố thôi.”

Cố Kinh Châu ở trước mắt nhiều người như vậy khó tránh khỏi có chút mất tự nhiên, Lê Từ Xuyên muốn chừa cho anh chút mặt mũi, cũng rất ngoan ngoãn, cực kỳ quy củ.

Nhìn hai người đứng song song, giống như giai cấp mâu thuẫn, Đàm Thiên Thiên rất không hài lòng: “Này này, hai người các cậu, đừng như vậy có được không? Phải giống như ảnh kết hôn ý.”

Nghe vậy, Trương Nhất Phàm cùng Mạch Dao đều mở to hai mắt, cực kỳ quái lạ lá gan Đàm Thiên Thiên từ đâu tới, vậy mà lại trêu đùa thầy Cố với học sinh.

Sắc mặt Cố Kinh Châu đỏ bừng, lại nhích lại gần người Lê Từ Xuyên, Đàm Thiên Thiên hoàn toàn bị ánh đánh bại, nháy mắt với Lê Từ Xuyên, “Ngoan Ngoãn, giờ bằng tốt nghiệp lên.”

Lê Từ Xuyên quay đầu dò xét Cố Kinh Châu đang hơi căng thẳng, lòng ác nổi lên, len lén thủ thế ok đối với Đàm Thiên Thiên. Đàm Thiên Thiên hiểu rất rõ cô, cũng cười xấu xa một cái, một lần nữa cảm máy ảnh lên, đếm, “1,2...”

Khi Đàm Thiên Thiên đếm tới số ‘3’, bỗng nhiên Lê Từ Xuyên nhón chân lên, hôn lên mặt Cố Kinh Châu.

Cố Kinh Châu vừa kinh ngạc vừa thẹn thùng, vừa lúc bị đại sư Đàm chụp được, trở thành tấm ảnh một khác vĩnh viễn mãi mãi.

Mà Trương Nhất Phàm cùng Mạch Dao đứng bên cạnh đã sớm si ngốc thành một đôi.

Thấy vậy, Đàm Thiên Thiên cười không nói được: “Hai người các cậu cũng quá tri đòn mà! Hiện tại tờ chính thức thông báo với các cậu, sau khi tốt nghiệp liền có thể đến uống rượu mừng của thầy Cố cùng Ngoan Ngoãn rồi, chuẩn bị kỹ hồng bao của các cậu đi!”

Cầm của Trương Nhất Phàm và Mạch Dao cùng rút xuống.

Cố Kinh Châu cười cực kỳ xấu hổ, cực kỳ xấu hổ khi giấu diếm chuyện này với bọn họ.

Chụp ảnh xong, Cố Kinh Châu lái xe đưa Lê Từ Xuyên tới tham quan thành quả nhà mới.

Phong cách sửa sang là do hai người cùng bàn bạc, chẳng qua đều là tham khảo ý kiến của Lê Từ Xuyên, Cố Kinh Châu chỉ phụ trách sửa lại.

Lê Từ Xuyên cực kỳ hài lòng đối với căn nhà sau khi sửa sang, cực kỳ lạnh lợi, cảm xúc vui vẻ không thể diễn tả được bằng lời, Cố Kinh Châu theo sau cô, dường như có tâm sự, cực kỳ trầm mặc.

Lê Từ Xuyên tham quan tất cả các phòng xong, sau khi phát hiện, cô đi tới trước mặt Cố Kinh Châu, quan tâm hỏi: “Sao vậy?”

Cố Kinh Châu yên tĩnh nhìn cô một lúc, ánh mắt của anh rất đẹp, con ngươi cực sáng, lúc ngưng mắt nhìn một người dường như khiến cho cô có một loại cảm giác như đang ở trong toàn bộ thế giới của anh.

“Trước đó mấy ngày anh nghe được một bài hát.” Sau một lúc lâu, anh được hỏi một đặng thì trả lời một nẻo.

Sao tự dưng lại nói cái này, Lê Từ Xuyên nhủ vậy.

Anh nói tiếp: “Trong bài hát có một câu như này - ‘Anh yêu giống như lá rụng về cội, về nhà, duy chỉ có bên cạnh em.’”

Cô vẫn không hiểu, bỗng nhiên, lúc này Cố Khinh Châu móc một cái hộp nhỏ ra từ trong túi, mở trước mặt cô.

“Từ Xuyên, có lẽ anh không thể cho em điều tốt nhất, nhưng anh có thể cho em tất cả. Anh sẽ không để em chịu khổ, để em chịu tội, để em tủi thân, để em rơi nước mắt, anh sẽ mang hết toàn lực để khiến em cười, để em vui vẻ, để em hạnh phúc, để em bốn năm sau, bốn mươi năm sau, đều sẽ không hối hận khi đưa ra quyết định này. Ngoan Ngoãn, gả cho anh, cho anh một ngôi nhà, được không?”

Không có hoa tươi hay nến, không có quỳ một chân trên đất. Nhưng cô không quan tâm.

Cô không cần anh lãng mạn đa tình, chỉ cần hai trái tim thật sự ở chung một chỗ.

Cô cần môi, tranh thủ không để nước mắt rơi xuống, giống như niềm vui đã chờ thật lâu cuối cùng cũng thành hiện thực, cô kích động không nói nên lời.

Lệ Từ Xuyên gật đầu, sợ anh không thể hiểu, cô gật mạnh hơn nữa: “Vâng!”

Đáp án của cô khiến Cố Khinh Châu thờ phào, xoa lòng bàn tay đầy mồ hôi, mới mở hộp ra, trang trọng mà trang nghiêm chậm rãi đeo lên ngón tay cô.

“Anh yêu em.”

“Em cũng yêu anh, bạn học Cố.”

Lời editor: Vẫn còn một chương ngoại truyện mai mình up nốt nha : “Nhớ nhấn LINK trên đầu để ủng hộ chúng mình! Tks all

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Độc Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chương 42 (tiếp)

Sau khi cưới, bọn họ ở trong căn nhà này. Sau khi tốt nghiệp Lệ Từ Xuyên không biết nên làm gì, Cố Khinh Châu nói cô có thể từ từ cân nhắc, ai ngờ một lần cân nhắc này liền rất lâu, bởi vì cô có bạn học Tiểu Cố.

Ngày bạn học Tiểu Cố sinh ra, Cố Khinh Châu luống cuống tay chân, cũng không tìm được người đàn ông ngày xưa ung dung thản trọng trong phòng thí nghiệm nữa. Lệ Thanh Bắc là người đầu tiên nhận điện thoại, lái xe tới bệnh viện đón bọn họ, Lệ Từ Xuyên kêu gào trong phòng ngủ, Cố Khinh Châu trong phòng khách dường như muốn hủy đi cả căn nhà, Lệ Thanh Bắc từng có kinh nghiệm một lần đưa sản phụ đi bệnh viện thì bình tĩnh hơn nhiều, toàn bộ hành trình đều làm chỉ đạo viên, cũng khiến cho sau đó Cố Khinh Châu cực kỳ sùng bái Lệ Thanh Bắc.

Lúc sắp sinh, Lệ Từ Xuyên la hét muốn sinh thường, dù rất đau nên nói không được trọn vẹn, nhưng ý chí lại rất mãnh liệt.

Cô không thích trong nhà chỉ có một đứa trẻ, Cố Khinh Châu cô đơn lâu như vậy, cô muốn về sau trong nhà mỗi ngày đều náo nhiệt, ít nhất cũng phải giống nhà cô, bốn anh chị em mới tốt.

Thời điểm sắp sinh cô còn rất kiên định, nói sau khi sinh xong, sang năm sẽ tiếp tục sinh, nhưng ai mà biết sinh thường lại đau như vậy, lúc từ trong phòng sinh đi ra, Lệ Từ Xuyên chỉ cảm thấy mình đã chết đi sống lại mấy lần.

Lúc đó, cô nắm chặt tay Cố Khinh Châu đang đầu đầy mồ hôi, yếu ớt nói: “Bạn học Cố, xem ra em không sinh thêm được bốn đứa nữa rồi, sinh thêm cho anh một đứa nữa thôi.”

Cố Khinh Châu vừa thẳng cấp lên làm ba kích động đến không nói thành lời, chỉ liều mạng gật đầu, Lệ Thanh Bắc ở bên cạnh lạnh giọng nói, “Trước tiên em vẫn nên nghỉ ngơi cho tốt đã, thật không tưởng tượng nổi đáng về làm mẹ của em mà...”

Lệ Từ Xuyên hung hăng trừng Lệ Thanh Bắc một cái, sau đó quang vinh mệt mỏi ngất đi.

Lúc bạn học Tiểu Cố một tuổi rưỡi, Lệ Từ Xuyên đã bắt đầu cân nhắc đến vấn đề nghề nghiệp của bản thân, cũng không thể học hai mươi năm sau đó liền ở nhà làm bà chủ gia đình được, quá lãng phí nhân tài mà.

Đối với điều này, mục tiêu của cô vẫn rất hùng vĩ, nguyện vọng cực kỳ vĩ đại.

Cố Khinh Châu không phát biểu ý kiến, là bởi vì không biết đã qua bao lâu, cô sẽ không chịu nổi việc rời khỏi con trai bảo bối mà từ bỏ việc làm.

Quả nhiên, còn chưa qua kỳ thử việc, Lệ Từ Xuyên liền từ chức, cũng không đề cập tới chuyện công việc.

Mà bên Cố Khánh Châu, kiếp dạy học của anh thuận lợi đến kỳ lạ, mỗi học kỳ cũng sẽ phát biểu một bài văn trên tạp chí chuyên ngành, chức danh cũng rất thuận lợi, giữa hai năm còn bán ba hạng mục độc quyền, giành không ít vinh quang cho trường học.

Lại thêm anh vốn là nhân vật truyền kỳ, tướng mạo học thức đều đỉnh cao, đương nhiên được không ít học sinh ưu ái.

Đối với việc có người yêu thích Cố Khánh Châu, Lệ Từ Xuyên vô cùng yên tâm, nếu như người này dễ dàng thay lòng đổi dạ như vậy, cũng sẽ không giữ lại cho cô rồi.

Nhưng sau đó không lâu, trong lúc vô tình cô lật giáo án của Cố Khánh Châu ra, bên trong có một bức thư tình, cô rất ghen, đồng thời cũng không thể ngăn cản chuyện đã xảy ra.

Nhìn cô khóc lóc ni non, hào hứng nổi lên, bạn học Tiểu Cố cũng bất chước mẹ, rõ ràng trình độ không đủ, còn cứng rắn nặn ra nước mắt cá sấu, Cố Khánh Châu dở khóc dở cười.

“Được rồi được rồi, trước đó em cũng biết có mấy nữ sinh theo đuổi anh rồi, sao hôm nay lại ghen hả?”

Lệ Từ Xuyên nhìn qua khe hở của mắt: “Cái này không giống nhau!”

“Sao lại không giống?”

“Viết thư tình cho anh chính là đàn ông!” Đến cả đàn ông cũng nhớ thương bạn học Cố nhà cô, cô cũng nên có cảnh giác rồi.

Trán Cố Khánh Châu chảy xuống một giọt mồ hôi: “Đàn ông nào?”

“Nếu như là nữ sinh còn tốt, em có thể cướp lại anh từ trong tay bọn họ. Thế nhưng, nếu như bọn họ uốn cong anh, làm sao em có thể biến anh thẳng trở lại?!” Thật đáng sợ có được hay không?!

Cố Khánh Châu không hiểu: “Cái gì cong cái gì thẳng?”

Lệ Từ Xuyên ngừng khóc, tỉ mỉ dò xét Cố Khánh Châu, nhìn ánh mắt mê man không rõ của anh, cuối cùng cũng hiểu được nước mắt của mình chảy vô ích rồi, vị đại ca kia hoàn toàn không hiểu gì hết mà.

Được rồi, không dễ chơi.

Lệ Từ Xuyên dùng ống tay áo hào sảng lau nước mắt trên mặt, giống như không có việc gì đứng từ dưới đất lên, không quên ôm lấy con trai, nhìn Cố Khánh Châu nói: “Con của chúng ta nói buổi tối muốn ăn thịt dê.”

Con trai mới bao nhiêu tuổi đã đòi ăn thịt dê, hơn nữa còn chưa biết nói chuyện cơ mà...

Cố Khánh Châu thở dài, nhận mệnh đi xuống lầu mua thịt dê, chỉ vì con bọ tham ăn trong bụng của Cố phu nhân.

Về sau, Lệ Từ Xuyên nói ngọn nguồn mọi chuyện cho Đàm Thiên Thiên, Đàm Thiên Thiên đề nghị cô tới trường học đi dạo một vòng, tuyên bố chủ quyền.

Lệ Từ Xuyên lo lắng nghĩ, cảm thấy Đàm Thiên Thiên nói chí phải.

Bạn học Cố nhà cô đang ở trong trường học, đứng giữa một đám lão già nhăn nheo, cực kỳ nổi bật, không ai thích mới là kỳ quái, hơn nữa đàn ông ít nói thường khiến người khác có một cảm giác thần bí, lúc trước cô không cảm thấy bộ dạng trầm mặc của bạn học Cố lại cực kỳ mê người như vậy nha.

Ngày hôm sau, Lệ Từ Xuyên có ý ấn điện một chút, mang bạn học Tiểu Cố tới chỗ của Cố Liêm, tự mình lái xe quen thuộc đi tới trường học, tìm đến văn phòng của Cố Khánh Châu.

Cô gõ cửa một cái, đi vào liền nhận ra bầu không khí ngột ngạt bên trong.

Ba sinh viên đứng thành một hàng trước mặt Cố Khánh Châu, đứng ngay ngắn, toàn bộ đều cúi đầu, giống như một nàng dâu nhỏ khi làm sai chuyện gì thì ăn nói khép nép, thờ cũng không dám thờ mặt.

Cố Khánh Châu ngồi sau bàn làm việc, trong tay còn cầm một phần luận văn, sau khi nghe được động tĩnh liền ngẩng đầu, lúc nhìn thấy Lệ Từ Xuyên, đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc nho nhỏ.

Lệ Từ Xuyên cũng có chút xấu hổ, ai ngờ vừa đến đã nhìn thấy anh giáo huấn học sinh, cô tới đây có tổn hại uy nghiêm của anh không.

“Hi.” Cô cười khan một tiếng: “Mọi người cứ tiếp tục tiếp đi, em ra ngoài chờ.”

Cố Khánh Châu hơi nhíu mày lại, nếu như cô nhìn không lầm, hẳn là anh đang nở nụ cười, giống như nhìn thấy dụng ý của cô? Không thể nào!

Nếu như nói suy nghĩ của Lệ Từ Xuyên mới chỉ là hoài nghi, vậy thì lời nói kế tiếp của Cố Khánh Châu đã xác nhận suy nghĩ của cô.

Lúc này, Cố Khinh Châu buông đồ trong tay xuống: “Vợ của thầy tôi, tạm thời hôm nay cứ như vậy trước đã, lấy báo cáo về hết cho tôi, lần sau nếu như còn để tôi phát hiện báo cáo của các em xuất hiện sự cầu thả, hoặc là đạo văn lẫn nhau, cũng đừng trách thành tích cuối kỳ của các em có chữ đỏ của tôi.”

Có lẽ là không nghĩ tới Cố Khinh Châu sẽ dễ dàng buông tha cho bọn họ như vậy, ánh mắt ngạc nhiên của ba sinh viên đều hướng thẳng về phía Lệ Từ Xuyên, thấy cả người cô không được tự nhiên.

Khỏe miệng Cố Khinh Châu nhẹ nhàng nhếch lên, giọng nói trầm thấp lại vang lên lần nữa: “Không chào hỏi cô sao?”

Vừa mới nói xong, thân thể của ba sinh viên đều run lên bần bật, cùng kêu lên nói, “Chào cô ạ!”

Giờ phút này, Lệ Từ Xuyên thật sự hối hận về quyết định của mình, chạy đến trường học giống như là động vật quý hiếm để mọi người tham quan vậy, vừa khó chịu vừa không thoải mái.

“Còn chưa đi?” Cố Khinh Châu đứng lúc lên tiếng nhắc nhở.

Ba sinh viên như bị lửa thiêu vào móng nhanh chóng biến mất, Lệ Từ Xuyên nhìn bóng dáng bọn họ rời đi, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, phì một tiếng bật cười.

Cố Khinh Châu đi ra từ sau bàn làm việc, hỏi cô: “Cười gì vậy?”

Cô quay đầu lại, cười híp mắt đối diện với ánh mắt của anh: “Nghĩ đến một năm trước anh dẫn dắt bọn em, em cùng Trương Nhất Phàm cũng bị anh giáo huấn giống như vậy, bây giờ chiếu lại giống như một bộ phim vậy, lúc ấy Trương Nhất Phàm cũng giống như bọn họ, khỏi phải nói là chạy nhanh như thể nào, giống như anh sẽ ăn cậu ấy vậy.”

Hiện tại nhớ lại, cười rất vui vẻ, nhưng khi đó thật sự bị Cố Khinh Châu làm cho sợ hãi.

Cố Khinh Châu cũng nhớ lại hình ảnh lúc đó, nhàn nhạt cười nói, “Anh cũng không có nói gì các em, mắng cũng dám mắng đấy.”

“Anh không biết mặt anh trầm xuống dọa người thế nào sao? Trương Nhất Phàm thấy vậy, suýt nữa là bị anh dọa sợ phát khóc.”

“Đương nhiên là, lần đầu tiên em gửi báo cáo cho anh lại bị trả về nhiều lần như vậy, trong lòng đã mắng anh thê thảm rồi, mỗi ngày trước khi đi ngủ chắc chắn phải mắng anh đến lúc ngủ ngon mới thôi.”

Cố Khinh Châu cực kỳ kinh ngạc: “Anh thật sự đắc tội với em kinh khủng như vậy?” Còn phải mỗi ngày mắng một lần.

“Đúng vậy, cho nên có một đoạn thời gian rất dài em cũng không tin rằng em sẽ thích anh.” Ngón tay Lệ Từ Xuyên chỉ lên ngực Cố Khinh Châu: “Bạn học Cố, anh cũng che giấu quá sâu đó.”

Cố Khinh Châu nắm lấy ngón tay không an phận của cô, đặt lên môi hôn.

Lúc này, có người gõ cửa, Cố Khinh Châu còn chưa nói gì cả, bạn học kia đã đẩy cửa ra, sau đó thấy Cố Khinh Châu đang thân mật với một người phụ nữ, biểu bộ trên mặt khỏi phải nói có bao nhiêu đặc sắc.

Thế là, Cố Khinh Châu lập lại chiêu cũ, mặt tối sầm: “Có chuyện gì sao?”

Bạn học kia lấy lại tinh thần, trong chốc lát sắc mặt trắng bệch: “A thật xin lỗi thật xin lỗi, em lập tức ra ngoài đây!”

Cửa bịch một tiếng khép lại, văn phòng một lần nữa quay về yên tĩnh, Lệ Từ Xuyên không nhịn được bật cười lớn tiếng, Cố Khinh Châu cũng tiếc hận rất có thể hình tượng của anh trong lòng các sinh viên sẽ bị phá hủy như vậy trong chốc lát.

Chờ Lệ Từ Xuyên cười đủ, Cố Khinh Châu mới hỏi: “Buổi trưa có kế hoạch gì không?”

Cô lắc đầu, ngón tay quần lên cà vạt của anh: “Anh muốn hẹn hò với em sao?”

Cố Khinh Châu lại nắm chặt bàn tay không thành thật của cô: “Em ở chỗ này chờ anh một chút, anh qua lớp học bàn giao chút chuyện, sau đó sẽ dẫn em đi ăn cơm.”

“Được.”

Sau khi Cố Khinh Châu đi, Lệ Từ Xuyên ở lại tham quan văn phòng của ông xã, vì sợ ảnh hưởng đến anh nên cô cực ít đến trường học, phần lớn thời gian đều là lúc Cố Khinh Châu không lái xe, buổi tối cô tới đón anh tan tầm.

Bàn làm việc của anh rất ngay ngắn, chỉ là bày quá nhiều bài thi của sinh viên cùng các báo cáo, cái ống đựng bút trên bàn sách vẫn là cái mà cô thấy mấy năm trước, người này rất thâm tình, cô vẫn luôn hiểu rõ.

Tiện tay lật lật lời phê bình mà anh viết cho sinh viên, nét chữ mạnh mẽ có lực, giống như là tướng quân thời cổ đại nhảy bén trên chiến trường, mang theo

sự ngang ngược khiến người khác hoài nghi năng lực tài hoa, khiến người ta không tự giác mà thần phục anh.

Nhìn một lát liền phát hiện ngoài cửa có động tĩnh, Lê Từ Xuyên cho là Cố Khinh Châu trở về, cũng không nghĩ nhiều, đi tới mở cửa, sau đó, hoàn toàn sợ ngây người.

Ở cửa có mấy học sinh đang bỏ, nam có nữ có, cô mở cửa quá đột ngột, có hai người còn lao đảo một chút, thiếu chút nữa là ngã vào trong lòng Lê Từ Xuyên.

“Các em...” Đầu óc cô mơ hồ nhìn bọn họ.

Các học sinh đứng thẳng người, cùng nhau kêu lên: “Chào cô ạ!”

Thanh âm chấn động, cực kỳ to, Lê Từ Xuyên cười khở, rất tốt, mục đích đến đây hôm nay cuối cùng cũng đạt được, hiệu quả còn tốt ngoài dự liệu.

“Nghe nói cô cũng là học sinh của trường này?”

“Cô đến với thầy Cố lúc nào vậy ạ?”

“Thưa cô, là thấy Cố theo đuổi cô, hay là cô theo đuổi thầy Cố vậy?”

“Cô, về đến nhà có phải thầy Cố cũng có bộ dạng như vậy hay không?” Nói xong, người này còn học được vẻ mặt lạnh của Cố Khinh Châu, có vẻ rất giống.

Nếu như không phải có nhiều học sinh ở chỗ này, cô nhất định sẽ cười thật to.

“Các em chạy tới đây tìm hiểu, thầy Cố của các em có biết không?”

Một bạn học nói: “Nhất định là không biết! Trừ phi chúng em không muốn sống nữa.”

“Đúng vậy. Thực ra chúng em cũng hiểu kỳ, nghe nói bà xã của thầy Cố đã từng là học sinh của thầy, chúng em trông mong cô đến đã lâu, cô có biết thành ngữ trông mòn con mắt không? Đó là nói chúng em nha!”

Mấy bạn học gật đầu phụ họa, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

Lê Từ Xuyên buồn cười, chơi thật vui, bây giờ mỗi sinh viên đều rất nghịch ngợm, thật không biết Cố Khinh Châu thuần phục bọn họ như thế nào.

Cùng bọn họ trò chuyện trong chốc lát, sau khi hơi thỏa mãn lòng hiếu kỳ của bọn họ, một bạn học trong đó nhận được cảnh báo, lập tức nói: “Thầy Cố đã ra khỏi lớp học, các cậu, mau chạy thôi.”

Sau đó, tất cả đều chạy như một làn khói, Lê Từ Xuyên thấy vậy cũng không kịp nói.

Có một người chạy được nửa đường thì vòng trở lại, trình trọng nắm tay Lê Từ Xuyên, giống như lãnh đạo hỏi thăm cấp dưới nghiêm túc nói: “Hy vọng cô có thể thường xuyên đến trường ngồi một chút, tâm trạng của thầy Cố cũng tốt hơn, tự nhiên sẽ không làm khó chúng em.”

Lê Từ Xuyên dờ khóc dờ cười.

Qua ba phút, cuối cùng Cố Khinh Châu cũng xuất hiện, nhìn Lê Từ Xuyên đứng ở ngoài cửa văn phòng, hỏi cô: “Sao lại ra đây làm gì?”

Lê Từ Xuyên chỉ cười nói: “Đám học sinh của anh chơi thật vui, đều rất thông minh nha.” Còn rất hiểu chiến thuật quanh co, nắm lấy phu nhân tướng quân trước.

Cố Khinh Châu vuốt lông mày: “Bọn chúng còn có phần hơn so với Trương Nhất Phàm, lúc khiến người khác đau đầu cũng thật sự có thể làm anh tức chết.”

Lê Từ Xuyên cười cười, kéo cánh tay Cố Khinh Châu lại, hỏi nói, “Xin hỏi giáo sư Cố, mọi chuyện đã làm xong chưa? Chúng ta có thể đi hẹn hò rồi sao?”

Cố Khinh Châu khó có thể thực hiện cử chỉ quá thân mật, chỉ đưa tay dắt tay cô: “Đi thôi, dẫn em đi giải sầu.”

Từ ‘giải sầu’ là anh học được từ chỗ của Lê Từ Xuyên, Lê Từ Xuyên nghe xong cười ha hả: “Giáo sư Cố thật sự là rất thức thời nha!”

(Nhật ký của Cố Khinh Châu)

4-12: Kể từ khi biết tôi có thói quen viết nhật ký, Ngoan Ngoãn cũng la hét đòi viết. Mỗi lúc trời tối, cô ấy cắn cán bút, dằn vế suy tư nghiêm túc, cực kỳ đáng yêu. Rất tò mò không biết trong nhật ký của cô ấy có tên của tôi hay không. ^_^

4-15: Cuối cùng cũng đọc lên được nhật ký của Ngoan Ngoãn, trước khi xảy ra chuyện đó tôi cũng không hề cố ý. Vài trang đầu của nhật ký coi như bình thường, ghi chép một số việc sinh hoạt lặt vặt, chẳng qua càng về sau thì càng ít chữ. Quan trọng nhất chính là, bắt đầu từ trang thứ năm, việc vặt

biến thành - hấp thịt, canh Ngũ Phúc, bào tươi chưng tỏi, tôm đồ ninh với hạt sa... Nhật ký bị cô biến thành thực đơn, chỉ mong nguyên liệu bên trong không xuất hiện tên của tôi, ôi, vẫn có chút lo lắng.

6-19: Gần đây xem thời sự liên biết được, một vị danh nhân nào đó vì bệnh tâm lý mà tự sát qua đời, Ngoan Ngoãn bỗng trở nên nghi thần nghi quỷ, thu sạch tất cả đạo cụ cùng vật nguy hiểm trong nhà, nói là sợ tôi tổn thương chính mình. Tôi cảm thấy cần phải giải thích cho cô ấy một chút chứng cô độc và bệnh tâm lý là khác nhau. Hơn nữa, hiện tại tôi cảm thấy rất hạnh phúc, sao có thể bỏ cô ấy đi được, ngốc!

8-01: Ngoan Ngoãn muốn ăn xiên nướng, nghe nói ăn gì bỏ đó, tôi liền tìm một ông chủ mua mười xiên nào non nướng, muốn bồi bổ cho cô. Hiện tại, Ngoan Ngoãn liên sổng chết không chịu nói chuyện với tôi nữa.

11-09: ‘Từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, linh hồn của anh liền chiếm hết tâm hồn em. Khuôn mặt anh, cái mũi, đôi môi khi cười lên, tất cả những hình ảnh đều liên quan đến anh, như một pha điện ảnh quay chậm, chiếu thành một bộ phim trong đầu em. Yêu anh, giống như là hô hấp, mỗi một lần không khí tràn vào là lại khiến tình yêu của em trở nên sâu sắc hơn...’ có quen không? Đây là thư tình Ngoan Ngoãn viết cho tôi, đã nhiều năm như vậy tôi cũng đọc đến thuộc lòng rồi. Hôm nay tôi lại đưa bức thư cho Ngoan Ngoãn một lần nữa, cô ấy nhìn xong liền khóc. Cô nói lúc trước đọc thì cảm thấy rất buồn nôn, nhưng bây giờ chỉ cảm thấy cực kỳ hạnh phúc. Tôi hỏi, buồn nôn như vậy mà em còn viết? Cô ấy mờ mịt nói, không phải do em viết, mà là em chép. Tôi thật muốn đánh cô ấy mà.

1-01: Ngoan Ngoãn hỏi nguyện vọng năm mới của tôi là gì, tôi không nói. Thực ra cũng không có gì, cho tới nay nguyện vọng của tôi chỉ có một: Hy vọng cô hạnh phúc. Nếu như một đời người chỉ có thể oanh oanh liệt liệt yêu một lần, vậy thì tôi sẽ mang hết tất cả tình yêu của mình dành cho cô ấy. I love you.

HOÀN

Lời editor: Vậy là hết truyện rồi. Cảm ơn các bạn đã đồng hành cùng mình, Lệ Từ Xuyên và bạn học Cố trong thời gian qua nhé! Tks all!

Bạn đang đọc truyện *Tình Cảm Độc Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.